ELENA PASIMA
CURTEA-DE-APE
LiterNet.ro 2005

Redactori: Andreea Demirgian ademirgian@literne t.ro
Radu Ilarion-Munteanu rimunteanu@literne t.ro

Corectură: Geta Rossier grossier@literne t.ro

Editor format .pdf Acrobat Reader şi coperta: Anca Şerban

Fotografie: © 2005 Elena Pasima.

Text: © 2005 Elena Pasima.
Toate drepturile rezervate autoarei.

© 2005 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader.
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă şi se pedepseşte conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN: 973-7893-32-8

Editura LiterNet
http://editura.literne t.ro
office@literne t.ro

~

NOTĂ

Textul cărții *Curtea-de-Ape* conține un anumit număr de licențe ortografice pe care redactorii de carte le-au acceptat la solicitarea autoarei. În fapt licențele se reduc la spațiul între sfârşitul unor cuvinte şi semnele de punctuație şi la câteva spații mai mari de un carcater între unele cuvinte.

Decizia redactorilor exonerează de orice răspundere editura LiterNet.ro în ce priveşte respectarea regulilor editorale, în materie ortografică, în particular cele specifice suportului electronic. Răspunderea acestor licențe incumbă exclusiv şi integral autoarei.

Decizia de a le accepta a avut la bază dorința autoarei ca textul ediției Liternet.ro, în format .pdf, să fie identic celui al primei ediții "pe hârtie", aparținând editurii Vinea.

....

Editura LiterNet.ro

SUMMA EPISTULÆ:

Prefață....4
Introducere (*Epilog!*)....9
....9
The Realm of A Dying Scorpio....10
Pe la începutul iernii....13
Prin februarie, se învîrti să treacă den nou....16
Lebensform und Dichtungsform....20
Crussemark....21
Leben des vergnügten Elia Crussemark in Hölle....23
Through the Looking Glass....29
Villiers de l'Isle-à-Dames....32
Preludiu la după-amiaza unui cioclu....35
Rerum memorabilium deperditarum....40
Postliminium....42
Colivă de grîuşor....45
Crussemark History....46
Walpurgis....50
Sechestru....58
Pasaj onctuos....61
Die unsichtbarre Loge....63
Vorschule der Æsthetik....66
Stare de greație....68
Tu duca, tu signore e tu maestro....73
Viollet-Le-Duc....77
Marmură de Curara....81
Your Pain - My Only Lust....82
Istoria căderii....87
Stricte sic dictus....90
Nuda vertas....93
Tædium Vitæ....94
Viitorul anterior....99
Anamnesis....105
Povestaşul....107
Incident....115

De veghe în lanul cu insomnii 117
Dansuri austro-ungare 121
Arhitectul risipitor 128
I had a dream, Joe… 131
Present Perfect Continuous 133
Toamna 142
Res nullius 149
Domine redde mihi legiones ! 154
Ex Libris 156
Novembre 158
Spleen d'Or 165
Liga Transeatică 172
Auswahl aus des Teufels Papieren 182
Deathday Party 190
Vorschule der Æsthetik 192
Laus Stultitiæ 195
Istoria căderii 200
De Cultu Feminarum 207
.... 207
Zeitkurzende Lust 211
Delirium tremens 216
Pasaj de sezon 220
In Carcere et Vinculis 226
Sartor Resartus 227
Evidențe 229
Psihostazia 231
Trei personaje în căutarea unui sfîrşit 233
Epilog 236
(Introducere) 236
Preludiu 237
Sancta Pravitas 242
Mane - tekel - fares 248
"Sunt Tobias 257
Voi să mă zbat în grația unui înger." 257
Cuva baptismală 261
Setea 265

Elogiu mamei vitrege 267
Olim lacus colueram, ... 271
Nichil est exclusum ! 277
Cœna Minæ 281
Curtea-de-Ape 283
Wilhelm de Urania 288
Zeitkurzende Lust 292
Nunta 297
Primuveara 302
Vieața la țară 305
Sancta complicitas 307
Beția 312
Insomniada 316
The Dragon-Fly 318
Summum suplicium 322
Lira lui Morfeu 327
REVERENȚĂ 332

....

....

Fără îndoială, din mai multe puncte de vedere, proza Elenei Pasima este excepțională. În ascendența ei, aş situa imediat inclasabilele opuri ale lui Raymond Roussel, numai că, spre deosebire de francez, ea nu ne lasă prospecte *(Comment j'ai écrit certains de mes livres)*. La ambii, eposul se destinde nețărmurit, proliferează *superficial* dincolo de orice limită impusă de subordonarea la tempo-ul economiei narative. La ambii, acțiunea rezidă în fapte de limbă. O poveste se poate asemăna cu un rîu. Comparația n-o face Aristotel, dar îi ilustrează *Poetica.* Avem un izvor, apoi un pîrîu, un rîu, diverse coturi, în fine, gura de vărsare. Apa curgătoare străbate un anumit relief, cu o anumită viteză. Parcurgerea aceasta provoacă surpriza şi menține interesul călătorului. Aşa şi cu romanul: e oglinda pe care o plimbi de-a lungul drumului, drept că, la un moment dat, au apărut voci care să conteste adecvarea acestei imagini la realitate. Realitatea a fost denunțată drept o invenție şi invenția contestată de texte care au început să se desfăşoare după diverse principii, diferite de cea clasică. Unul dintre ele elimină, de pildă, izvorul, gura de vărsare şi transformă romanul într-o curgere lipsită de ierarhie. Nu acesta este însă cazul *Curții-de-Ape*. Lucrurile stau aici altfel. Apa acestei cărți pare atît de transparentă, suprafața ei oglindeşte atît de seducător conştiința scriitorului, adîncimea ei pare atît de mare, încît, în ruptul capului, ea nu vrea să curgă. Dacă o face totuşi, conform unei necesități implacabile, aceasta se întîmplă înnebunitor de încet. În ruptul capului, am spus, pentru că orice ingenuitate este sistematic împiedicată să se manifeste de un Cap castrator ubicuu. Singur El uită cu totul de corpul pe care-l prezidează şi rămîne ore-n şir întru admirația de sine, iar proza Elenei Pasima este fructul opulent al acestei admirații. Scenele dispuse în *Curtea-de-Ape* cristalizează sthendalian, pe măsură ce o privire insistentă se ațintește asupra lor, întru o epuizare niciodată atinsă. Închipuiți-vă aşadar că în locul rîului cu care v-ați obişnuit, romanul (dacă roman va fi fiind) *Curtea-de-Ape* este un lac țesut din zeci de ochiuri vizionare, subtil interdependente şi aparent autonome - un univers monadic baroc şi (deci) leibnizian. Raymond Roussel nu-şi vindea cărțile şi, ca urmare, s-a sinucis. Spre norocul său postum, a fost repus în drepturi de generația nietzscheană a gîndirii franceze „de la 1968". Elena Pasima nimereşte, din nefericire, în plin postmodernism şi numai raportul culturii înalte cu cea populară n-o interesează pe ea, cu toate că mătasea-broaştei intertextuală, care-i străbate lacul, le atinge uneori pe amîndouă. Pe ea, de altfel, n-o interesează nici o ideologie, nici o revoluție sau vreo politică estetică - pentru simplul motiv de a fi ales ca lume, repet, pentru că e mportant, pe cea leibniziană, perenă şi perfectă *orice s-ar întîmpla.* (Pentru Deleuze, Leibniz este barocul prin excelență, iar estetica barocă, se ştie, repozează printre altele pe oximoron.) Proza Elenei Pasima este un hipertext. Nu e o proză textualistă, în sensul „productiv" al teoriei franceze de acum 30 de ani, ci - aici autoarea a învățat de la Wilde, dar şi de la Céline - voit artifi- şi superfi-cială. De la Céline moşteneşte proza ei mare parte din narcisism, pentru că Céline este un maestru al retoricii de sine. Combinația dintre un scriitor genial, dar prozelit, şi alții esteți (Huysmans, Wilde) este aiuritoare. Rezultă o sumă de efecte, legate desigur de (cu) un fir epic, acesta din urmă „autentic", dar înmormîntat într-un somptuos mausoleu de cristal, unde tot ce pare viu, e mecanic - dar nimic, din ceea ce e mecanic, nu pare lipsit de viață; în care tot ceea ce e citat, devine singurul limbaj posibil, deci autentic; unde tot ceea ce pare să curgă, de fapt stă, deşi scena se află într-un perpetuu şantier; unde nimic nu e dus pînă la capăt, nu atît din scrupul estetic, cît din exhibiție retorică: Narcis nu poate să nu zăbovească, dacă nu s-ar privi, ar pleca mai departe *fără el* - ceea ce ar fi desigur imposibil.

~

Cenzura de fier, care nu-i îngăduie autoarei să recite nimic din registrul imediatului „autentic” al propriei „sensibilități,” nu este, la rîndu-i, corijată de nici o altă supracenzură economică - autoarea se află în fața propriei cărți, cum cartea se află numai în fața autoarei şi între ele se petrece o relație care terțului, cititorului, îi apare perversă. Ce este pervers ? Două femei care fac dragoste sub ochii bărbatului respins, de pildă. Aşa, scena îmbrățişării *Curții-de-Ape* a Elenei Pasima cu Elena Pasima devine frustrantă. Nu e indiferent, poate, faptul că protagonistul acestei poveşti - „pojghiță abisală” - este un arhitect. Şi-un citat, din capitolul *Primuveara:* „Se încinsese. Holera se zvîrcolea proaspătă prin toată cîmpia. Florile gemeau aspru în grădina peste care îmi plecam fruntea. Eream cumva beat de aşteptarea în care zăceam. O molie mă survolă în zigzag şi mi se aşeză pe manşetă. Hristu foşni încet uşa. Rămase lipit de ea după ce o închise. Cu buzele înmărmurite. Şi mîinile speriate, agățate de lemnul lăcuit. Are o violetă micuță, înfiptă în rever. Cu nuanța aceea rece, paralizantă; catifelată. *Evenly even we are*. El mi-a strecurat boala în cuget; eu i-am înfipt neliniştea în ochi.”. Cînd Elena Pasima se va putea întîlni cu cititorul, va fi *un coup de foudre.* Pentru că, probabil, ea este una dintre cele mai dotate prozatoare pe care le-a avut vreodată literatura română. Unei literaturi căreia, deşi se vorbeşte de influențele unor Mateiu Caragiale sau Eugen Barbu, nu-i datorează mai nimic - decît limba română, desigur.

Alexandru MATEI

....

Introducere

(Epilog !)

....

....

~

The Realm of A Dying Scorpio[1]

(*The Realm Of A Dying Sun* - Dead Can Dance)

Steriu

„Revin**.** Cred că rareori voi nota vreo dată**.** Sună altfel reconstituirea în absența cifrelor**.** Mă irită înregimentarea**.**

N-am reuşit să stau mult în compania lui Joseph Knecht**.** Mă lăsasem prins de Goldmund cel vagabond şi-am crezut într-o nouă dovadă a poeziei**.** Uitasem că pe Hesse îl cheamă Hermann**.”**

„Nu suport serviciile de asistență socială**.** Cu tot cu asistenți**.** O am mai spus**.** Mi-e greață de orice instituție sau persoană care-şi face business din ajutorarea năpăstuiților**.** Am vomat cu vehemență ultima oară cînd am atins un astfel de lucrător public**.** Aflasem la urmă că este ce este**.** Mă culc şi cu curve**.** Dar să le ştiu dinainte**.”**

.... **....**

„A fost o iarnă cumplită**.** Şi încă mai e**.** Şi un vînt şchiop**,** blenoragic**,** care le spulberă pe toate de-a-ndoaselea**.**

N-am de gînd să politizez**.** Dar oricine se poate scandaliza amintindu-şi fotografiile *post festum* pentru dosarele I.M.L**.** - cu toate acele cadavre congelate**.** Şi aşa a fost mereu**.** A fost o iarnă cumplită**.** Ieşim din ea tîrîş-grăbiş**,** cu mare lehamite şi oboseală**,** înnoroiți şi uzi**;** insensibili la orice şi la tot**.** Şi intrăm în altceva**;** o Castalie cu pisici moarte şi guri de canal descoperite**,** cu beznă**,** fleşcăială şi un ger bizar**...”**

„Temeri ascuțite m-au fugărit deseori către cîmp**;** către neumblat şi marginal**.** Către locurile de depozitare a deşeurilor şi resturilor menajere**.** Traseu sigur pentru orice animal solitar**.** În țara asta**,** Céline ar trebui să se vîndă în loc de ziare**.** Ar trebui să fie şi suluri de hîrtie igienică tipărită cu Céline**;** ca să-l ținem la baie**.** Ar trebui s-avem storuri şi perdele cu texte Céline**;** şi să scrie *Mort à credit*[2] pe cornetele de înghețată şi pe dosurile jeanşilor**...”**

- Națiunile construiesc istoria**.** Cu ăştia, ce *dracu’* să faci**...**

[1] *Tărîmul unui Scorpion muribund* (engl.).
[2] Roman de Louis-Ferdinand Céline **(**Louis-Ferdinand Destouches**).**

„Cred. Că viața e un consum nesăbuit.

Merg; şi-mi număr zgomotele. Care îmi sunt atît de streine. Pe deasupra mea, plutesc cornişe delirante. Ce greu atîrnă toate, cînd te denunță obiectele. Ce cumplit e să iai doar tăcerile lor drept martori. Ce sălbatic; să fii exclus din memoria celorlalți. Îți mesteci identitatea cu fălcile strînse şi-ți aduci aminte că pînă şi rechinii umblă în haită. Numai tu NU. Atunci cînd te împiedici în pîrleazul inefabil al refuzului. Atunci cînd eşti proscris şi minat pe muteşte. Şi mai cred. Că maturitatea nu este numai impozitivă. Ci şi dezonorantă. Nu vreau să intru-n rîndul oamenilor. Oamenii mă înspăimîntă, iar rîndul mă exasperează. Încerc să mă strecor; de dragul unei finalități. Dar pînă şi finalitatea mi-s'pare a fi ținută tot în amprenta precarului. Moartea a devenit nesigură. Singurul lucru, care nu poate fi ratat, a rămas eşecul.

Privesc drept şi încerc să fiu convingător; dar nu reuşesc decît să năucesc. Nimeni nu mi-e egal. Nimeni nu vrea să-mi fie egal. Toți îmi dau cu tifla.

Vreau să mă sustrag uniformizării. Nu mă doresc stabilit."

Bolnav de lepra îndoielii, Stere îşi luă paharul de pinot şi începu să se preumble pîn casă. Excitația prețios năvalnică a vinului şi prăbuşirile severe din a V-a de Şostakovici îi dedeau oarece stare de vomă amestecată cu o fericire ambiguă. I se părea că se scufundă într-o poveste alambicată despre mirosuri şi lume. Deriva orchestrei îl năucea cu sunete ce i se zbăteau încinse, animale .... ciudate şi sociabile care-l mai feceau să peardă urma vremii. ....

O vreme bearcă; nestătătoare.

Pauză; şi continuă cu concertul no. 2 de Rahmaninov.

Trase draperiile şi se-ntinse-n pat. Aerul erea de un violet mort; nuanță la jumătatea serii. Încă se mai insinua putredă, mireasma unei flori. Pianul îl făcu să se strîngă în sine cu crampe dureroase, timp în care vinul se trecea şi el aşteptîndu-şi stăpînul să termine de exorcizat toate acele amintiri necunoscute despre o eternitate fără motiv.

Narcotizat şi greu de-atîta frumusețe, se-nfioră tot cînd a apăru clarinetul... Ca o virgulă sfîşitoare în oboseala regească a unui cîntec pustiitor. Ca şi cum îndepărtarea se-ar fi cristalizat. Abea de-l mai trezeau panglicile aromate ale unui corn, că iar se dobora în neştirea clapelor; sau în vreun flaut amar şi bine mascat. Viorile boceau cînd şi cînd, fluviu gros de miere topită. Cu gînduri amestecate ca peşti beți. Iar o tristețe surdă intră în el cuțit şi-l spintecă zvîrlindu-l şi mai-n lăuntru decît plutea pe mîlul memoriei.

Melancolia lui Rahmaninov, ca o dîră de sînge vechi pe o zăpadă proaspătă.

„Sunt arhitect. Lumea cade şi se ridică. Numai eu nu. Nici nu cad; nici nu mă ridic. Ca şi cum aş fi departe şi dezlegat şi ca şi cum toți ar fi hotărît să mă țină frustrat; de a nu lua parte la prăbuşirile lor. Decît prin grația poruncilor mele.

~

Un fel de ciumă subțire, cuconească; o boală ale cărei ravagii sunt chiar refuzurile celorlalți. Anatema şi carantina, şi țarcul pe care mi-l împletesc. Căci, dacă există o pedeapsă mai amară decît cea de a fi închis, este să fii fecut slobod dimpreună cu incapacitatea de a comunica.

Unde-mi sunt averile, domnilor contemporani ?"

Reuşi să se dea jos din iad, cu *Fantezia Bergamască* a lui Debussy. Zîmbi proaspăt spre paharul de pinot şi gîndi că i-ar plăcea să facă multe. Dar că niciodată nu va ajunge a le-ndeplini. Rîvnind plin de lipsire, se îmbrăcă să iasă. Paseri rebele cîrîiau pe deasupra pămîntului; iar Steriu şi-ar fi propus un strabism fermecător sau altă imperfecțiune, dar nu ochii lui care vedeau prea mult şi nu uitau nemic.

Steriu

„Pe la jumătatea lui noiembrie, am avut o duminecă de ticălos. Abea după ce-am plecat de la besearică am priceput prima dovadă şi-am simțit o străfulgerare de durere în minte, la gîndul unui sechestru - vaporos şi permanent ca un abur unsuros, pătînd iremediabil aerul acela de iarnă care nu mai vrea să vină; plin de fum şi fasole feartă şi arsură de coceni… Un fel de amprentă care să pustiiască totul în calea mea; ca o pedeapsă dată de cine-ştie-ce Dumnezeu drept şi nemilos. Pedeapsa de-a nu găsi pe nimeni.

Mi-am frînt picioarele şi căutările mele nu-şi aflară istov. Am trăit atunci un întreg sentiment de disgrație. Erea o lipsire care mi se administra mie. Şi numai mie. Independent de ceilalți; ceea ce era încă şi mai sfîşietor. Căci pînă şi ordinea numită hazard mă repudia…

Nu o dată, intrînd pe pămînt sfînt, am simțit că locul meu nu-i acolo şi că îndrăzneala nu face decît să tulbure… Ca şi o sfiiciune față de acel teritoriu mult prea înalt. O conştiință tixită cu păcate m-ar fi îndreptat mai repede spre refugiul iertării. Dar trecutul meu erea călduț şi nehotărît, aparținînd acelor aventuri lineare ce se desfăşoară în lăuntru, nu în arhivele celorlalți. Aşa că mă privesc drept neserios, inapt de asemenea îndeletniciri penitente şi îmi doresc o poveste corupătoare.

O am luat razna pe străzi. Erea o fiertură lungă şi roz; înserare ametită. Îmi doream să fiu agățat. Nu să mi se dea atenție; ci să mi se solicite atenția. Un cerşetor. O curvă. Orice. Numai să mă merite."

Pe la începutul iernii

„Lucrez la o consolidare. Casă de vreun veac şi mai bine. Cînd am intrat în cămări, putoarea de mucegai a răzbit năucitoare şi m-am ținut de ziduri. Căci, pe undeva, tot plăcere se chema şi acea gheară-n pept prin care mi-am amintit un fast despre care nu mi se spusese niciodată.

Stăpînul. Îmi lăsase o descriere atentă. Ca să nu-i răstorn draperiile şi paravanele şi blănurile şi vitrinele..., zicea el. Şi mă tot ruga să nu umblu decît la fundație. ... Dacă o mai puteam face.

Domestici vagi foiau uneori, supraveghindu-ne îndrăzneala; ori ca neşte duhuri tulburate den zăcere. Am lucrat pîn-a dat cancerul şi-au început peatrele să crape. Apăru şi el într-un tîrziu. Eream într-o firidă adîncă, cercetam peretele de pe fund, că suna a gol. Erea strîmtă şi boltită; şi, dacă nu era cavou, atunci sigur erea începutul unui coridor. Cînd am luat ciocanul să sparg, cineva se aşezase deja în spatele meu.

.... - Sunteți claustrofil, domnule arhitect ? ....

M-am întors să zăresc, pusă-n lumină, mecla surîzătoare a unui cumătru roşcovan, cu coada atîrnînd dincolo de vederea mea şi c-un monoclu de care spînzura un fir gingaş de metal negru, cu sticliri umede.

- Bună ziua. Sunt Evelyn Sonjacoffski. N-am putut veni mai degrabă... Trebile ținutu-m-au departe. Am sosit o dată cu frigul; cînd plecam de la Warszawa ereau paispce grade sub zero...

- Da, şi-aici a-nceput de vreo doauă zile. Dar am apucat să se facă ce erea mai important. Rămîne de trişcuit tencuiala; să astupăm ciobiturile şi, gata, dăm cu var.

- Haideți sus să bem o cahfea…

Eream plin de moloz; în crampoane, în bocanci şi peste tot. Şi lăsam urme pe pavimentul ca un damasc împietrit. O slugă vîrstnică lunecă pe lîngă Sonjacoffski şi-l dezbrăcă de mantoul de astrahan; cam aşa cum ai trage pielea năpîrlită de pe-un şarpe. Hainele steteau bine croite pe el. Sacoul gri indiferent sub care erea cămaşa de saten alb şi între ele, o vestă de culoarea pămîntului reavăn. Gulerul scrobit şi desfăcut; iar în jurul gîtului, o eşarfă de triplu-voal; un negru mat şi subțire în nodul căruia se înfipsese o perlă într-o montură de aur... Ține-o garoafă de nuanță incertă, înfiptă în buzunarul de la piept…

Mă simțeam proletar. Mi s-or fi roşit obrajii, căci se-a-ntors cu spatele prefăcîndu-se a turna pren ceşti, dar mai mult pitindu-şi batgiocura. Apoi se aşează în *fauteuil*.

- Dumneata ai proiectat feroneria de la sera lui Dracoveni ?

~

- Da. Acum doi ani.

- Să-mi faci un vitraliu. Sticlă transparentă şi den cea sablată; albă şi cu galben de crom. Am o rotondă sus. Vreau să o umplu de flori.

- Ce flori...

- Crizanteme.

Casa se isca mare; înaltă. Sufocată într-un carmin des, ca şi închegat. Cu tapet umbros, o lemnărie complicată pe la fereşti şi o patină care înțesa totul cu jeg domnesc de *palazzo* afumat. Draperii ca vişina putredă, cu pazmanterii destrăbălate şi cu praful aşezat în falduri grele. Sofale cărămizii, cu volute aurite şi cu un covor agitat surd, în vînăt pe brun şi ocru murdar.

Mi-a povestit. Şi despre ce-a vezut; şi unde-a fost; şi ce-a fecut... Erea cald şi năduşeala mă dobora pe sub molozul uscat pe haine. Îi sclipeau ochii ca la nebuni şi numai gura i se mişca. Mobilă, instigatoare, stridentă; ca şi cum tot ce-ar fi vrut un întreg corp să gesticuleze se-ar fi strîns în botul acela, ca un romb violet. Avea genul de *facies* care pulveriza orice calcul. Privit dintr-un unghi, da de bănuit asupra altuia, învecinat… Aiurea; erea imprevizibil. O volumetrie neaşteptată, la fel de surprinzătoare la fiecare schimbare de perspectivă. Orice predicție, pe care mă hazardam s-o fac în ceea ce priveşte mecla acestui domn, erea infirmată de următoarea mişcare în care dînsul se lansa. Potrivirea formelor fiind atît de bizară, privindu-l, îmi dedea impresia de mobilitate continuă, de o instabilitate mimică mult mai potrivită unui copil… Ceva de grimasă de nereperat. Şi ochii precum ambra. O miere limpidă, cuțitoasă, fără ocol. Să te-mbolnăveşti şi-alta nu…

Mercur cel mişcător şi mut - greu şi toxic; cel ce, între jivine, este şarpele, erea acum un cinabru plin de vorbe, un cotoi mare şi-amăgitor cît frazele ce rostea. Şi-amețit cum eream, am gîndit că numai un burghez poate prezenta asemenea exterior aristocratic. La care a sclipit înțelegător-puşlama:

- Dar numai un aristocrat poate fi atît de trivial !… Sunt armator. Am vase la Hamburg; la Danțig, la Constanța… Şi la Casablanca. Ce spui ? Mă crezi ?…

- Cum nu. M-am săturat şi eu să cred numai cele ce seamănă a adevăr…

Tîrziu, mi-am dat seama că, în tot acel timp, el rămăsese doar sec.

Apoi am mai beut. Şi am văzut cum plafonul se apropia de noi. Şi nu mai sciam dacă noi ne urcam spre el; sau el cobora...

Am plecat năuc.

Şi m-am mai întors peste o săptămînă; să-i arăt cum o să fie budoarul lui.

A privit îndelung, cu ochii ceia de chilimbar, şi, de după perdeaua îndoielii, a aruncat:

- Mă închipui dumneata cu o femeie; în acest loc...

L-am mai vezut înainte de Crăciun; la Ateneu se cînta *Simfonia Celor O Mie*[3].
Nu ştiu dacă or fi fost atîția. Că Mahler aşa ar fi vrut.
Dar erea Evelyn.
Şi Evelyn, numai el, e cît şapte legiuni."

„Acolo, unde labirintul se iscă, lumea devine inutilă."

....

....

[3] Simfonia a VIII-a de Gustav Mahler.

Prin februarie, se învîrti să treacă den nou

Urcă scara de la intrare călcînd pe cîteva frunze nemăturate şi pe un cer lichid, spulberat, cu nori nedeclarați - ca şi veninul său.

Vitrourile serei se iţeau după o muchie de zid. Se aşeză pe treapta înghețată bocnă; fără să mai sune la uşă.

- De cînd steteai ?
- Nu mai ştiu. De-o oră...
- Ce faci… Eşti cam verde. Ți-e rău ?...
- Cine ştie…
- A te simți bine, înseamnă să fii nerecunoscător. Doar suferința limpezeşte bunul simț. Hai, ce faci… Nu vii ?

....

Înăuntru

Steriu îşi vîrî deştele în canopa[4] micuță, unde-şi ținea Sonjacoffski ceaiul de iasomie. Mîngîie puțin firele de flori ca scoase de la vreo coroană; făcîndu-se a le scăpa din apucare. După ce se sătură a tăvăli cu mîna prin miresme, lepădă cîteva în paharul cu apă opărită. În alt vas, chircite şi sugrumate, neşte petale de trandafir se zbăteau în tăcere. Îşi amestecă infuzia cu linguriţa prelungă şi cu coadă emailată-n cloazoneuri. Argintul hîrjonea clinchete în pereții de steaclă şi răsuna ca o gîdilătură peste umbra sîngerie a încăperii.

- Ai sperat să treci de la stradă direct în salon. Ai fi vrut ceaiul fierbinte de bergamot sau siropul de pin... Dar ai şi aşteptat un ceas; şi asta schimbă toate. O cursivitate întreruptă e doar o poftă năruită. Şi, din scrumul încins al dorinței, mai rămînem doar cu pleava...
- Iar pleava e-un buchet de temeri.
- Şi temerile ce vor fi fost, decît răsadul altor pofte şi mai aspre.

Există un timp al sacrificiului. Şi există un timp al disperării. Pe scurt, există timp pentru toate. Spune-mi despre

[4] Vas ritual în Egiptul antic - în care erau păstrate viscerele morților îmbălsămați.

bucuriile tale.

- Sunt atît de lipsit.

- Nu zău... Prefă-te, măcar. O înşelăciune bine măsluită valorează cît două adevăruri…

- De ce eşti atît de calm, cînd eu urăsc toate cele ?…

- Trebuie să urăşti asemeni mie; ca să poți fi calm într-atît.

- Şi cum se face că, deşi dorind, rămîn pe loc şi amuțesc ?…

- Pentru că, a te urni, e mai la îndemînă. Iar a te exprima, înseamnă a te pune la îndemîna exteriorului.

Ev pleoscăi din cărnurile ce-i tiveau ochii şi, după ce parcurse critic hoitul stîncos al arhitectului, îndrugă lent; şi de-aceea, de două ori mai apăsător:

- Ai o ură sănătoasă; clară. De mîndrie zdrelită. Un sentiment de-a valma, ca o magmă. Şi am o ură delicată şi puțină la trup. O ură cristalină şi precisă ca un Arpège-Lanvin… O ură dresată şi cocoțată pe piedestal ca o jivină scumpă. Ca o stare de grație. Ura ta zdrobeşte. Ura mea spintecă. Nici nu e simțită în timp ce se îndeplineşte…

- L-am vezut astăzi pe Bălăceanu-Stolnici.

E singura verigă dintr-un şir de ani. Ne-am salutat recunoscîndu-ne fără a ne şti. Curînd nu îmi va mai aparține. Va lua totul cu el şi nu va mai rămîne decît izul de tămîie bineînmiresmată a morților neprețuiți.

···· Mîna îi lunecă pe brațul fotoliului, cu încheietura răsturnată. Linguriţa zdrăngăni fals pe farfurie şi, de undeva, de sus, se ····
auzea destrămat un *preludiu*. Lăsase genele într-atît, încît părea scufundat de tot în negrul acela violaceu, dîn care-i răsăreau ielele bosumflate ale regretului.

Bălăceanu-Stolnici. Oare ce fel de trepanare şi ce fel de lobotomie şi-a făcut, de e imun la minciună. Ce fel de senilitate erudită practică acest domn; în stare de a saluta necunoscuții den țara nimănui... Cele mai amare răni sunt rănile rădăcinilor tale. Căci şi snaga neînflorită, ce încă-ți zace-n carne, tresare tulburată de doliul în care se va naşte. Vom fi schilodiți; iar pierderea, anticipată, ne îngreunează cu un balast infinit mai apăsător decît bruschețea unei surprize. Ca şi cum aş fi greşit atît de stricător, încît nu mi se-a dat drept pedeapsă decît să văd; cu ochii mei căscați care cuprind tot, hămesiți de dincolo de groază... Şi vii tu să mă-ntrebi despre ciorchinii perlați ai bucuriei...

Evelyn răsuflă o volută de fum şi-şi turnă încă-n păharul de steaclă gravată. Clondirul licări în lumina cețoasă şi, în timp ce-şi scutura un fir de tutun de pe broderia mînecii, se încruntă vag, lepădînd pipa pe tăvița de pe colțul mesei.

- Fiecare generație pe limba ei pere. Necroloagele înainte de termen sunt lamentele celor ce se spală pe mîini. Vorba lui onor Nick Cave: *Your funeral…, my trial*. Îngroapă-l şi mai vorbim. Lipsirea e binemeritată; au ce şi-au înălțat. Cînd neputința îşi află erecția, se pregăteşte o năruire mai adîncă decît orice creştere. Sunt demoni ce pasc liniştiți prin rigolele vremii aşteptînd aceste catastrofe; aceşti paşi năuci pe sîrme crețe. Şi sunt popoare care valsează inconştiente pînă în ultima clipă, iar în ultima clipă, un Dumnezeu mînios le sărăceşte şi de limpezimea treziei. *Națiunile construiesc istoria; cu ăştia ce dracu' să faci*... Lasă-i;

sacrificiile inutile falsifică valorile[5]. Şi unde... Aici ? Aici, pînă şi mlaştinile se surpă. Aici, şi fidelitatea-i iluzorie. Iar de este cumva probabilă, e doar ca să fie mai bine aşezată temei dezamăgirii…

De prin tavan se scurgea talmeş-balmeşul vreunei procesiuni de Stravinski. Vitrourile paravanelor transperau tulbure în roşu cu zmalţuri vinete. Părul cărămiziu ruginit al lui Evelyn balansa greu deasupra mesei. Cîteva fire sclipeau ca artificiile denspre auriul gros al luminii. Îndrugă insinuant:

- Resemnarea e medalia mediocrilor.

- Mediocrii sunt cei ce se luptă cel mai aprig.

- Lupta nu comportă mediocrităţi.

- Dar, aflată sub patronajul lor, pînă şi dînsa, neînfricata, se poate transforma în dor de lele.

Evelyn îl ţinti de după norul de fum în care sălăşluia.

- Cine mai ştie cînd te voi fi vezut bătut în cuie, cu picioare prinse-n feare şi dînd din tine ca gheparzii-n cuşcă. Acum; hoit slobod să se tot desfacă.

- Şi descompunerea nu-e-o cale de urmat ?

- Ba da. Atunci cînd îi iai şi pre ceilalţi după tine...

Otrava dîn potir - dă-o duşmanilor; ori măcar bea-o… Dacă nu ne fanatizăm, pierim.

···· Hai, lasă. Grămezi de năluciri uitate zac sperînd să le mai vie vreun autor să le cearnă şi să le-ndeplinească. Nu există ···· margini... Limitele au fost inventate de inchizitori... Şi-au rămas pentru că sunt plăcute la sărit. Visează-ţi coşmarul, ori cel puţin trăieşte-ţi-l… Timpul tău e-o altă împărăţie. Suspendă orice; abrogă oricît; impune ce vrei. Iar lumii să nu dai decît logica plăcerii tale. Mai spune…

- Ce să mai spun ?

- Orice. Spune-mi ce-ai mai făcut după ce ai terminat de lucru la mine.

- Adică, unde am fost două luni...

- Nu. Spune-mi pur şi simplu.

- Mi s-a întîmplat; un imperiu de o pustietate silenţioasă. În care obiectele se plimbă, trăiesc şi cugetă. În care lumea se dispensează de stăpînitorii fii ai oamenilor... Şi în care nu reuşesc să-mi găsesc rude. Mă gîndesc către suma de eşecuri pe care o am încasat în această vară. Ispititoare cale; dar nu poţi să trăieşti numai din fiasco...

- A fost ceva nou faţă de ce ştiai ?

- Nu.

- Atunci îţi aparţine. E concluzia stilului tău.

[5] Regina Maria a României.

- După ce m-am despărțit de ceilalți - m-am sechestrat. Din îmbufnarea unui copil răsfățat şi dificil. Apoi m-am trezit; cu-adevărat îndepărtat. Dar nu de voința mea; ci de indiferența tuturor. Şi iar îmi aduc aminte de Fingal O'Flahertie[6]. Căci aceleaşi plăceri superficiale duc la acelaşi sector de consecințe.

- Nu există plăceri superficiale. Doar iluzia plăcerii... Bea şi tu o gură de vin cu mine; ori măcar fă-te mangă…

Vineri seară

„...Săltîndu-şi în trecere haina de pe spătarul scaunului, se îmbrăcă. Picior peste picior şi cu degetele dreptei înnodate pe ceaşcă, rămăsesem în *fauteuil*. Evelyn era deja în fața glasvandului de acces în vestibul. Mergînd, întinse mîna-nainte să tragă de mîner. Dar ezită rămînînd înfipt pe picioare. Şi cu stînga îşi răsuci părul, în vreme ce cealaltă-i luneca încet, cu o batistă pe ceafă. Şi cumva visător, fără a se-ntoarce:

- Lumea este atît de evident frumoasă, încît e o injurie neaoşă să aduci vreun strop de utilitate în ea. Şi-a fost creată dintr-o asemenea evidentă plăcere, încît ar fi curată grosolănie să mai pomeneşti de morală.

Haide. Ce faci... Nu vii ?

Şi puşcăria are bordel au circ. Numai tu nu.

....

În stradă

- Ştii că nu vei avea niciodată timp pentru a epuiza tot.
- Ce-mi ceri ?...
- Sufletele nu mai sunt la modă. Ar mai fi doar atenția.
- Dar nu erea chiar ea stofa den care se croieşte excitația ?
- Întocmai. Să nu rămîi însărcinat cu lucruri inutile. Am nevoie de sămînța ta."

[6] Oscar Fingal O'Flahertie Wills Wilde.

Lebensform und Dichtungsform

Formă de viață şi formă poetică

1914

Otto Stössl

Steriu → Evelyn

- Atunci**,** cînd te vei fi-ntors den drumurile tale**.** Mi-ai spus că tocmai veneai de la Varşovia**.** Dar eu ştiam că Varşovia fusese tocată**;** şi că**,** ce se făcuse mai apoi**,** erea altceva**...** Iar tu aveai nişte haine prea frumoase pe tine**;** şi-un monoclu tare gingaş**...** Nu te puteam vedea prin Varşovia cu perla aceea montată în aur care-ți prindea eşarfa sub reverul vestei**...** Şi nici cu mantoul tău de astrahan**;** şi nici măcar cu Hispano-Suissa[7] ta**,** splendid țesălată şi adăpată cu Premium**...**

.... **-** Oh**.** Dar Varşovia**,** pren care m-am plimbat**,** eu nu cunoscuse nimic din toate acele vulgarități de care ai tu atîta ştiință**.** **....** Eu**;** în altă Varşovie am avut treburi**...**

Arhitectura este pe picior de egalitate cu muzica**,** în ceea ce priveşte aportul naturii**.** Nimic din ce se întîmplă într-însele nu ne tulbură cu vreo amintire**.** Pictorii încă mai folosesc femei au peisaje**.** Arhitectul e guvernat numai de propriul calcul**.** Ca şi muzicianul**.** Iar dacă uzităm de un sistem de calcul verificat în natură**,** nu vom putea obține ceva privat**.** Artele sunt limbaje private care derivă den calcul**.** Metalimbajul e-o efemeridă**.** Limbajul privat e deja o problemă de clan**.** Babel e adevărata afurisenie**;** Babel este izgonirea din Rai**.** Metalimbajul e căderea din hermafroditism**.**

Varşovia**,** în care hălădui eu**,** e limbajul meu privat**.** Lasă asta**.** Am minciuni noi pentru fidelitatea ta**.**

„Şi denspre etaj se auzea Bach**.** *Arta Fugii***;** cu răposatul Richter**.** De mi-au dat lacrimile**.”**

Ev (replică în absență**)**

„Dacă voi uzați de acele metalimbaje**,** singurele posibilități de a comunica**,** limbajul primordial fiind perdut**,** atunci Dumnezeu cum vă înțelege ? Metalimbajele îi aparțin ?**”**

[7] Autovehicul de epocă**.**

Crussemark

Steriu

„Apoi**,** pe la-nceputul lui Aries[8]**,** au venit căldurile**.** Iar den toate crăcile curgea iz de floare căscată**.**

O curvană tînără şi frumoasă**,** cu picioarele încolăcite pe după gîtul lui Marte**.** Venise primuveara**.** Puțea a flori şi-a fum**,** aşa cum se iscă începuturile ori aţîţările**.** Erea tot un geamăt lung**,** între două asfinţituri**.** Copacii se regulau foşnitori cu un vînt ce mirosea a bălți**.** Se auzeau cîini**;** cioburi pisate au jucării dogite**.** Şi se mai auzea o ferbere domoală**.**

Elia**;** un nume ca un suspin**.**

L-am cunoscut aşa cum îl voi fi vezut mereu de atunci**.**

Absent**,** cu o stacană de cafea în faţă**.** Privind aiurea cu ochi de peşte mort şi bărbia înfiptă în dosul palmelor împletite**.** Auriu**,** incert**,** semit**;** trei mese mai încolo**.** Un fel de Törless care se crede matur**.** Masca lui Akhenaton**.** Mă uitam în jurul meu .... după oameni**,** cu tandreţe de puşcăriaş în permisie**.** Îi hăituiam discret**,** avid**...** Cotropitorul e un ins singuratic**.** El este prelucrat în .... retortele refuzului celorlalți**.** Şi poate să rămînă inactiv o viaţă-ntreagă**.**

Elia m-a scutit de taxa pe intoleranţă**.** Şi în pofida asteniei**,** s-a dovedit a fi tonic**.”**

Elia

„Pe Steriu mi l-a adus tot Evelyn**.** Ca şi restul lucrurilor care se mai întîmplaseră pe lîngă mine**.** Nici n-am ştiut cum să primesc asemenea pian**...** Hrăpitorul acela**,** cu ochi de gazelă**;** îi avea precum neşte fluturi mari**,** arşi**.** Cu gene bizare**,** răsfrînte**,** dar atît de căzute mai-ntîi**,** încît păreau mai repede un voal gros**,** negru ca şi visele ude ce străluceau rar pe sub ele**.** Mă înceţoşam şi mă topeam de fiecare dată cînd priveam în el**.** Iar el mă purta neclintit**,** insomniac şi atent**.**

Dacă întunericul are formă**,** probabil că are forma seriozităţii lui**.”**

Elia → Steriu

- Te-ai întors ?

[8] Zodia Berbecului**.**

- Da.
- Şi... Cum ţi-a fost ?
- Nu mi-a fost bine.
- Asta-nseamnă că ţi-a priit. Ce eşti ?
- Arhitect.
- Da ? ! (şi-a rîs) Tu eşti ăla care-a oprit corăbiile-n loc ?...
- Eu sunt.
- Bine atunci. Pentru că eu sunt cel care mişcă cetăţile.

Steriu

„Se învîrti printre obiecte, apoi se opri în faţa bibliotecii. Orbecăia sub clopotul lui de steaclă. Am trecut lunecînd; şi lăsînd nadă cuminte:

- Spune-mi...
- Ce să-ţi spun. La ce te aşteptai...
- ...
···· - Am igiena plăcerilor mele. Mă menajez. De asta şi locuiesc într-un imobil Bauhaus; cînd eu sunt un Galé. Orice buluc de ····
plăceri neîngrădite şi stereotip zilnice dispune la orgii.
- ...
- La ce te aşteptai... Tot cauţi ceva.
- Pe mama ta o căutam.
- N-o ai găsit pest tot ? Numai morţii suportă coşciug au ramă.
- Cum aţi fost...
- Mamă şi fiu. Eu, singurul ei bărbat. Iar cînd standardele de normalitate mi-au impus să-mi aleg perechea, o am ales şi eu. Excluzînd definitiv orice altă posibilitate femeiască în preajma mea. *Nothing compares to my mother*[9].
- Şi pe tine, cu ce crezi că te-aş putea compara ?... Vorbeşte-mi. Vocea ta picură liniştea curăţată de tăcere. Tăcerile sunt stridente.

Elia topi un surîs vag în marginile gurii şi-o sclipire udă ţîşni dintr-o geană.

- Spune dar. Îmi eşti dator cu pildele trecutului tău.
- Chiar aşa. Îţi zic atunci, cum se-au întîlnit prima oară Elia Crussemark şi Evelyn Sonjacoffski...

[9] Nimic nu se compară cu mama mea (engl.).

Leben des vergnügten Elia Crussemark in Hölle

(*Viața preafericitului Elia Crussemark în Rai !*)

„Elia tocmai ajunsese la prețioasa vîrstă de şaptesprezece ani, cînd a realizat că trupul său începe să cînte fără poticneli. Avea o primăvară strigătoare şi adulții îl cercetau curioşi.

În casa celui cu care studia, treceau cîteodată admiratori al acelui fel de muzică mută. Ca pentru a-i dovedi că lumea mai conținea şi altceva în afară de dansul lui.

Într-o seară de toamnă, cînd bruma se ivise şi crăcile goale prinseseră cristale mici pe nodurile lor bătrîneşti, cînd Soarele suspina cu dîre de culoarea mandarinei şi răcoarea lingea zidurile cu răsuflarea ei opărită, atunci, în amorțeala de după baeramul verii, prietenul său îi prezentă un personaj devastator.

Se arcuise peste bară, cu fruntea lipită de oglindă şi-un picior avîntat ca o spadă prin aer. Şi se roşi tot, cînd auzi zgomot de paşi străini. Serge ținea pe cineva de braț. Ar fi putut să-l cheme; ori să-i spună. Ori să aştepte pînă sfîrşea. Dar nu să deie buzna astfel. Şi se-a apropiat, animal sfios; panglică de mătase. Iar străinul i-a-ntins o mînă flască şi fierbinte de bolnav de ceva rău. Păr roşu năpraznic şi haină de stofă castanie... Şi tot focul acela, căzut peste reverul în care se usca o tuberoză cu ultimele lacrimi de mireasmă. Gîtul, bandajat în saten negru, se înclină şi ochii căprui, scormonitori îl forfecară pînă-n vintre cu încăpățînarea lor şugubață. Şi, minunîndu-se ipocrit, îşi fecu cruce cu ambele mîini în acelaşi timp…:

- *What a charming mouth and what a dazzling silence*[10] ! Cum, Serge... Nu mi-ai pomenit de acest tînăr domn; lăsîndu-mă să crez că-i doar unul din cei mulți care-şi rup oasele pe altarul grației.

- Deci l-am ferit bine. Evelyn este un uzurpator, dragă Elia.

N-aveam de gînd să te zvîrl cu bună ştiință în ghearele unui toacă-timp, cu o reputație ca a lui.

- Timpul meu e de neatins. Chiar şi cu asemenea faimă.

- Şi ce va fi fost faima ? Decît cel mai important pas al uzurpatorului. Nu, Serge ?... Domnule Crussemark, prietenul dumitale dă porecle numelui meu. Uzurpator e termenul peiorativ al cuceritorului, iar cucerirea ce va fi fost, decît forma cazonă a seducției.

Serge, ridicînd din sprînceană:

- Aşadar; Evelyn. Cum ar trebui să te chemăm ?

- Aa... Nu contează. Rezultatele mele nu sunt variabile în funcție de eticheta pe care o port. Sunt unicat într-o lume în care

[10] Ce gură fermecătoare şi ce linişte orbitoare ! (engl.)

totul se priveşte în termeni comerciali - nu am nevoie de explicații, reclamă sau titlu. Sunt universal ca ceaiul de sunătoare şi am acelaşi efect sub orice calificativ venit dîn giurul meu.

- Încă o trufie ! Pare-a fi de *bon ton* să te compari cu tot felul de fragmente de lume, ca un ecou dogit de simbolism veşted şi denaturat. Evelyn; n-arăți deloc a sirop de tuse.

- Trufia erea în altă parte, Serge. (Făcu Elia timid.)

- Anume ?

- A îşi aprecia singur eficiența; ca şi cum el însuşi şi-ar fi distilat compoziția şi însuşirile, nu natura...

- Natura ? Dar ce treabă am eu cu natura ? ! Pe cuvîntul meu că e cea mai mare greşeală să consideri biologicul ca director. La-nceput, suntem lemne de foc. În timp, ne scumpim şi devenim santal. Există voință; natura e doar un mănunchi de instincte. Domnule Crussemark, uită-te şi dumneata singur la genunchiul pe care-l aveai în zbor mai devreme. Să nu spui că tendința lui firească şi naturală e să steie-n asemenea poziție. L-ai educat pînă ai făcut dentr-un genunchi oarecare, un genunchi care aparține numai lui Elia Crussemark. De la natură suntem uniformi. Specificitatea se lucrează.

- Aveți oroare de natură...

- Oh, dragă; nicidecum. *Nicidecum*. Natura e ultima consolare.

- Acum eşti şi păşunist !

.... - Nu. Mă refeream la ultima consolare față de perfectibilitatea umană. ....

- Dar chiar domnia voastră, domnule Sonjacoffski, spuneați adineaori că şlefuirea vine din exercițiul voinței. Asta nu e tot din domeniul perfectibilității ?

- Ei, bine... Admir un proces, dar nu şi finalitatea lui.

- Cum poate să contravină o capodoperă tuturor acelor zile de căutare...

- Împlinirea scapă de sub incidența esteticii. Împlinirea e deasupra oricărui cod de legi. Iar mie-mi plac legile; căci n-au fost făcute decît pentru a fi încălcate. Lipsa obstacolelor frînge viteza; pentru mine, acțiunea a devenit scopul. Îmi place să alerg, nu să ajung. A ajunge cuprinde imperiul suficienței.

Cît despre timpul dumitale de neatins, într-adevăr de neatins este; căci timpul dumitale eşti chiar dumneata.

Peste încă un ceas, amurgul învinețise tot cu scîncete, iar Elia plecă însoțit de Sonjacoffski. Grădinile degerau pîrjolite pe lîngă ei şi doar aerul se auzea, cu parfumurile lui de hîrtie veche şi fum proaspăt.

- Parcă aş lua neşte gutui coapte...

- Treci pe la mine oleacă. Am eu cîteva. C-au început să se scuture de vreo trei zile.

Sub oboseală şi sub vocea de damasc a celuilalt, făcu ce i se zicea. Luna, taler cănit, le strălucea pulberi caline.

Cu platoul plin de bucățelele de gutuie uscată la foc, Evelyn se îndreptă spre masă, în salonul denspre curte. Doar geamul

cît un perete îi ținea despărțiți de afară. Se fecuse totul violet şi acoperişurile păreau să salte ca valurile la vînt. Erea noapte de-a binelea. Gazda aprinse lumini multe în candelabre stufoase şi-l pofti pe Elia să şadă mai bine în fotelurile îmbrăcate în saten cărămiziu... Îşi aprinse o țigară.

- Fumați…

- Oh, da…

- Găsiți-vă alte vicii…

- Dar şi pre-acelea le am.

- Sunteți cheltuitor.

- Risipa e modul meu de-a mă chivernisi. Se-au fecut gutui bune anul ăsta. Toamna trecută, am fost plecat, iar cînd m-am întors, le-am găsit putrezite pîn jgheaburi ori strivite țuică; jos, pe pămînt. E prima oară că gust den ele, de cînd le voi fi cules. Cine ştie, te-or fi aşteptat pe dumneata. Din clipa-n care te-am văzut, domnule Crussemark, m-am tot întrebat cărui fel de mîncare te-aş putea alătura...

- Sunt consumabil ?

- În măsura în care arta se poate consuma. Eu nu fac asocieri pe bază de asemănări ori echivalențe. Ci în potrivirea sinestezică. De cîte ori te voi vedea pe dumneata, îmi voi aminti de parfumul gutuilor coapte şi de cîte ori voi avea gutui .... coapte pe masă… Te voi revedea… ....

Ar trebui să fii smead, făcu Evelyn mai departe. Dar eşti auriu. Atît de palid. Parcă anume culoare pentru a sări mai bine îmbujorarea de sub ea...

- Sunt consumabil ?

- Numai abstracțiunile sunt inepuizabile. Dovedeşte-mi că eşti aşa ceva.

În *fauteuil*, răsucindu-se, Elia. Cu receptorul în falcă şi falca pe-un umăr.

- *Ma mère* ? Dac-ai vrea tu să-mi laşi apa în cadă... Să fie feartă; că pînă vin eu, sigur se răceşte... Şi nici nu aş dori să te deranjez cu zgomotele mele...

Apoi, rămase o vreme cu ochii-n ochii celuilalt; şi, după ce închise, îşi dedu drumul pe spate, oprindu-se cu ceafa într-o volută încrustată. Elia visa cu vederea încîlcită de tihna sub care se ascundea un dihor pîndar. Sonjacoffski îl urma atent; încet, să nu-l sperie ori şi mai mult, să nu-l trezească.

Peste puțin, cînd îşi survolă den nou gazda, între ei plutea o beție de mirosuri vechi ca neşte menuete intrate în declin.

- Tentația merencoliei; amar pecat… Doar faptul că e rar mă consolează… Cîte valuri la picioarele noastre; şi-o zare-atît de lină… Un ocean întreg şi-n loc de picături de apă, doar perle tulburi. Tare fericit trebuie să fii dumneata, domnule Crussemark.

Elia privi întrebător de sub fascinația sub care unduia şi Evelyn continuă:

- Eşti dat prin aur ca un idol şi ochii-ți sunt de nestemate. Doar rubinul de pe spadă a pierit fără de urmă...[11]
- Că nici spadă n-am avut...
- Fi-vei lipsit de vitejie ?
- Ci-i peste-a mea putință de-a-nțelege.
- Şi ce anume-ți scapă ție ?
- Multa nepotrivire dintre grație şi orice fel de violență.
- Un tempo alert conține violență.
- Violența e şi entuziastă. Un tempo alert e doar o mîngîiere aprigă. Eu nu permit agresiuni.
- *Being not agressive is just another kind of agression*[12].

Cunoşti ?

- Nu cunosc.
- Unde-ai crescut ?
- La bară, fireşte.
- Adică, la oglindă. Despre oameni ce ştii ?
- Nimic.

.... - Asta-nseamnă că-ți pot spune-orice. Şi despre lume ? ....

- La fel.

Şi, scoțînd fumul din el ca un horn:

- Atunci te voi minți fără vreo grijă.

L-a dus pînă aproape de casă. La despărțire, se-ntoarse spre el întinzîndu-i o carte.

- Ştiu asta... Mi-a întunecat multe seri şi m-a lăsat răpus. Mama o a încuiat sub cheie. Căci, deşi terminasem de citit, o tot reluam mereu şi iar.
- Vreau să văd ce dimensiuni are copilăria dumitale.
- Doar atît ?
- Nu. Culorile sunt singurele mele amintiri despre Paradis… Iar dumneata eşti o cupă plină de asemenea memorii. Practică-ți frumusețea; utilitatea-i un păcat. Dumnezeu v-a dotat cu liber arbitru, nu cu-ndatoriri.

[11] *Prințul fericit* de Oscar Wilde.
[12] A nu fi agresiv e doar un alt fel de agresiune (engl.).

- Sunt prea stîngaci.

- Stîngăcia e chiar stilul îndemînării tale. De altfel, mîna ta stîngă ştie mai multe decît ştii tu să-i comanzi. Iar, dacă te cramponezi de comandă - mîna, docilă, te va asculta dînd greş…"

Elia se arătă obosit de relatare. Ca şi sătul. Steriu îl urmărea cu o poftă drămuită, sorbindu-l agale. Cu chipul său bazilicesc spre aurul plecat a osteneală.

- Mai spune-mi.

Elia surîse şi erea gotic cu gesturile lui de înger pus în firidă.

- Mă deranja farmecul cela zvîrlit cu toptanul peste mine; erea mult prea rapid, iar eu prea crud. Am stat departe o vreme. Cetisem cartea şi iar îmi începeţoşase gîndul; voiam să i-o dau îndărăpt şi să nu-l mai văz vreodată.

Cînd am agiuns a-i bate în uşă; erea asudat şi fără costum.

- Venit-ai în sfîrşit ? Hai sus. Am neşte muzici noi... Şi poate-ai vrea să le străbaţi oleacă. Mersul e un imperiu, iar religia acestui imperiu e dansul.

O după-amiază întreagă m-a ostenit ca la manej. Îmi propunea lucruri dificile, iar eu îl urmam, preferînd o durere decît dezonoarea de a nu-l fi săturat. De la el mi-a rămas cea mai mare parte a ceea ce, ulterior, a fost numit virtuozitate de către cei în .... faţa cărora mă mişcam. ....

De mult timp mă obişnuisem să privesc gesturile ca pe neşte pictograme. Texte întregi, cu spaţialitate; ingenui… Lanţuri de semne declarate ori scăldate; marfa de schimb a unui tărîm comercial. Mi-am însuşit stilul - încet şi cu sfială. Cei mai potriviţi dascăli ai mei au fost nepotrivirile.

Ţi-am spus ?… Nu ţi-am spus. Eu nu ascult muzică la comun. Numai de unul singur. Se prea poate să fie ceva egoist. A fi împreună cu ceilalţi e ca un fel de viol la nimereală. E promiscuu. Mă roade-o gheară de frustrare, atunci cînd mă aflu în aceeaşi sală cu ei… Îmi place să ascult muzică împreună cu cineva apropiat… Nu vreau să-mi împart cele mai personale plăceri cu neşte necunoscuţi. Concertul e ceva orgiastic. Adevăratele păcate se consumă în singurătate. Pentru mine, ca dansator, sunetul e aşternutul în care visez. Închipuie-ţi, Satie audiat la Ateneu…

Lasă acum. Mai-ţi zic... Sunt amintiri doborîtoare.

„Se ridică. Merse domol spre un vas cu trandafiri şi culese unul deschis căscat. Apoi se aşează mai somnambul ca niciodată, căzînd înfundat între perne. Erea leneş; ca să nu i se vadă sperietura. Şi se hipnotizase; ca să nu-şi mai ştie trezia. Sorbea floarea, cu mintea departe; în fotoliu ca în casă. Totul plutea. Pulsul zdrăngănea a toacă, dar nu i se auzea decît foşnetul. Şi, dacă exista ceva care să mai amintească de afară, fusese deja mirosit, digerat şi convertit.

Întrebai totuşi, cam cum ţi-ai muşca amanta în treacăt:

- Ce-i ?

- Nemic. Memoria mea se dă-n bărci fără să mă-ntrebe**.”**

„Trandafir tămîios**,** hepatic**,** cu iz de sămînță strivită**.”**

Evelyn (răvaş către Elia**)**

„*Dragul meu drag**,***

*Aş vrea să-ți pot adresa mai mult decît o simplă invitație la ceva special. Şi-aş vrea să înțelegi mai puțin decît tot deverul de chemări pe care cu sîrg ți l-aş turna-n urechi ! E frustrant să nu putem comunica den cauza rigidității care**,** la tine**,** se cheamă morală. Sau**,** den punctul tău de vedere**,** din cauza destrăbălării mele**;** pe care eu o socot stil**…** Oho**,** cîte ți-aş putea îndruga în auz**;** dar tu eşti un om de onoare şi**,** nu-i aşa**,** un om de onoare nu stă s-asculte balivernele unui farmazon de joasă speță**…***

*Dragul meu drag. Aş vrea**,** nici mai mult nici mai puțin decît să-ți scot pe nas dreptatea**,** frăgezimea**,** îngereala şi trufia pe care**,** cu protocolul unui sihastru şi modestia unui senator**,** ți le ai pus frumos în firmă. Aş vrea să ți le vîntur toate pe dinaintea* **····** *ochilor**,** să te scîrbeşti de tine însuți**,** cam tot atîta cît te-ai scîrbit de mine. Şi să ajungi să mă respecți**,** măcar cît te respect eu. Că* **····** *eu**,** dacă nu te respect**,** nu te pot doborî**…***

*Aşadar**,** dragă coane**,** hai să trăieşti şi s-ai parte de ce meriți.*

*Sincerely yours**,***

*Evelyn Sonjacoffski**”***

„Auditoriul**,** dacă nu în altă parte**,** măcar în sperieți să-l bag !**…”**

Through the Looking Glass[13]

Not by

Lewis Carroll

„Săptămîni de foame tăcută; în care explodam ca o feară capie. Nu mai vorbeam... Motivam monosilabic programul meu de arhitect în dîrdora travaliului. Şi zăceam, gîndac uscat printre planuri şi hîrţoage cu idei cretine despre urbanismul dezghiogat al vreunei capitale de nisipuri... Că mai-mi trebuia un asistent care să strunească şi vînturile, să se-aşeze praful cum vine bine; nu să ne intre nouă-n ochi, au să se pună mîrlăneşte pe lustrul marmurelor... Şi-mi mai trebuiau finanţe şi noroc porcesc ca să cosmetizez hălci de *palazzo* şi temeliile caselor de pierzare; să mai curăţ cariatidele de lepră şi să le mai dau cu var pe sfîrcuri; să adun cioburi în guşă, p-ormă să scuip oglinzi de Veneţia şi finestre ca la Chartres... Dar, din rigla mea, săreau doar aşchii; şi minele de 0,5 împuşcau cu vîrfuri rupte; şi rotringul lăsa dîră ca pişatul boului; şi capul meu, cap cu rînză domnească, îmi crăpa deasupra gîtului, ... osie-n şuruburi fixe... Mă aşteptau neşte proiecte, să-mi reguleze tinereţea; şi creierul meu, fiert şi blocat, numai la furturi şi deposedări. De la Insula Şerpilor pînă la Ronchamps-ul[14] lui Le Corbusier, mangleală calificată cu copyright binetemperat... Şi timpul meu; arvunit cu plată grea. Drept profit avînd chiar un cuibar de molii. ....

Pe vremea unui zăduf ca o ciorbă de tacîmuri împuţite, urbanism înseamnă anatomopatologia unui oraş.

M-a găsit Evelyn. Se a fîţîit prin casă; apoi m-a trimis să mă spăl. Mi-a zvîrlit un costum din şifonier; dup-aia s-a dus să flegmeze peste pervaz şi să-şi aprindă o ţigară.

- Fă-te că nu ştii nimic. Lasă-i pe alţii să ştie… Nepriceperea a devenit poamă rară. Ai control asupra respiraţiei tale ? Atunci, n-ai control nici peste mintea ta. Expiraţia e un alt fel de emoţie; iar inspiraţia depersonalizează. Expirînd, te separi de mediu. Inspirînd, te pulverizezi în el.

Înţelesei într-un tîrziu. Avea grimasa lui de zile mari pe meclă. Un rînjet insinuant, cu buze proaspete. Şi tare l-aş fi crestat cu ceva, să nu-l mai pupe nimeni mult timp.

[13] *Alice în Lumea Oglinzii* de Lewis Carroll.

[14] Biserică proiectată de Le Corbusier, inspirată de Voroneţ.

Oprise de oarece vreme maşina; lacrimă de păcură clocotită.

Puştii începeau să iasă de la cursuri. O torpoare mă luă lent şi greu. Şi o relaxare de şarpe aproape astîmpărat. Eream chiar în drumul lor. Se uitau curioşi la balaurul motorizat în care juisam atent. Sau atenți. Chicoteau, neîndrăznind să se apropie. Ființele acelea fragede, cu ochi uscați; şi care nu cunosc tresărirea decît sub violul plăcerii. Căci, doar oferindu-le plăcere, îi putem tulbura… Îngerii nu comportă îndurare…

Din grup se desprinse o ispită de gimnaziu, cu bucle negre şi ochi de-un verde contagios. Inventarie cu minuție caroseria, ca şi cum ar fi cercetat croiul unui frac, apoi desfăcu o gură uimită şi se aplecă să vadă şi capacele roților. Am coborît geamul încet. Se cabră şi-o luă la fugă împreună cu ăilalți. La oarece distanță, se au despărțit; şi-acum mergea singură.

- *God she's pure*…

- *Almost*, *Dear*. *Almost*… *(in a crystal voice) The tourch of your eye has already kissed her*[15].

- Haide, Ev. Porneşte.

Rînji, cu părul lui cinabru, ca o curvă bălțată şi, dintr-un salt, fusei lîngă dînsa.

Erea lunecătoare. Un fel de ceva de femeie sigură, nu de carne crudă şi ezitantă. Parcă n-avusese niciodată caş pe ea. Mergea agale, cu mîinile pe bretelele ghiozdanului, mai se uita la ceas; ori la vreun cotoi suspendat...

Eream aproape de ea şi-aveam pupilele ca neşte canale răsuflate..."

....

- Să nu pui niciodată în discuție maturitatea sexuală a unui copil. Căci, în materie de erotism, el e maestrul; iar adultul - ucenicul care bîjbîie… Fii păgîn ! Numai păgînii sunt în afara păcatului… Locul tău este de-a dreapta mea. Atunci cînd dreapta mea-i o mare stîngă.

- Mereu dau greş…

- Cum altfel. Singurul haz al greşelii stă în repetabilitatea ei.

„*A influența* e încă mai mult decît *a corupe*. Iar *a propune* e mult mai consistent decît *a satisface*. După cum *a trece pe lîngă* este de o mie de ori mai insuportabil decît *a atinge*. Fie şi cu diateze variabile…"

Seara, Ev trecu den nou să-l ieie.

Purta un sacou drept, dintr-o gabardină crem şi încă ceva vişiniu pe dedesubt. O vestă, probabil. Părul, roşu pălălaie, cobora în valuri pînă pe la mijlocul spatelui. Avea un parfum proaspăt, curat; fără aluzie. Se-ntreba şi arhitectul de unde atîta decență. Se

[15] - Doamne, cît e de curată…
- Aproape, dragule. Aproape. (într-o notă cristalină) Torța ochiului tău o va fi sărutat deja (engl.).

mai răsuci pren casă şi veni cu un smoc de tutun de pipă între deşte**.** Şi i-l presără**.** Abea se cunoştea la culoare**,** dar mirosul discret căpătă repede izul amar de bărbat rău**.**

- Ce s-a întîmplat azi-dimineaţă ?

Ev rîse candid**:**

- Vine o vreme cînd plăcerile trebuie căutate după lista de *menu* a bizareriilor patologice**.**

Zoe

„Cu grabă şi cu mister s-a dat năvală**.** Şi poate că spaima e cel mai bun brînci pentru a te deştepta**.** Dar spaimă nu atunci mi-a fost**;** cînd se-au tîrît întrebători pe sub umărul meu**.** Ci**,** cînd am şezut la aceeaşi masă şi ne-am cercetat**.** Întotdeauna voi considera că farmecul nu e întreg pînă nu e şi suspect**.** Dar asta numai eu am voie s-o practic**.** Aşa că mă dedic cu generozitate şi abnegaţie demontării farmecului celuilalt **(**celorlalţi**).** Socotind cu mîrlănie şi punînd la cîntar**,** drămuind şi verificînd**,** astfel ca**,** în cele den urmă**,** sistemul să fie decodificat**,** iar tencuiala decopertată**.** Farmecul e putere**;** dar vreau să văd dacă e şi sistem**.** Sistemul fiind subminabil – deci**,** şi puterea pe care o reprezintă**…** E o plăcere tranzitorie să descopăr punctele prin care pot devora**.** Bucuria e atunci cînd nu există nici un astfel de punct**.** Cred că diferența între grație şi farmec este certitudinea**.** Cred că grația e incertă**,** nemotivată**,** dezinteresată**,** asexuată**.** E o formă de iubire peste norma omologată**;** şi cu care poți atinge orice**.**

Şi cred că farmecul ține de vînătoare**.”**

Villiers de l'Isle-à-Dames[16]

Noaptea ţipa în linişte, chemîndu-şi odraslele. Bălăriile şopteau la stele şi stelele priveau lumea cu ochi de mercur. Străluceau rece, mai potolit; mai clipeau. Ori chiar cădeau. Luna ştergea cu lumină pustie, scufundînd pămîntul pe sub lacuri. Bălţile tremurau de încîntare în mijlocul drumului, iar casele se căscau dărîmate pe margini ca neşte vădane ce-au plîns pîn-au umplut gropile. Un nor vînăt amuţi cîntarea argintului şi întunecă totul cu clisă. Plouau ape mici ca picăturile de mană. Grădinile sloboziră miresme disperate, ca şi cum doar ploaia ar fi putut da pornirea delirului. Se-nvîrteau într-un geamăt lung, ceva ce aşteptaseră toată ziua, macerate sub soare. Ţărîna lăsa dîre de femeie îndrăgostită şi o magnolie se răsucise să-şi smulgă rădăcinile din îmbrăţişare. Începuseră milostivele[17] să umble.

Steriu îşi şterse fruntea cu dosul palmei şi trase în nări ce se întîmpla afară.

- Mă sufocă putorile-astea...

.... - N-a murit nimeni den aşa ceva. ....

- Unde mă duci...

- La doamne. Te-aşteaptă ca pe prescure…

Steriu smuci o faţă crispată, dar celălalt nici nu clinti. Scandalizatul îşi desfăcu centura:

- Opreşte. Nu merg nicăieri.

Evelyn - voce ţinută:

- Voiam a-ţi face un cadou. *La Doamne*-i doar o cafenea.

Pînă să intre, ploaia lăsă perle pe ei ca pe neşte prinţi.

Ev, îmbujorat şi febril; Steriu, grav şi neîncrezător.

Casa erea mare, frumos luminată. Avea uşi vitrate cu copaci din bucăţi de culoare şi pereţi acoperiţi de mătăsuri; lenjerii femeieşti întinse pe zidurile fără forme. Lămpi, vitrate şi ele; candelabre sofisticate, argintii, cu ciucuri ca vişina care se mişcau la orişice curent... Pardoseala, înflorată, din marmure nebune; cu ocru şi cu roşuri engleze, cu brun închegat şi crem palid şi roz...

De sus, de undeva, se auzeau zgomote de viaţă tihnită. Oglinzile îi arătau în apele lor ca neşte cascade bine măsurate.

[16] Auguste, conte de Villiers de l'Isle-Adam, scriitor francez (1838-1889).
[17] Iele.

Ornamente, flori, panglici, perle, spirale; forme crescute ca-ntr-un paradis izolat, dincolo de neputință. Erea un budoar extins şi politicos.

Urcară scara, cabrată şi ea ca o dansatoare. Treptele îi răsuceau pe cale, arătîndu-i din toate părțile celorlalți ce mai umblau. Că erau fecute ca pentru a umple văzduhul cu imaginile celui care le trecea. Lemnele tavanului coceau nuanțe chilimbarii ori ca de pîine; iar draperiile încadrau bezna de-afară, mototolindu-se cu bunăştiință în falduri atente.

Ochiul de pasere al arhitectului strălucea greoi, adăstînd în vrăjitorie ca peste carnea vreunei amante.

- Să nu-mi spui la urmă că am stat *sub o coajă de portocală*...

- Nu îți voi spune asta la sfîrşit. Ci chiar acum.

Dar Steriu îşi urma de mult dorința, neascultînd de adevărurile celuilalt; tot văzînd a cercetare, în ăst delir, cele odoare.

Sus. Erea lume. Şopteau ca un pîlc de ape.

Spațiul era lăsat întreg, nefracturat în paravane ce-ar fi tentat mai mult pe clandestini. Lumina albă, cețoasă; de pînă şi sunetele se scufundau în ea. Chicoteli, unduiri, clinchet de pahare ori lingurițe de argint mestecînd cahfelele cu glasuri de clopoței. Cuburi de gheață izbindu-se galeş de pereții cristalelor. Beuturi îndepărtate ce se turnau cu cădere în alte recipiente. Şi-ntr-altele... Ca şi cum noblețea le-ar fi stat în cîte vase-au încăput...

.... Se aşezară; împreună. Retraşi în văzul tuturor. Ev, tot zîmbind; neruşinat şi vechi curtean. ....

Apoi, Steriu, vînînd nițel prin giur, ştiu că în-afar'de ei, locul mai număra bărbați doar trei; restul fiind cucoane, doamne şi domnițe, femei ruinate ori femei abea trezite; galante, ținute, tocătoare. Blonde, brune şi roşcate; lascive ori protocolare; albe-a nuntă ori vădane... Femei sorbind den ceşti au den păhare şi aşteptînd căzute-n perne să-s'beie în curînd şi între ele...

„Pluteam ca beat; mai adăstam. Şi iar porneam..."

Pînă se trezi Steriu, încurcat fedeleş în părul uneia. Păr aspru, inelat şi greu. Şi izbucnit cît un acoperiş. Păr ce-l ştia de unde oare... Cînd se-ntoarse dintr-o parte, sclipi diurn cu față de liliac, capriciu de bijutier țicnit: o arătare mititică, firavă pe sub maldărul de horboțele care îi erea veşmîntul, o rochie neagră de tul, cu platcă şi mîneci de catifea. Foi de cîteva ori pe scaun pîn'să-şi deie seama că mai văzuse ochii aceia ca bălăriile putregăite. Dimineață îi văzuse. Ochi de insectă.

- Credeam că mi-am beut de mult cadoul...

- Ci fă-mi plăcerea şi aşteaptă. Căci voi să rămîn singur cu cealaltă.

Zmălțat cu plecăciuni şi nuri de tăvăleală, Ev se-aşează la masă lîngă ele. Şi curte cîtă i-a făcut femeii celeia de-acolo, încît copila se-ncruntă şi, învîrtindu-se pe pernă dintr-o dată, se răsuci cu fața drept în Stere.

„Am înclinat frumos din cap, cu mult respect; nici o speranță."

După vreme-ndelungată, îşi tot amintea încă despre cum a fost la *Doamne*. Şi despre cum nu a mai vorbit cu nimeni despre

aceasta. Cu grijă şi zgîrcit îşi bandajă memoria, să nu scape ceva din evenimentul de-a o fi văzut. Doar el ştia cum îşi strînsese splina de frică să n-o sperie. Şi ce surîs sfios pornise a avea. Şi cum a reuşit să se desprindă din capcana-mbujorării. Tăcînd, topindu-se pe loc, cu-o mînă prăbuşită în rever şi cealaltă uitată, răstignită; cu disperări jilave şi-nghețate. Cercînd a picta cu suprafața indolenței furtunile iscate între pleoape; să facă din stînjeneală doar linişte şi zîmbet de adult.

Fata veni să mai rămînă. Abea de-i ajungeau picioarele pe gios, în scaune înalte, şi ea mică. Mai încrețea sprîncenele prea dese; pierdută cine ştie unde... Că venise cu cineva şi fusese expediată celui necunoscut ce, sigur, nu-i păsa-n vreun fel de plozii rătăciți ai altora.

Se plecă; tot o catifea. Calin cît mătasea:

- Nu-i prea tîrziu ? **(...)**

- Mai stau doar să-mi termin şerbetul.

Se-a ridicat, ascuțită şi împărătească, fără să considere nemic în urma sa.

„Am mers alături. Curgea peste covoare şi-avea ritm. Slugile-o salutau cu reverențe, urnindu-se den cale-i preacuminți. Doamna trecea cu soț întîmplător şi eu m-uscam de gelozie, necunoscînd cine îi e mereu.

În stradă, politețea:

- Unde te duci ?

.... - Aproape. ....

- Vreai să te port ?

- Mare-i deranjul; plata, neînsemnată.

- Ci să te ştiu agiunsă, aceasta-i marea plată.

Se a uitat ca şi aşteptînd vreo catastrofă. Iar, după ce m-a învîrtit în străzi, străduțe şi unghere, se a oprit în fața unei curți. Şi mă trecu pe sub o boltă de lămîiță.

- *Nu mai găseşti ieşirea. Rămîi pînă-mi vin domesticii, mîine.*

Avea ceva de mare cucoană care se dispensează de un fleac, dîndu-mi-l mie, scump salar. A aprins luminile. Suna a necuviință şi a venit cu o carafă de ceai şi neşte gheață. Că oricît mai susura borțosul acela de nor, căldura tot izbea-n cărnuri.

- O să dormi în camera lui taică-meu.

- Nu i-a murit nimeni în pat ?...

- Oh, ba da. Au mai murit; se-au mai născut... Lasă şi tu ce vreai într-însul. E gata aşternut; stingi buleftrica la culcare. Şi..., *à propos*. Tata n-a apucat să deie ortu' popii în mobila în care o să asuzi tu.

Mi-l trimit mîine de la Oslo. În plumb.

Preludiu la după-amiaza unui cioclu

A doua zi. Evelyn mă aştepta picior peste picior în sufragerie, curăţînd o portocală.

- Ai venit să mă escortezi ?

- Uite... *Caut să văd de nu se a rătăcit careva pe sub coaja ăsteia*. Hai, strînge-ţi marafetul, că-ntr-o oră apar rubedeniile să-i facă primirea lui Iorgu.

- S-a-ngrijit careva de baeram ?

- Da' ce, e-al meu... Întreab-o pe moştenitoare.

Zoe, cernită, cu faţa sătulă şi de neimpresionat.

- Are cin'să-l privegheze... Dric i-aţi luat ? Ai babe ca să-l bocească..., groapă i-aţi săpat ?...

- Abea de-au pus să fearbă grîul; şi nici acela nu-i ales...

....

Ev m-a lăsat acasă, apoi a fugit să-i caute car negru şi cai cu valtrapuri. Îl îngropau aproape. Besearica primea în fiece sezon cîte-un urmaş pe sub lespezi. Şi, de-unde aveau putere-a sta-n altar la slujbă, ei se mutau cu totul în lăuntru, epitropi pe cele vecinice…

Spre unşpe ceasuri şi jumătate, Ev se-a dovedit a fi mai destoinic decît îl credeam. Trăsura odihnea ca o halcă de ciumă în curtea goală - pe sub caişi; pe sub cortina de cățărătoare, cu coperişul plin de magnolii - repede amintind, prin duhorile lor, de cea zăvorîtă-n plumb; putoare cu acte-n regulă, nu clandestină şi furişă, ca cele de pe ziduri. Am mai intrat să dăm onorul şi să lăsăm lumea în pace.

- Ah, da. Să mă lăsaţi în pace. În pace şi cu curu-n baltă !

Nu plîngea. Nu cerea. Nu mai vroia nemic. Poruncea doar.

Zăcui o vreme într-un recamier, uitat de forfota foşnită a mulţilor Ruseţi şi Mavrogheni şi Moruzzi; ce bîntuiau mereu şi peste tot, şi nu feceau nemic. Rude venite din bolnave curiozităţi de a vedea cum mai arată capătul unei viţe expirate.

Lingăi, tîrîturi, babe pitite-n horboţele; tocate adînc de molii. Safte, alexandrine şi teodosii; aspasii, smarande şi irene..., ciobite, dezgropate şi ţicnite; cu ochi de sticlă şi proteze de faianţă, înmonoclate-n strîmbătură, cu cîrje şi bastoane, şi poşete, cu giuvaeruri răsărite din sipete, îmbrobodite în peruci cu tocă şi voalete; şi năframe, şi colane... Babe cretine ori spioane; rujate, rimelate, deşălate, cu gheare de grifoni, uscate; cu nasuri coroiate, îmbufnate; babe octogenare, manierate, cu rînjete de curve

deghizate, codoaşe levantine, parfumate; şi nostalgice, şi deşănțate; neamuri disgrațiate. Decor de gropniță ori mult umblate, iguane năpîrlite-n straturi, escare bineînmiresmate...

Schilozii soți - sămînțe rare, foşti armăsari plini de odoare, acum sterilizați şi tîmpi, cu oasele-opărite de la vreme, gloabe stupide ori rebele, cocoşi fanați, uitați de Dumnidzău, buni doar la înmormîntări, pe post de-ncurajări. Mai straşnic e tînăr să mori; decît l-aşa etate, nu te mai ia nici Moartea, ca de frică, să nu-i ceri plosca şi proteza: „Ci Moarteo..., mai aprinde şi veioza...". Costume de la mode din Paris, din anii Rebeliunii ori anțărț, cu nasturi sparți şi cusături tocite, cu pantaloni tocați şi bretele soioase, cămăşi putrede şi-amintiri dubioase; scleroze şi senili, bulimici şi arlechini, prohod cîntînd pe Zavaidoc, uitînd de ce-au venit în acest loc, în care tinereți ce-au spulberat, numai-n cărți de *Faraon* şi *bruderschaft*..., cînd îşi tocau averi şi scule strămoşeşti, cînd încă-şi beau cahfelele-n caleşti... Acum îşi căutau izmene pe sub paturi, din veci trecuți, din veacuri şi veleaturi...

Priveam prin golul zidit al peretelui. Ranguri căzute prin haznalele țintirimelor. Viori şi țimbale, şi cimpoaie... Case surpate şi palate dezghiogate; memorii mute au păreri scandalizate. Trotuare pietruite şi coloane; cîmpii rîmate şi ploi scurte... Cetăți aseptice şi-oraşe decavate.

Zoe mă aştepta. Neagră. Cu ochii ca neşte scarabei. Un copil. Mototolea o cîrpşoară de dantelă. Îmi crescuse în privire. Ceilalți foşgăiau jos, istoviți de multele trepte. Dînsa stetea gingaşă; glasată într-un smalț de oroare care-i erea tare potrivit. Cu .... părul inelat - pădure de cîrlige; Zoe, gorgona mea distrofică. Şi gîtul ei de pasere elegantă; cu umeri slabi şi gata să primească şi .... aripi... Chema impudică la infanticid; prin toată ființa ei mititică, dar mai ales printr-un bot bizar, de crap ori de liliac mexican.

Îmi dă cîrpşoara de dantelă; îmi dă şi perie, şi pieptăn.

Ridic încet, din părul de pe ceafă. Tot e-nnodat şi creț, şi labirintic; cine începe, nu mai iese. Şi eu asemenea. Pun dinții pieptănului ca s-o musce, încet, să nu o doară ori s-o spariu, sunt tandru şi viclean şi-ncerc să-i dezleg podoaba doar cu mîna, şi mîinile-amîndouă mi le vîr; şi tot încet, se-aşează adormită între mine... Micuțul meu *diamant galé*... O am în brațe şi-o alint. Chiar dacă e doar firul complicat şi prețios, ce-atinge a gîdilătură şi e viu; şi-s'pune cum doreşte, şi mai miroase şi a floare... Îmi susură în palme şi se zbate, întind de el şi, încăpățînat, revine; am şi uitat cum să mai folosesc şi altceva, cînd palmele-mi sunt atît de apucate... Păr cu febră şi frisoane, păr cu farmece şi jocuri; mici dovezi de-ale sirenei ce-mi furase minții.

O lăsai neterminată. I l-am strîns cumva şi i-am dat drumul pe scări să coboare la rudele ei...

Coşciugul sclipea somptuos, dînd fiori asistenței. Zoe a lipăit de cîteva ori pe pavimentul cenuşiu; toată lumea s-a uitat chiorîş; au ridicat capacul şi se a văzut cadavrul. Bărbat țapăn, la patrudzăci de ani; grec smead şi sprîncenat, cu păr ca peana corbului; cu falca mare, aruncată şi barba ce-i crescuse, fără frizer în cea cutie... Ce-a fost mai aprig, se dusese; acum dormea cu mînile pe pept.

Zoe se tîrî lîngă mine.

~

- Erea superb. Şi mă îndopa cu profiterol !

Se uita înciudată spre sicriu. Cu o gelozie înveninată şi bine hrănită. Ochii îi străluceau fanatic; de frustrare ori de astîmpăr. Fierbînd de satisfacție/lipsire. Gura i se înroşise, avea buzele desfăcute; excitată. Gata să sloboadă un urlet, tremurînd şi boțindu-şi rochia cu gheruțele ei de şopîrlă.

Moartea venise ca un viol. Cuplul se rupsese. Iorgu alunecase din vigilența copilului său. Evadase. Şi Zoe-şi muşca mîinile de-acum. Altcineva, mai hrăpăreț şi mai cuprinzător, l-au smuls.

Păpuşa bîntuia cu vălurile ei negre, cu un decolteu proaspăt şi cu mînuțele care nu puteau duce nici o caisă, fără ca aceasta să nu pară cît un pepene... Căscînd mereu neşte ochi mari şi verzi, nu verdele țipător şi mucegăit al lui Elia, ci unul gros, putred; ca un ghem de mătasea-broaştei rostogolindu-se pe fundul vreunei bălți... Un verde căzut, bordat împregiur cu gene cît parul şi cu o curiozitate curgînd uleioasă din privirile neprihănite. Mesteca absentă ceva cofeturi. Apoi, forfotind încetişor, cu o candoare suspectă, se cocoță în vitrina dricului şi se cuibări pe vraful vînăt de liliac.

Femeile îndoliate par a geme de sub straiele lor; asurzitoare trupuri pitite sub obscenele deghizări ale bunei cuviințe. Iar Zoe exploata totul, aducînd un iz de delir şi urmărire halucinantă... Erea un chiot precis, dincolo de foşnetele stafidelor şi de zornăitul nenumăratelor perechi de ochelari ori de clinchetul pudrierelor de argint; dincolo de scheunătura agonică a bătrînelor decrepite ce se uitau cu limbile scoase şi cu ochii cît cepele la şoldurile lui Evelyn (îndopat cu colivă cît un cimitir !) care şi le tot înfipsese cu neruşinare la vedere, cu mîinile în buzunarele şezutului şi cu capul dat pe spate, chipurile să se uite la plafoane, dar ca să-i cadă podoaba cea roşie mai cu spor... Erea un urlet de jiganie violată pînă-n cerul gurii, ceva care ştiau şi plantele; ceva ca la mort. Atunci cînd mortul e de-o frumusețe insultătoare către toate muierile care-l mai cerşesc morții o dată, măcar de-adio, colectiv; ultimul spasm...

Şi, iar Zoe; ghepard tînăr cu canini tandri şi surîs de-o lăcomie incurabilă, plimbîndu-se pînditoare, furişînd priviri cîntăritoare şi experte...

Apoi, bîlciul s-a spart. (Au încuiat lada, s-au cărat...)

Se şoptise ceva şi tot interesul se nărui brusc. Se scurgeau ca limacşii spre porți. Slugile deschideau finestrele să se facă un pic de curent, iar curentul muta perdelele din galerii. Şi mirosea veneric, de-afară, de la grădină; şi erea redundant; şi delicios, şi trebuia să ne pregătim de rut; noi toți şi cu Iorgu-n cap...

Moartea e performantă pe măsura înmulțirii."

Evelyn

„Luxosul domn neîngropat purcese a lăsa dîre prin aerul stătut al salonului. Babele-şi scoteau batistele; pe care le feceau şomoiage şi le îmbibau în alte putori, cărate cu sîrg înlăuntrul bagajelor lor penibile. Mirosea a spițerie şi a casă de nebuni. Se

roteau ca vulturii la hoit, mai cîrîiau, mai şi şopteau... Îşi feceau planuri, le coceau...

Tîrziu, am desluşit de ce-au dispărut, brusc, toate neamurile. Aflaseră cine a luat tutela. Sau, mă rog, cui o a plasat Iorgu pe mititică. Un unchi de-al lui, de vreo optzeci de ani, surd şi plin de parkinson. Iar Zoe, cînd a auzit, a căzut în nostalghie, că tot şi-a văzut sacii în căruță; şi l-a omagiat pe răposat, că senior a fost şi n-a încredințat-o pe mîna cine ştie cui... Ah, şi averea... I-a lăsat fie-si drept moştenire o litră de demență, două kile de infatuare şi-un butoi de dorințe... Halal !

În sfîrşit. Înmormîntarea - rezonabilă...

Au adus coțofenele-alea bătrîne şi-un popă să-i cînte..., că besearica lor erea de monument, ca şi ei; nu se mai slujea. Ce să mai..., ca la carte. În spartul tîrgului, Zoe a sădit o tufă de trandafiri (*galbeni !*); alerți, cu petalele înfoiate de cruzime; ori de dezmăț. Să-i fie de vecinică pomenire."

(„Sau de deochi.")

Steriu

„În baza noii libertăți, moştenitoarea şi-a strîns boarfele şi se-a mutat o vreme în teritoriul Sonjacoffski. M-am lipsit să-i duc grija. Cred că-mi place să mă trag afară... Susceptibilitatea a agiuns să înlocuiască orice gust al riscului. Nu am nici un fel de ruşine. Nu mă lasă perplex nimic din cele ce doresc. Dar respect religios minima implicare. Îmi aplaud plăcerile şi, în culmea fervorii, le las baltă. Aleg scurt o amorțeală bățoasă şi mă rezolv definitiv cu oleacă de André Jolivet[18].

Mi-e dor de ceva de care n-am habar. Ceva pustiu şi rece; cu draperii prăfuite şi pereți afumați... Ceva declinat; tărăgănat... Ceva de falset, în care să intre pînă şi parfumurile."

Evelyn & Zoe

Spre amiază, o aduse de la şcoală. Bătea cu mare lene din aripele de libelulă carbonizată. Cu mînuțele aşezate adormite pe umărul lui sîrguincios, pe sub claia roşie, revărsată cu promisiuni promiscui. Adormise pe bancheta din spate, printre neşte poloneze cu Lipatti şi Cortot… A luat-o-n brațe; păpuşă stufoasă, cu jupoane de Pigalle, pantofi de Wunderland şi ciorapi mătăsoşi, de-un verde ce copia neruşinat nuanța ochilor. Cu părul ieşit din menghina moale-a catifelei, legătură neagră. Şi toți cîrlionții ăia deşirați, terfeliți prin dantelă ca neşte cofeturi, ori ca neşte coji de fructe lepădate în spirală ca den burghiu… Şi buzele; roz ca la cei mai fericiți sugari…, cu somnul strîns, ținut în ele, pradă unui cearcăn vechi. Cu-o forfotă-ntreagă, iscată sub pleoapele albe - de-un alb argintat, lipsit de sînge.

[18] Compozitor francez (1905-1974).

Descuie şi să intre… E tot cu ea în el. Să-i lase şi ghiozdanul; să pună şi de masă… Se-nvîrte alene, cu oalele-n palme şi zdreanța pe-un umăr. Îi sună telefonul. Iar printre vorbe şi nechezături, prinos de-arțag şi amabilitate, Zoe cea mică se trezi.

Ev încă mai toca vrute şi nevrute. De-acum dormea în ce vorbea; şi Zoe, mititica făptură slobozită den cine-ştie-ce raclă capucină, îşi răzni ghearele cu un tînj specific spre bucla roşie şi largă ce atîrna peste ea. Ev o ținea mereu cu grijă; ori ca pe pachet ori ca pe o-mpăiată. Cu mintea înfundată-n telefon şi-urechile astupate; mai rătăci o vreme pren vorbele stricate. Şi, mult la urmă, amețit, sfîrşind taclaua şi tocmeala, vru să îşi lepede povara. Şi se-aplecă gentil să o depună, drept care, capul i se răsturnă-ntr-o parte, căci părul, din buclă atîrnată, se răzvrătise-n coardă aruncată.

Firul pornea din el şi se oprea în ea; snop greu de desluşit, chemînd înaltul să se lase - la două minți, acelaşi păr.

....

Rerum memorabilium deperditarum

Despre lucruri importante, demne de uitare !

Gui Pancirollus

1523 - 1599

„Mi-au trecut trei săptămîni. Fără să văd pe vreunul. M-a mai sunat Elia de cîteva ori.

Îmi plac pauzele. Fortifică dorința. Deşi pauza e la fel de adevărată ca şi timpul căruia i se aplică... E ca o parantează; nici nu ştiu cît cuprinde. De unde-i pînă unde. Şi, parcă, nu ceasul şi calendarul sunt măsurătorile, ci stînjenitoarea memorie personală. Au fost ani care-au foşnit ca norii-n cer şi nu mi-am dat seama; pentru că nu eream decît eu cu mine şi-atunci totul e uniform... Ca şi cum despărțirea ar fi singurul cronometru în care ne putem încrede. Şi, ca şi cum, ea şi nu calendarul şi cu ceasul ne ar dovedi că trăim mult... Şi poate că trăim cu mult mai mult de pe urma separărilor decît după standardele indiferenței aproximative."

....

„A VIII-a de Mahler. Asurzitoare piesă. Cu ceva de invocație necurată. Am cam pierdut firul postromantic printre exploziile lui Messiaen[19]. Nume cu antet; şi e şi născut la Avignon... M-a speriat fanatismul candid al lui Olivier, dar îl voi fi preferat unui delir zdruncinător de minți... Messiaen parcă n-ar fi învățat niciodată; parcă ar fi descoperit mereu. Avea etica sălbăticiunii al cărei urlet e în afara violenței. *Turangalila* e cea mai reconfortantă lectură. Comparabilă doar cu *Pacific 231*[20] sau cu năzbîtiile lui Vasarely. Dar Honneger, cu pistoane, şine şi rulmenți, e doar o prelungire de-a lui Marinetti[21]... Iar Vasarely[22] oferă şocuri cristalizate, reci; trezind cu palme, nu cu chemări.

Turangalila e chiar lumea ca o salată de chiote; şarjă vegetală într-un haos perfect, controlat de legea mirabilă a dezordinii...

Turangalila e-un ecosistem."

„Dacă ar reuşi cineva să traducă vizual neşte partituri de-ale lui Chopin; s-ar putea să rezulte ceva greu de suportat; ceva

[19] Olivier Messiaen, compozitor francez. (*Simfonia Turangalila*)
[20] Piesă simfonică de Arthur Honegger (1892-1955), inspirată de o locomotivă.
[21] Filippo Tommasso Marinetti (1876-1944), scriitor italian, inițiator al mişcării futuriste.
[22] Victor Vasarely, pictor francez de origine ungară. Unul dintre pionierii artei cinetice şi ai opartului.

cumplit.

Muzica… E bine aşa cum e; inaccesibilă. Artele vizuale au inconvenientul sincerității. Sunt năucitoare.”

„*Rondo Krakowiak*/Chopin - Arrau/Inbal

Muzică de ascultat la vreme de catastrofe. Merge pe post de *entrée* ori măcar de garnitură la concertul no. 2 de Rahmaninov. Orchestra e un pian mai mare…”

„Ascult ceva necunoscut; miroase-a pelin şi-a lavandă. Şi-a coceni arşi. E ceva logic; de dincolo de demență. O mişcare simfonică pentru des Esseintes[23]. E ca pe-ntuneric… Îi simți coapsa trecînd şi ştii cine dă asemenea partitură unui clarinet… Un spate arcuit şi bănui cine e, dar… Ah ! O suspiciune sidefie ca o căptuşeală de vîrtej… Ticuri mahleriene ! Dantelă vieneză; vals *horror*; trompete alienate. O plăcere întîmplătoare. Cu multă lemnărie şi zahăr ars. Iz de mucegai parfumat. O vioară inteligent folosită pe post de guitară. Un oboi ca de la capătul pădurii. Nu e Bruckner. (!) Cădem în amurg; Odin se destrăbălează după un nor roşu. Toată e-un vals - 1,2,3; 1,2,3. Viena lui Ludwig[24]… N-am mai avut asemenea senzație violentă de alienare de la a VI-a de Mahler. Ha ! ! Se redresează cu un fagot şi începe o împletire - suflători mici & coarde…

N-aş fi crezut. A fost chiar Mahler.

.... A V-a. Pe care eu n-apucasem s-o lecturez.” ....

„Requiemul lui Mozart. O splendoare tragică, în plin secol XVIII.”

[23] Personajul romanului *À Rebours* de J.-K. Huysmans.
[24] Ludwig Wittgenstein, logician & filosof austriac (1889-1951).

Postliminium[25]

Steriu

„După trei săptămîni şi-o zi**,** am luat un kil de trufe**,** să mă primească de penitent**.** Nu ştiu dacă ei fuseseră despărţiţi de mine tot atît cît fusesem eu de ei**.** Zoe m-a privit tulbure şi m-a amuşinat mîrîind că sunt un *bourgeois***...** Am intrat**.** Depăşiseră deja aşteptarea**.** Zăceau plictisiţi**.** Elia moţăind lîngă fereastră**;** Evelyn scuturîndu-şi pipa a lehamite**.** Sfîrşit**,** cu ochii-n gol şi *gris-bleu***,** mă demenajez de boarfe şi mă zvîrl şi eu pe vreun scaun**:**

- A fi ratat e o problemă de interior sau de exterior ?

- Eşecul poate fi certificat de exterior**.** Dar numai interiorul îl ratifică**.** Ce se-a-ntîmplat ? Văd dîre de satisfacţie pe mecla ta**…**

- Da**,** zic**.** Iar se-a căcat careva la ţintă**.**

- Ţi se mai scoală şi ţie vîna de cuceritor din cînd în cînd**.** Eşti infailibil în a da chix**.** *Darling***,** ce noroc pe tine că eşti atît de ghinionist**…** *Dear***,** îţi dai tu seama ce ghinion ar fi să ai măcar un dram de noroc**…**

Elia se urneşte şi el să remarce-ntr-o doară**:**

- Ah**,** te-ai întors**...**

- N-aveam unde să mă duc**.**

- Eşti arhitect**;** să fi construit ceva**...**

- O lume-ntreagă ? Nu sunt scamator**.**

Şi**,** săltînd ochii**,** îl cercetai pe Crussemark pînă-n fundul minţii**,** iar dînsul mă loă de braţ să ieşim pren grădină**…**

- Spune**,** dar**;** zisei**.**

- Ce să-ţi spun ?

- Ceva proaspăt**.”**

Dosindu-şi verzii într-o parte**,** parcă mai palid şi mai auriu de sub lumina multor lumînări**.** Se pregăti somptuos în ruşinea-i de vîrstnic cu timp neiscălit**.** Buzele se frămîntară lipsite de sînge şi**,** într-un tîrziu**,** sub ochiul bazileului**,** negru şi necruţător în vrere**,** începu**:**

[25] În antichitate**,** recăpătarea drepturilor după revenirea din exil**.**

- Voi fi avut un vis.

De o muțenie dulce; doar ici şi colo, vuietul aerului neclintit... Într-un oraş orbitor. Şi poate nu atît faptul că era alb, cît pustiu... Soarele cel mai adevărat, care ajungea în toate ungherele; aşa cum soarele trebuie să ajungă... Umbrele se lungeau undeva în urmă, dar şi ele erau uşoare şi transparente... Muchii ascuțite, de tencuială fără cusur, bolți căptuşite parcă tot cu lumină din ce răsfrîngea caldarîmul. Ferestre goale; lipsite de protecția sticlelor, lipsite de chițăitul muşcatelor ori de spionajul vreunui clandestin. O cavalerie urbană, desfăşurată în întregime; cu înălțimi măiastre şi ogive cît chiparoşii, cu trepte cît un bulevard spre lacul tăcut care erea, în fapt, marea... Şi toate, sub un cer albastru ce mă lăsa năuc. Un albastru răcoros ca un ocean răsturnat, adînc şi izbucnit peste orice măsurători...

Vis scurt ca-n trecere. M-am întrebat de unde pînă unde... E o încurcătură. Eu nu visez aşa ceva.

- Dar ce visezi tu ?...

Grădini nebuneşti, crescute ca pirul şi ca bozul pe acoperişurile dărîmate ale mahalalelor... Tulpini amestecate, frunze şi ciorchini falşi, cu struguri ca boabele de smoală... Neghină suspendată, cățărată pe coşuri şi pe arcaturi; luminatoare, prin care țîşnesc lendrii nepliviți la timp, în podurile găurite. Rădăcini înfipte în tocătura afînată a grinzilor; magnolii ițite pe la cornişe, cu ocheade arogante către bălăriile din spațiile comune... Lăstari de plopi, între țigle şi volbură mişunînd pe terasele sparte ca o sepie... Smocuri de gazon verde crud şi neatins, crescute pe marginea vreunui calcan... Vrejuri atotcuprinzătoare, cu fructe de necrezut... Flori țîşnite din lutul gras al cărămizilor...

Asta visezi tu ?

- Şi visele ce-or fi, decît perlele den coroana deznădejdei.

(Rahmaninov: conc. no 3 & 4 - condus de Eugene Ormandy)

- Te voi fi ispitit ?

- Oh... Dar ce ne facem cînd nici cea mai subțire ispită nu ne mai răzbate ?...

Steriu

„Şi atunci, l-am privit îndelung în străfundurile verzilor, ape leneşe curgînd mucegăite. L-am privit. Dar a privi înseamnă a aştepta. Ori eu n-am mai aşteptat. Prima dată cînd am înțeles cum e să o faci bine, într-un singur sens, cu trăsnet frumos strunit şi fără mişcări inutile. Puntea rămăsese îngustă cît lama de brici, iar noi uitaserăm de mult să mai răsuflăm. Apoi am simțit cum Elia se înfăşura cățărător pe ce îi dedusem. Cu cea mai dreaptă şi mai plină uitătură. Şi am făcut la fel. Stîngaci mai-ntîi şi neînvățat, apoi deprins-am unduirea, să îl tîrăsc în doborîre. Să îi ofer gudronul fiert în care să alunece, bălți încete de care să se lase luat şi purtat. Şi mi-a rupt jocul cu încrederea lui. Căci se a cuibărit trîndav în chiar ce aveam mai tăios. Cu ochii larg deschişi, inviolabil, erea den nou absent. Bine înfăşurat în ce îngrijea cu migală în fiece noapte. Grădinile lui."

~

„Suntem imperii. Ne putem restrînge orişicît. Şi cu cît ne restrîngem, cu atît creştem."

Steriu (altă dată**)**

„Picioarele mele. Prinsesem bătături în tălpi şi îmi împărțeam mersul între junghi şi nesimțire. Pînă am început să-l curăț cu tot felul de pietre, perii şi creme. Mi-a luat ca la o săptămînă. După care am constatat că a revenit la viață; într-un mod surprinzător. Anume simțul tactil se-a ascuțit într-atît, încît aveam impresia că merg în mîini. Fiecare grăunte de nisip îmi răsuna ca statul pe nuci şi fiecare senzație întîmplătoare mă răvăşea, lăsîndu-mă perplex.

Apoi am început să-mi exploatez nou-dobîndita finețe. Să aleg pe ce calc, pe unde merg; pe ce tîrăsc piciorul, călcîiul sau numai vîrfurile degetelor. Am pus sub birou o catifea groasă, cu falduri ca urmele de şenile; în fața ferestrei - o carpetă micuță de Iran, cu lînă scurtă şi moale... Altă dată, am aruncat boabe de porumb. Într-o seară, m-am aşezat pe-un voal satinat, dulce la atingere şi parşiv, cu subțirimea uleioasă a mătăsii şi candoarea tîrîtă a unui aşternut...

Pînă-ntr-o după-amiază, prin mai, cînd m-a-nțepat un iz năvalnic invadînd ca din pereți; o boare fanată şi rece amintind de vechituri scoase din cămară, ori de moaşte dărîmate peste flori. Ceva îndepărtat, deşi mult prea aproape. Învăluitor ca hiacintul; străin asemeni narciselor. Ceva cu ciorchini de bube tumefiate, un desfrîu vînăt ce plutea neruşinat prin umezeala ploii... Cu zvon de cavou şi de clandestinități necrofile; bălărie împuțind aerul doar în superbia ei, iubindu-se ca o reptilă vegetală, corcitură între .... parfum şi copac, cu crăcile grele ca un vrej plin de fructe, făcînd tandem subțire cu duhoarea de mucegai ce se iței din pămînt şi din .... temeliile caselor. Inflorescențe singuratice, bune de ținut la oglindă. Cu flori mici, necrescute, grețoase; bune de rupt şi de strivit. Ca să țipe şi mai aprig... O putoare de hoit vechi şi bine stropit cu levănțică, mosc şi mentă... Ceva scîncind şi palpitînd în foşnetul vîntului; ceva de iubire veşnică, de tăvăleală pe năsălie..., de doi pe-un dric...

Liliac proaspăt ca o fecioară. Trecut ca şi mireasma cu care mă izbea. Liliac zăcut pren pivnițe, să moară mai cu spor.

Şi atunci, mi-am dorit cu un neastîmpăr cumplit să-mi pot aşeza picioarele pe un buchet de liliac. Tocmai în colțul străzii erea. L-am privit cu pofta fixă a obsedaților. Fără a ajunge să frîng nici un vîrf; darămite un covor întreg. Am rămas bosumflat, cu gîndul proptit în frustrare. Schilodit de lihtisul nemulțumiților, împănat cu toată acea dragoste ce nu mi-o vărsasem afară...

Închisei ferestrele. Să nu mai deie nimeni buzna să mă amețească.

A doua zi. Spre seară. A venit Evelyn. Dat tot prin garanță, cu mîinile strînse-n aur. Şi cu un buchet de liliac. Cules cu pricepere; fără să fi rănit copacul. Ev s-a prăbuşit pe divan aprinzîndu-şi pipa. Nu-l pot aştepta să plece. Pentru că nu va pleca. Am o încetineală religioasă. Ca într-un *foreplay*. Sunt atent, cum n-am fost decît cu cea mai rea femeie din viața mea. Sunt asudat, aşa cum n-am fost decît lîngă pietrele cele mai reci; şi expert, cum n-am iubit decît ghețurile cele mai împietrite... Am desfăcut florile; cu respirația tăiată. Şi le am înşirat în fața fotoliului.

Apoi m-am odihnit o lungă vreme, călcînd în mireasmă."

~

Mavrogheni History

Colivă de grîuşor[26]

Stere

„Ceea ce i-au făcut lui Iorgu**,** la patruj'dă zile**,** este comparabil doar cu o nuntă**.**

Mese întinse pren toată besearica**;** tipsii umplute cu vîrf şi blide întinse de mîini tremurînde ca să fie umplute dîn cele tipsii**…** Stranele umflate de neamuri pripăşite - dracu' ştie de unde**.** Popa Bogdan cădelnițează cuvios cu Vlad alături**,** spărgîndu-şi plămînii întru pomenirea vajnicului apărător al credinței care a fost şi va fi**,** în vecii vecilor amin**,** Iorgu Mavrogheni**,** ptiu-Doamne-iartă-mă ! Sore**,** verişoare şi amante**;** balcanice naziste**,** pline de scule ce atîrnau prețios de pe ele precum zdrențele**.** Sufocate**,** sub maldărul de lanțuri şi inele**;** cu tocuri de le feceau mai nalte decît mine**;** mîndrindu-se**,** semețe nevoie mare**,** dînd şi cu capetele-n policandre**…** Chiorîş se uită peste umăr la cîte diamanticale ori osînză mai poartă celelalte**…** Sonjacoffski se sprijină .... pe-un braț**,** lîngă moaştele lui Sîn-Nicolai**,** lungeşte ochii evlavios spre turlă şi-şi muşcă buza**.** În spatele lui**,** cu nasul în voaletă**,** .... Maia Aframovici**,** fostă Corbescu**,** fostă naiba-s-o-pieptene**…;** cu lumînare şi batistă brodată**,** spînzurată de deştiul cel mic**.** Are o fustă enormă după care nu mai ştiu ce urmează**…** Ev e cu totul băgat sub dînsa**;** ba îşi mai muşcă buza înc-o dată**,** apoi expiră încet şi sugrumat din abdomen**,** cu gura într-un ***o*** lejer**.** Îşi încleştează fălcile şi coboară neşte priviri ingenui peste adunare**,** parcă atunci s-ar fi trezit**.** Slujbulița ține o oră**;** apoi cucoanele sar să-şi împartă marafetul**.** Şi cărunte şi nebune**,** fără oprelişti**,** rang sau nume**,** amorfe toate şi țicnite**,** cu lipsă-n doage şi dever la streche**,** tot mulțumind cu icnete cuvioase**,** de-a fi apucat să hîțîne coliva răposatului**.**

M-am prăbuşit de tot într-un afund de jeț**,** sub curul osos al moştenitoarei**.** Dintr-o poză cu bernă**,** Iorgu rînjeşte hollywoodian**;** îl ia o babă şi-l doseşte pe sub un ştergar**;** cu fața-n jos**.**

Iorgu e mort**.** Trăiască balaurul !**”**

„Omul chibzuit îşi face iarna parastas cu dar şi vara**,** nuntă cu cioclu**.”**

[26] Grîuşor = otravă pentru şobolani**,** sub formă de grăunțe roşii**.**

Crussemark History

Una din case, cea de pe Coşbuc, avea paradisul pitit după gard.

Se uitară de la fereastră, printr-o arcadă ciobită. Caisul se albise; fragil şi gata de năruială sub podoaba de petale. Un bondar cîrîi pe pervaz şi vîntul bătu florile pînă se vărsară. Pulberea foi galbenă în lumină. Iar o tufă, ca o explozie, îşi lungi putoarea spre cer.

O molie se afundă, greoaie, în vreo corolă, dar ieşi repede; mînjită toată cu aur.

Plecă după Elia. Îl găsi sub un corcoduş micuţ. Scosese patul afară. Patul de moştenire, cu feronerie şi volute năpraznice; patul vreunui Ludovic. Soarele bătea clopot şi muşca den frunzele cele tari. Elia, în vîrful cearceafului, curăţa un grep. Fără cuţit. Îşi insinua degetele pe sub coaja ca o plapumă. Împingea uşor şi totul se desfăcea. Muşcase din amăreală cînd a auzit scîrţîitul uşii de la terasă. Şi încă mai mesteca, în vreme ce Steriu îl pleznea peste genunchi cu un fir de trandaf.

.... - Spune-mi. ....

- Ce să-ţi mai spun..., tărăgănă verzui de pe sub coji.

- Despre cîştigurile tale; ori despre pierderi...

- Cele mai mari cîştiguri ale mele sunt chiar pierderile.

Prăfuit den străzi nemernice, cu cravata făcută laţ de sugrumat, Steriu-şi scoase haina şi se descălţă. Îşi băgă picioarele în şanţul cu apă şi-abea după un timp se merse-a se dărîma lîngă celălalt. Cu ochii pe foşnetul crăcilor şi pe cerul scandalos ţipt printre ele.

Butonii de la manşete se rostogoliră pe atlazul malachit al cuverturii.

- Arta e un act irevocabil sau o procesitate continuă; non-finită... (?)

- Capătul e dictat de epuizare. Dar şi epuizarea are un capăt. Limitele sunt cel mai aprig bici.

- Ştii... Pînă la urmă; frumuseţea e inutilă.

Elia-ntoarse-o faţă-ngrijorată.

- Ce vreai să spui...

- Uită-te-n giur. Nu ţin nici un fel de frumuseţe între ei. Reacţionează din instinct. Ispitele lor sunt sigure şi de calitate. Menţin un sistem. Nu se înşeală nimeni cedînd. Pentru noi, frumuseţea e o capcană continuă. Frumuseţea… Un păcat de sinteză. Şi de-aceea, de zece ori mai cancerigen… Alegem ceea ce ne place; dar potrivirea o lăsăm în urmă.

~

- Şi de-unde ştii de-i potrivit au nu ?
- Şi tu cunoşti. Nepotrivirea-i stearpă… Mi-a spus Ev. Despre gloria ta.
- Găunos giuvaer. Eu eream superb pentru toți, dar pentru mine nu se găsea nimeni să fie.
- Cum ai ieşit din dependență ?
- E ieftin să crăpi delirînd. Sfîrşitul meu merita toată osteneala. Şi unul adevărat e numai pe trezitelea. Venise vremea să mă gîndesc la moarte; iar moartea nu se bîjbîie.
- Ce se mai află între tine şi sfîrşitul tău ?
- La şaptesprezece ani, l-am cunoscut pe Ev; la cîteva luni, a murit mama... La optişpe, am început să iau diverse, la nouăşpe, eream stabilit pe ceva anume... Iar la douăştrei, le am lăsat pe toate. E o vină mai mare decît a face, e vina de a-ți place.
- Şi dantul ?
- Şi dantul.
- Acum trei ani...
- Întocmai.
- Şi înainte de astea ?
- Începuturile mele stau sub zodia raiului.

···· Am înmugurit în somn. Mama îmi spunea că am fost mereu calm; nu alergam ca toți copiii. Mă mai aşezam cînd şi cînd ···· într-o poziție mai prielnică letargiei mele... Iar la nascere, tăcut şi distrat, am deschis ochii tîrziu, întrebător despre deranjul de-a fi evacuat dintr-un loc atît de comod. Am primit lumea fără reticențe. Dar nimic nu se putea compara cu somnul meu. De multe ori întîrziam la şcoală pentru că mama mă iubea; şi nu mă trezea.

Am fost senin, fidel, surîzător, vertical. Îndrăgostit. Mama a făcut tot posibilul ca eu să nu-mi dau seama de diferența dintre cele nouă luni şi restul anilor... Nu ne am izolat noi, ci exteriorul a fost bandajat în filtre. N-a acceptat nimic din ceea ce în mod normal ți se vîră pe gît; ci a ales singură necesitățile fericirii mele.

Pe mama am iubit-o cu o dragoste sexuală. Şi recunosc că modul în care mi-am iubit mama e mai prețios chiar şi decît dantul meu.

- Şi cînd a murit ?
- Abea atunci am simțit expulzarea. Tîram un cordon ombilical, iar la capătul celălalt putrezea un sicriu. M-a blocat pentru oarece vreme...

Evelyn → Steriu

- Elia Crussemark. Sau singurătatea monştrilor.

~

Căci ne vom fi prea-ndeagiuns obişnuit că monstrul e vreo creatură ciudată ce-şi datorează faima doar imaginii. Ci eu aş crede că monstrul e o deviere; în orice s-ar manifesta aceasta. Sirena e un monstru. Nu sirenele lui Ulise; ci fătuca solzoasă a lui Andersen...

Elia e-un cadavru-n stare bună. Va fi întregit dorința de-a rămîne pururi tînăr cu vrerea de-a nu-şi înfăţişa vreodată descompunerea. Probabil că pe rama oglinzii lui colcăie vermii. Adevărul e o problemă de răsfrîngere. (Nebunul regelui…)

Există o aberație consistentă în firea lui. Un fel de mutație... Îți pare normal ca, atunci cînd cineva îți spune să-ți tai venele, tu chiar să o şi faci ? Are un mod de a reacționa care-mi aduce aminte de indecență. Îşi ia în răspăr instinctele cu aceeaşi naturalețe cu care altcineva se-ar apăra ori se-ar înmulți...

- Atunci, fiecare e un potențial monstru. Pentru că fiecare dovedeşte reacții care să sfideze o normă. Elia e bizar; dar de-aici şi pînă la a-l compara cu un Leviatan...

- Nu. Un dinozaur nu e un monstru. Există un popor întreg de dinozauri care să-l confirme ca firesc şi normal. La fel şi sirenele lui Ulise. Sunt un grup de indivizi care prezintă aceleaşi caracteristici. Acelaşi comportament. Sirena lui Andersen, însă, e anormală. Se îndrăgosteşte de un exemplar aparținînd altei specii. Devine monstru şi paria pentru ambele părți. Căci ai ei o vor renega, iar ceilalți o vor respinge. Monstrul e un unicat care, prin anumite însuşiri, se lasă relativ încadrat într-un grup, dar care, prin altă serie de însuşiri, iese din normele acelui grup, fără a se potrivi cu nici un altul. În genele lui nu se află indiciile unei alte specii. Ci chiar informația cromozomială e răvăşită... ....

- Te-ai luat de atitudinea suicidară a lui Elia pentru a ajunge la definiția monstrului. Ce se întîmplă cu o promoție de kamikadze a celei mai înalte instituții de învățămînt militar imperial ?...

- Aia e o dereglare cu fond educațional şi cu scop precis. Şi cu grilă de valori morale.

- Elia de asemeni consideră ca fiind culmea grației să răspunzi prompt la orice invitație care îți propune să renunți la ceva. Actul sinucigaş e chiar provocarea eleganței...

- Dar Elia nu are nici un scop ! Anormalitatea reacțiilor lui depinde doar de aleatoriul pe care i-l propune exteriorul drept comerț. Acolo, unde instinctele fireşti ar trebui să răspundă într-un fel, o fac taman pe dos. Cînd e agresat se leagănă ca o plantă; cînd se sufocă, încă-şi ține respirația, iar cînd îi e foame crede c-are ulcer...

- Atunci, cum se-a agiuns la această răsturnare... El mi-a zis despre un paradis perfect, trăit lîngă mamă-sa.

- Şi, într-adevăr, paradis i-a fost timpul acela. Dar, cum orice paradis îşi are iadul său de serviciu, lumea i-a sfîşiat înțelegerea lăsîndu-l cu inima-n palme. Vezi dar, că paradisul e un lucru rău şi e mai bine să te lipseşti de el...

Crussemark reuşeşte din cînd în cînd să fie superb. Aşa bocciu cum e. Sunt clipele lui de glorie. Ceea ce nu ți se întîmplă şi ție.

- Să am clipe de glorie ?

- Nu... Să le ai din cînd în cînd.

~

- Într-adevăr. Nu le am deloc.
- Nu. Tu eşti pe de-a-ntregul şi oricînd... Şi pus la zid, tot în glorie eşti...
- Nu-s chiar atît de princiar.
- Oh, nu. Gloria e un înlocuitor mirean pentru grație. Dar tu eşti doar imperial... Spune-mi despre trecutul tău.
- Nu-i nimic glorios în el.
- Gloria e ceva care se socoteşte post mortem.
- Şi-atunci, tu, pînă acum ce-ai spus ?
- Despre gloria ta... Ori a lui Elia...

Şi rîse zdravăn, cu toată clanța şi cu monoclul înfundat în ochi, ca o lentilă de contact cu şnur şi ramă...

„Elia… Un *rac* cu ascendent în *rac*. Elia ştie tot… Problema e că, de îndată ce-l trezeşti, a şi uitat.”

....

Walpurgis

A doua zi, au ieşit să cerceteze. Şi se amestecară umăr în umăr printre ceilalți. Crussemark, dat tot prin petrol; gri scufundat. Nici în beznă, nici argint. Mîl cu tocătură de alge. Țesătură moale şi grea în aşezare; pe redingota bine încuiată cu nasturi de hematit. Lătura fanatică a privirii torcea discret, în dos de pleoape, sclipind cînd şi cînd în cuibul unui monoclu de aur.

- Ce faci Elia, ăsta nu-i al lui Sonjacoffski ?

- Întocmai. Mi-am pus în văz vederea lui, ca astfel să-ți arăt. Prea mult lăsatu-m-am privit. Acum privesc şi eu.

Steriu încă-şi mai rotea petalele lui de floare carbonizată.

Cînd s-a-ntors în urmă, Elia îl cîntărea cu ochi precis de samsar, cu o atenție străină; de reptilă pitită-n haine. Un verde aruncat, năpraznic, răcoritor pînă la-nfiorare; ca un venin mentolat şi coroziv. Un verde dezbrăcător şi funcționar, gata să pornească licitația; gata să prețăluiască şi să încaseze.

.... Îi fecu semn a invitație. ....

- Haide-o dată. Vino...

Acelaşi glas tîrît, din cele mai calme adîncuri ale scîrbei; deşi sever acum, şi potolit.

Luară marginile-n căutare şi găsiră loc să se oprească la un perete. Fotelurile scîrțîiră din încheieturi, dar nu se-au mai auzit sub şoaptele celor adunați acolo.

- Spune, Steriu; ce vreai.

- Oferă-mi ceva…

- Orice ! Realitatea-i o sumă de convenții…

Chelnerul se plecase confidențial peste ei şi aştepta să le devină slugă.

- Un ceai. De iasomie.

- Avem şi de trandafiri, domnule. Şi mai avem minunea minunilor, salată de salcîm...

Elia îl întrerupse la fel de vag. Însă plictisul luă o nuanță de poruncă zbucnită din capriciu:

- Mie să-mi aduci o cahfea. Cu tot ibricul. Vezi să fie cel de argint, cu peruzele pe coadă; să nu-mi vii cu ăla roşu, de email afgan...

Sclavul ridicase o sprînceană. Asculta obedient; şi în acelaşi timp se uita cu neţică desperare spre ce nota.

- Altceva ?

- Dacă aveți miere neagră.
- Altceva ? !...
- ...
- Da. Păi... Steriu, eu mai iau şi-un liqueur... Carafa de-o jumătate, te rog.

Boy-ul răsuflă uşurat şi, cu un zîmbet cordial, mai întrebă drept mulțumire:

- Ați mai dori ceva ?

Iar Elia-i întinse-un plic greu.

Ceaiul puțea fastuos, cu flori întregi ce se desfăcură sub apa opărită ca sub rouă; bălăcindu-se mirese în lichidul de culoarea ambrei. Steriu luă-ntr-o mînă cupa micuță cu miere întunecată şi o învîrti uşor, pînă ce porni a se rostogoli vîscoasă. Elia ridică şi el păharul, lățind mai mult mirosul ce-l lăsa în giur.

- Mai ştii cum ne-a privit valetul ?
- Speriat...
- Chiar aşa. Că nu vrem decît ceai de iasomie şi miere neagră, şi cahfele. Cunoşti ce beau eu acum ? E o otravă veche; eventual nobilă. Prin literatura unui De Quincey[27] ori Byron ori mai ştiu eu cine atîția alții...
- Unde m-ai adus ?...
- Unde-i opreliştea căderii.

....

- N-o ai gustat prea îndeagiuns ?
- Sunt dintre-acei ce, pînă şi din plăcere, consumă doar zațul... Şi-apoi, dacă uit, uit şi de ce trebuie să mă feresc.
- Pe tine, cine te a adus ?
- Ev. Evelyn.
- Aha. Mă iai de la Geneză...
- Cam aşa. De la Geneză, cu Ev Sonjacoffski. Dar altul mai bun nu pot găsi. Ai să mă-ntrebi la ce-l voi fi folosind. Ev e util; aşa cum numai curvele, proxeneții, comersanții de lucruri interzise şi dascălii perverşi sunt. Te asigur, pentru liniştea furiei tale, că nu şi-a exprimat niciodată vreo intenție reprobabilă...

Erea la al treilea păhar şi verzii îi străluceau aburiți ca pereții aquariilor. Asudase dîn pielea ca paiul copt. O dîră udă îi trecu peste tîmplă şi carnea buzelor se frămîntă într-o muşcătură vagă. Steriu sfîrşise gudronul dulce acrişor, iar ceaiul se mai turnă de sub capacul greu al vasului. Îşi auzeau respirațiile sugrumate de gulere şi revere; palmele reci ori încinse, pitite-n dosul utilității, mîini ce voiau să lovească ori să lunece, mîini ce-ar fi vrut să cuprindă ori să tragă; să sfîşie ceva.

Elia lăsă să-i cadă monoclul. Se fixară o vreme. Aerul plutea cu o lentoare grețoasă; iar ei aveau nevoie de ceva aspru. Cu putere şi de netăgăduit.

[27] Thomas De Quincey (1785-1859), scriitor englez, autor al *Confesiunilor unui opioman.*

- Haide, spune-mi. Ce ți-a fecut mierea aia ?
- Mi-a învîrtit vrerile.
- Şi ce-ai dori ?
- Ceva aprig. Ceva care să mă facă să scrîşnesc. Ceva dărîmător... O răsturnare. O ameţeală adîncă pînă-n măduvă.

Elia-şi bătu genele şi desfăcu buzele încet:

- Mai spune. Spune-mi şi mai mult.
- Vreu să dau cu umărul într-un zid, iar el să cedeze. Şi nu din putregai, ci din recunoaşterea ce mi-o ar acorda... Vreau să cad peste cineva ca din zbor şi să-l strivesc în gheare... O nevoie tainică de-a hăitui şi de-a fi hăituit. Să-mi urmăresc singur doborîrea. Să mă vînez... Să simt clonțul asasin al paserii prădalnice, iar paserea tot eu să fiu. Să mă-ncolăcesc vazilisc, cu perle pe coadă şi să beu la ceas de noapte; iar ce beu să fie tot dîn mine... Aş vrea să fiu Œdip şi să am o idilă cu Sfinxul. Şi-aş vrea să fiu Tezeu şi să-l seduc pe fiul din labirint...

Se oprise. Sticlind din ochii de sălbăticiune nocturnă, îmbujorat, cu fața lui de Bizanț ori de hidalgo.

- …Încă…, murmură Crussemark cu-o mînă-n rever şi cu cealaltă prăbuşită lîngă ceşti.
- Aş vrea să deschid un costum complicat. Să îl deschid şi să îl las crăpat. Ca uşa abea desprinsă din clanță. Atît.

Ah ! Dar spune... Spune-mi ce urmează.

.... Şi Elia privi departe, către ceilalți: ....

- Cunoscutu-i-am pe rînd.

Gorgonele-alea bătrîne, de la masa din fereastră... De cîte ori mă vedeau, mă întrebau piţigăiat de ce nu urc pe scenele din afară... Pînă le-am spus că prefer să fiu o tîrfă ieftină şi cinstită decît o cortegiană ferecată-n vanități ori iscătoare de trufii către cei ce m-ar avea şi de dorinți nesăbuite către cei pe care i-aş lipsi...

Cele tinere de colo, neşte ruinătoare şi neşte stricate; cînd eu abea feceam optişpe ani, ele-şi terminau facultățile şi amanții. Tîrîturi cu minți borşite... Cea din stînga s-a tîrguit din greu pentru o noapte cu mine. Cerca marea cu gura... Şi aia de lîngă ea, care-şi mestecă-n ceaşcă, aia şi-a omorît fratele... Domnul în gri, care-i alături, mi-a adus odată un buchet de lalele negre. Le cărase-n gheață de la Amsterdam. Îi voi fi prețuit mutenia.

La masa cu mulți inşi; unul mă-ntreba ce mi-e moartea; altul, de-aş avea îndrăzneala de-a mi-o da singur...; un altul îmi zîmbea galeş, iar ultimul, la fel de curtenitor, îmi întindea briciul. Ăştia sunt... Luxoşi, spălați, parfumați; bine uscați ori afumați. Femei cu podoabe rare şi metehne de familie... Bărbați a căror urîțenie răsuflă dulceag; din savantlîcul stilat al murdăriei cu acte-n regulă. Aici, nimeni nu e treaz. Aici, grația e începutul poftei. Aici, şi zăcerile sunt păguboase.

Vedeniile încă se mai-ncolăcesc pe gîndul meu. Fără să-mi dea pace. Şi ce voi fi căutat decît pace… N-aveam unde să mă

duc fără a cădea în vraja merencoliei. Eream luxos în Whitechapel[28] şi depravat în mijlocul unui doliu *extra-large*… Băteam din copite într-o estetică infernală, dar iadul erea colea, în raza soarelui. Aveam carozză de la Porsche şi aşternuturi de la Armani. Luxul e o distilare a singurătății. Mergeam noaptea; fără faruri. Mergeam încet, ca un şarpe; la firul ierbii. Căutînd încă vreo cîțiva stricați pe potrivă-mi. Să jelim împăcați în păcate. M-au întîmpinat ca pe aur. Şi m-au răsturnat ca pe cerb. Şi m-au luat pradă veacului lor pre mine, cel ce n-am vrut decît a le sluji tăcerile. Nu se-a ales nemic. Doar o trudă amarnică şi lungă-ntocmai cît o viață. Doar cuțitul din picioarele mele. Ce din cuceritoare se au rămas locului. Eu, care îmi strigam cîntecul, pasere în afara spaimei… Eu, care oferisem imaginea mea drept plată pentru toate imaginile care mi se dăruiseră…

Eu; care tac cu picioarele.

- Spune-mi despre tine şi Ev.

- Ce să-ți spun ? ! Cum stetea cu biciul şi cu bastonul pe gleznele mele, cum țipa la mine ca la manej... Cum îmi dedea să mănînc cu cîntarul în față şi turna-n mine tot felul de alea, ca să nu-i cad de cît mă muncea... Asta vreai ?

Nu ridicase glasul; nici nu era mai agitat. Doar ceva crîncen se simțea, ca şi cum ar fi plutit din păharul de liqueur. Sau, chiar din părul lui.

- Unde dansai ?

- Oriunde. La început aveam spații mari. Dărîmături, subsoluri... Case vechi. Apoi, au început să-mi restrîngă desfăşurările. Se apropiau cîte un pas. Încă nu îmi dedeam seama. E îngrozitor să dansezi cu cineva la picioare. Aşa a fost, în cele den urmă. Aproape că mă atingeau. Or fi şi făcut-o. Şi cereau biss la infinit !

- Iar ție-ți plăcea.

- Ca orice plăceri tari şi nefireşti, atunci cînd nu ai acces la cele bogate..., simple. Erau plăceri crude, devastatoare; plăcerile celor intacți. Îi feceam pe ei să se verse uluiți, apoi terminam şi eu.

- Şi cum îți pare acum vîrsta aceea ?

- *Il faut vieillir avant le temps pour ne pas sentir la vraie vieillesse. Il faut grandir avant l'ordre pour ne pas perdre la jeunesse. Il faut sauter tous les âges pour ne pas perdre l'innocence.*

Ştii, nuanța mea preferată e desfrîul, iar desfrîul meu preferat este regretul. Şi cu cît sunt mai desfrînat, cu atît devin mai nesimțitor... Am confundat un anume dar cu o îndemînare oarecare. Voi fi greşit mînat de alții, prin alegerea mea. Şi voi fi fost păcătos prin amăgirile ce le-am oferit. Am învățat să mă lipsesc. Am învățat să nu cuprind. Nici cu ochiul, nici cu mîna, iar cu gîndul, nici atît. Să putrezesc de viu, ca să nu mă surprindă nici măcar moartea. Să mă încui în casă; pentru a nu-mi mai păsa de sicriu. Te văd pe tine şi mă mir de fiecare dată petrolul cela care-ți umblă cu vuiet şi ropot, sînge aspru...

Eu pot mima orice. Chiar am iluzia că aş fi o clipă în interiorul a ceea ce mă prefac... Şi poate că adevărul meu, de

[28] Mahala londoneză.

lepidopter somnambul, e doar atunci cînd mă prefac.

Apoi, lăsîndu-şi capul ca sub vreo greutate spinoasă, Elia şopti, nu mai puțin căzut: - Regretele pe care le mestec eu se referă la o interdicție. Interzis fiind să privezi cetatea de serviciile tale... N-am fost crescut cu spaimă; şi m-am zdrobit 'nainte de-a-nțelege. Mă scufund. Aş fi sfîrşit de-atîtea ori. Nici grația nu ştiu pe unde a rămas. Îmi lipsesc avertismentele; frica... Am demoni muți care mi-atac-auzul şi harpii surde ce-mi ucid vorbirea...

Cît crezi că mă mai pot aşeza ? Cînd eu n-am cunoscut aşezarea decît în reverență ori din danț în nemişcare...

Şi-acum, că dintr-o zi-ți pot pune la numărat, de cîte ori piciorul mi-am schimbat... Şi cît am mai clipit; şi cît am mai căscat...

- Te bănui de ceva.
- Anume ?
- Că încă mai studiezi cu Evelyn…
- E ultimul păcat pe care mi-l permit.

I thought I knew everything. But I was merely deluding myself[29]. Întîi şi-ntîi m-a ordonat. Ev erea un dicționar umblător. Îmi arăta mereu cîte ceva. Mai tîrziu; au fost lucruri despre care îl imploram să nu iasă cu ele la lume, căci m-ar fi ruşinat, necunoscîndu-le asemeni lui… Îl urmăream la vremea aceea, sufocat şi îngrozit, să nu cumva să mişte mai bine decît mine. Şi el, c-un ochi furiş, privind prea ştiutor, ținîndu-mă cu inema în gît. Evelyn e surpătorul meu. Dar imaginea mi-o a păstrat cu mare grijă. Am stat cu el ca la doi ani şi jumătate. Numai cu el. *No sex, no love, nothing*. Îmi punea interdicții cu generozitate de plutonier majur. *No pleasure, 'til you feel your own private one. The pleasure of your dancing*[30]…

Steriu zăcea şi el de-acum. Cu un evantaliu de fildeş, brodat, ce-l tot trecea pîn podul palmei. Închise ochii ostenit de o zi nesocotită.

Somnul îl sili să vadă un trecut pisălog, pe care tot cercase a-l abandona. Frumos timp de tinerețe, copt în refuzuri şi trădări. Vreme de răvăşire şi spaimă, în care doar furiile ce-l mai cercetau cu setea lor. Epoca în care adulmecase pămîntul reavăn de săpare cu un dever de pofte vagi… Şi în care epocă se învață temeiurile urii. Vîrsta nevinovăției, despre care gîndise c-ar fi nesfîrşită şi generoasă, în fapt se căsca tulbure şi răscolită de întrebări - paradis răsturnat. Vîrsta la care liniştea se-ar fi cerut fi împodobită de bucurie. Vîrsta la care cunoaşterea l-a prăbuşit în scandal.

- Îmi eşti dator la rîndul tău. Spune, de vreai să m-auzi cum te-ascult. Sunt un bun privitor…

[29] Credeam că ştiu tot. Dar mă amăgeam doar… (engl.)
[30] Nici un fel de plăcere, pînă o vei simți pe cea care este doar a ta. Plăcerea dansului tău (engl.).

- M-am născut la vremea la care nimic nu se mai naşte. Atunci cînd ultima frunză se prăbuşeşte în hăul înghețului. Am avut dificultăți pîn-am început să mă prind de ce se întîmpla în jurul meu. Nu-mi predase nimeni cheile. Cunoaşterea se urnea greu fără sprijin. Trebuie să găseşti întotdeauna o cale anume de-a înfrunta lumea şi de-a o ordona. În şcoală, am supraviețuit. Ah,… şcoala; o mare vîscoasă despre care am ştiut totul de la bun început. Aveam pretenții clare despre ce voi să cunosc. Nu mă-mpăcam cu spălăturile care ni se administrau. Eu căutam relaționări, căutam fire… Ei cercau a ne amăgi cu neştiința lor. Dar nu-i mai credeam.

Iar maică-mea, draga de ea, a făcut o prostie pe cît de radicală, pe atît de eficientă. Mi-a dat pe la cinşpe ani să cetesc o anume carte. Pe care o va fi confundat cu alta… Coperțile ereau cartonate la fel. Care carte m-a definitiv despărțit de cei cu care încercam să mă asemăn, pentru a mi putea numi semeni… O carte care m-a sechestrat într-un soi de fericire ambiguă - aceea de a nu avea specie. Şocul a fost pe măsura plăcerii. Ştiam deja că nu mai am nimic de căutat; că eu şi ceilalți suntem de nesuprapus. Şi m-am trezit atunci cu cea mai cruntă bucurie, aflînd că toate aveau să se dreagă de la sine; pe parcursul transformării în care mă abandonasem. Dintr-un tîrîtor nevrotic, lipsit de fler şi veşnic mînios pe cei care-l posedau, înspre liniştea ghepardului sătul a cărui viteză maximă este digestia sub un copac… Voi fi-nțeles că *a domina* ține de o balanță intimă, unde nu are nimeni acces. Şi-am înțeles de-asemeni şi regulile simple, tribale, după care se iscă liderii într-un grup de adolescenți. Nu am persistat. Dar nici nu am permis altcuiva să fie lider ! Tăcerea mea îşi rostea discursul. Iar eu devenisem propriul meu spectator, înțărcîndu-mi neputința de-a fi pe potriva celorlalți în plăcerea de-a fi deasupra lor.

···· Apoi ni se-a dat un prof de istorie, în clasa a unşpea. Care, la primul curs, s-a oferit cu generozitate nemaiîntîlnită să ne ···· vorbească despre ce vrem noi. Mi-amintesc de apatia tuturor. A fost un timp lung ce s-a scurs pînă să-ntrebe deloc consternat, ci mai repede viclean: *"Chiar nimic nu vreți ?"* Şi l-am iubit din chiar acel moment, căci a fost primul care mi-a propus coruperea drept cea mai de preț alternativă la plictis. Erea domn vechi. Şedea tare-n grație, în văzul nedumerit al unor incerți. După alte clipe de tăcere tîmpă, am răsunat:

- *Spuneți de Peter-Paul Rubens…*

- *Dar asta poți întreba la cursul de istoria artei, ca să afli mai multe…*

Fusese o ultimă volută de prefăcătorie din partea unui adult jucăuț care ştie deja ce i se cere.

- *Nu. Despre Rubens şi o rudă de-a Isabellei Brandt*[31]*…*

A fost o relație capodoperă. Pînă şi ultima frustrare pe care i-o am servit. M-a rugat să intru la istorie. La Universitate. Poate pentru a mă avea în continuare. Ingenuu, m-am dus să îi arăt carnetul de student la arhitectură; şi pentru a ne despărți reciproc recunoscători.

- Ce te-a făcut să te hotărăşti atît de diferit ?

- O anume zi:

[31] Însărcinările diplomatice ale lui Peter-Paul Rubens - pictor şi diplomat flamand (1577-1640).

Astăzi. Am asistat la o moarte silnică.

Mon père progresează. Acum cîteva luni, spărgea diverse obiecte. Astăzi, însă, şi-a revărsat neputinţele peste o vietate. Întîi mi-a aruncat un cactus peste fereastră, în boscheţi. Apoi a luat şi plămînul şi-a dat cu el de podea, în mijlocul casei. Probează o energie surprinzătoare atunci cînd îi arde de dărîmat ceva… Rîdeam disperat. Stomacul meu - o rufă stoarsă. Dear papa… Singurul pinten care-l însufleţea erea furia.

Plămînii sunt neşte plante fragede; cu tulpini transparente şi subţiri, de un roz fericit. Cu frunzele ca neşte palete. Cuviincioase şi verzi pe dinafară; şi de un roşu focos dedesubt. L-am găsit fărîmat, cu toată moliciunea aia a lui, catifelată, ca un tendon de copil. Explodat; risipit peste tot covorul. Ca şi cum, bălăriile artificiale, sătule de-a fi fost călcate-n picioare, cereau o viaţă udă să le-adape, lor, uscăciunea…

Dacă am vezut cadavre, le am uitat pre toate; pentru a păstra doar ţipătul acela, destrămat. Sunt un nemernic. Aş vrea să-mi pot răscumpăra naivitatea.

„Am simţit că nu pot să fac din conservarea amintirilor o ocupaţie permanentă. M-ar fi zvîrlit în balamuc. A comemora înseamnă a mă lăsa răvăşit; nu e un simplu act de vizionare a unui catalog. Istoria e o sumă de sfîrşiri. Am vrut să pot repopula pustiurile… Am vrut să mă rup de ceea ce îmi dedea ameţeli halucinante; un studiu acerb, cu sufletul în gît, hămesit… Voiam să iau lumea de la-nceput; mai-ntîi şi mai-ntîi, lipsind-o de memorie. Voiam să construiesc; nu să omagiez construcţiile altora… Voiam să populez *afara*. Şi încă, în clipele mele de pierzare, acel viciu subtil îşi reia lucrul său minuţios, la mine-n suflet, punînd asemenea întrebări: „Ce s-ar fi întîmplat dacă Anglia n-ar fi cunoscut Restauraţie ? Ar mai fi fost Revoluţie în Franţa ? Am mai fi trecut prin experienţa grotescă a lipsei de Dumnezeu ? Sau am fi avut neşte cataclisme europene, în urma cărora briganzi politici ar fi instaurat fundamentalismul religios ?…”

Ev

Amendament:

„Mai promiscuu decît a avea public este a nu avea public. Căci, atunci, ne transformăm chiar noi în public. Iar publicul e un colectiv inform şi nedeterminabil. Nebunia este promiscuitate.”

Corolar:

„Ciumaţii trebuie să steie în acelaşi ţarc. Restul nu se va contamina de acea boală specială, de care ei suferă; dar îi vor izola pe baza alterării în care se află. Şi, decît să rămîi ca un vierme în cocon, mai bine-n colonie, cu cei pe potrivă.”

„Nu mai există fericire ! Şi nici bucurie. Plăcerea ! Ar trebui s-o vrei cît mai tragică...”
Fingal O’Flahertie → André Gide

Steriu

„Evelyn stăruia cu un dicționar pe lîngă Elia.”

Îi vedea den stradă. Un gard de lămîiță, şi tot e numai fier forjat. Mai rămase o vreme agățat în el. Şi atunci, se întîmplă ceva rar. Auzul său o luă razna, către distanțe nefireşti. Un fluture de noapte orbecăi zăpăcit de întîrzierea amurgului; iar Steriu îl privi şi înțelese că zgomotul acela, de tablă scuturată şi de cearceaf umflat, venea de la aripile lui.

Apoi s-au auzit cupe ciocnite, ca şi cum vîntul ar fi adus din zări clinchet de pahare în loc de şuierat de locomotivă... Şi păharele ereau ale lor. Şi auzi un vuiet de cădere; şi ştiu că era țîşnitura de *sauvignon blanc* care se aşeza limpid, mai departe.

Şi cine ştie cînd, un ropot mocirlos şi catifelat îi aminti de sfîrşire; ori de cahfea.

„E vară. O vară arsă şi bezmetică; scursă şi împuțită ca un leş de pripas. Nori prăfuiți plutesc grețos pe străzi şi se ridică-n zarea doborîtă a amiezei. Cad toți ca muştele pe lîngă cişmele, sufocați în lăuzeală fără obiect, cu mințile fecute borş; sub un soare ca o ciumă. Îmi țin firea şi mă mişc comod printre neputințele lor; amintindu-mi că sunt o jiganie de deşert. Nu mă mai grăbesc şi nu mai lîncezesc. Am ieşit din tutela adaptării, proaspăt şi recalcitrant; cu o discreție demnă de tot respectul.

Ev Sonjacoffski m-a surprins cu treburile pe care mi le-a dat de făcut. Şi cu lungile plimbări pe care mi le-a administrat. Un dascăl zmintit. În urma căruia lucrurile se răstoarnă şi au înțelesuri simetrice... Iar eu țin mult la dascălii mei. Pe Ev îl admir cu mînie şi îl detest cu savoare.

Elia mi-a confirmat despre începuturile relației lor. Aşa e cu Ev. Pe urmă se-aşează toate. Năvala spilcuită, cu care-a dat buzna, se topeşte încet în sfătoşenie şi educație. Uneori mă uit să-i caut vreo urmă de lifting pe față.”

Sechestru

Pe terasa pustie a unei clădiri noi.

Steriu, cu binoclu, urmărindu-l pe Elia. Ev armează o puşcă-lunetă şi dă peste cap ceva de culoarea veninului, dentr-o sticlă prăfuită.

Steriu răsuflă greu; e cu inema-n gît şi o dîră de sudoare i se prelinge pe-ncheietură.

- Eşti disperat ?

Întrebă molcom Sonjacoffski. Stere-nghiți-n sec:

- E mult loc între noi. Dar teama i-o aud. Cum foşneşte-n el… Protecția certifică pericolul ?… Sau protecția certifică exteriorul ?

- *Exterior* şi *pericol* sunt o pereche pleonastică.

.... În boulevard, mulțime mişunînd ignobil, agresiv; şi o putoare de smog ridicîndu-se tămîie spre un cer fecut deja mangă. ....

Ev, țipînd să se-audă pîn curent:

- I-am dat drumul. I-am dat drumul afară să videm ce se-ntîmplă. E necesară cîte-o expediție-n mijlocul vîltorii… Prinde bine. Îl mai lecuieşte pentru o bună bucată de vreme cu ieşitul afară… Elia-i un strein. Oriunde l-ai pune. Pentru el, oriunde-i *afară*; iar el încă nu se-a născut. Asuzi cu motiv întemeiat ? Ia dă ăla, să văz ce face…

Steriu, cu neşte pometi îngroziți şi-o gură rămasă şi mută, şi deschisă îşi urmărea pricina, gata să se-arunce-n gol după celălalt…

Crussemark umbla încet pe stradă, fantomatic. Ziua-n-amiaza mare. Într-un costum *gris-souris*, dîntr-un tergal fin, cu o haină la jumatea coapsei şi neşte ochelari de soare ca o bară în dreptul ochilor, oglinzi întunecoase să nu-i zărească nimeni smarandele somnambule ale privirii. Avea o discreție şi-o smerenie de animal perdut, de reptilă ce se pregătea să fie călcată în copite. Foşgăiau toți în jurul lui; grăbiți, meschini. O vreme, îl lăsară să meargă în linişte. Apoi, treptat, începură să-i țină calea; să-l încrucişeze; să se tîrască pe după el, să-l atingă vag sau să se declare cu bruschețe. Începură să îl ia în stăpînire. Crussemark avansa greu, la fel de elegant; ocolea mult. Ereau den ce în ce mai agresivi, se îmbulzeau peste el, îl mai lăsau zece paşi, apoi primea umărul vreunei namile-n piept… Lucrurile-au evoluat rapid; s-a agiuns la haos în cîteva minute. Steriu înțepenise pe balustradă, înghițindu-şi nodurile.

- Numai, gata !…

~

Şi-i întinse binoclul lui Sonjacoffski, luînd-o la fugă-nspre lift. Rămas şi cu luneta şi cu binoclul, Ev îşi aprinse-o ţigară şi admiră norul care se ivise într-o parte, pe deasupra mizeriei vîscoase a oraşului. Apoi se aşează comod, cu un genunchi pe-o lespede şi altul gata să pornească; puşca pe umăr; şi începu să-l caute pe Elia şi cei ce veneau înspre dînsul. Fluiera o poloneză în doru' lelii şi flegmă alături, într-un boţ de praf.

Steriu erea deja jos; claxoane nemernice şi semne de circulaţie îl despărţeau de celălalt trotuar; mergea cu gîtul răsucit, să nu-l peardă din vedere; înnebunise, agitat şi strepezit de nervi. Elia nu-l ştia. La un moment dat, prinde un verde şi-o taie la fugă. Elia urma să se intersecteze cu alte orori… Alergă să ajungă în răstimpul semaforului, dar mai rău se înnodă între maşini. Scăpă de botul uneia şi ţîşni prin spatele lui Crussemark, trăgîndu-l în prima intrare de imobil, închizînd uşa cu o detunătură. Se lipesc de zid; Elia lăsîndu-se încet din genunchi, capul dat pe spate; îşi scoate bara de la ochi şi se uită extenuat înspre arhitect. Şi murmură:

- Trebuia să mă fi urmat de-acolo, de sus.

Steriu, cu dreapta pe tîmpla lui:

- Asta ţi se întîmplă ţie, cînd ieşi ?

- Sau asta ai agiuns tu să vezi de-atîta-ncordare…

- Aha… Ev stetea cu puşca la umăr să facă ordine. Uite-l colo…

Şi i-l arătă printr-un ochi de geam - un punct roşu în bătaia vîntului.

.... - De-acum nu mai ieşi singur. ....

- Bine… O să-mi iau o haită de dobermani; cerber galant prin jegul străzilor.

- Nu te pot păzi. Exteriorul este un imperiu muribund. Calcă-i graniţa şi-ai să te scufunzi. Trotuarul e o mlaştină deghizată.

- Vorbeşti al dracului de înţelept, şopti Elia cu gene îndărătnice.

Steriu; aproape de tot. Dar de tot:

- Unde vreai să te duci ? Unde vreai să ieşi ? Nu ne-a mai rămas nimic… Decît o curte căptuşită cu sidef, în care să uităm de cei ce nu ne sunt pe potrivă. *City*-ul e netrebnic; nu poţi ieşi-nlăuntrul lui; nu răzbaţi niciunde.

- Îmi uitasem libertatea. Vroiam să-mi asum un risc.

- Alege alte riscuri; nu acela de-a te lăsa vînturat de vulg, ca-ntr-o meliţă… Nici pleava nu se-alege de tine…

- Am obosit… Du-mă acasă. Promit să nu mai ies singur. Promit orice. Cafeaua şi-a săvîrşit efectul şi simt c-alunec…

Steriu → Ev

- Ai spus despre Elia că e un fraier.

- Am spus eu asta despre Elia ?

- Ai spus, Ev. Ai spus.
- Ah, dar Elia este un fraier şi fără s-o spun eu. Cred că mă refeream la fraier ortografiat *friar*[32]…

…. ….

[32] Călugăr (engl.).

Mavrogheni History

Pasaj onctuos

Steriu

„Au dat căldurile cu un sîrg nemaiîntîlnit la acea vreme a anului**.**

Puțeau lăturile printre pietre şi înfloreau verzi la gura canalelor**.** Şi erea o forfotă sculată cît un viol în plină stradă**,** cu soarele-n cap şi praful în nări**.** Şi orişice speranță intra în descompunere**,** laolaltă cu restul**.**

Duminecă**.** La dzațe-n punct **,** suntem la besearică**.**

Răcoare-nşelătoare - cu Zoe de mînă**.** O umbră frumoasă**,** apoi mese enorme cu colivi stivuite şi candele şi lumînări**.** Vitrouri gălbejite şi o căldură puturoasă**,** ca-ntr-un cavou**;** bine tămîiat**.** Ne asfixiem cu brio**,** trecem printre muleari[33] să cădem pe la icoane**.** Apoi se scoate Evanghelia**;** îngenunchiem**;** nu-nțeleg o iotă**,** iar în aer pluteşte demența de dinainte de exorcizare**.** Femeile .... dau ochii peste cap**.** *Apărătoare Doamnă***…** Cîntă toți într-un falset morbid**.** Mi s-o fi părut**,** dar parcă am auzit şi neşte .... behăituri**…** Țicnitele se prăbuşesc delirînd**;** Zoe scapă un sughiț de rîs**,** pe sub piciorul stranei**;** înnebuneşte şi ea - dar altfel**.** Se spune *Crezul***;** un mormăit general**;** diform**.** Îl spun şi eu**;** cum se cuvine**.** Suntem tributari slavonei**…** Cerşetori scălîmbi dau iama cu leprele lor pişate şi împuroiate**,** frecîndu-se de cărnile tăvălite în dolii şi parfumuri indecente**.** Suspinătoare cu broboade prefăcute peste pletele savant aşezate**;** şi cu neşte decolteuri drăceşti în care se-afundă ingenuu cîte-o cruce**…** Cu tocuri bine înfipte în călcîiele brodate în dantelă**.** Cîte-un şliț de fustă**,** crăcit de-atîtea metanii**…** Şi toate se preling încinse pe icoane ca neşte caracatițe enorme**;** îmbrățişînd şi sărutînd - slobozind tot deverul erotic de care sunt în stare**;** ca muşcate de streche**…** La Daruri**,** cădeau să-i împiedice pe preoți să treacă**.** Le călcau în picioare şi ele gemeau**,** nebunele**,** îndrăgostite**.** Asudau a hoit şi se lungeau pe lespezi**;** doar-doar or moşteni ceva pe lumea ailaltă**.** Toți aşteaptă ceva**.** Numai eu aştept să izbucnesc afară**.** Zoițichii îi place**.** Ar sta pînă mîine**…** Schelă mare**,** în turlă**.** Dă să pice**...** O predică antisemită**;** începe să mă enerveze**.** Lumînările fumegă isterizat**,** cu cotoarele scufundate în castroanele cu crăpelniță de dat la morți**.** Vecinica pomenire - schelălăită îndelung**.** Au urlat ca vîrcolacii la Lună**. „***Însuți Doamne**, **binecuvintează aceste semințe cu multe feluri de roade şi pe cei ce vor gusta dentr-însele**…”** Nici nu s-au miruit şi-au sărit pe mese să le răstoarne**…** Başoalde şi cretini pitici**,** cu linguri şi trăişti atîrnate-n brăcinar**.** Se bat pe haleală**,** guiță ca sub jungher**…** Preoții dispar în altar**,** să-şi tragă sufletul**;** nefericiți păstori la turme ce au nostalgia plonjării în vid**…**

[33] Femei **(**aromână**).**

Mă las în strană ca pe tron**;** Zoe s**-**a cuibărit la picioarele mele**.** Reuşim să ne miruim la urmă de tot**;** să ne lom şi anafura**.** Şi să ieşim rapid**,** închinîndu**-**ne şi mulțumind nu atît că am mai apucat încă o liturghie**;** cît că am scăpat nedamblagiți din ea**.”**

Ev

„Cutumele sunt semne post**-**traumatice**.** Nimeni nu se supune unui regim **(**sumă de ritualuri !**)** în afara unei amintiri agresive**.”**

.... **....**

~

Die unsichtbarre Loge

Loja invizibilă

1793

Jean Paul

„Se răcise. În mijlocul încălzirii. Cîini lătrau la Lună. Urlau absenți; anemici; de mîntuială. Bălăriile dormeau, stoarse de ploaia de mai devreme. Apoi, furiș, apele-ncep iar să roiască. Plouă încet. Ca pentru a stinge mai sigur ceva. Ca şi cum mizeria ar fi chemat norii s-o fugărească. Nici chiote nu se mai aud. Se a lăsat o noapte vîscoasă peste tot şi numai grădinile-şi mai văd de treburi înainte. Sorb atent dintr-o ceaşcă şi-ascult trăznetele cu scurtcircuitările lor melodioase. Parapetul logiei luceşte ca o coapsă înconjurătoare, iar Ev a încremenit cu țigara-n mînă:

- Aerul e sufocant... Trebuie dres cu păcate pentru a deveni respirabil.

.... Şi i-am spus la fel de foşnitor: ....

- Apa e orbitoare. Trebuie tulburată-n culori, ca să nu ne otrăvim...
- De parcă focul se-ar fi iscat doar pentru ca să avem noi ce filtra...
- De parcă spectrul ar fi fost lăsat doar pentru a ne adăpa...
- Sunt metri cubi de respirație. Neîmbîcsiți, i-aş tot trece-n neştire. Aerul trebuie tatuat pentru a fi recognoscibil.
- Apa trebuie ametită, violată şi lungită. Cu prafuri, nuanțe şi arome. Altfel, fecioria ei nu permite bucurii adiacente...
- Stai oleacă-n ploaie; şi-ai să vezi cum dînsa, neîncercata, te poate deştepta pe tine...
- Dă-ți drumul dintr-un turn şi-ai să simți ce urme opărite rămîn chiar şi din aerul nedeghizat...

Apoi. Aprinzînd bricheta şi uitîndu-mi-se în răspăr. Acum era pe frunte, acuma pe rever. Pe butoniera liberă; pe eşarfa de la gît. Pe genunchi. Peste mîna cu ceaşca. Pe încheieturile degetelor; pe falange. Pe manşeta rebelă şi instigatoare, sculată peste gîtul dreptei ca un jupon indecent. Aş fi vrut să-mi tremure cafeaua sub toartă, dar şi dînsa înțepenise, încordată, de asemenea atenție. Trăsnea cu răcnete dodecafonice. Ev se pierduse în broderia venelor mele; şi, terminînd cu greu ceea ce începuse cîndva, îşi scăpără lumina în vîrful țigării şi se trezi cu o repriză de tuse.

- Iartă-mă, am înghițit în sec pînă m-am înecat...

A mai stat o vreme, adulmecînd teii răscoliți de prin vecini şi o boare tîrzie, ceva de hiacint, deşi timpul îi trecuse de mult. Ceva dulce ca mugurii de plop... Mai lăsasem ceaşca pe peatra udă. Şi, sugrumat de tusea lui, am căutat să-mi desfac gîtul din

bandajul de mătase. Mă bănuia-n penumbră şi făcu:

- O să-mi vait picioarele de dureri groaznice şi că mă strîng pantofii. Iar tu te vei descălța. O să-ți spun cum mă-năbuş; iar tu-ți vei lepăda haina. Şi am să urlu că mă doare burta, iar tu-ți vei desface cureaua... Voi scînci că mi-e cald, iar tu-ți vei pune ghețuri sub cămaşă. Acum, tu hotărăşti ce vei mai face cînd eu voi adormi.

- ...

- Da. Vei suspina. Dar, cum nu voi adormi curînd în noaptea asta, îți cercetez deja curiozitatea... Cu ce e performanța unui trup.

M-am strîns în scaun, amenințat de spectrul pofticios care-a forfecat atîta omenire. Ev se uită absent în stradă şi se întoarse torcînd:

- Cum se-mbracă bucuriile-n orori şi fiorii-n icnete... Tu; care stai în dosul perdelelor şi vrăjeşti hîrțoagele cu pretențiile ochilor tăi; şi care plănuieşti erecțiile altora, fără să atingi decît imaginile pe care le oferi... Eşti mai departe decît un *voyeur*... Şi eşti şi mai cunoscător decît oricare. Te roteşti pe planşetă ca un stînjen pe clape de pian şi, nevăzut, porunceşti lumii cum să se mişte, cum să se-arunce şi pe unde... Lumea aceea de care te plîngi că ți-e străină. Poate; aşa cum orice conducător e izolat de obiectul ştiinței sale. Lumea aceea care te nesocoteşte, lăsîndu-te singur şi lipsit, ocolindu-te şi lunecînd absentă pe lîngă tine; lumea care îți plăteşte docilitatea cu vîrf şi cu-ndesat, dar care şi-a ordonat cimentul şi betoanele după sugestiile tale... Lumea nu iartă. Înmulțeşte-o şi te va îndepărta de la oricare altă cale de-a te înmulți. Scoli giganții şi coloanele din văgăuna ta, ascuns ca orice marginal, trăind de pe urma viciilor tale, vînzîndu-le celorlalți drept bună meserie; dar numai tu ştii ce înseamnă să salți pietrele în ceruri ori să țopăi printre grinzi şi bolte... Tu… Precizia e stilul ambiguității tale…

Frica, pudoarea,... Blasfemia... Ce-ți sună mai aproape ?

- Nici una.

- Oh.

- *I am my only brother*[34].

- *Dear* Gloster, ar trebui să mai şi şchioapeți oleacă… Pentru a-ți putea asuma pe-ndelete toxicitatea unui Richard III. Tristețea, sculptată-n amarnice fiorduri, se clatină a nebunie sub povara izolării...

- *What do you want ?*

- *What do I want ? ! What do YOU want !...*[35]

Cu toată seninătatea şi cu o urmă de mîrşavă candoare, îți propun să revizuieşti tocmai acest, al tău, coşmar.

Există o rasă aparte; de desperecheați. A căror putere stă în singurătate, aleasă ca libertate. Şi a căror viață se află sub zodia

[34] Replică din *Richard III* de Shakespeare. ***(Sunt singurul meu frate…)***

[35] Ce vrei ?/ Ce vreau eu ? Ce vrei tu ! (engl.).

trunchierii (nimeni nu pricepe o iotă din traseul lor). Sunt cei care pot răsturna totul; tocmai pentru că nu-i ajută nimeni. Şi ți se cuvine totul; în măsura în care iai singur ce pofteşti.

Eu cred în oraşele inimii tale; pentru că sunt roadele deznădejdei...

Ai vrea să violezi în timp ce ucizi; ai vrea să ucizi în timp ce iubeşti şi-ai vrea să mori în timp ce te verşi, pentru că eşti singur; şi-ai vrea să poți plăti cuiva, oricui, pentru acest hău asurzitor care este mintea ta.

- Vorbeai despre a înălța. Şi-a construi. Şi ai agiuns la a răsturna...

- Şi ce-nsemnează a răsturna, dacă nu a construi în alt sens decît cel cultivat... Fii critic, dragul meu, fii critic. Numai astfel poți scăpa den imperiul magiei.

- După cum numai un trădător e gata să dizolve un mister în sifonul propriei sale comodități.

- Adecă, atitudinea critică e o probă de comoditate ?…

- Întocmai. Ce altceva mai comod decît să supui lumea comentariilor tale.

- Arhitectura e un comentariu.

- Atunci, orice artă e un comentariu. Nu. Arhitectura nu e-un comentariu; e un artificiu de contemplație. Mă mişc, activez, pun peatră pe peatră. Dar toate astea sunt paravanul poftei mele. Iar pofta mea e să contemplu.

- Nu-i prea mare ocolul ?

.... - Numai eu îmi pot satisface pretențiile estetice. ....

- Pretenția este baza gregarității. Sociabilitatea omului stă în pretențiile pe care le arborează. Cum mai putem considera speța răzvrătiților atunci, cînd ei colcăie de pretenții ?…

Vorschule der Æsthetik[36]

Steriu

„Ateneu**.** Lojă**.** Penumbră**.** A VII-a de Bruckner**.** Ev se zvîrle pe-o sofa şi înşfacă şampania s-o deznoade**.** Nu se mai oboseşte să ne toarne şi nouă**;** măgarul**.** Bea direct din sticlă**. (**Ev - *Oricum, frapiera-i plină*…**)** Elia-şi răstoarnă capul pe spătarul fotoliului şi se uită vag**,** printre gene**,** la evantaiul cu care Ev îşi face vînt**.** E cald şi ud pînă la înăbuşitor**.** Muzica răsună grozav**;** Bruckner cu toate griurile lui colorate**.** Mă dărîmă un soi bizar de agitație care mă lasă lat**.** Ev îmi întinde **(** totuşi**!)** o cupă rece**,** tresărind somptuos pe mîna mea**.** Elia-şi loveşte buzele cu un crin şi dibuie după vreun flacon în geanta lui Ev - din cea doftoricească**;** piesă de culoarea castanei**,** din piele de animal necunoscut**.** Mă doare capul şi tremur stătut**.** Ev îşi aprinde o țigară cu iz de hiacint**.** Crăp în scaun şi întorc ochii spre el**.** Nu mai rînjeşte**,** mi se pleacă pe umăr şi-i simt aerul cum se zbate sub leasa de sidef cu care-l alungă şi sub şoapta pe care-o lungeşte**:**

.... **-** Ți-am pregătit ceva**.** Bruckner e doar introducerea**.** *A mere foreplay*[37]… **....**

- Credeam că**,** aducîndu-mă aici**,** vreai să mă astîmperi**.**

- O**,** doamne…**,** e ultimul lucru pe care ți l-aş face**.** Vino la mine după ce sfîrşim cu antreul ăsta**.** Îți voi otrăvi mintea**;** ca să nu te mai deranjeze nimic**.** Şi-ți voi mînji ochii**;** pentru a nu mai zări nici o urîțenie**.** Îți voi otrăvi sîngele**,** pentru ca nici un venin să nu te mai atingă**.** Şi te voi putrezi de pe-acum**,** ca nici vreo rană să te doară… Îți voi rupe picioarele**;** cum altfel te-aş sili să zbori**.** Şi te voi viola**.** Cum altfel ți-ai păstra nevinovăția…

- Şi Crussemark…

- Îl rezolv eu… **(**mişcîndu-şi buzele fără să mai scoată nici un sunet**)**

Luă o capsulă albastră care se deschidea fermecător dacă ştiai unde s-o atingi… Elia somnola răsturnat**;** Ev îl cercetă cu ochi de legist şi-i ținu sub nări ceea ce se ițea din cutiuță**;** cam un minut**.** După încă o vreme**,** crinul s-a izbit de covor**,** iar brațul a balansat o singură dată**,** înainte de-a se opri şi el lîngă floare**.** Ev se uită la mine**;** iar eu îl aprob**.** Şi sunt vinovat…**”**

Patul**,** cu grifonii lui cumințI şi vechi**,** năduşea în mijlocul camerei sub răsuflarea violetă a cîtorva grămezi de irişi**.** Ev îl

[36] *Introducere în Estetică* **(**1804**)** de Jean Paul**.**
[37] Un simplu preludiu… **(**engl.**)**

trase pe arhitect şi-i închise uşa în şoaptă. Apoi se furişă pe lîngă uimirea lui şi-i făcu semn să se apropie.

- Miroase-i...

Şi Steriu se aplecă vag deasupra unei corole ce încă tremura de curent.

- Nu simt nimic. Irişii nu au miros.

- Acolo, înlăuntru; între petale...

Şi Steriu se mai lăsă o dată, pînă-l gîtui izul trîndav de stîrv la care nu se aşteptase.

- De ce-mi vei fi adus mortăciunile astea ?

- Tu vreai mereu să fii certificat. Îți trebuie reversul tău. Numai reversul certifică. Numai lîngă putoarea de putreziciune a acestor flori vei fi sigur că tu miroşi a frunze de nuc. Şi numai lîngă incertul violet - nici albastru şi nici roşu - culorile tale, adevărate şi de nemăsluit, vor trona... După cum, doar dînd tîrcoale distante acestor flăcări fragile şi reci, vei simți ceea ce îți este propriu şi te diferențiază de transparența lor...

- Dar plantele astea sunt dintr-o altă putere, ce nu suportă comparație cu a mea. Eu mă țin pe picioare pentru a nu cădea, pe cînd ele vor fi țîşnit ca neşte țipete mici şi uşoare direct din pămîntul care mă aşteaptă pre mine.

Antract

.... Evelyn, dibuind să tragă perdeaua, mai pe la miejii nopții. Steriu doarme cu fața-n cearceaf, printre stivele de irişi. Cel .... treaz îngînă zeflemitor:

- Neică Turnule..., mînca-ți-aş turnu' tău de arhitect... Pînă-ntr-o oră, florile astea vor arăta după cum miros. Nici n-ai crede că pîn mînile mele-a trecut un Ceahlău de-asemenea cărnuri subțiri...

La micul dejun, vînăt-livid de parcă fanîndu-se, bălăriile-i deduseră şi ultimul strop de culoare - Steriu. Şi Ev, zdrăngănind în ceaşcă şi împăturind vreun jurnal. Îi întinse un plic peste masă.

- Trei ceasuri l-am căutat. Erea să renunț... Ce crezi că-i în el ?

- Ce oare...

- Un pumn de țărînă. (Şi-ăla fiind în fapt cenuşă !) A ta chiar.

De-altădată.

Stare de greaţie

Steriu

„Soarele se beţivănise-nspre apus. Tablele frigeau, ruginite sub el, ca puse la topit. Pomii zornăiau neşte frunze ţapene pe crăci şi-aşteptau vreun Ilie să le deie apă. Asfaltul căzuse înfundat într-un colb des. Cioburi sticleau, răsfirate ca solzii. Deşeuri stivuite ori împrăştiate, uscate ori încă mustind. Cu duhori acre, amestecate... Un miros de vomă, rar întrerupt de vreo pală de vînt ce aducea fum de la cauciucurile arse. Hoituri seci de jigănii lăsate pe lîngă borduri. Cîrpe şi sfori încurcate pîn copaci. Mirosea a gunoi, a pisici moarte şi a muguri de pin.

Atunci am văzut prima oară anumite riduri pe faţa lui Sonjacoffski. Deşi erea tînăr. Sau aşa părea.

- Nu-mi mai socoti vîrsta. Nu există vîrste; nici timp... Vezi praful ăsta ? E mai trainic decît orice lespede. Că lespedea se toacă pînă ajunge tot praf; dar praful, mai departe nu-l mai tulbură nimeni... Îţi poţi anula orice vîrstă şi-ţi poţi certifica o alta.

.... Se aşezase cu fundul pe şina de tren. Cocoşat, cu genunchii strînşi, cu nasul repezit în vînt ca o săgeată. Consumat, cu ochii .... grei în dosul unor pleoape căzute de colţuri... Plin de cute în jurul zîmbetului, cu fruntea crestată de valuri şi încruntături. Sclipea căprui privind în gol, lipsit de umori. Se uita peste acoperişuri şi peste tufele de mărăcini. Focul den zare îi luminase părul cu flăcări zvîrlite înspre umbrele nopţii ce dedeau tîrcoale îndepărtate.

- Ţi-ai studiat vreodată istoria propriilor relaţii ?

- Nu. Am o memorie bezmetică; îmi revin pasajele odioase; şi-atunci am refuzat să mai umblu pren acele sertare.

- Şi ? E bine să stai cu mortul acasă ? Pentru că ţi-e scîrbă să iai cosciugul în braţe... Încotro priveşti ? Uită-te un pic la mine, te rog; ori măcar deschide ochii… De ce nu te văd umblînd cu femei tinere şi frumoase ? De ce nu mergi la petreceri şi la lume ? De ce nu-ţi bei minţile şi de ce stai numai cu dărîmatul cela de Crussemark ?

- Stau cu Elia pentru că e sedativ. Nu-mi beu minţile, pentru că de mult mi le voi fi perdut. La lume nu merg, pentru că nu-i atît de flămîndă de mine, cît sunt eu de ea. Iar cu femeile nu mai umblu de cînd nu mai pot fi umplute cu nimic. De cînd au ajuns la capătul oglinzii; de cînd s-au încuiat în spatele uităturilor de pisici sătule... De cînd au renunţat la subţirimi şi la ciudăţenii; de cînd s-au standardizat şi s-au perfecţionat. De cînd îşi contabilizează toate cele, să le pună pe masă, la psiholog... De cînd au devenit vulgar de isteţe şi bine informate. De cînd nu mai au simţul umorului, dar îl mimează cu mare ştiinţă. De cînd au început să aibă aceleaşi nume; aceleaşi conversaţii; aceleaşi zîmbete; aceleaşi sărutări; aceleaşi atingeri... Şi de cînd îşi împart amanţii cu ginecologii !

~

Freud spunea că sunt masochiste...
- Ți-ar fi plăcut să le descoperi astfel ?
- Nu. Nu ! Dar gîndeşte-te... Sunt ca nişte mutanți. Sunt nişte reptile.
- Şi Elia e o reptilă.
- Altfel de reptilă !
- Bine.
- Elia... Nu-l pot compara cu acele jivine rele.
- Nu le suferi ?… Ți-or fi plăcînd cei asemeni ție ?
- Nu.
- De ce nu ? Pe Elia l-ai tîrît din prima seară.
- Cum ? Ce vreai...
- Să-ți placă totul. Fiecare cu altă piruetă sau reverență sau îmbrățişare. Să nu mai refuzi nimic. Poți respinge o manieră de a te bucura de ceva; dar nu pierde bucuria... Căci e mai presus de ce crezi tu despre tine.

Nu-ți plac... Şi eu cu ochii mei te am vezut iubind pre unul. Fugar curtenitor ori tandru şi rapid... Doream să-ți reconsideri relațiile şchioape, tocmai de la succesul discret pe care l-ai avut cu el. Căci n-ai luat în calcul decît eşecul… Un bărbat este precis… .... Un bărbat nu îți va fi niciodată o rasă neomologată. ....

Femeile sunt neşte monştri narcisiaci. De nesăturat. Şi cum oare îl poți doborî pe Narcis, decît făcîndu-i-te oglindă... Dintr-o infinitate de plăceri, ele aleg o infinitate de plăceri simultane. Trebuie iubite aşa cum se iubesc ele singure. Tăcut şi rece; urmîndu-le dinainte apele. Ca şi cum streini şi trecători ați fi, chiar dacă aşa şi este. Femeile… Noi le delegăm să ne excludă…

Se aprinsese ca şi ultimele sîngerări din părul lui. Cu gesturi scurte şi dicție de golan periferic, vorbise clar, ca un pocnet de bici; voce instigatoare, bună de pornit hachițe şi trufii. Apoi tăcu istovit. Îşi plimba mîinile peste genunchii înfăşurați în piele... Şi erea pedant în nesimțire. Îmi amintea de gimnaziu. Cu tovarăşi cinici şi vise urîte. Îmi amintea de frumoşii şi deştepții şi neasemuiții; care păleau în trei ani de liceu şi-ajungeau galbeni, ridați, încercănați şi cu buletinele la control. Eream în afara lor, şi-acum, uite cine-mi zice despre mine şi stîrpitura mea de viață...

Încet şi somptuos, ca şi beat - ori altceva... Lăsase fața-n întuneric. Erea noapte şi țîntari cît viteii s-au năpustit la carne nouă. Treceam maidanele cu mărăcini şi scaieți şi cîte-o împuțiciune moale. Sticleau toate de căldură; mirosea a gudron şi-a frînghie arsă, a sînge închegat şi-a iasomie. Putregaiurile oraşului îşi tăvăleau volanele în bezna chioară cu tavan statornic.

Ev rămăsese tîmp, cu mîna pe chei.

- Gradul de civilizație al unui bărbat e direct proporțional cu numărul de divorțuri prin care a trecut. Şi, după cum proporția e singura ta realitate, iar civilizația - expresia snobismului tău, nu-ți mai rămîne decît să te-apuci să divorțezi, *Dear*.

- Şi de cine, mă rog ?

~

- Păi… În primul rînd de tine…

Nu ştiu cum se face... Dar parcă ar fi trecut moartea pîn preajma ta; iar tu i-ai tras un şut zdravăn în dos...

Pe drum, mă chemă pe la el.

- Mai bem ceva. Mai ascultăm neşte muzici...

Mergea calm. Ferea gropile şi stetea la stopuri chiar dacă eram singuri. Cînd am pus mîna pe clanță, şi-a-nfipt ghearele-n cotul meu, oprindu-mă.

- Să nu fii tîmpit. Să nu fii tîmpit. Te rog eu.

Elia (pe de altă parte**)**

„Zoe fîţîia obiectivul cînd începusem eu să mă ridic. Degetuțele i se încolăciră bine articulate pe trupul greu al nikonului. Avea uitătură profesională. Ceva de expert.

Socotea zgomotele rotițelor şi butoanelor; apoi trecu şi peste mine, vag. Ceva rezolvat; ceva leneş; ordonat; crud... Înțelegeam pe undeva ochii apropiați de ai mei... Dar acum găseam o băltoacă izolată şi rece. Un ochi căruia nu-i puteam oferi nimic. Nu sătul, ci satisfăcut. Un ochi îndepărtat. Suficient...”

....

Zoe (pe aceeaşi parte**)**

- Ce păr negru ai unchiule... Parc-ar fi de ceară. Ori din aripi de gîndaci...

Se învîrtea în jurul lui Elia cercetîndu-l şi cîntărindu-l mereu. Cu rochița ei de vădană ce-şi plînge tatăl; şi cu cîrlionții mați şi încurcați ca neşte viermi crescuți peste măsură. Băgase o stîngă fugară pe ceafa celui prăbuşit în jeț. Căută scurt. Apoi o-nfipse cu toată puterea; mică, dar trează.

Şi Elia se-a tîrît în genunchi în urma ei.

„Scumpul meu tio. Cunoascem noi cum îți place ție să dormi subt ochii altora. Încetişor... Nu mă grăbesc. Intră singurel în apă. Se a lăsat de tot. Abea-l acoperă. Cu hainele bălăcite; ierburi țesute. Părul i s-a desfăcut ca un voal amestecat şi zace uşor, purtat de vîntul ud. Doarme sub apă, tio Elia.

A-nchis ferestrele şi se-a-ntins pe-o parte, Ofelie cuminte. Plimb o mînă prin bazin şi imaginea se ondulează. E proaspăt; e mort; e tulbure. Şi l-am îngropat pe marmura albă cu scumpeturile lui verzi şi negre şi cu părul ce nu-i mai erea greu.

Apoi l-am deşteptat. Mai erau marmure care-l voiau.”

Steriu

„Am urcat direct în dortoar**.**

Crussemark şi Mavrogheni**.** Răsturnați în pat**,** peste cuvertura de goblen**.** Sonjacoffski golise camera**.** Ditamai salonul**;** budoar pentru partuze**.** Erea alb**;** cu patul cela**,** cu grifoni auriți şi cu noptiera plină de flacoane**.** Lumina venea de-afară**,** den stradă**.** Prin geamurile descoperite**.** Ne proptisem amîndoi în prag**,** eu pîndind la cei adormiți**,** iar Ev la mine**...** Îşi aprinse bricheta şi rămase cu mîna-n aer**.** P-ormă-şi dedu foc şi la țigară**;** de la sfeşnic**.** Lăsase încă două fotolii-n jurul lor**.**

- *Be my guest*[38]**.**

Făcu Evelyn**,** cu un Davidoff în colțul gurii**,** pocit tot într-un zîmbet înşirat**.** Erea cu lumînările deasupra lor**.**

- Ce faci**,** le dai şi lor foc**...**

Greşisem oare**...** Şi cu ce**...** Elia nu se îmbrăca în negru de sus pînă jos**.** Acum erea**.** Ca şi Zoe**.** El erea în amonte**;** pe-o parte**;** fracturat din mijloc şi genunchi**;** cu mîna lăsată pe-un şold s-atîrne**.** Zoe zăcea aproape la fel**,** dar în aval**;** cu capul vîrît în vintrele lui**.** Cu rochia fecută trandafir în jurul picioarelor şi cu gura aproape de mîna uitată peste şold a lui Elia**...** Şi m-am scurs**;** şi m-am plecat de şale**,** să privesc bine**.** Că mîna era bandajată şi bandajul învăluit într-o *frivolité*[39] de mătase argintie**.** M-am aşezat înapoi în fotoliu**.** Sonjacoffski fuma cu mecla spre tavan**.** Îşi desfăcuse părul şi-l săltase peste spătar**.** Nu se auzea nimic**.** Iar de sub pantofii Zoei**,** se iţise cornul unui inorog**.**

- Ce-ai vrut să-mi arăți ?

- Totul a fost frumos şi nevinovat**.** Mai puțin fenobarbitalul din votcă**.**

Zoe se-a răsucit cu fața în sus**.** Mi-erea dor de ea şi abea mai vedeam de oboseală**.** M-am întins într-un cot**,** lîngă dînsa şi-am mai privit-o o dată**.** Mă nebuneam după genele ei**;** şi avea între buze ceva întunecos şi uscat**.** Iar ochii îmi lunecară la dantela înfăşurată pe încheietura lui Elia**.** Evelyn se ridicase şi mă fixa grav**.**

- L-a sfîrtecat ca şi cum şi-ar fi molfăit grişuleţul**.** *By the way*[40] **-** sună şi tu la 961**;** că nu țin vomitive în casă**.** Iar perfuzii**,** nici atît**.**

Mai ştiu doar că mi s-a întunecat judecata pentru o vreme şi că a trebuit să chemăm chirurgul de peste drum**,** că altfel nu venea nimeni**,** nici să dai cu tunul**. (...)**

Ceea ce nu mai ştiam erea dacă Zoe se-a hrănit cu Elia**.** Sau Elia se-a întors cu ceva proaspăt să-i dea şi ei**...** Şi ce e mai atroce ?**...”**

[38] Eşti invitatul meu**. (**engl.**)**
[39] Varietate de dantelă**.**
[40] À propos **(**engl.**).**

Elia, vis

„Nu ne treziți**.** Ea este sfîşietoare, iar mie mi-e totuna**…”**

Steriu & Ev

Steriu**,** cu buzele frumos pecetluite**,** trecu o dreaptă pren aerul îmbîcsit de smirnă şi o aşează peste tîmplă**.**

- Ce vînt năpraznic bate**.** Un vînt stătător**.** Ori e timpul şi eu am agiuns să-i simt răsuflarea de crivăț**,** şuierîndu-mi pren inemă**…**

- Inema ta ? Ştii tu că**,** dacă ți-aş deschide pieptul să ți-o sărut**,** nici n-ai cunoaşte ?**…**

- Ba da**.** Căci în loc de furtună înghețată**,** m-ar străpunge junghiul nefirescului**.** Iar în loc de durere aş simți chiar căderea**.**

Şi ochii ceia de bazileu se-ncrîncenară pe privirile smintite ale sfetnicului**.** Care tot nu se lăsă**:**

- Diferența între băieți şi fete este că**,** în timp ce băieții sunt hermafrodiți şi perfect adaptabili**,** fetele sunt femei din prima clipă**.** Nu există androgine**.** Androginia e un lux exclusiv bărbătesc**.** Băieții sunt ca îngerii**;** amestecați**,** incerți**,** volatili**...** Fetele sunt neşte lighioane ciudate şi telurice**.** Au o inteligență structurată pe reperele senzualității**...** Androginul e un fel de unicorn la care visează şi ei şi ele**...** Ele din primul moment**;** băieții abea după ce şi-au pierdut condiția androgină**.**

.... **Steriu** **....**

„M-am uitat ascuțit în el şi l-am întrebat**:**

- Tu de care eşti ?

- Îngerii nu au nici un fel de sex**.** Căzăturile au cîte două**.**

- A face speculații în preajma sexului îngerilor înseamnmă să dai dever de apă la moara trivialității**.** Sexul e castă**.** Îngerii sunt o castă**.** Nu te-apuci să fracturezi elita cu ipoteze doar pentru că plebea e fracturată**…”**

Tu duca, tu signore e tu maestro

Infernul

Dante

Tot Steriu (altă noapte**)**

„Mă-nec în propriul meu dezmăț**.** Mă zbat din greu şi nu ştiu dacă voi reuşi să mă trezesc**.** Mă dreg într-un tîrziu şi deschid ochii**.** Ev şi-a tras jețul lîngă pat şi se tîrăşte moale pe la picioarele mele**.**

Răsuflă absent**.** E asudat şi luminos**,** de parcă veioza**,** aflată dincolo de el**,** ar muşca nu dentr-o carne-nsîngerată**,** ci den vreun ciucur de cristal**.** Numa' bun de atîrnat de lustră**,** să ia privirile**.** E trîndav şi încercănat**;** şi tot vrea să-mi spună ceva**.**

- Lasă-mă să te-ajut**;** ori măcar să te surp**...**

Şi astfel**,** sub priveghiul său**,** am reuşit să dorm**;** după un lung timp în care acest lucru nu se mai întîmplase**.**

.... Dimineață**,** întinzîndu-mi cămaşa cu o mînă conciliantă**:** **....**

- Orice s-ar întîmpla**;** e vina mea**.** Trebuia să bei cupa îndoielii**.** Iar eu n-am făcut decît să-ți arăt imagini**.** Oamenii-şi cred ochilor**.** Dar dacă e mai mult decît atît ? Nu pentru a mă dezvinovăți**.** Nu pentru a apăra ! Oh**,** nu**.** Poate e ceva mai oribil**,** iar tu n-ai văzut decît o țandără din care s-apuci a te mînia**.** Poate că**,** dacă ai fi văzut tot**,** ai fi paralizat**...** Poate**.** Nu ştiu**...**

Vorbeşte-mi mereu**.** Eu îți aparțin**.** Sunt zestrea ta de pe urmă**.** Numai tu eşti viu**.** Ceilalți sunt doar funcțiile tale**.**

- Nu cred**.**

- Bine faci**.** Căci**,** dacă m-ai crede**,** totul s-ar surpa sub cuvîntul tău şi ne-am pomeni iar la început**.**

- Care început**...**

- Cel pe care-l consideri tu**.**

- Iar eu pot să consider Geneza**.** Sau pot să consider restaurarea casei tale**.**

- Restaurarea casei mele**...** Restaurare**.** Restaurație**...** Cînd casa mea-i trupul meu**...** Protejează-i pe ceilalți**,** dacă vrei să te protejezi pe tine**.**

- Şi asta mă va salva de-a mai vedea atrocități domestice la cei ce sunt în mijlocul meu ?

- Nu**.** Dar vei învăța să descifrezi cît de dulce e caligrafia acelor atrocități**.**

- Eşti cumplit**...**

- Nu supralicita termenul**.** Se devalorizează**.**

~

Şi Stere privi încetişor, cum totul se năruie sub un succes fatal:

- S-a ajuns la cele mai nebănuite culmi ale devalorizării. Orice informaţie e valabilă, cît timp i se rosteşte încă enunţul. Mă întreb, cum au timp să şi priceapă ce li se spune, în asemenea viteză.

- Nu e viteză. Asta nu e viteză.

- Atunci ce e ?

- Nu ştiu. Să-mi zici tu. Eu sunt un clasic…

Evelyn → Steriu

- Castrează-l pe NU.

- Ev... Sunt sătul să mă tîrgui pentru fiecare crîmpei de solidaritate... Care-ar trebui să vină de la sine şi în virtutea frumuseţii. M-am săturat de o singurătate diavolească în care nu există nici un accident; nu alunecă nimeni... Păstrătorul unei stirpe stricate; eu sunt acela şi mă căinez. N-am fost făcut doar în contul autismului meu... Şi nu există vreo dovadă ce ar putea spulbera acest munte.

- Ce se întîmplă ?…

- Ceilalţi. Mă dizolvă; au pretenţii. Mă trag la răspundere…

···· Întotdeauna mi-am protejat împrejurimile, altfel sunt eu lipsit de protecţie. Mă agresează; îşi extind neputinţele. Nu vor un ajutor adevărat, ci doar să mă reducă la acelaşi nivel de deznădejde. N-au educaţie; n-au nimic. Nu ştiu să se redreseze şi, văzînd că eu încă n-am căzut detot, sar iama pe mine, să rămîn cu ei. Halal solidaritate. Nu mai vreu să mă-ntorc acolo… Tîmpla mea şovăie şi să-şi amintească de tărîmul van în care orbecăie aceia… ····

Plecînd ochii-n pămînt, Ev reuşi să dea aerului o blîndeţe ca de rodie. Apoi, privind iar înainte:

- Farmecul orizontalei stă în verticalitatea ei... Atunci cînd te încearcă demonii. Apleacă-te asupra unei activităţi care presupune ordine şi minuţie egală. Cum este scrisul. Mişcă-te ordonat, ritmic. Relaxarea se va întinde din mînă în toată fiinţa. Iar de pe urma furiei tale vor rămîne cele mai frumoase pagini. Căci nimic nu este mai nobil decît potolirea durerii înspre frumuseţe.

Tu nu ţi-ai împărţit nici groaza, nici durerea cu dînşii. Iar acum invocă legăturile de rudenie, a fi ceea ce n-au fost atunci cînd tu aveai nevoie. Tu; te-ai recuperat singur fără să gîndeşti vreo clipă că ei ar trebui să te ajute. Oh, şi ce catastrofă ar fi însemnat ajutorul lor… Lasă-i să găsească ceea ce tu ai dobîndit printre lacrimi. Aminteşte-ţi cît timp ai cîştigat instruindu-te. Singur. Cerînd mereu îndrumători şi negăsind vreunul… Şi ce căzut ereai în lipsirea ta. Pînă ai înţeles că ai totul lîngă tine; şi că nici o a ta cerinţă nu trebuie zvîrlită înspre ceilalţi; ci înspre înţelegerea ta. Cine n-a disperat, implorînd pentru o fărîmă de înţelepciune, acela îşi merită cecitatea.

Coborînd drept braţul pe umărul meu stîng, mă apăsă cu trei tone de mîngîiere; şi, dacă a găsit un moment în care să-şi verse lascivitatea, acesta erea; nu altul:

- Vino. Lasă-i…

- Şi ce-ai să-mi oferi ?

- Un pahar cu vin şi certitudinea că frunza de viță în păr o port, iar nu în altă parte…

Oh, nu-ți voi fura averea... Dar îți voi corupe paznicii. Nu te voi viola; dar după ce te voi atinge, te voi lăsa neterminat. Nu te voi ucide; dar după ce voi însămînța în tine perla deznădejdei, îți voi da drumul să te omori singur. Şi nu te voi minți, dar, după ce-ți voi arăta înțelepciunea, îți voi spune şi cît costă; iar tu vei fi moral şi nu vei da nimic ca s-o cumperi ! Şi iar vei rătăci...

Îl mai întreb:

- Agiuns-ai vreodată a te împlini ?

- Oh... Da. Atunci cînd o mare disperare şi-a vărsat preaplinul peste mine; atunci cînd am primit toate acele lacrimi adăpînd faldurile trufiei mele; bolnav de nesațiul durerii, aşa cum numai cei asemeni ție o pot avea. Jucam rolul negativ. Mă fac că dau cu stîngul şi dau tot cu stîngul !…

Lasă-mă. Sunt un jefuitor. Dac-ai şti de cîte imagini am prădat eu lumea...

- Ce spui, m-aş îngrozi ?...

- Oh, nu. Te-ar trece neşte fiori parfumați şi onctuoşi, iar ochii ți se-ar învălui plini de poftă. Căci, între timp, te-aş anunța şi despre arhiva în care am adunat ce am furat...

···· - Şi ce dorință e mai puternică ? Să văd cu orice preț tot ce a fost vreodată, chiar spolii streine care nu mi-ar aparține cu nimic... Sau să mă mulțumesc cu prea puțin; atît cît văd de unul singur, cu mintea desfăcută-ndrăgostită, să îmi primesc fărîma de ştiință; nu scormonind meschin prin fişiere cu gazda, cange-ncîrligată pe-un umăr... ····

- Ah ! Dezmățează-te !

- Şi ce-aş obține ?

- O răsplată atît de grea, încît şi pe mine m-ar dispune. Eşti din sămînța lui Carol Temerarul; cel ce, murind, fu sfîşiat de lupi. Şi nu din ură ori de foame, ci pentru că trebuia să se întoarcă printre cei pe potrivă.

- Şi voi sunteți potriva mea ? !

- Aşa cum cei ce vin de la o-nmormîntare par chiar mai morți decît adevăratul răposat...

- Eşti nebun...

- Exasperarea e-o limită comodă. Nu cred că te-am exasperat. Nu. Am legat doar o peatră grea de piciorul umbrei tale. Anume trezia.

- Atunci eşti păcătos.

- Păcătos, eu ? *Dear*, eu n-am nici un păcat. Voi le-aveți pe toate…

„Adevărul e pe măsura minciunii refuzate.”

~

Elia, spre seară. Cu ochii pe pereți.

„Iar am visat**.** Neşte făpturi albe şi aurii**;** înaripate**;** suspendate**.** În tăceri de fund de mare**;** neclintite**...,** statui străvezii**...** Unele răznite**,** unele doar frînte**...** Cu pedepse sfîşietoare către vini ilizibile**.** Cu gîturi răsucite şi-aripi luate din topor**;** cu penele-nchegate şi brațele ciuntite**...;** orbite pustiite-n loc de ochi**;** şi-un cald surîs de beatitudine pe post de răcnet crunt de disperare**.”**

(Ev - replică în absență**:** Nevinovăția îşi merită călăii**.)**

Steriu

„Mirosea a frunze rupte şi-a izvor**.** Şi vorbeam în şoapte încete**;** să nu trezim noaptea**.**

- Cum se-au închis florile**...**

Elia se aşezase cu obrazul în petalele unei narcise**.** Priveam nesătul şi-apropiat**.** Nu priveam floarea**.** Şi nici pe Elia**.** Ci chiar privirea lui**.** Avea transe îndelungi în care rămîneam pe dinafară**...** Timp searbăd**,** cînd nu părea să mai recunoască ceva pren preajmă**.**

Inspiră adînc parfumul şi-şi roti dreapta în aer**,** aşa cum faci atunci cînd găseşti ceva de-ți perzi cuvintele**.** Şi continuă să-i soarbă vlaga cea mirositoare**;** cu nări narcotizate şi-o față de înecat**;** cu palme moi şi asudate de încîntare**.** Cu părul pornit în neordine peste fruntea ca aurul**.**

Încă îşi mai scălda viitorul în balta miresmelor şi încă-şi ținea pleoapele discrete asupra vedeniilor**;** cînd floarea a purces a se deschide**.** Cucerită de omagiul lui**.** Ori poate moaştele lui Narcis îşi recunoscură chipul**.”**

(„Supune-te ispitei şi ea îți va da pace**.** → De vreai să faci din ea plăcere-ndelungată**,** las-o să toarcă neîmplinită**...”)**

Viollet-Le-Duc[41]

Steriu

„Erea una den acele zile în care**,** pînă şi vremea băga divorţ**.**

După patru**,** mă sună Evelyn**.**

- Neică arhitectule ! **!...** Să trăieşti**,** să înfloreşti**...**

În sfîrşit**...** **(** dar nu erea ziua mea ! **)** Da**.** Mi-a urat o mulțime de obscenități şi m-a invitat la Ateneu**.**

- Pot să-l iau şi pe Crussemark ?

- Sigur**...** *Stampe* - Debussy**,** *Studii tablouri* şi concertul no**.** 3 Rahmaninov**.**

- Cu cine**...**

- O să vezi tu cu cine**...**

.... **....**

Am găsit pustiu**.**

Umblam cu Elia ca doi lupi flămînzi**;** cu stîngăcia pusă în rever**;** în loc de garoafă**.** Lunecam pren coridor întrebîndu-ne de ce nu întîlnim şi alți clienți**...**

Cam deasă rarişteа**;** nici măcar o plasatoare**,** ceva**;** pop-corn**,** pufuleți**...** Nimic**.**

Ne aşezăm**,** apare Sonjacoffski urlînd de bucurie **(**sau de nebun**)** şi ne încredințează că va fi o seară nemaipomenită**,** bla**,** bla**,** bla**...** Şi eu şi Crussemark suntem circumspecți**.** Aşteptăm să se întîmple ceva**.** Apare orchestra**.** Se instalează în linişte**;** apare şi dirijorul**,** un domn care seamănă rău de tot cu un conte sau ambasador rus**,** pictat de Ingres**...** Şi apare şi solistul**.** Un tînăr subțire**,** mai subțire încă decît Elia**,** poate şi ceva mai înalt oleacă**.** Freză elegantă *à* la anii ‘40**,** cu părul dat pe spate**;** lipsit de umbra sprîncenelor**;** cu trăsături cioplite pe un craniu care nu suportă insulta fineții**...** Şi o gură cuminte**,** chiar frumoasă dacă n-ar fi ținut buzele atît de înadins pecetluite**.** Are distincție**.** Expiră cu grație de muribund şi**,** cînd se aşează în fața pianului**,** are cîteva momente în care privirea i se topeşte printre gene şi buzele i se deschid vag**....** S-ar spune că saltă capacul claviaturii**,** dar nu pot scăpa mîngîierea pe care o a tîrît vreme de-o clipă peste lemnul sticlos**...** În sală e întuneric**,** orchestra e-n penumbră**,** fiecare e cu cîte-un spot pe partitură**;** doar el şi pianul sunt sub reflector**.** Elia nu crede decît după cîteva portative**.** Eu l-am bănuit din cum se mişca**...**

[41] Eugène Viollet-Le-Duc **(**1814-1879**),** arhitect şi scriitor francez**.**

N-are egalități; n-are nimic brutal sau necontrolat. Suspină de o mie de ori şi de fiecare dată e altfel. Palid văros şi-are neşte mîini...; aripi, nu alta. N-apasă, nu bate. Îşi ține melancolia în vîrfurile degetelor... Nu clipeşte. O fi hipnotizat pianul.... Un teoretician ar fi tentat să vorbească prostii despre tehnică şi precizie. Eu cred că legea unui calcul emoțional e ceva care se învață discret şi încet şi cu alt fel de dascăli decît cei specifici... Richter, cu toată puterea lui, ar fi răcnit şi ar fi vomitat şi ar fi turnat votcă pe corzi. Ar fi zdrobit maiestuos şi ar fi sugrumat. Întotdeauna Rahmaninov i-a întors măruntaiele pe dos lui Richter.

Acesta, însă, poate fi agresiv, poate fi asasin; poate fi întunecat. Dar niciodată în afara unei grații fireşti, ceva de animal bizar, scăpat într-o sală de spectacole... Ceva nostalgic pînă la suicidar. Hotărît; liniştit; irecuperabil. Neprotejat.

Ceva frumos; de o frumusețe negrăită; ceva ce doar exilații şi artriticii pot simți… “

Evelyn

- Violet face parte din acea grupă de ființe care au ochii de culoarea petalelor de iris. De aici şi numele. Gaşca persoanelor accident. Dar cum un accident este unic şi irepetabil, şi Violet este singurul component al categoriei pe care o formulează.

Cina (*the same evening***)**

....

Steriu bînd îndelung, Violet îl fixa mai mult sau mai puțin absent din mijlocul negrului ce-i urca pîn’la obraz. Bea şi el. Bea cu gura den păhar şi totuşi, parcă hainele-l secau. Carnea sub ochi se subțiase şi luase nuanțe ca de hoit. Pometii se urcau înțepători şi fruntea se-aşeza strălucitoare pe neşte arcade osoase, fără scriitură. Doar ochii susurau, tăcuți, culoarea de-ametist ascuns. Şi buzele; învinețite de taninul nu-ştiu căror muşcături...

Se priveau, toropiți ca-ntr-o îmbrățişare. O transă inactivă, o fermentare cu zbatere precisă şi moale în vederea reciprocă. Peatre prețioase cu sclipet mort, învăluite în țîşnitura de petrol ca un năvod uleios. Apoi se despărțiră sătui. Steriu mai bînd o gură amară de cahfea, privind în sus la candelabru. Nici nu şi-a dat seama cînd celălalt a trecut, fără foşnet, pe lîngă el îndreptîndu-se spre pian. Ci doar văzu un fluture negru, uriaş, cu aripile bordate-n aur, palpitînd catifelat pe buza ceştii. Mişca vag, amețit de lumină şi de miresme. Vrînd poate a culege un polen obscur din floarea lichidă de sub el. Şi vrăjind cu somnolență şi lux, şi cu bătaia repetată ca o lovire dulce în aerul deja greu.

Steriu întrebă încet de tot:

- Ce-mi va fi fost mie aceasta...

- Ți-a spus cum l-ai avut. Spune-i şi tu de-acum.

Avea iar acei ochi violeți peste el. Cu o brumă de tristețe-n aşteptare. Dedu răspunsul tot privind şi, cu o mînă mult mîngîietoare, ținu lîngă a sale buze o ramură-nflorită de liliac...

~

A mai trecut o vreme în care a crezut că totul se terminase. Se trezi îmbufnat. Fluturele răsturnase-n farfurie şi-acum mişca picioarele ca beat... Iar Violet se aşează, ca şi cum ar fi fost singura mobilă pe care se putea odihni, în scaunul înşurubat. În urmă, Evelyn, cu redingota lui garanță, cu o sprinteneală puştească şi în picioarele goale, se învîrti de cîteva ori în fața oglinzii şi-şi ridică un crac pe bară, lăsîndu-se moale peste genunchiul cu memorie şi inteligență.

- Nu-ți fac poftă ? (clipind galeş înspre Elia)

- Ştiu să mă plictisesc de orice şi în primul rînd de propriile mele năravuri…

Verdele toarse lent, smarandin, înfoindu-şi vestele, mitenele şi gulerul de jiganie păduroasă. Evelyn se apropie. Îl luă de mîini, plecîndu-se într-o parte, pînă la urechea ascunsă sub părul ca aţele de smoală:

- Un, doi şi... Te-aş lovi peste glezne; dar prefer să te rog.

- Să scrii o culegere despre normele tandreții, fecu Elia.

Expiră şi-l căută pe Violet în dreptul clapelor. Apoi se ridică şi se tîrî la fereastră. O creangă de nuc îi bătea în geam. Afară bura necontenit cu nori ce se zdreleau între cer şi pavaj şi se condensau pe amîndouă pătîndu-le cu noroi. Mai-n sus, pe altă cracă, un alt fluture. Odihnindu-şi moartea. Aburii trecură înăuntru şi sticliră în emailul mucegăit al ochilor. Fără să se desprindă de-aripile tivite cu aur, Elia mai adăstă pe întunericul ca o cuvertură de adio.

Lemnul suna sub lovitura plăpîndă, coborînd şi văietîndu-se într-o dantelărie de regrete puse cap la cap; şi ca şi cum un tăcut ar fi purces a striga tot ce-i înflorea în viscere... Ca şi cum noaptea ar fi îmbrîncit liniştea întorcînd-o în cîntec. Ori în picături de ceară, parfumate şi trecute, şi tocma bune de presărat în giurul vreunui mormînt. Mirosea a tămîie de trandafir. Iar Crussemark lunecă, dezbrăcîndu-se şi punîndu-se la oglindă.

Muşcat de molima firavă a îndoielii.

Evelyn

„Şi-a privit dansul. Aşa cum unii îndrăgostiți îşi cercetează, insațiabili, perechea. Sau aşa cum alții se destăinuie pieziş pereților. Şi-a privit dansul. Iar asta însemna că totul putea să se surpe, atenția lui îşi luase zborul."

Se opri lent; apoi cuminte şi cu picioarele frumos aşezate, aşteptă să se risipească vîrtejul iscat de sub piruetele de adineaori. Fără să mai zică nimic, plecă înspre scară. Sonjacoffski îi culese hainele şi-l urmă.

Într-un tîrziu, rumegîndu-i nepăsarea, Steriu dedu ocol pianului şi trecu printre pleoapele de jivină nocturnă ale celuilalt. O mînă se zbătu argintată pe clape, în vreme ce ochii se răsturnau cu putere.

Terminîndu-se, Violet scăpă o zvîcnire neatentă cu inelarul. De parcă ar fi fost în tonul conversației lor, ca altcineva să suspine; nu făptaşul.

~

Elia → Ev

- Acum; verde găseşte oriunde. Dar violet. Dar Violet...
- Omul; acest animal capabil de nepăsare. Suntem în zodia Racului şi ne zbatem ca Peştii sub veninul vreunui Scorpion… Lasă-l încolo… V-a văzut... Post festum. Tu şi Zoe. E rapid. E puternic. Învîrte pietrele-n aer. N-are el timp de tine... Lasă-l.

Ți-aduc leacuri să-ți steie mintea-n loc...

....

Crussemark History

Marmură de Curara[42]

După o semană. Steriu îi vezu. Cum îşi încolăcise Ev ghearele măiastre pe cea lebădă aurită şi cu ochi de smarald. Ereau departe; la bară. El tocmai trecea prin crăpătura uşii. Atunci, inema încuviinţă bătută-n muţenie, iar tăcerea i se-a lăsat neagră peste înţelegere.

„N-aveam a ştire că, atunci cînd mă îndepărtam, nunţi vagi se săvîrşeau fără pudoare în lumina cerului opărit... Şi n-aveam a ştire că, ce ţineam mai aproape de suflet, în răspăr mi-l lua. Cînd lipseam dus lumii de afară."

Se hrănea întunecat, ca şi cum atîta aşteptase mereu să afle; ori ca şi cum singur îşi ghintuise gîndul cu mărăcinii bănuielii. Sorbea amarnic din lăturile ciudei şi gusta priceput într-ale tulburelii. Nu mai răzbătu pereţii pînă la ei.

Se-a-ntors mai tîrziu cu un trandafir pe giumătate desfăcut, de un roşu gros, închegat, pulsînd ca o gură ce nu mai ştii de .... sărută ori blesteamă. Se-a aşezat unde umblase Evelyn. Nici nu sufla. Genele se bătură cu zgomot de crăci frînte. Iar .... Crussemark înghiţea ce semănase; lipsa de reproş.

Mai rămase o vreme cu tîmpla răsnită-n ciocănituri de foale turbate.

I-a-ntins trandafirul în timp ce se ridica să plece.

O omidă mică şi halitoare se iţi, stăpînă pe buzele florii.

[42] Plantă din care se obţine otrava cu acelaşi nume.

Your Pain - My Only Lust[43]

Steriu

„Am aflat după doauă zile. De Elia.

Cînd am văzut că nu-i chip să dau de el la telefon. L-or fi tăiat geloşii în vreun dos de stradă; ori şi-a fecut felul singur.

L-am găsit. Că am spart uşa. Zăcea lat în faţa oglinzilor. Sus, la bară. Spatele i se scobise; pieptul ieşise cabrat în afară. Ţintuit; cu ochii pe pereţi. Mut, asudat de apele tăcerii definitive. Mi-am amintit de acele paseri marine care-şi mai frîng uneori aripile. Şi, dacă nu se îneacă imediat şi cad pe mal, îşi mai tîrîie agonia cîtăva vreme. Verigile neputinţei cîrpite cu şfară putredă.

Rămăsesem în prag. Hioidul sălta dureros în beregata mea. Iar eu am înţeles că ne vom fi făcut rost de o istorie comună.

Mi-au zis doftorii p'ormă. (Dar n-am stat să-i cred) Că de la calcemie... (Parcă...) Şi nebunul cercase cine ştie ce poziţie delirantă, de rămăsese cu arcul sărit... L-am văzut. Se perduse peste tavane precum sfinţii lui Zurbarán. Aurul se topise, plecînd într-altundeva, gonit de răzvrătirile unui trup prea mult stăpînitor. Oasele, den care învîrtise şerpi, se încăpăţînară brusc şi .... nu mai clintiră. Articulaţiile se încuiară surde şi nu se mai dezlegară. Peştele se văzu ferecat într-o colivie fără termen. ....

Apoi l-au desfăcut.

Şi mi-am dat seama că, în tot acel timp, durerea lui fusese singura mea ispită."

Şase ceasuri ale dimineţii

Steriu ieşise-n răcoarea de-afară. Se vedeau depărtări învăluite într-o năframă de jeg. Urdorile oraşului primeau irizări de fructe putrede. Pete sîngerii ca piersicile atacate ori rozuri cadaverice de căpşune puse la macerat. Albastrul cerului se-mbăloşase şi el de-un fum trainic; tot păstrînd urmele de bici ale Soarelui în carnea sa, greoi căzută pe sub zări. Ferestrele; luceau de luau ochii. Parcă se-aprindeau focuri acolo unde se bălăceau toate în argintiu şi violet, acolo unde şi copacii erau travestiţi ca neşte cocote. Nu bătea nici un nor deasupra acelui sat mare. Şi simţi cum şi prin venele lui curge tot o lepră de poşircă lungă şi fără vlagă.

Elia; încă în pat. Lăsă tacîmurile, îşi atinse buzele cu şervetul o dată, apoi luă den păharul de Tuşnad. Săvîrşi castanele şi se uită spre o zarzăre.

[43] Durerea ta — singura mea poftă (engl.).

- O să-ți priiască ?
- De ce nu... Dacă nu mi-ar fi poftă, nu mi-ar prii.
Şi mai muşcă o dată.
- Lasă tu pîntecele meu. Gîndeşte-te mai bine unde mergi în vacanță...
- N-am vacanță.
- Ba o să ai. Te iau la Curtea-de-Ape.
- Unde ? !
Crussemark lăsă zarzărea cu o privire de surprins în politețe. Avea sfînta nedumerire a plăcerii frustrate.
- Iartă-mă. Vin cu tine. Lucrez mai repede şi vin cu tine...
- Eu nu ți-am dat vreun termen. Eu te respect.
Apoi muşcă iar şi lăsă sîmburele deoparte. Poamele erau parfumate. El lăsase ce erea tare.
Evelyn se-a insinuat protocolar. Ceilalți încă mai ereau la masă. Avea-n mînă un buchet de trandafiri galbeni, umplînd aerul cu un miros greu de tămîie şi hoit. Se plecă la obrazul lui Steriu şi-i oferi ca vreo coroană la țintirim.
- Aşa cum se-au trecut dovezile-astea, aşa să se treacă şi-a ta gălbinare.
Cu ceva speriat în şoaptă, ceva de rînză potolită şi căzută-n doaga cuviinței. Steriu primi florile. Evelyn rămase în picioare. .... Buchetul puțea dărîmător. Într-un tîrziu, îl întrebă de ce nu se-a aşezat şi-abea atunci, Ev îndrăzni. Elia destins: ....
- Noi o să mergem la Curtea-de-Ape... Vii şi tu ?
- Nu cred... Se-ar putea să am trebi pren tîrg.
Steriu-şi reprimă un zîmbet.
- Haide. Nu face să stai pe zăduf într-un oraş ca ăsta... Iarna, mai pui o haină; te descurci. Dar vara, te mănîncă muştele.
Erea calin în repetarea invitației. Şi mai se cufundă cu fața în trandafiri, apoi sorbind aerul ca sufocat. Şi căzu pe spătarul scaunului.
- Ce faci deseară ?... Nu mă scoți nicăieri ?...
Evelyn sclipi buimac.
- Cum nu...

„Apoi, nu se ştie cum, Ev a priceput să ne lase. Poate erea doar o şuviță de păr, den acela, roşu care a prins de veste… Şedeam aşteptînd în bună ordine. Crussemark se lungise iar, cărîndu-şi trupul ostenit de frîngere între cutele binevoitoare ale nenumăratelor cearceafuri şi văluri, şi perne. Privea dus, înspre plafon; încît, atunci cînd a-nceput a se exprima, mi-erea neclar către cine se întîmpla aceasta - către mine, scrutîndu-l din zarea fotoliului meu de asistent, sau către el însuşi, răsfrînt în contrapartidă de tortură în cristalul de deasupra patului…

~

- Cred că numai prin clonare ne mai putem proba dragostea. Căci oglinzile, de mult le vom fi depăşit… Noi. Ne putem altoi orişicît. Aiurea nimerim mereu. Tu explodezi, eu mă tot scurg. Tu îți beai cupa pîn'la fund. Eu de lehamite-mi vomit şi pofta. Stau nopți îndelungate, umplînd clondire seci cu-absența ta; să beu flămînd cu picătura; şi plictisit de-atîta lăcomie, să-mi termin cina către patru dimineața. Pleci ? Iar pleci ? De ce pleci... Nu pleca.

- Ademeneşte-mă, dar. Ține-mă cumva.

- Oh, doar nu minciuna te-ar opri.

- Spune-adevărul, deci.

- Eşti prea grăbit. Iar ceasul meu merge napoia firii.

- Iată, mă-ntorc. Şi şed să te aud.

- Deşi; nimic nu am a-ți spune.

Apoi, mînat de-un vifor indescifrabil, Crussemark se foi înspre noptieră. Bordel nevinovat, cu năpaste grațioase. Destupă tremurînd un flacon de culoarea plînsetului de brad şi-l ține sub nări cu mîna fecută pîlnie. Să nu-i scape ceva. Ori să nu lase urme.

Şi din povara unui jind arzător:

- Am aici o miere abjectă care îmi întoarce trecutul pe dos. Mă duce cu violență de rîu revărsat şi-apoi mă abandonează la vreun liman cețos în care mă zbat oarece vreme... Chinuri fade, apoase…, poşircăite; astupate cu doape, să nu se-mbete aerul de-a le fi zvîntat; şi care dau la iveală memorii. Unele - deprinse cu arta chiulului… Ori altele, inventate, mereu proaspete, fără temelia actului săvîrşit, ci doar cu parafa obsesiei prinsă ca decorație.

Şi se lăsă pe perne încet.

M-am aşezat cu grijă lîngă el. Cu fața-n mătăsuri şi cuprinzîndu-i pieptul cu stînga. M-am oprit undeva pe inema lui. M-am oprit. Bătea cît pentru amîndoi la un loc. Dar nu l-am privit nici o clipă în mijlocul delirului său. Au fost ore.

Flacoane subțiri şi colorate; cu capace sidefii şi buze fardate ca neşte curve mici – aşteptînd, trîntite pe noptieră, anxioşii nărăviți den ailaltă seară. Țineau în ele miasme dulci cît o lună de fiere şi erau droguri subțiratice şi palide ca obrajii pe care se aşezau; ori ape de ochi - negre şi învăluitoare care, de-ndată ce le luai între pleoape, te feceau să-ți vezi visele-n palme... Ori prafuri de tras pe nări, ca să simți aerul rece de peste munți... Lacrimi aurii ca briliantele ori quartzul citrin, stînd pitite sub încuietori şi clopote; chilimbare tămîioase, asfixiante, pentru răscolit aducerea-aminte; ori pulberi albastre, de uitat orice şi tot... Dureri fățuite în maglavaisul plăcerilor de contrabandă; deasupra legii, în afara ei... Un vin bun şi-un damf în nara stîngă; grădina lor cu fructe putrede. Cale bătută, fereastra-i deschisă... Prafuri de onix şi picioare de insecte misterioase; afrodisiace anapoda pentru îndrăgostiți autişti, flacoane cu cinabru, eprubete cu turmanin, casete cu hesonit... Termometre sparte, cu bale de mercur picurînd pe covoarele scumpe de Teheran... Agate zăngănind pîn tăvi, lăsate ca la holeră - cu praful pe ele şi cu jegul necurățit... Şi argintăria; răvăşită în ligheane, pusă la macerat.

Într-un tîrziu, mi-a încleştat o mînă pe umăr. Erea asudat; auriu; stors de sînge ca un mort.

~

- Sunt lucruri pe care le am fecut şi lucruri pe care nu le am fecut. Şi totuşi, n-am nici o dovadă. Şi cum să nu fiu acum penitent... Ne-avînd habar nici ce orori am dus la bun sfîrşit. Cînd mintea mea-i strecurătoare înfundată şi tuci de fiert otrăvuri şi deochiuri... Dorm şi nu ştiu că dorm. Sau merg prin casă şi-aştept vreun monstru să-mi apară... Am vini necunoscute, ce nici nu le pot număra. Cu fiece coşmar, înc-un păcat mi-atîrn în salbă; colecție amară din tot ce scurge pe-un obraz de demon.

M-am născut la sfîrşitul unei nopți de dezmăț. Cum altfel voi fi toată viața decît extenuat; un satisfăcut mereu insațiabil; zăcînd vlăguit, căutînd în afundul concupiscenței sale încă o plăcere pe care să nu o fi-ncercat. Mă aflu la cea mai mare distanță posibilă de Soare - Solstițiul înseamnă întoarcere pe dos.

Sunt calm şi sunt senin cît eşti pe-aproape. Eşti paznic bun la fierea mea răznită; dar pleci şi iar rămîn în boală; în pagubă, cu splina opărită... Sunt depravat. Doar gustul netrebnic al îndoielii mai are însemnătate. A mea ori a celuilalt, ca singură dovadă. Îmi trebuie pedepse tari, cu biciuri ascuțite; altfel adorm şi uit... Mă crezi ?...

- Te cred.

„Şi am gîndit atunci că Narcis n-a murit de durere şi frustrare. Narcis a sucombat în extaz. Se-a antrenat înlăuntrul visului său. Pînă a ajuns la vărsarea definitivă - expirarea."

.... **Elia** **....**

- Am mai avut aşa ceva. Să fie patru ani de-atunci...

Mă aflasem prins în cuşcă. Zăceam părăduiți, afundați în balta disperării, ca şi cum, trecînd Styxul durerilor, nimerirăm sub un plaur definitiv, cercînd a mai obține din noi doar resemnarea şi indiferența. Fracturi, escare şi perfuzii; sonde, ghipsuri şi tampoane; şi-un sînge lent, icnind din greu prin trupurile noastre, prăvălite în crematoriul inutilității. Putrezeam de vii şi viii ne observau cu finețea lor de outsideri... Ne mîngîiau oripilați frunțile seci - viitoare moaşte. Ne cercetau curioşi integritatea şi locul unde se va monta proteza. Rîdeau superiori, promițînd carne trăitoare acolo unde va fi doar lemn ori tijă. Ne spuneau vorbe de şagă, îndepărtate ca şi lumea den care veneau şi căreia vag ne aminteam a-i aparține. Apoi ne hîțînau balamalele, surprinşi, ne răsuceau capetele la ceafă, să vadă cît rezistă osia... Ne aranjau păturile, să nu ne fie cumva răcoare... În timp ce Soarele muşca din perdele, iar lumina arsese toate cele cu lepra ei... În timp ce nopțile, aerul stăruia plictisitor, cu lenea hipnotică a tuturor putorilor de carne uitată la cald... Nopțile noastre de frînți şi doborîți, şi rupți; de deşălați zdrobiți, căzuți... De neclintiți ce tremurau ca varga răsturnîndu-se-n complicitatea saltelelor; în duhori de neiertat... Cu finestre ce nu pridideau vreodată să ne soarbă, cu stele ce se chiorau pieziş de pe boltă; şi cu pustietatea în care eram semănați noi, în vaietul nostru, ca o cetate peste zidurile celor sănătoşi.

Cine mai ştie cînd pervazul se zbătu în curent şi o altă putoare se iți, neaşteptată. Insinuată mai-ntîi în cangrena plutitoare de deasupră-ne, apoi plină, ca un țipăt mut, dulceag... O descompunere proaspătă ca o încolțire; venise cu tot cu beția udă a

plantelor sub secetă. Un parfum lung cît un geamăt de floare; mătăsos ca o nuntă de fluturi şi parşiv ca un cîntec scăpat de pren grădini necunoscute. O vioara-prima rănindu-ne nările cu plăceri de mult uitate, scîncind despre o viață ce nu o ştiusem pînă a ne vedea înrădăcinați în paturi... Un miros rebel de plantă venerică, transpirîndu-şi sudoarea prețioasă către oricine-ar fi stat s-asculte acele lamente olfactive... Un miros care nu pătrunde; ci învăluie în bucle mari de amantă şerpească, găsindu-şi minți în care să se-ncolăcească şi piepturi unde să hălăduiască... O boare scursă noaptea, din multele flori zbucnite ca o pajişte încinsă pe crăcile vreunui copac. Un tremolo tărăgănat, vorbă chemătoare către linişte şi aşezare

Şi atunci, murați în mireasma acelui tei, ne am oprit disperările-n loc, simțind ori doar înțelegînd că lumea e-ntreagă împreună cu noi, nu excluzîndu-ne; şi, că nu rebuturi ne chemam a fi, dacă cineva atît de strein regnului nostru ajunsese să ne strige cu asemenea ardoare, căutîndu-ne-n cîmp gol tocmai din vreo grădină strîmtă de oraş... Mirosea frenetic. O miere galeşă care ne purta pe tărîmul unui rut special, minținд despre împerecheri volatile, cînd unii dorm şi toate cresc; într-o noapte ca un bitum de tămîie consumată. Ceva ce se suprapunea sfîşietor de plăcut peste neputințele noastre. Ca şi cum, înghesuiți în luntrea lui Caron, ne-ar mai fi pîndit vreo haită de sirene turbate...

(„Pe mine, numai un doctor infirm mă poate vindeca.”)

....

Istoria căderii

Steriu

„Şed cu Evelyn lîngă o draperie de culoarea măslinei**.**

- Se-au strîns nori peste capitală**...** Vreme bearcă şi zborşită**,** care se cufure în zile de uitare**.** Rîmele-au ieşit să zgurme direct pe caldarîm**,** că doar or reuşi face găuri şi pren el**...** Viermii tocau**,** cumințI**,** cele date-n grija lor**,** iar carii mişunau pe carnea acareturilor de Laipțig**...** Moliile se regulau în tăcere şi mîncau în neştire ce le lăsau muierile zeciuială pren dulapuri**.** Iar viespile cîrîiau lăsîndu-şi căcații pe muchea borcanului cu miere**...**

Un melc umbla năuc pe geamul ferestrei**.**

- Mă uitam**…** Mă uitam la Zoe**.** La *corpul* ei**.** Stilul indică vîrsta**;** forma e praf în ochi**.** Şi mi-am amintit de Elia**.** Ți-a povestit ? Am fost cel mai rău dascăl den cîți ar fi putut avea**.**

.... **-** Dar el mi-a spus contrariul**.** **....**

- Oh**,** da**.** Băiat salon**.** Elia e un fel de catastrofă pentru toate tentațiile pe care le împrăştie**.** Precum Sebastian**…** Ce nu poate fi violat**,** trebuie eradicat**.** Cine nu e convertibil**,** îşi merită moartea**.**

Mai îndesă ceva tutun în pipă şi trase cu putere de cîteva ori**.** Avea o umezeală melancolică în jurul pupilelor**.** După o vreme**:**

- Nu-ți va fi spus niciodată despre**…** Despre cum îl puneam în poziție**;** sau cum îl direcționam**…** Trebuia să-i descompun în imagini un întreg dans**.** Fragment cu fragment**.** Ce erea mai obositor**,** erea întreruperea**;** îl opream din respirații largi**;** îl opream din generozitate şi i-o frîngeam ca pe portocală**.** Felii de mişcare ce n-ar fi durat mai mult de-o clipă**;** dar separate luau şi zile**.**

Şi mi-aduc aminte cum**,** pentru a-l face să se cabreze la limită**,** am avut ideea de-a-l atinge în alt mod decît erea obişnuit**.** Într-o mare încordare**,** un tuşeu vag te poate prăbuşi sau îți poate scoate încă pe-atîta putere**,** pentru a perfecta ceea ce-ai început**.** Cred că mi-am tîrît vîrfurile deştelor pe ultimele procese spinoase din coloana toracală**…** Atît de repede**.** A fost o fîlfîire scurtă**.** Cu ce rezultat măiastru**…** Îi eream în spate**.** M-am plecat ducîndu-mi mîna pînă în fața lui**.** Eream în aer**…** Şi îi luasem atenția**.** Mă mişcam lent**.** Pentru el**.** Ridică mîna pereche şi începu să se balanseze după cum îi dictam**.** Apoi a întors capul**;** cu ochii închişi**;** dar continuînd fiecare ordin pe care eu aş fi vrut a-l da ochilor lui**…** Admirabil dans**.** Unul sechestrat în mişcare**,** altul cercînd a îl trezi**…** Orbul şi conducătorul**.** Nevăzător cedînd la invitația din beznă**;** şi-un conducător ce**,** uluit**,** îşi duce drumul cu spatele în zare

şi fața către-al său însoțit… Pricepînd într-un tîrziu că, pe fieful contingenței, doar orb putea-vei fire călător.

- De ce-mi spui aşa ceva ?

- Pentru ca tu să ştii care e temeiul acceselor tale de gălbinare. Asta-i tot. A nu fi înger nu înseamnă neapărat că sunt dracu'… Măcar de erea astfel. Căci cu greu mă împac cu procente mai mici de 100%…

Poartă-te ca un prinț. Lumea o să te creadă. Prefă-te; ori măcar fii natural. Continuă să practici exteriorul unui scelerat - îi vei repera pe cei autentici. Şi mai lasă-te de prostii. Du-te la besearică numă dumineca. În rest, fii păcătos. Numai păcătoşii ajung în Rai.

- Şi sfinții…

- Aiurea ! Sfinții rămîn puşi bine - în răcliţe, ferecați în argint. Dacă ăsta e Rai pentru tine… Atunci cînd Iadul are înfăţişare de Paradis, cazna e infinit mai amară. Căci, va fi obligația ta să reordonezi acel paradis, pentru a fi pe potriva păcatelor ce-ai săvîrşit.

- Spune, cum l-ai aflat pe Violet ?...

- Acum cîțiva ani; treceam pe strada lui. Nu mai ştiu ce căutam la cinci ceasuri ale dimineții. Şi erea tot cam la vremea asta. O mireasmă groasă, adunată după o noapte întreagă; beția florilor încuiate ca-n neşte haremuri după gardurile morocănoase... Şi răcoarea aceea udă care-ți limpezeşte vederea şi, o dată cu ea, toate celelalte... Oh ! Treceam bezmetic; şi-am devenit buimac. Sub .... fereastra deschisă den care curgea somptuos ceva atît de bolnav şi galeş, încît florile mi s-au părut inepte... Şi vagi. Doar .... nocturnele lui Violet mai puteau stîrni parfumuri. Cu sunetele lor ca neşte cadavre frumoase, aşa cum frumusețea poate fi brodată la crepusculul Lunii...

M-a mai tăvălit vreo cîteva minute. Apoi m-a lăsat lat, cu Soarele-n coastă. Totul erea portocaliu, ca la nebuni; iar Violet băgase dalacul în mine. A doua zi, eram mutat şi proprietar pe casa de peste drum de el.

- Ai avut noroc cu o casă liberă.

- Liberă ? ! Ei aş... Eu eream liber; nu casa.

Evelyn (notă**)**

„Orbii n-au nimic a face cu cecitatea. Şi mai rămîne de văzut dacă reversul vederii e cecitatea sau nictalopia[44]..."

Steriu (notă**)**

„Cît despre Violet, cred că e cel mai tăcut om pe care-l cunosc. Nu are nimic dîn ghiveciul plin de vorbe al lui Ev. Nimic aparent - nimic frivol; şi nici cîntărit.

[44] Afecțiune a ochiului, datorită căreia bolnavul nu distinge bine lucrurile decît la o lumină foarte slabă sau în timpul nopții.

Nu e somnambul ca Elia; şi nici inocent..., ca Zoe.
Nu e otrăvit; ca Elia. Şi nici crud..., ca Zoe
Dar e departe; ca Elia. Şi e sfîşietor. Şi totuşi, altfel decît Zoe.

L-am întrebat cum i-a apărut Sonjacoffski.
- Foarte devreme. Încălecîndu-mi pervazul.
- Asta a spus şi el.
- Tocmai. Dacă aş rosti adevărul în urma lui, ar suna prea a minciună.
Ştii care-i diferența între un profesor torționar şi un torționar profesor ? De la primul, nu te alegi cu nimic. De la al doilea, ții minte totul !”

Ev (replică în absență**)**
- Dragul meu, minciuna e un adevăr greu de tăgăduit.

....

Viollet-Le-Duc
Stricte sic dictus[45]

Steriu → Violet

- Spune-mi, te rog... Spune acea parte pe care o ai omis şi care, crezi, sună a minţire pe lîngă adevărul lui Ev.

- Într-un oraş livid de ciudă; la o oră care nu zicea decît *post festum animal triste*... Într-o casă în care şi varul proaspăt prinde mucegai... Să-l vezi pe Sonjacoffski sărind pervazul; erea mare lucru.

A rătăcit beat prin cameră, tot rotindu-se cu privirea pe pereţi. Apoi s-a oprit surprins şi a surîs, uşor pervers, uşor amar; dar oricum, cald...

- Ce ochi frumoşi ai... Şi ce splendid auzi tu...

.... Şi se apropie clătinînd den părul ăla roşu... Dar stete locului cînd se mai uită o dată. Şi aruncă batjocoritor: ....

- Păcat. Păcat că nu eşti băiat...

- Cum ? ! (Steriu pierit)

- Ştii; nici măcar nu s-a prefăcut. N-a trebuit să-l caut pren tot *city*-ul, cu fustele fecute laţ în giurul picioarelor... Nu. A doua zi, şedea în logia de peste drum şi răsucea o regina-nopţii în mînă, privind tulbure-nspre trotuar. Spre seară, bătui discret în uşa lui. Şi mă întîmpinară slugi. Mă duseră apoi la el; şi ne lăsară singuri.

Încă stetea afară, şi neatent; şi plin de fum... Şi-n loc de alt salut, îi înşirai o gnosiană de-a lui Satie, pe animalul magistral - lăsat vraişte, cu partiturile răsfirate ca pentru a nu rata nici o indicaţie, poftă, ordin, poruncă. Pian vechi - amant hîrşit.

Printre ultimele măsuri, se scurse şi el înăuntru, cu o dîră de tabac iţindu-i-se dintr-o nară. Rece ca un cavou şi lustruit ca un catafalc, izbi trîndav cu o garoafă albă în mîna ce-mi mai se zbătea pe clape. Era deja întuneric, noapte din sfîrşitul lui aprilie, măsluită de teroarea unui liliac pe ducă.

- *No emotion, darling. NO EMOTION*[46]. Emoţiile sunt pasagere. Nimic mai dezgustător decît efemeridele. Trebuie să ne exersăm trăinicia; altfel devenim perisabili la rîndul nostru.

Realizez într-un tîrziu a ce-ar semăna. La care tărăgănă:

[45] Chiar aşa (lat.).
[46] Fără emoţii, dragă. Fără emoţii. (engl.)

- *Dear*, eu nu semăn decît cu mine; şi asta doar den cînd în cînd. Calculul e singura mea dezinvoltură.

Uneori îi mai tremură părul sîngeriu pe care-l poartă zvîrlit pe spate. Nu ştiu la ce croitor se îmbracă. Dar bănui că e deja mort, întrucît valabilitatea hainelor lui e de mult expirată; măcar că ţesăturile sunt ca noi, iar cusăturile de neuitat... Costum alb, colonial; fracul care curge de pe hoitul lui ca de pe statuie; vestă de care spînzură un lanţ gros cît un şarpe, bătînd leneş ca şi carnea pe care şade. Falca puternică, deasupra gulerului scrobit băţ şi parafat cu o cravată neagră; ca şi mănuşile şi ca şi pantofii. Privea isterizant, ştiind că dărîmă orice sub zîmbetul lui vag şi cu o gură ca o insultă; sculptură, nu alta... Se aşeză. Cel mai trîndav animal pe care-l voi fi văzut. Surîde grotesc.

Dar tot superb.

Îi zic:

- Şi dac-aş fi... ?...
- Oh. Aşa cum eşti acum; eşti de invidiat.
- Atunci, de ce nu mă vreai astfel...
- Şi cazna ta de unde-ar mai veni ?

.... - Cine eşti… ....

- *Call me William Beckford*[47]*. Even if I am a little wealthier than he was*[48]…

Ev → Steriu

- Ah, Violet avea dispoziţii. Care dispoziţii ereau, ce-i drept fermecătoare, dar perfect incontrolabile… Violet şi-a sacrificat firea de dragul pianului.
- Şi mie mi-a spus că den cauza ta…
- Păi, la acel moment, eu şi pianul eream totuna.

Ev

„Lung e drumul de la abis la necădere. Dar mai lung e cel dîntre linişte şi-ncrîncenare. Toţi extind preferinţe şi pretenţii.

[47] Scriitor englez, colecţionar de artă şi mecena. Moştenitor al unei averi uriaşe, a fost magnatul zahărului la vremea sa (1760-1844). Personaj excesiv, fantast, cu gusturi bizare pe care şi le va exterioriza în relaţiile sale, în arhitectura practicată pe domeniul său şi în *Istoria Califului Vathek*, povestire ce anunţă romanul gotic englez.

[48] Chiar dacă sunt ceva mai bogat decît erea el… (engl.)

Numai mie-mi plac de-a valma - aprigi, nepăsători sau candizi; însinguraţi ori desfrînaţi ori îngeri. Un cadastru întreg şi tot numa' morminte. Sunt proşti, sunt fazi; sunt nestatornici; o flegm-aş da şi nici pe aia !… Cu grabă-şi strigă vrerile şi pier - nainte de-a mai spune şi ce-o ofer'; cu grabă-şi dau la gioale şi s-omoară; şi se cîrpesc o viaţă-ntreagă din petice de fericiri şi năzuinţi… De sub grămada de gunoaie răsar, ia, cînd şi cînd, hibrizi - streini deconcertaţi şi inabili şi izolaţi, cătînd discret vreo gaură pitită să se ascundă-n ea, dosită; pe sub aripa unui nafilim. Săraci nebuni, turbînd încarceraţi în plină stradă. Cum să nu-i vreu şi pe-ăştia deopotrivă. Să-i pun în sacul cel de catifea; nu-n cel de rafie şi cînepă…"

Steriu (notă**)**

„Într-una den zile, în timp ce mă conducea pînă-n oraş. Erea ceva diferit; rar... Şi un cer teribil; deşi nici eu nu mai ştiam cine mă priveşte din spatele lui...

- Sunt frumos ?

Nu din tonul miorlăitor, gemut al cocotei încinse. Şi nici din înfumurarea curioasă a unui stricat. Erea o întrebare liniştită, discretă. Avea formă de pumnal, dar de fapt erea cuţit de paletă.

- De-aş pune rigla pe tine, monstru te-aş face…

- …Căci cel ce îşi aplică sistemul este cel ce operează modificările… Atunci de ce am atîta succes ?

- Nu ştiu. Dar frumos nu eşti. Frumuseţea nu atrage. Frumuseţea e morală; ea nu promite. Gioconda nu promite nimic. Oamenii sunt extenuaţi de moralitatea şi de strictеţea Giocondei. De-asta-i pun la socoteală un pomelnic de ascunzişuri. Cariatidele nu promit nimic. Antinous; n-a promis nimic...

- Dar Elia ?

- Elia e bizar. Tot ce e bizar promite. Elia nu suportă promisiunile pe care imaginea lui le face.

- Femeile sunt mai frumoase decît bărbaţii ?

- Femeile cheamă. Frumuseţea e lipsită de scop. O femeie trebuie să renunţe la neşte atribute ale firii ei pentru a fi frumoasă.

- Spune-mi de un bărbat frumos.

- Nu cunosc.

- Tu... Eşti putred de frumos; în ciuda oricărei măsurători.

Dar cui ai să te laşi ?...

Evelyn (replică în absenţă**)**

„Un bărbat trebuie să fie doar cu oleacă mai puţin urît decît dracul. Cam atît cît să nu-şi sparie calul. Un bărbat frumos riscă să placă nu numai femeilor…

Frumuseţea e morală... Frumuseţea nu promite... Aha ! Oare cît timp va mai trece pîn-să-şi deie seama că surîsul Giocondei e, de fapt, o grimasă..."

Istoria căderii
Nuda veritas[49]

- Înaintea Oricui**;** sunt eu**.**
- Nene procurorule**.**
- Să nu mă confunzi**.**
- Sitry sau Abigor ?
- Eu nu sunt Sfînta Treime ! Cum pot să fiu Sitry sau Abigor**...** Eu sunt unul singur**. (**Şi doamne**,** cît de singur sunt !**)** Mi s-au inventat heteronimi de serviciu**...** Nu-i crede**.**

I'm a natural born outcast. I'm a fallen butterfly[50]**.**

.... („Sybill Vane; sau vestitoarea deşertăciunii.") **....**

[49] Adevărul adevărat **(**lat**.).**
[50] Sunt un exilat înnăscut**.** Sunt un fluture prăbuşit **(**engl**.).**

Tædium Vitæ[51]

"Datoria mea e să mă păstrez intact."
Maurice Barrès

Steriu

„Zac întins în pat**.** O ordine pustie îmi îndobitoceşte şi ultimele urme de dorință**.** Am uitat ce este afară**.** Lume**,** femei**;** beția sfîrtecării cu ceilalți**.** Castrarea e singurul mod de-a fi intact**.**

Un soare zăpuşitor mă năpădeşte prin fereastra bine închisă**;** cercînd a ține departe căldurile**;** molimă fanată**.** Miroase a praf şi-a bălării obosite**.** Rămînea un mister trainic modul în care oamenii se găseau între ei**.** Înciudat**,** mă văd în trei oglinzi şi n-o crez pe nici una**;** şi nici chipul meu**,** care-ar fi trebuit s-atragă şi să cheme**.** Cred că atunci am decis să-mi surghiunesc victimele**.** Frămînt leneş un busuioc antic şi-mi amintesc de porecla rînjitoare de *Bazileu* pe care mi-o tot lipeşte Ev**.** Ca bancnotele pe fruntea .... lăutarilor**.** Cu flegmă cu tot**.** Ori poate se referă la vazilisc**…** Şi-atunci**,** ar trebui să-nvăț s-ucid doar den priviri**…** ....

Mi-a crescut părul**.** Mi-a crescut barba**.** Dac-ar avea vreo importanță**.** Nici măcar dintr-o apucătură de cocon**.** Ci chiar din abandonul de a-mi mai gîndi trupul**.** N-aş crede că**,** acum trei semane**,** încă mai umblam la costum şi cravată**.** Că încă mă bărbieream şi luam masa în oraş**.** Am renunțat**...** Mai intru sub duş**,** cînd şi cînd**,** topit**.** Mințindu-mă că voi găsi efectul unei frapiere în loc de ciorba clocită care se scurge din țevi**.**

Dau drumul la apă şi intru cu tot cu jeanşi**;** crezînd că răcoarea va persista mai mult**.** Asta cred eu**.** Dibui cu mîna după foarfecă şi după aparatul de ras**.** Prin zumzăiala apei**,** simt un miros străin de baia mea**.** Pînă să-mi limpezesc săpunul din ochi**,** un voal de fum se-nfăşură pe mine**.** Davidoff + smirnă**.**

- Cum ai intrat ?

- Prin balcon**.**

- Minți !

- Alege tu ceva mai plauzibil**.** Nu face asta !**...**

Luasem foarfeca în dreapta şi pieptănul în stînga**.**

Apoi**,** cu o voce de nerefuzat**:**

[51] Lene de a trăi **(**lat**.).**

- Nu te mai castra singur.
- Vreai să-ncerci tu ?
Şi-i întinsei sculele.

- Te vei fi sălbăticit. Îți trebuia formă. Acum o ai.
- De-unde vii ?
- De-acasă. (Şi-şi scutură un fir de scrum de pe rever. Iar eu m-am întrebat cît scrum o fi în acea casă a lui, de unde venea…)
Cu cahfelele-n față:
- Ev..., mi se întîmplă lucruri. Care nu îmi aparțin. Şi care mă alterează.
- Te temi. De ce te temi ? Te temi de faptul că cercetezi ? Că nu mai vrei poveţele şi restricţiile altora... Te temi de ceea ce descoperi ? Doar un şir de ispite ne certifică... Prin Violet te-ai probat. Prin Violet, Elia a realizat că nu poate face abstracție de orice. Vezi, Elia a sărutat toate fructele din copacul plăcerii, dar n-a muşcat den nici unul. Tu ai sfîşiat prea-n grabă şi le-ai şi uitat gustul. Iar Zoe molfăie cu gura plină şi-şi ia şi notițe !
- Zoe... N-am uitat nimic din acea primă zi în care o am văzut. Şi mai ales, pofta abruptă în care voi fi intrat... Ceva .... ingenuu şi nesățios; ca şi cum lîngă ea n-aş fi decît oglinda ei. ....
- Sfîrşitul puterii e dorința. Iar încununarea dorinței este disperarea. Moartea. E singurul delir erotic...
- Ce ştii tu despre mine...
- Despre nevoile tale.
- Lasă corecțiile… Caut ceva cu funcție de femeie. Dar să nu fie... Dumnezeu ştie ce... Un hibrid... Un substitut.
- Şi; ce-aştepți de la mine; muncă de codoşeală ?
- Ăsta e singurul mod de-a mă ajuta la care-ți răzbate mintea ?...
- Eu nu-ți cunosc plăcerile. Tu; ți le cunoşti ? Nimic mai obositor decît un client nehotărît.
- Recomandă-mi ceva. Orice.
- Lasă-le. Te vor mirosi ele. Iar pînă atunci, verifică tot ce e în afara lor. Şi în primul rînd, faptul că bărbații sunt triumful viciului asupra prostiei, iar femeile - triumful prostiei asupra materiei !
- De ce-ai venit fără să te-anunți ? De ce-ai venit ? !
- Mi s-a terminat bateria la mobil.
- De-asta ai venit ? !...

- Nu. De-asta n-am sunat. Am venit, pentru că am apa oprită de două zile. Iar Elia nu erea acasă. E menin[52] la Infantă.

- Ai venit la baie...

- Nici mai mult nici mai puțin. Dar nu-i o problemă. Îmi caut în altă parte. Sau mă duc pur şi simplu şi bag capul sub prima cişmea. Am părul îmbîcsit...

Ce-ar mai fi de spus decît că a făcut taman ceea ce exprimase. A lăsat uşa vraişte în urma lui. Şi-a scos blazerul şi cămaşa. A dat drumul la duş şi şi-a răsturnat capul peste margine, în gol, cît mai departe; să nu se stropească... Îşi ia părul şi-l frămîntă ca pe rufe. Săpun de casă cu pelin şi mentă. Mai trage să-l descurce, îl mai freacă; şi iar îl strînge şi îl stoarce...

- Ai neşte bere ? Adu-mi o bere.

S-a auzit înfundat de sub clăbuci. Dar eream într-o reverie de nezdruncinat.

- Adă-ncoa o bere ! N-auzi...

Îi întind o fiolă

- Ține-o pînă mă limpezesc.

Îl ajut să scape de spume. Iau apa-ntr-o mînă şi cu cealaltă, înfiptă în claie, îl curăț. Şi-l răsuceşte cu mare grijă, îl mai lasă să se scurgă. Apoi încep să torn din sticlă.

.... Asta a fost tot. Dar, dacă nu era, n-aş fi aflat de încă o plăcere care merită toată atenția. Intră la curățatul argintăriei şi .... lustruitul podoabelor.

La sfîrşit; s-a trîntit pe o sofa lîngă birou şi mă chemă:

- Haide-odată. M-am sorbezit de cînd te-aştept...

Şi aprinzîndu-şi iar o țigară aurie, comanda lu' Peşte...

- Petrecem prea puțin timp împreună. Şi eu ți-am oferit totul…

- Mi-ai ce ? !…

- DAT. Oferit, propus.

- Supralicitezi.

- Nicidecum. Adu-ți aminte că noi doi chiar vom fi început dialogul nostru cu neşte texte despre limitele dorinței. Am copt fiece dîră de vrere de-a ta; tu, care nu mai voiai nemic… Ai găsit, pentru că ai vrut.

- Atunci, tu ce mai cauți în comerțul meu, dacă numai străşnicia dorinței şi mi-este de-agiuns ?…

- Păi, domnu' arhitect, în afara mea, nici o dorință nu ajunge straşnică. Roland Barthes zice că plăcerea e un argument. Tu, ce părere ai ?

[52] Menina (sp.) - domnişoară de onoare.

- Eu nu am păreri.

- Bine. Ce faci, mă sapi de la rădăcină ?

-Ție, așa trebuie să ți se facă... E o extravaganță să emit asemenea calcule, cînd toată conduita mea e la polul opus.

- G. Brummell[53] este urmașul lui Tertullian[54]... *Les vieux ont toujours tort*[55]; altfel, Brummell n-ar fi răsunat atît de combativ. Iar extravaganța e, oricum, singurul lucru pe care mi-l pot permite.

Îți place Carlos Saura ?

- *À propos* de Barthes ?

- De Barthes, de argumentul plăcere, de Satie, de ce vrei tu...

- De *satiesfacție*. Saura e fan Satie. Îmi place Saura. Dar de unde știi tu ce-mi place mie...

- Nu știu. Te-am întrebat. Eream la Barthes și la etica plăcerii. Iar de-aici pînă la Saura e doar închiderea triunghiului... Dar nu-i așa că te-ai lăsat tentat a crede că ți-aș cunoaște plăcerile ?... Fii sceptic. Pe ceilalți trebuie să-i instruiești ca să aibă asemenea calificare. Nimeni nu se pricepe la plăcerile altcuiva decît prin prisma propriilor plăceri. Iar asta înseamnă eroare de calcul și disfuncție erotică. Să nu presupui niciodată. Nimic mai penibil decît o plăcere nimerită pe de lături. Adică intenția e de plăcere, dar ce ajunge, vai de mama ei...

- Ah... Aș greși (probabil !) oferindu-i lui Elia un buchet de crini.

···· - Una e să presupui și alta e să intuiești. Presupunerea e-n aer; pentru că e legată de un șir de realități obiective despre cel în cauză. Pe cînd intuiția se bazează pe un alt grup de informații; care se culeg pe mutește. Intimitatea ta cu intimitatea celuilalt. O ai sau nu. Plăcerile unui om cultivat nu sunt accesibile nici măcar altui om la fel de cultivat. Dacă cineva îți propune plăcerea lui ca fiind a ta, tratează-l cu tot disprețul cuvenit. Dacă îți propune o plăcere care nu îți aparține, dar o face dintr-o necesitate de orientare, corectează-l. Doar cu cel care-ți propune o plăcere inedită te poți asocia... ····

Lasă astea… Vino cu noi. E *Requiem* la Ateneu…

De zile mari…

Steriu

„La *Agnus Dei*, mi-am perdut mințile și-am început să tremur. La *Lux Æterna*, dibuii deja pe masă, după flacoanele înșirate de Ev, să iau ceva…, orice…

- *Tell us, dear. Which is your favourite drug ?*…

[53] George Brummell (1778-1840), primul dandy omologat ca atare și supranumit de contemporani regele modei.
[54] Apologet creștin căruia îi aparțin cîteva scrieri împotriva împodobirii și a modei.
[55] Bătrînii n-au niciodată dreptate (fr.).

- *My own tears*[56]**.**

- Uite colea**,** da**'** să nu te superi - sunt cam vechi**…** Se-au fecut miere-ntre timp**…**

Elia se zbătea la picioarele mele**,** căzuse de mult de pe sofa**;** Ev dichisea tăvile pentru pulberi şi-mi mîngîia umărul în treacăt**,** cu o bucată din părul lui ca un hău de *crimă şi pedeapsă***.** Mă uit la el**,** *idiot***,** iar el surîde cît o haită de *demoni***…** Apoi îmi dau şi eu drumul uşurel pe jos**,** înspre *subterană***,** în covorul catifelat**,** brun cu intarsii ca vişina**…**

Ne-am tresărit cîndva**,** în patul cu grifoni aurii**.** Elia**,** cu picioarele pe pernă şi capul atîrnat în gol**.** Eu**,** cu tîmpla pe genunchiul lui şi cu brațele înşurubate într-un atlas de culoarea ferului**.**

- De ce m-ai trezit**… (**cu neşte verzi arşi şi ficşi**)** Şi se aşează înapoi**,** murmurînd**:** De ce m-ai trezit**…** Eream în mijlocul unui vis care-ți semăna**…** Am avut un coşmar**.** Ascultam Debussy în timp ce tu-ți tăiai venele**.**

- Şi care-i coşmarul ?

- Conform legislației matematice**,** o plăcere + încă o plăcere vor da un coşmar**.** Ce-i drept**,** perfect**…**

Pregăteam neşte *nopți albe***;** cîte una pentru fiecare**.**

Am consimțit să le suprapunem**.”**

.... **Ev (**notă**)** **....**

„Simetric înseamnă de partea cealaltă**.** De partea cealaltă înseamnă invers **-** simetric înseamnă invers**.**

Oglindirea nu ar avea nici un fel de însemnătate în afara simetriei… (răsturnării !) (inversării !)...”

[56] **-** Ia spune**,** dragă**.** Care-i drogul tău preferat ?

- Propriile mele lacrimi **(**engl**.).**

Mavrogheni History

Viitorul anterior

„Cu Evelyn eram obişnuită din vremea cînd taică-meu ţinea casă deschisă. Week-end-ul era un paradis cu bridge, cahfele şi alte secrete care scheunau lasciv pren saloane. Eu îmi feceam lecţiile şi coboram rareori să văd ce se mai întîmplă. În acest sens - îmi plăcea cu deosebire să privesc părul domnului Sonjacoffski. Mă lăsam în visări incerte şi scrutam de la etaj, printre baluştri, pălălaia roşie, abundentă ca un incendiu care foia dentr-un fauteuil într-altul. Erea teribil de elegant, mirosea năucitor şi-avea o voce care-mi încreţea şira spinării de plăcere. N-am reuşit să mă îndrăgostesc de Ev Sonjacoffski aşa cum s-ar fi cuvenit; dar, dacă *mon père* ar fi venit într-o bună zi să-mi spună că are un cadou pentru mine, iar acel cadou este Ev, m-aş fi bucurat asurzitor; căci eu ştiam că, din ceilalţi, nu merită luat decît ceea ce se vede şi să-i tratez de obiecte... Aşa că Ev erea un fel de Barbie (Ken !), niţel cam enorm, care vorbea spunînd poveşti. M-a cucerit cu imaginea lui. Dar n-a întîrziat să îmi şi toarne-n auz diverse mistere de-a-.... ndoaselea, paradoxuri de încuiat mintea şi alte picături mai dulci şi decît somptuoasele migdale de Viana, cu care m-a nărăvit încă .... den acele zile...

Tot Ev a fost cel care m-a supravegheat discret şi care, din cînd în cînd (destul de des), mă lua la plimbare, în maşina lui teribilă. O Hispano-Suissa decapotabilă, de culoarea untului; ducîndu-mă în tot felul de locuri în care nu copiii îşi căutau de treabă...

Într-una den zile. Fecînd o vizită lui taică-meu şi negăsindu-l, Sonjacoffski a rămas să-l aştepte.

Se a aşezat pe divan cu o mutră preocupată şi lipsit de acel neastîmpăr ce-i iscălea în mod normal căptuşeala lenei. Mă urmărea pren cameră, cu ochii ca neşte agate încinse. Îşi rosti chemarea aproape şoptit, dar cu o bătaie scurtă pe genunchi; să vin la el. M-am cuibărit, cu toate volanele şi dantelele, peste cafeniul hainelor sale. Şi-a lăsat o mînă în părul meu şi, cînd a văzut că se încurcă, a intrat mai adînc. Avea o voce de flaut; dacă eream şobolan, de mult m-aruncam în prăpastie.

- Ia spune... Pînă cînd ai de gînd să porţi boarfele astea ?
- Ştiu şi eu ?... Pînă-mi rămîn mici.
- Ce vreai tu ?
- Oh, ce vreau... Vreau să am imaginea asta...
- Adorabilă, cu horboţele şi gropiţe... Sigur. Doar că, în curînd, nu te va mai crede nimeni.
- Dar ce-mi pasă mie, de ce cred sau nu ceilalţi ? !

~

- Dacă nu-i seduci, nu poți să-i zdrobeşti. *Sweetheart*[57], uite... Te-ai tot învîrtit printre adulți, îi cunoşti pînă-n vintre. Întotdeauna vei cuceri un adult cu fleacuri din astea şi cu cîrlionții tăi negri... Dar, pe cei de-o vîrstă cu tine, îi stăpîneşti fiind deasupra vîrstei lor... Nu mai e loc de-alintătură, nu mai e timp de grație. Leapădă rochia, adio *belle-époque*, gata cu cățăratul pe Turn. *Grow up*[58] !

Mă uit îngrozită; îmi mototolesc o fundă şi izbucnesc în plîns. Îşi îngroapă fața în ceafa mea; îl simt cum clipeşte tandru şi cum îmi cuprinde umerii sub părul lui. Flaut → oboi → fagot...

- Fiecare bătaie de inemă sună altfel decît precedenta... Şi fiecare bătaie de inemă e egală cu ultima. Expiri, de cîte ori oare, pînă să te întrebi cum e cînd nu mai inspiri... E atît de plăcut să trăiesc cu tine; să-ți ştiu coastele cum se strîng de spaimă ori sîngele ăla, al tău, acidulat şi verzui cum îşi perde ritmul... Haide… Plîngi şi tu puțin; ori măcar spînzură-te… E-atît de încurajator să te văd... Te voi învăța cum să-i ai pre ceilalți.

- Vreai tu ceva-n schimb.

- A-ha. Să mă ai şi pe mine. Căci, cine mă are pe mine, are juma' de lume.

- Numai atît ?…

- Da. Pentru că celălalt trebuie să fie chiar el o jumătate de lume pentru a mă putea avea."

…. *„Orice trup, pe care nu l-ai avut, îți este un duşman."* ….
André Malraux

Ev & Zoe

În grădină, cu cîte un Earl Grey în față.

Şi cu o carte despre vechituri. Ev pune indexul pe o pagină, cu o masă din lemn de nuc, plină de sidef şi ametiste încrustate pe platou, flori aseptice pe care să le citească oaspeții cît timp se luptă cu ciozvîrta.

- Ai fi gata să renunți la masa asta (şi-ntinse palma alături de ceaşca opărită) pentru masa astalaltă ?

- Dar masa asta e reală; are ceai pe ea.

- Şi masa cealaltă e. Are o imagine.

- Nu ştiu cum aş putea renunța la aceasta; oricît de mult mi-o aş dori pe cealaltă.

- Am eu grijă… (şi-o sărută pe frunte) La care Zoe, tehnică, întrebă:

[57] Scumpete (engl.).
[58] Creşti mare ! (engl.)

- Şi sărutul ăsta e real ?
- Sigur. Ca şi masa.
- Care din ele…

„Tot dînsul a fost cel care m-a invitat să-i țin companie; după moartea tatei. Mă privea cu neşte ochi uimitori şi-un surîs ondulat peste țigara aurie...

- Eşti dulce. My *dearest girl*[59]. Dar nimic nu este mai simplu decît să rămîi doar dulce...
- Şi eu care credeam că dulciurile sunt cele mai dorite.
- Oh... Să nu te supui nici vreunei dorințe.
- Mi-ai promis că-mi vei da drumul în biblioteca ta... Mi-ai promis că, după ce voi săvîrşi de citit despre Parsifal, îmi vei da alte cărți şi mai tulburătoare.
- Ți-am promis tot şi orice. Dar nu-ți pot oferi de-a valma. Nu se mănîncă praline cu sos tartar şi cu salată de urzici... Orice înşiruire îşi cere o logică a alăturării şi desfăşurării.
- Ar trebui să mă verifici ?
- Am încredere în tine. Zi-mi totuşi...

.... - De la început ? ....

- Sigur. Nu gîndesc să fie-atît de multe de spus. Eşti fragedă ca o asfodelă.
- Îmi faci aluzii funebre ? Asfodelul creşte pe morminte.
- Şi tu nu te-ai ridicat din moartea maică-ti ? Lasă asta. Spune-mi ce cunoşti, ca să ştiu ce te-nvăț.

Şi am purces a recita lungul pomelnic al cărților cu care-mi voi fi tocat curiozitatea. Căci numai curiozitatea şi-a băgat pintenul în mine, să deslușesc literele de la cinci ani. Rafturi întregi de poveşti au intrat în privirea mea hulpavă, în vremea în care ceilalți abea rînduiau bastoane şi cîrlige...

La opt ani am citit Verne, o vară, pe plajă, cu o pălărie de pai în care mă scufundam şi cu o veche ediție cu ortografie bizară... Tot atunci am început să studiez geografie, cu atlasul în mînă pentru a-mi putea închipui unde se întîmplă toate acele lucruri... La nouă ani, ceteam miturile de la Olymp şi învățam primele verbe în engleză. La zece, răvăşeam scrierile lui Dumas-père, conversam binişor în limba lui Byron şi mă delectam cu Istoria Franței. La unsprezece, am început să consult Encyclopædia Britannica; să rontăi Shakespeare şi Boccaccio. La doisprezece, îl cercetam pe Trevelyan şi literatura medievală. La treisprezece - Umberto Eco.

[59] Draga mea dragă (engl.).

- Bravo. Cei care nu pot comunica învață cîte dzațe limbi streineşti, doar - doar or reuşi făceare punte între ei şi restul… Ai oarece studii heraldice ?

- Sigur, dar numai pe case europene.

- Oricum, numai europenii au mania sublimării; şi-atunci, fac ori heraldică ori alchemie.

- Spune-i pe nume, că-nțeleg. După cît îmi voi fi spetit plugul minții în muncile Agriculturii Cereşti…

- Ai ştiință de aşa ceva ?

- Tabelele Alfonsine. Micul Albert... Şi Argintul-Viu-De-Trei-Ori-Mare.

- Spune-mi ce nu ştii.

- O groază… Nu-mi mai agiung dicționarele. Am luat tot ce erea de luat. Am nevoie de ceva straniu.

- Oh, da. Arta este ceea ce ai tu nevoie.

Hotărîsem deja că nu mă voi preda decît aceluia care mă va cerceta cu cea mai lentă şi adîncă minuție. Şi am urcat treptele pufoase ale turnului său, iar pereții erau căptuşiți cu volume îmbrăcate în scumpeturi irecognoscibile. Mi-a dat un catalog al cataloagelor şi făcu:

- Dacă stau cu tine, te vei ruşina. La vîrsta asta, plăcerile se vor izolate. Dacă plec, îmi vei mulțumi arătîndu-mi plăcerea ta mai tîrziu, după ce o vei fi organizat pentru a o expune.

Mi-a-nscris cu cîte-un X ce am de căutat şi ordinea în care să le iau. Lecturi rapide, pe-un divan aşternut în catifea de culoarea pămîntului. Fereastra erea înspre grădină; den care vedeam mai mult iazul... Venea uneori şi intra mare, plecîndu-se uşurel să nu deie cu creştetul în prag. Se aşeza la fel de surîzător pe singurul *fauteuil* din cameră şi mă fixa în timp ce sorbea vreun pahar de ceva... Asta era prin iunie; la început.

Cu o seară-nainte de Solstițiu, mi-a adus o cutie magnifică - plină de prăjituri. Şi încă un vraf de cărți pe care m-a scutit a le mai căuta. M-a sărutat pe frunte şi m-a îmbrățişat; mi-a urat să am mintea rece mereu şi mi-a promis că o să aibă întotdeauna grijă de mine. Atunci a fost prima oară cînd mi-a făcut cu ochiul şi-a izbucnit în rîs; cu toată gura aceea a lui, ca o floare de carne, pătată de vin; ori poate de altceva, de care eu n-aveam ştiință. Şi-a luat evantaiul cu leasă de sidef şi ținte de aur; îl vîntură leneş de cîteva ori, şi-l trecu peste buze gînditor, ori cine mai scie ce plănuia… Plecă pe la şase ceasuri, cînd se mai fumează nițel şi se ticluiesc amestecurile de cu seară… Lăsîndu-mă să cetesc mai departe, spunîndu-mi că se-ntoarce a doua zi ‘nainte de-amiază.

Dormisem puțin şi-am înghițit pe nerăsuflate *Crăiasa Zăpezii*; apoi *Prințul Fericit*...

Ev a venit mai devreme decît îl aşteptam. A intrat îngrijorat, a şoptit oarece despre ziua aceea care-mi aparținea; m-a privit intens şi m-a întrebat dacă mai am nevoie de ceva. Şi i-am arătat cu o mînă flască ceea ce-mi lăsase cu o seară-n urmă.

- Cine e acesta...

~

- Acesta e un om care a văzut lumina zilei pe un catafalc. Întrucît ai lui nici pat n-aveau...[60]
- Şi acesta ?
- Acesta e un om scump pe care l-au răsturnat neşte oameni ieftini[61].
- Cum le-a putut permite ?...
- Erea singurul mod de-a le rămîne pe conştiință...
- A avut ochi de safir, asemeni îngerului de care spune ?
- Oh, da. Şi tot ca el a avut păreri de rău. Şi tot ca şi el a fost sfîrtecat. Zi-mi dar, ce vreai să-ți mai dau ? Spune-mi ce dorești; iar eu îți voi aduce năpasta împlinirii.
- De-acum; să-mi aduci totul... Tot ce e scump şi cu păreri de rău.

În acel moment, am ştiut cine-mi furase trupul. Erea cel care-mi redase drept tiflă chiar amintirea acelui trup. Mă uit în oglindă, la imaginea pe care nu o recunosc. Pe care tot încerc s-o măsluiesc încă o dată şi încă o dată… Sperînd că, dacă aplic mai multe prefăcătorii, ele vor sfîrşi prin a se anula. Azi port o rochie, mîine alta. Aştept clipa cînd, pe oricare din ele o aş alege, îmbrăcînd-o, se-ar dovedi a fi redingotă…"

.... **Evelyn** ....

„O am lăsat în voltele năbuşitoare ale merencoliei; reuşisem să o învăț prima strofă din poezia poftei. De-acum, n-avea decît să întoarcă oraşul cu dosul în sus, în căutările ei hămesite. Mă privea mai tulbure decît în cele mai răvăşite clipe... Apoi, urmîndu-şi mută rîndurile-n carte, se mai întorcea cu ochii cît buchetul şi murmura flămîndă printre vise:

- Cine-a putut să spună aşa ceva... Cine e acesta ? !

Atunci, i-am înşirat o poveste. Şi ea s-a năruit în noroaiele de la poalele Lunii.

Copil drag, fiere nătîngă,
Nime' somnul să ți-l frîngă.
Taci şi cazi pe sub nisipuri,
Pe sub ape, pe sub chipuri.
Maica Lilith să te-aştearnă,
Să te-nțarce şi-s'te-adoarmă…
Iar în miez de miez de stea,

[60] Hans Christian Andersen.
[61] Oscar Wilde.

Neagră ca şi noaptea ta,
Den cămări de colb uscat
Să răsar-un împărat -
Ochi cu vlagă-n deochiat,
Care ţie să îţi dea
Mai mult decît nimenea,
Viaţa lui şi mintea sa.

Iar cînd se a trezit, somnul ei se trezise şi el, căutînd de-acum o cale de-a o cuprinde den nou.

A doua zi.

Se lăsase răcoarea. Început de seară. Nu mai-mi amintesc ce nu feceam cînd am auzit clănţănitul porţii. Curînd, Zoe foşni perdeaua şi se tîrî pe lîngă mine. O zăresc cu muchea privirii. E superbă; nu ştiu pe ce motiv (*j'ignore*…). Poate den cauza rochiei. Are o rochie neagră de voal satinat, cu platcă de broderie argintată şi mîneci *gris perle*.

Dar poate e chiar din cauza mînii de fer cu care-şi gîtuie emoţiile."

....

Zoe

„Amurgeşte pe undeva, pe-afară. Ne scrutăm pieziş. Ev scapără un chibrit şi-şi aprinde trabucul. Iese pe terasă cu *Candid* în mînă şi scîrţîie discret aşezîndu-se-n fotoliul de răchită. Mă uit la cutia de chibrituri lăsată pe masă; o iau, o răsucesc, o zornăi. Chibrituri fecute la Dublin. Introduc numele fabricii în Reţea şi aştept. Îmi apare o singură pagină: Istoria dezvoltării industriale a oraşului Dublin. Îi găsesc şi pe chibriţişti. De la 1861 la 1896. P'ormă au dat faliment. Mai mă uit o dată sec la cutie, ies pe terasă şi i-o arăt şi lui Ev, cu o întrebare de nerostit rămasă-n colţul mirării mele. Surîde calin şi mă năclăieşte c-o explicaţie muzeală:

-*You see dear*, pînă şi chibriturile pe care le ard sunt cumpărate la licitaţie. Îmi plac licitaţiile. Îndepărtează şi ameninţă plăcerea, fortificînd astfel viciul."

Anamnesis[62]

Steriu

„Tot ce-a urmat**,** în vreun fel ori altul**,** nu va fi fost decît urmarea unei seri de trîndăveală pe care o vom fi tocat toți patru la Casa lui Sonjaccofski**.**

Dîn plictis ori mai rău**,** dîn cine-ştie-ce motive obscure**,** Evelyn se-a apucat să joace un fel de alba-neagra cu noi**,** ăştilalți**.**

A înşirat de-a valma o sumedenie de obiecte pe masă**;** cumva vraişte**,** să se vadă bine pe cristalul mesei celei mari dîn sufragerie**. (**Inițial erea să feacem un *drum-de-fer***,** dar Infanta a refuzat**,** cu un miorlăit categoric**…)** Apoi**,** cu toate lucruşoarele acestea în față**,** ne-a lăsat să alegem fiecare cîte ceva**;** cîte vrem**;** oricîte**.**

Zoe se-a repezit prima**,** în buna tradiție a lăcomiei sale**,** bătînd din palme şi cuprinzînd o halcă din harababură**,** cu brațele larg răznite**;** adunătoare**,** gata de-a se-nstăpîni**,** măcar pentru cîteva clipe**;** şi măcar cu atenția**.** Iar Ev notă**,** precum un grefier**,** cele ce .... culesese dînsa**.** ....

- Acum**,** putea-vei oare să-mi şi spui ce-i fiecare ?

Zoe se holbă - copil prins cu temele nefăcute - şi încercă să improvizeze**:**

- Ăsta-i un bostan de floarea-soarelui**…** Astea-s neşte mărgele**.** Aici tre**'** să fie-o zaharniță**,** dar ăsta nu ştiu ce poate fi**…**

Elia**,** într-o lene magistră**,** luă o pipă încrustată-n fel-de-fel de peatre**.** Apoi**,** o panglică albastră de catifea**.** Un splendid flacon de sticlă gravată**…** O dantelă neagră**…**

- Ăsta-i un carnet**,** cred**;** dar unde-i cheia ?

Nedumerit aleator**;** mă mai uitai şi eu la ce-mi lăsară**.**

- Ce-or fi ?

Zoe**: -** Farfurii**,** *coute-papier***…**

Elia**: -** Ăsta-i un arc**;** o rotiță**,** o oglindă montată-n jad**…** Ăsta-i un brici**.** Astea-s prea micuțe ca să fie farfurii**.** Nu-ş**'**ce sunt**."**

[62] 1- **(**la Platon**)** amintire a ideilor pe care sufletul le-ar fi contemplat în existența sa antepămînteană**.**
2 - rugăciune care se face în timpul unei mise, la catolici**.**

Elia

„Stere se uită lung. Fără să se apropie ori să aibă vreo îndoială.

- Aceea-i o lanțetă.

Și-o luă-n mînă ca și cum se pregătea să cresteze cu dînsa pe careva. Și continuă:

- Acestea-s pentru sînge - arătînd spre două lighenașe. Iar cel mic și rotund e pentru amestecat pomezile… Rotița ceea-i de la un pinten; e-o stea. Iar arcul e de arbaletă.

Începu să caute; să răscolească alert, cu ochii plecați, cercetători. Ev se ridicase ușor, pisicește. Și pînă să isprăvească de scormonit printre mărunțișuri, Steriu se trezi cu o floretă zvîrlită pe masă. Oțelul chirăi dezacordat și se ciocni cu un bufnet aspru pe cristal, zăngănind peste celelalte. O-nțepătură vagă-l-mpunse-n gît. Ev îl ținea în vîrful a ceva asemănător cu scula trîntită sub mîna lui. O înșfăcă rapid, în vreme ce Ev se punea-n gardă. Zoe rîde de nu mai poate; eu zîmbesc îngăduitor. Iar arhitectul se-nfige medieval pe picioare. Ev a batgiocură:

- Ține-o bine. Așa, ca pe topor ! Te dovedești a fi ceea ce nimeni nu ți-a tăgăduit… Dragule, aceasta e o floretă…”

Steriu

„Apoi. A scos ditai ferul dentr-o dositură de armoar, tinzînd spre mine cel mîner, șarpe răsucit cu ochi de chilimbar…

···· - Ah, da; acum abea de te-ai trezit cu plugul pregătit. Că doar din cornul greu al cestei scule ți-ai dobîndit vreun bun renume… Tot ce se-a întîmplat e pus bine. ····

- Minți. Nu se-a-ntîmplat nimic.

- Și cum altfel vrear-ai să te lecuiesc decît îndopîndu-te cu sărutările-astea calpe care-s minciunile…

- Boalele se iscă den adevăruri și se vindecă tot cu adevăruri.

- Boala e epistemică. Oricare-ar fi ea. O iluzie se tratează cu o iluzie și mai mare…

Și, întorcîndu-se spre obiectele celorlalți, fecu pe-un ton funcționăresc:

- Zoe ! Mărgelele sunt chiar mătănii, zaharnița-i o călimară. Iar ăla, dragă comandante, ăla-i un sextant; cîndva, îl manevrai cu oarece pricepere. Bostanul se-a uscat iască-ntre timp, dar oarecînd a fecut și el ceva carieră pe Pall Mall.

Elia… Pipa și flaconul nu sunt nimic nou pentru tine. Dar panglica e cea cu care-ți legai, mai demult, picioarele înainte de dans… Și pe care, de lungă și rezistentă ce erea, într-o inspirație finală, o ai mai folosit și la o altă acțiune. Rămasă-n suspensie de-altfel… Dantela cea neagră o ai purtat cu succes în momentele tale de trivialitate în care te voiai și îndoliat și satisfăcut; iarăși, nimic nou… Carnetul e cu cheie, că dacă nu erea, multe năbădăi ar fi ițit capul dintr-însul. Va rămîne așa pînă vei fi în stare să-ți deschizi propriile cufere. Ăsta-i doar un registru pe care l-ai ținut pentru mine.

Și, răsucindu-se încă o dată, mă privi țintă și amenință:

- Tu, cu ochii ăia ai tăi. Ce n-am să-ți arăt…

Povestaşul

Împreună; pînda unei amiezi.

Steriu ceteşte pe terasă. Departe.

Zoe suspină şi se cuibăreşte împungînd cu creştetul în axila lui Evelyn. Ev lasă ziarul şi-o priveşte îndelung. Pînă o trezeşte.

Cască, se-ntinde discret pe sub maldărul ei de dantele; şi-şi vîntură ochii o vreme spre a se descleia din iţele somnului. Ev sărută lasciv gîtul unei sticle de bere, fecînd-o să fearbă. Infanta chiţăie şi se înviorează în aceeaşi direcţie. Într-un tîrziu:

- *I want that thing*...

- *Darling, that is not a thing. That is a human being*.

....

- *Yeah*..., făcu dînsa. (stupid, M.T.V.-ist)[63]

Şi mult mai apoi:

- *Be my teacher*.

- *I'm your only one*[64]...

- Ce-ar trebui să ştiu despre bărbaţi ?

- Oh, mai nimic. Sexul bărbaţilor e precum lanţul de la ceas. Poţi purta ceasul şi fără lanţ…

- La femei te pricepi ?

- Nimeni n-ar trebui să îndrăznească să afirme că se pricepe la femei. Dar ce-ai tu nevoie de asemenea ştiinţă ?

- Oh..., La multe. Bunăoară..., cum să capăt ceea ce vreau.

- Şi ceea ce vrei îţi va astîmpăra *feminitatea*, capriciul sau foamea ?

[63] - Vreau chestia aia…
- Iubito, aia nu e chestie, aia e o fiinţă omenească.
- Da… (engl.)

[64] - Fii dascălul meu.
- Sunt singurul…(engl.)

- Foamea, *of course*.

Şi Ev rîse calin, mîngîindu-i cîrlionţii pe sub ceafă.

- În majoritatea lor, femeile sunt neşte podoabe vremelnice. Pictorii s-au jucat secole pe tema asta. Şi cu cît ereau mai puţin atraşi de ele, cu atît le făceau portrete mai tulburătoare, în care mizeria lor biologică lipsea în mod suspect, ca un fel de a atrage atenţia prin absenţă... Din acest punct de vedere, au luat aceeaşi plasă ca şi Dorian. Sunt cu desăvîrşire imbecile în materie de asumarea propriilor lor istorii. Ai vrea să devii aşa ceva ?

- N-ar fi de agiuns să mă prefac doar ?

- Ascultă-mă, atunci.

O femeie zîmbeşte mereu; nu rîde niciodată. Plînge cu hohote şi sughiţuri, dar niciodată în tăcere. Se uită totdeauna furiş, cu coada ochiului; niciodată drept, în faţă. O femeie promite pe muteşte, înşeală-n surdină şi invită de-a valma... Nu se ştie niciodată către ce se uită o femeie. Privirea ei este toată enigma. N-ai de unde s-o apuci, e ca peştele-n apă. Lipsită de ruşine, are nuanţă. Femeia; e mîngîietoare ca minciuna; tandră în aşteptarea răsplatei; eficientă în dezamorsarea oricărui sistem logic. Are curiozităţi ieftine, care să-i confirme suficienţa. E improbabilă ca vremea; constantă doar în vicii.

- Şi crezi tu că, dacă mă transform în asemenea monstru inept, voi dobîndi ceea ce vreau ?

- *Ma petite*… Bărbaţii sunt orbi. Iar această calitate a lor trebuie exploatată. Firescul e greu decelabil. Numai sminteala ne .... atrage… ....

- Cît despre tine însuţi ?

- Prea multe góngoriţe[65] într-un singur cap.

- Ştii ce ?… … Dacă n-aş fi găsit den întîmplare, scormonind pren - ţi-aminteşti cutiuţa cu souveniruri rămasă de la madam Cameron[66] ?… Ah, dacă n-aş fi dat acolo peste un anume pretin de-al doctorului Wilde[67] şi-al onor Oscar Browning[68]; unul Aubrey zis şi de Vere[69]… - aş fi fost tentată să-ţi spun astfel.

- *My dearest of all dears… Will you ever disappoint me ? I am most proud of you, sweet-heart*[70]…

Ceea ce totuşi n-ai agiuns să afli e că *de Vere* e un fel de Occident-Expres care conţine formula magică *Aubrey*, cam de pe vremea cînd a descălecat Bastardul peste Mînecă… Aşadar. Nu plăti vamă fără chitanţă către Kaiserliche & Königliche Victoria,

[65] Luis de Góngora y Argote (1561-1627), poet spaniol. Stilul său preţios a făcut şcoală sub numele de gongorism.

[66] Julia Margaret Cameron (1815-1879), fotografă irlandeză, contemporană cu Alfred Tennyson, Aubrey de Vere.

[67] Sir William Wilde - chirurg regal, reputat doctor şi cal breaz în Dublinul anilor '60, ai secolului XIX. A avut parte de un proces fondat pe acelaşi articol de lege — *gross indecency* (atentat la pudoare) ca şi fiul său, Oscar.

[68] Poet irlandez (1812-1889).

[69] 1 - Personajul central al povestirii *Remember* de Mateiu Caragiale.

2 - Poet irlandez (1814 - 1902) care se număra printre cei ce frecventau salonul literar al lady-ei Jane Wilde, alături de Tennyson şi alţii.

[70] Draga mea cea mult prea dragă — oare mă vei dezamăgi vreodată ? Sunt cum nu se poate mai mîndru de tine, scumpete…(engl.)

căci nu epoca dînsei şi nu adunările coanei Speranza, zisă şi Lady-Jane-soacră-mare[71], vor fi dat la iveală nume ca cel ce l-ai gîndit.

De-altfel, de ce nu…, clanul a cunoscut rafinamentul primei barbarii, crampa gotică tardivă - ceea ce cu succes ai decelat în gheara înfiptă-n creier pe care-o etalează Aubrey al lui Cameron… Clanul a mai cunoscut şi un scurt *revival* prin respiraţia artificială, fardul şi formolul administrate în coşmarul matein, iar acum, *if you will be so kind to allow me*[72] *- or won't you* ?…, *renaissance*-ul fiind parcurs, să dăm start şi către un *de Vere- décadence*…

- Şi în tot deverul ăsta de propuneri, nu tocmai decente, tu cine vei fi ?

- Un alt Aubrey den lungul şir fără cap şi coadă.

You see, dear…Taina acelei poveşti dubioase despre un *rendez-vous* nocturn, într-un Berlin cu flori şi canale - stă în chiar numele pe care se şi bate monedă. *Aubrey de Vere* este un nume, nu un personaj. Şi este cheia de boltă pe care stă tot textul. *Remember* e o temă secundă sub formă de sonată… *Remember* vra să zică Requiem, e un serviciu de comemorare către un nume care a bîntuit istoria occidentului cu o mare constanţă… Aubrey este perfect ales. Şi este un ales. E un Melmoth[73] pe care l-a brodit chiar zisa istorie şi pe care Mateiu n-a fecut decît să-l descopere…, căci el apare cu încăpăţînare suspectă de la Hastings încoace, părînd a vrea să atragă atenţia asupra prezenţei sale şi unde se producea aceasta. Den doi fii ai vreunui de Vere, unul erea musai însărcinat să ia soarta cu numele de Aubrey. Misterul se referă la identitatea lui Aubrey de Vere pe tot şirul genealogic. Aşa că, *dear*…, nu vom şti niciodată la care Aubrey de Vere se-a gîndit Mateiu.

- Oh…, dar Mateiu cum de a dat peste acest nume… ?

- Stupoare ! A venit vremea să pricepi cum stau lucrurile pren partea locului.

Neamul ăsta are neşte sclipiri de modernism, reuşind fără vreo dificultate să deie cea mai perversă soluţie den cîte-ar fi putut oferi inepuizabilele resurse levantine - la o harţă veche între două landuri… *Ei sunt neşte anglofili francofoni.* Cui i-ar mai fi trecut pîn minte aşa ceva ? Şi revenind, Aubrey de Vere este, iată, o subterană care ne scoate în cele mai neaşteptate puncte ale Imperiului Mînecii.

You see, darling… Temeiul, pe care stau imperialismul britanic şi imperialismul frîncesc, e că Britania şi Franţa sunt în fapt două provincii care, cîndva, feceau parte dintr-un singur imperiu. Iar conştiinţa unui imperiu este mai mult decît orice consemnare; conştiinţa imperiului pătînd pentru totdeauna.

E firesc ca fiecare den cele două jumătăţi să tindă a o cuceri (cotropi; uzurpa; seduce !) pe cealaltă - pentru a reface Imperiul.

[71] Lady Jane Francesca Wilde, cu pseudonimul literar Speranza — soţia doctorului William Wilde, scriitoare irlandeză de factură naţionalist-instigatoare. A avut trei fii: William (1852 - 1898), Oscar (1854 - 1900) şi Isola (1857 - 1866).

[72] Dacă vei fi atît de amabilă să-mi permiţi, îmi vei permite, nu ?… (engl.)

[73] *Melmoth rătăcitorul* — roman gotic de Charles Robert Maturin, străunchi de-al lui Oscar Wilde, din partea maternă. Personajul textului e un fel de Faust altoit pe Jidovul rătăcitor.

- Bine, *chéri*, dar totuşi… Tu care Aubrey vei fi fiind ? **(!)**
- Oricare.
- O sumă de deghizări pot crea un personaj ?
- Deghizarea e forma sincerității mele…
- Sinceritatea comportă forme ?
- Forma este apologia sincerității…
- *I wish to be your most personal disciple.*
- *Disciple ? Oh, dear… I am not a philosopher; I'm merely a lover…*
- *I want to be handsome.*
- *Wouldn't you preffer rather to be just beautiful ?*
- *No… Not anymore*[74].
- Deleagă pe careva să fie astfel. Vei avea plăcerea de-a-ți savura noul statut de pe vechea poziție…
- Şi cum pot să deleg ?
- Privind.
- Dar a privi înseamnă a sta deoparte.

.... - A privi înseamnă a ordona. A ordona este acțiune. ....

- Ev ?
- Yes,… *dear.*
- *Am I odd ? Steriu sais I am.*
- *Yes, dear. You are.* (Zoe smiorcăie) *You're odder even than an even page.* (Zoe chițăie)
- Ev ?
- Yes, *dear.*
- *Tell me a story.*
- *I shall tell you a story*[75].

[74] - Doresc să fiu cel mai personal discipol al tău.
- Discipol ? Oh, dragă… Eu nu sunt un filosof, eu sunt doar un amant…
- Vreau să fiu chipeş.
- N-ai prefera să fii doar frumoasă ?
- Nu. Nu mai.

[75] - Ev ?
- Da, dragă.
- Sunt ciudată ? (odd = *ciudat* dar şi *impar*) Steriu zice că sunt ciudată.

Şi Evelyn se cuibări pe perna de atlas gri, lîngă infantă.

- Once upon a time… There was a knight[76].

Şi erea acesta frumos ca un nuc, mîndru fără pereche… Dar tot atît de nenorocit. Căci orişicît se-ar fi zbătut să-şi ia onoarea înapoi, el nu mai izbutea. Pămîntul său stetea în grija altora. Şi la oricine va fi cerut ajutor, nimeni nu i l-a putut da.

Într-o zi, trecînd prin pădure, opri lîng-un lac - calul s-adape. Şi apele se-nvolburară negre, dînd la iveală-un odor de zînă cu ochii ca ambra şi păr de cinabru.

- Chipeş domn cu ochi căzuți, Doamna Roşă n-o saluți ?

- Vă salut Doamnă frumos, căci mi-e pasul cuviincios…

- Ce te-amînă, ce te rupe, chipeş domn cu gînduri mute ?

- Doamnă Roşă din adîncuri, sunt bogat făr'de pămînturi.

- Pe o moarte şi-un sărut îți dau lacul făr'de fund.

- Nu voi Doamnă lac surpat, ci ogor bine arat.

- Măre, dar ai spor vrăjmaşi; tîrgoveți turbați şi laşi…

- N-am nici chivără, nici spadă să mi vîntur dîn ogradă.

- Stai o noapte ici, cu mine; şi-o să ai ce ți-s' cuvine.

···· *Rămase-a veghe. Pe malul trîndav. Cu mintea jurată-n răzbunare - email onctuos umblîndu-i pren sînge ca viperele.* ····
Doamna Roşă îi vorbea; mai apoi îl atingea; tot pren mîini ea şi-l trecea. Năruit, negru pe pietre, cavalerul nici c-aude; şoaptă cu chemări nebune. Ci, în vis de-omor şi foc, îşi dă vorbe neclintite-n nenoroc:

- Domn călcat, învins prădat - ce-mi mai trebe mie-acuma, decît cruce de cărat şi o groapă de săpat…

- Măre, doamne, cu ochi crunți, legea ta o s-o ascuți.

Îți dau tot pe-o-mbrățişare, de-ai rămîne pînă-n zori.

- Singur sunt în fața lor. Fără bardă au topor…

- Un ghimpe cît o inimă; şi-n loc de inimă, un ghimpe… M-am rupt din iaz, pe întuneric să îți fiu leac la vreun necaz…

- Ce să mai dau, cînd totul mi-a fost luat…

Aiurînd, bietul de el, mereu le trecu vremea.

- Da, dragă, eşti. Eşti mai ciudată (*impară*) chiar şi decît (even = *chiar* dar şi *par*) o pagină pară.
- Ev ?
- Da, dragă.
- Spune-mi o poveste.
- Am să-ți spun o poveste. (engl.)

[76] A fost odată ca niciodată. Erea un domn… (engl.)

Doamna Roşă, întristată, auzi cocoşii-n zare, spulberînd încă o noapte.

- Ai rămas atîta timp, domn cernit cu mîini de-argint… Nici că m-ai privit o dată. Şi-ai să ai, cum eu ți-am zis… Chivără şi spadă-ntreagă. Dintr-un hoit de peatră seacă, ai fecut unealtă dreaptă. Cît ți-am sărutat genunchii, tu te tot uitai prin crînguri; cînd pre umeri m-am lăsat, mai mult te-ai întunecat… Şi, den dragul de o noapte, se-au ales doar cioburi sparte. Iată ce îți dau acum - să îți fie de surghiun !

„Soarele erea sus pe cer; mă trezisem. Senin sticlă, mierlele cîrîiau, însetate, pe mal. Un melc se tîra încetişor pe-o stîncă, lăsînd dîră de mercur. M-am răsucit în iarbă, să mă ridic. Îmi sclipea ceva în umăr. Erea armura mea. Neagră ca balta, uşoară pană. M-am cățărat repede în sus, pe grohotiş… Părea c-aş fi neîmbrăcat. Pe cîmp m-am uitat atent; ce nituri grațioase purtam şi cum se învîrteau fiarele pe gleznele mele. Am alergat spre casă."

Veniră slugi să îl întîmpine, şi calul să-i ia. Dar el urcă stăpîn în casă, pîn-la creneluri şi în turn. Porni cu arme şi oameni. Iar seara isprăvise.

Adînc, în noapte, scutier cu braț de fată, cercă fiarele să-i scoată. Atunci văzură împreună că platoşa-n carne stetea.

- Cu-adevărat m-a miluit; c-un dar de cruntă amintire. O temniță atît de-ncăpătoare. Sălaş de trai îndelungat durerii mele nituite. Şi şarpele-şi mai schimbă haina; doar eu voi putrezi-n lăuntru-mi.

···· *Bogat de-acum, cu landuri nesfîrşite şi case şi averi nerisipite; bogat încă mai mult c-otrava ce şi-a adunat sub piele. Porni să-şi cate leac în lume. Printre deochiuri de femei; şi rîsete sprințare de copii; pren tîrguri, sate şi cetăți; la doftori mari ori cetitori în cărți. Şi nimeni n-a putut urni den loc negrul cel rece, iscălit cu foc. Noapte de noapte, Doamna Roşă-a lacului îl mîngîia cu nebunie, în visul neîmplinirii de atunci. Şi hotărî amarul domn să meargă să îi ceară dezlegare. Din vraja arsă ce îi trimisese.* ····

Sub Lună mare, apa undui, tăcută. Ierburi roşii, plete zbuciumate ieşiră den străfunduri să se-arate. Şi chipul scump cu ochi de ambră îşi străluci obrazul cel de lapte.

- Chipeş domn cu ochi căzuți, ai venit să mă saluți…
- Te salut îngenunchiat, căci mi-e gîndul greu legat.
- Ce te leagă, ce te frînge, chipeş domn cu fiere-n sînge…
- Nufăr roş, iscat den lac, anțărț mi-ai fecut pe plac.
- Nici sărut nu ți-am furat, nici moartea eu nu ți-am dat.
- Mai bine-mi puneai cunună; decît mila de la urmă.
- Chipeş domn, ce îmi mai ceri ?
- Viața mea de-an-laltăieri…
Şi aşteptarea se urni den loc, bălăcind uşure pîn tihna apei.

~

„…Dedu să iasă pe mal. Ca şi prima oară. Între mătasea broaştei, lintiță şi muşchi, cu părul - vifor roş nepotolit. Şi din ascunderea sub lac, acum se ascundea sub bălării. Se-a aşezat domol pe-o peatră-n fața mea; cu trup pitit cu grijă în veşmînt. Nu ca atunci, cîndva…

- Cer hrană apele. Fără-ncetare. De pleacă cineva, doar eu sufăr pedeapsa. De-atîta vreme fără şir, primesc obolul patimilor voastre; vă deşertați şi vă vărsați încrezători în soarta ce v-aşteaptă… Şi vă iubesc; şi vă ucid. Iar traiul meu e dulce. Mai erea ceva pe lumea asta decît dîra ceea aprigă ce-o lăsam să vă fie vouă nadă ?… Ci tu ai stat ca stînca pe hotar, cu gîndul razna şi fără habar, dormind cu ochii larg-deschişi la Lună. Şi ce nu am fecut ca să te am.

Cu mîini iţite de sub plaur, se dezbrăcă şi se ivi.

- Ce-nmiresmată ți-e uimirea - buchet strivit de floare de liliac…

Şi lăsă fruntea - scurgîndu-se în gios a ruşinare. Căci frumusețea nu-i pierise, dar nu dorința vreunuia putea stîrni. De-acum fiind chiar ea vreun fraged silf.

- Vezi dar, că nu pot face nemic într-a te ajuta - şi părul i se-nvolbură crud.

Cu unul ferecat şi altul desfăcut, nepotriviți în fire şi amîndoi nebuni… Venind şi mai aproape: Voi fi asemeni ție.

Şi-n fața mea, sclipi încă o dată fierul cel negru de platoşă-mbrăcată.

Zicînd: Acum pedeapsa ta va fi mai alinată; în vreme ce a mea - temeinic săvîrşită. Căci iată, măcar în durere să fim pe potrivă.”

- *Seanchaí*[77] ?
- *Yes, dear.*
- Eu ți-am cerut o minciună. De ce mă intoxici cu adevăruri ? Şi de-unde cunoşti tu ce-nseamnă *seanchaí* ?
- Pentru că asta mi-e meseria. *I'm Le Bâteleur*[78]*, my dear.*
- *Le Bâteleur* ?… (şi simulă gestul de-a bate cărțile de joc)
- *Yes, dear. Le Bâteleur.* (răspunse el, simulînd gestul de a bate cărțile de Tarot !) Am să-ți arăt tot şi orice.
- Dar cine te crezi tu, să-mi arăți mie tot şi orice ? *You're not my guardian angel.*
- *Darling, I'm even worse. I'm your step-lover*[79].

[77] În celtă irlandeză - povestitor.
[78] Scamatorul, cartoforul - la jocul de Tarot.
[79] - Nu eşti îngerul meu păzitor (engl.).
- Drăguță, sunt cu mult mai rău, sunt amantul tău vitreg. (engl., step-mother = mamă vitregă, step-brother = frate vitreg, etc.)

Zoe
„Şi-atunci**,** eu am ştiut că**,** o dată cu trupul**,** mi se furaseră şi memoriile întemnițate în mintea acelui trup**.”**

Ev (replică în absență**)**
„Trupul ? Dumnezeu vi l-a dat ca s-aveți ce perde**.** Şi mintea**,** ca să am ce cîştiga !**…”**

Ev**,** eliberînd un guzgan hămesit din cursa de pe birou**:**
- Strada în care a murit Proust se chema Hamelin**.** Dar satul cu şobolani şi flautist fermecat cum se chema ?**…**

.... **....**

Incident

Zoe

„Aş spune prea puțin**,** dacă m-aş referi doar la eleganță**.**

E cald**.** Străzile curg sub noi**,** iar noi vrem să le uimim cu încăpățînarea noastră de a le parcurge**.** Ev a pornit în redingotă alb-colonial**,** vestă şi pantalon crem**,** şi pantofi dintr-o piele ca lemnul lăcuit**.** Se mişcă greoi**,** barosan**.** Se mişcă încet pe coapsele lui ca neşte coloane**.** Are umărul larg**,** dar nu-i mai nervos şi mai armăsar decît Steriu**.** Bastonul său de promenadă e-o regina-nopții**,** iar de gît îi spînzură - peste cravata de culoarea paiului - monoclul lui țîfnos**,** cu lanț ca firul**.** Elia se tîrăşte într-un *pardessus gris perle* desfăcut**,** fluturînd discret în jurul genunchilor lui ascuțiți**.** Părul i se clatină cînd şi cînd**,** priveşte absent peste cornişe şi-şi desface eşarfa**,** înfăşurînd-o pe pumn**,** bandaj de nuanța măslinei**.**

Se merge aiurea**,** poticnit**,** cu halte pentru aprins țigara**;** pentru scuturat scame imaginare de pe rever**...** Steriu asudă sub un **....** blazer negru**,** şi-a lărgit cravata şi-şi dă părul pe spate c-un gest exasperat**.** Ev e primul**.** Se merge din ce în ce mai repede**.** Alerg în **....** urma lor şi mă dor picioarele**.** Mă dor îngrozitor**;** şi scîncesc**.**

Ev se uită zîmbitor**;** face glume**.** Accelerează**.** Nici măcar din mişcare**.** Nu**.** Doar pasul cuprinde acum prea mult**...** Mă sparg de ciudă**,** țip să-ncetinească**.** Amenință că mă pierde - nu se lasă**.** Elia mă cercetează cu milă**,** din fugă**...** Mă dor picioarele şi nu mai pot să-ndoi nimic**.** Steriu se-ncurcă-n vorbe**,** trage de Ev să se oprească**...** Iar Ev scrutează casele în zare**.**

Renunț şi cad**,** şi gata**.**

Steriu mă prinde şi mă saltă din mers**,** rapid**.**

Cu gheară eficientă**.**

Şi mai mă poartă înc-o vreme**.”**

Ev (*home; later; private*)[80]

„Lăsînd-o să zbiere**;** lăsînd-o să verse venin ca năpîrca**,** o cred şi o las să îmi rupă obrazul**.**

- De ce ! **?** DE CE **? ? ?** De ce mi-ai fecut asta**...**

[80] Acasă**,** mai tîrziu**,** în particular **(**engl.**).**

- ...

- Pervers blajin**,** adult între adulți !**...**

- Trebuia să respecți şi să consideri ceea ce vrei**.** Trebuia să te legi de ceea ce vrei**.** Iar cel vrut trebuia să capete responsabilitate şi aplecare pentru tine**.** Vă trebuia o asociere**...** Simpla atracție dezbină atunci cînd nu e confirmată printr-un asemenea act**...** De-acum sunteți de nedespărțit**.**

Zoe (rumegîndu-şi laurii)

„Nu e nimic mai corupător decît izul**;** şi nimic mai insistent decît ceea ce este vag**.** Dar asta l-am învățat eu pre dînsul şi a fost mult mai tîrziu**.** Căci întîi şi întîi**,** Steriu a intrat cerînd**;** cu putere**;** sfîşietor**;** cu ochi rugători**,** privind de sub mine**,** mergîndu-mi alături**,** lăsîndu-l în urmă**.** Iar acum**,** purtîndu-mă**,** năvalnic se-a aruncat cu catifelurile peste mine şi ochii i se-au acoperit de ape negre**;** căci singur se-nfipsese în ce-am şi eu mai ascuțit - grația mea**.”**

Steriu

„Şi Zoe mă năpădi**.** Atunci**;** şi de atunci în toate zilele ce au urmat**.** Libertină**,** capie**;** cu o neruşinare bine strunită**;** aprinzînd **....** şi lăsînd vraişte**,** iritînd şi abandonînd repede**...** Cu ochii ei tulburi de fluture schizoid şi cu mînuțele nărăvoase**,** pline de căutări**...** **....**

Eream stîngaci**.** Nepriceput**.** Cu o plăcere reținută**;** ca o miere intimă pe care o gustam în afara ei**...** De pudibond şi de leneş ce eream**.**

Lăsîndu-mi de fiecare dată scrum pulverizat în inimă**.** Şi dovedindu-mi tot propria-i ticăloşie cînd redevenea *ma toute bonne enfante***,** veselă şi plină de rînjete**,** violîndu-mi şi mie seriozitatea cu prefăcătoria ei sărbătorească**.**

Ereau săptămîni de harță şi de nervi**;** în care murseca**,** tendențioasă**,** cu botul ei de carnasier turbat**;** zile în care gustul sărat al buzei sfîşiate îmi erea înlocuitor de sudoare**.** Şi cu cît mă înstrăinam mai tare de ea**,** cu atît mă-nvolburam mai abitir**.** Sechestrat fiind de către ceilalți şi nevoi găsind numai la mica crisalidă**.”**

De veghe în lanul cu insomnii

„Secretul artei este de a dispune de o mare putere şi de-a nu o folosi aproape niciodată.”
Georges Duhamel

Steriu (cîndva, pren august)

„Vom fi rămas la Ev. Dau să trec spre camera mea cu grifoni. Dar m-am tîrît prea încet peste uşa larg deschisă a lui Elia. Juma’ de pas m-am întors în urmă. Proptindu-mă întîi în prag. Lăsînd apoi să mă absoarbă...

Cu fața-n jos. Sub voalul satinat în care se-nvelea. Elia, bîntuind pe-un ocean de furtuni... Gudronul părului răvăşit, cu sclipiri de piele solzoasă; peste brațul îndoit îndărăptul frunții. Prudent şi perplex, îmi amintesc de trupurile pe care le-am cutreierat. Şi cîteva gesturi... Mi-am strecurat palma sub gîtul lui. Dar Elia nu a înțeles nimic. Şi atunci, m-am retras.”

....

Cu Zoe

„Ne-am acomodat. Îmi place să o adun cînd adoarme pe covor; cu cărțile de Tarot risipite. Îmi place; să-i văd somnul adevărat. Uneori stau cîte o noapte întreagă. Ce poate fi mai frumos decît să veghezi somnul celor ce te-mpresoară...

Mă-nvinuiam la-nceput; de un fel de necredință. Cînd rămîneam lîngă Elia. Să-l văd lunecînd în transele lui; şi cum dormea neîntors ori chiar aproape dansînd... Apoi, nu m-am mai temut. Îi vegheam deopotrivă. Îi lăsam singuri cîte-un ceas - două. Timp în care mă duceam să caut flori. Veneam cu petunii; sau cu trandafiri. Albi de disperare; ori de nesomn. Îi puneam cu gheață peste tot.

Odată. Am adus lămîiță; pentru Elia. Dormea pe-o parte. Nici nu ştiu cum am reuşit să nu-l trezesc. Strecurîndu-i sub cap cele ce voiam să-i adîncească somnul. Peste cîteva ore începuse-a se frămînta. Nedeşteptat; dar nici nu mai visa. Cu fața în crîngul volatil, împrăştiat pe atlasul cearceafului; şi pleoapele lipsite de vedenii.

Iar altă dată; după ce am învățat ce trasee nocturne înşiră pren pat... L-am lăsat să se peardă. Apoi am aşezat de partea cealaltă crini reci, ținuți în frigider. Ereau căldurile-alea mari... Deşertasem frapiera pe ei. Cam într-o oră, li s-a-nvîrtit de tot deasupra. S-a zbătut în dînşii pînă spre ziuă. Puțea cumplit - parfum înfiorător de-mi încrețea pielea. Cu ceva de alcool; ori de leac scăpat den frîu.

N-am deschis nici-un geam în noaptea aia.

~

Zoe aţipea pe spate; fără pernă. Prefera aşternuturile negre pentru întins pe pat şi albastru-prusia pentru cele cu care se-nvelea. Nu cred să fi aflat vreodată de spectacolul pe care-l susţine la adăpostul neluminii... Putea înşela vigilenţa oricui; c-un început de soamne clasice şi cumineţele. Nu rezista mai mult de unşpe. Se băga singură în pătuţ şi cîrîia să stau cu ea... Timp de o oră nu se întîmpla mare lucru. Dar după douăşpe, corpuleţul acela năstruşnic îşi începea viaţa de noapte... Fandări, triplu tulumb; axel. Piruete. Aripioarele ei cu deschidere de-un metru juma' - încercînd să cuprindă un culcuş de partuze. O vedeam fecută pescăruş; pisică pe acoperişuri. Larvă. Ereau poziţii de neînchipuit la un trup treaz. Ori poate că doar atunci se trezea; singur şi liber după cum o şi arăta. Părul sălta aiurea, dezlegat - în onduleuri rebele. Sau se îngrămădea sub ceafă, sărind să-i înconjoare mutra ceea de liliac... Avea şi ea un cearcăn fin, cu carnea uşor căzută (iar eu bănuiam deja la acea vreme că cearcănul e chiar noblețea viciului…). Şi mai avea o-ncruntătură ca un damf de scorţişoară... Iar acesta era chipul devastării. Aşa cum am înţeles că se întîmplă atunci cînd cei preatineri nu-şi mai cunosc jocurile şi trec plictisiţi la năravuri de adult...

Ziua înghiţea Baudelaire pe sub bănci, la şcoală - grele flori... Noaptea expira sub ochii mei; distilînd tot în pielea aia de ceară asudată. În zbaterea ei de pasere, zvîrlea la o parte şi aşternutul; şi cămaşa care se ridica pînă-n gît... Şi uneori dărîma şi cărţile cu care se culca şi-n care încurca spiralat vreun picior, iţindu-se auriu de prin înflorătura brocartului...

Au fost nopţi regale; cînd înţepeneam fotoliului, pîndar prădalnic pentru fiece fragment de imagine. Legat locului în cele mai aventuroase zăceri. Luminat pieziş de o Lună ca un fruct străin şi admirînd o Zoe somptuoasă, încîrligată ca o şerpărie; cu frumuseţea lascivă a copiilor care încep să-şi deie seama de propria inocenţă.

Aflînd astfel că uneori, frumuseţea persecută.

Iubeam sporadic. Pe apucate. De unul singur."

Leçon

„Am stat, fără a vrea să le fiu martor; cu Ev şi Zoe. Şi-am tras cu urechea la lecţia molcomă care se desfăşura ca o nadă frumoasă şi lină. Ev măsurîndu-i copilăria, aşa cum probabil îi fecuse şi lui Elia...

- Fii trează şi cînd dormi; altfel vei plăti amarnic. Nu-i lăsa să vadă altceva decît vrei tu să le dai... Răneşte-i şi-or să-ţi ştie de frică; nu-i răni, şi-or să te scuipe.

Vorbea încet, ordonat; cu graţie de fumător."

„Izbucneam uneori cu viforul burniţat al furiei; şi cu scăpărări de nerod surclasat.

Venea cu nikonul ei, cu obiectiv cît o sculă de cal, şi începea să mitralieze rar în imaginea ce nu i-o puteam interzice. Precisă, mă viola în bună ordine cu un Fuji alb/negru; în timp ce mă mai şi comenta. Că parcă nu mi-erea de-agiuns ţăcănitul filmului...

~

- *Darling; don't be horrid*[81]… ZOE încetează ! Ce faci...

- Îți număr virtuțiile... Asta fac...

M-a scos bine de tot din sărite.

Apoi a apărut respectuoasă cu un vraf de fotografii. Şi cu şireturile bocancilor desfăcute. A stat frumos lîngă pat, pînă am catadixit să ridic neşte priviri grele ca şi damascul pe care steteam. Văzînd-o cumpătată, o am lăsat să se apropie. Avea degetuțele pătate cu cerneală; şi avea unghii roz. Şi mugurii de carne de pe falangele distale ca neşte pernițe arogante; ca şi mugurele puternic al buzei. Dintr-o gură ca un trandafir minim. Mugurii aceia, crescuți, cu care ea simțea ce atingea; ce atingea atît de vag. Se moleşi pe umărul meu cu un suspin, punîndu-mi teancul pe piept.

Şi-am început să mă uit.

Ereau frînturi. Ca neşte ani de viață. Diferite. Sau legate între ele. În culori calde, ca lemnul. Culori de catifea drapată; de aur... Obiecte surprinse în conversații tainice; intimitatea unei toalete femeieşti - cu flacoane de parfum. Depravarea unei noptiere de bărbat; cu flacoane pline de eteruri şi vise. Un şifonier desfăcut ca un beţiv cu prohabul vraişte, etalîndu-şi interiorul complicat; dezordonat; cu o cizmă de damă alunecînd şi proptindu-se în bot pe podea, cu tocul agățat de rama mobilei. Un gramofon lîngă un manuscris ilizibil. Fotografia unui paşaport de la-nceput de secol (nu mai ştiu care...) Un copac în fața unei ferestre deschise. Un fluture negru, bordat cu aur; aşezat într-o ceaşcă murdară de zaț...

.... Erea cu buzele aproape de auzul meu. Îi simțeam tremoloul lacrimilor în respirația infimă. Şi boarea de migdale a părului. .... Mai găsisem cîteva frimituri de tandrețe şi acum le creşteam în febra regretelor.

- ...M-am născut la şapte luni. Iar atunci, cînd tăticul meu scump şi drag a primit vestea, a exclamat : *Mamă am ! Nevastă am ! Fată-mi mai trebuia !*

Iar după ce-a verificat cu atenție să nu fi încurcat numerele cu vreun alt plod, tăticul meu se-a sfătuit cu mama despre numele pe care să mi-l scrie-n ceferticat. Şi cum mama ştia că n-o mai duce mult, a renunțat la altele de dragul a ce n-a trăit. Şi aşa mi-au spus *Zoe*[82].

Tata a fost foarte îndurerat de lăuzia-n bernă a maică-mi, şi a doua zi după-nmormîntare şi-a împachetat amanta lăsîndu-mă-n grija slugilor.

Venea des. Îmi aducea păpuşi. Caramele. Mă înconjura de cucoane care mă răsfățau... Da. Şi din cînd în cînd, tata o mai întreba pe menajera noastră dacă am învățat şi eu să fac prăjituri. Sau mai ştiu eu ce... Şi menajera clătina din cap. *Atunci ce-nvață fata asta ? Zoițico dragă, răposata maică-ta fecea neşte budinci grozave; pînă s-o dai tu gata cu apariția de gală...*

Şi tăticul meu se a tot întrebat ce face fie-sa.

[81] Iubito, nu fi odioasă (engl.).
[82] Viață (gr.).

Dar, uite că... *Once upon a time* - aveam unşpe ani - la un party cu o groază de invitaţi, tăticul meu se-a lansat într-o discuţie bearcă despre muzici. Mă ţinea moşnegeşte pe genunchi, îmi lovea părul cu gestica lui tumultuoasă şi vorbea prostii despre Olivier Messiaen. *Mon père, Messiaen n'est pas anglais; il est né à Avignon*... M-au verificat cu Laroussul în mînă; apoi, încîntaţi, au supralicitat... Iar amantele şi prietenii au aplaudat. Vai, ce drăguţ ! Şi menajera noastră mă privea plină de milă de după un colţ; aşa cum priveşti un animal prost.

Şi mereu îmi suna falset: *Ia te uită ce de-a lucruri ştie mititica asta !*

Şi Zoe şi-a luat postul în primire.

Ceva care are exterior de operator, dar e mai repede grefier sau arhivar...

Torcînd liniştită pe genunchii mei:

- Fac parte din acel popor de monştri nesăţioşi, a căror singură potolire e adularea... Am o realitate mincinoasă. Una sunt şi başca arăt. Ajută-mă. Vreau să pot fi orice.

- Sonjacoffski se pricepe la aşa ceva. Eu sunt un tată de stil vechi.

- N-aş simţi nimic fantastic în preajma lui…; fiind orice. Căci şi el poate fi orice. Pe cînd tu, nu."

.... **Oreion** ....

„Zoe boleşte. I se-au interzis dulciurile. Criză de nervi perpetuă. O alintăm cu *Pavană pentru o infantă moartă*[83].

- Ev… Cred că… Cred că aş avea nevoie de un preot… Nu-i aşa ?

- Oh, *dear*… *What sheer a nonsense*[84]. Ce tot spui. Auzi, preot…

- Spune-mi totuşi că ai unul pîn preajmă…

- Sigur, sigur. Mă tem însă că singurul duhovnic, pe care-l practic, este fotograful pe mîna căruia mă las… (Şi-i făcu-ntr-anume fel cu ochiul…) La care Zoe, pe măsură, zise:

- Atunci, *my son*, pregăteşte-te de-a fi convertit ! (aruncînd o privire fatală nikonului de pe noptieră)

[83] Piesă simfonică de Maurice Ravel, inspirată de dansul spaniol cu acelaşi nume.
[84] Vai, dragă. Ce ditamai prostia… (engl.)

Dansuri austro-ungare
Imre Brahms

„Pe la mijlocul lui august, încă mai țineam casă închisă la petreceri. Sfîrşisem obligațiile şi Zoe mă scruta din ce în ce mai greu de după coperțile ei. Stetea cuminte. Se domesticise; ba chiar nu mai mişca aproape deloc. Într-o dimineață, a venit cu o mutră buimacă să-mi spună că erea să se sufoce, că o lăsaseră plămînii şi nu mai voiau să respire...

Se-a uitat Elia la ea, a pus-o să se mişte; să tragă aer, p'ormă să-l scoață... Seara, cînd am ieşit pe străzi a catadixit să-mi zică.

- Dacă nu poți să te ocupi de ea, dă-mi-o mie.
- Dar am grijă de ea !
- Ce spui... Atunci cum se face că i-au înțepenit şi coastele de cînd n-a mai ieşit den casă...
.... - Dar iese ! Aproape zilnic. ....
- Sigur. Coboară cu liftul şi intră-n carozza.
- Ce-mi reproşezi ?...
- Nimic. E ca sub clopot. Fă-i ce i-oi face. Înnoadă-i mîinile. Împleteşte-i picioarele... Nu ştiu. Fugăreşte-o-n jurul mesei; atîrn-o c-o funie de fereastră... Orice, dar n-o lăsa să zacă; o s-o mănînci friptă. Nu vreai să vii cu ea la Curtea-de-Ape…
- Gîndeam s-o duc o săptămînă la Sinaia…

Ev → Steriu

- Îți doreai de mult. De mult îți doreai… Să-ți dai în petic şi să se uite toți cruciş la tine şi să te-njure că eşti şmecher. Cum arătați amîndoi, tu şi cu luda asta mică de-mînă, repede-or să vă iasă vorbe. Iar ție-ți va place să răspunzi cînd vei fi întrebat *ce mai face fetița domniei voastre, domnu' arhitect*… Şi să spui că nu fiică-ți este ea. Şi cum or să-şi înghită limbile cînd o să-i privească şi ea inocențica, ghiftuită cu bomboane, cu gura ei de sepie țăcănită…
- Tu, care te grăbeşti nemerniceşte să bagi melancolia-n sînge. Vreai remuşcări în contul bucuriei mele, cînd eu nu sciu cum să mă vărs mai bine…

„A doua zi, luam drumul spre miazănoapte.”

Se trezise devreme. Deşi prima dimineaţă de tihnă îşi cerea somnul îndelung. Aburii blegi ai răsăritului începuseră să se lăţească în praful aşezat de cu seară. Doar mierlele chirăiau pîn copaci.

Grav, se plecă încet asupra ei şi adăstă a-i simţi mirosul de floare nedeschisă. Dormea departe, cu vreun vîrtej de vise sub pleoapa asudată şi cu frînturi de vorbe-ntre buzele uimite; ori strigăt o fi fost; ori şoaptă neauzită…

„Cu o gură căptuşită în mătăsuri, pe care n-aş vrea s-o cred… Va fi fost asemeni trandafirilor din gardurile ce se hlizesc obraznic, atunci cînd îţi ştergi haina de ele, doar-doar te-oi parfuma cu ceva dîn icnetele lor de bălării tîrgoveţe… Gardurile ălea din care nu poci rupe nice-un boboc; şi pe care trebuie doar să le rabzi cum îţi mîngîie umărul; cum îţi răvăşesc părul, cum îţi ameţesc cărarea la care-ai muncit trei ceasuri în faţa oglinzii ori cum îţi intră nărăvaşe în ochi…, şi se înnoadă, şi se zbat… Şi tu trebuie să nu le observi; să te faci că mergi drept şi că nimic nu îţi poate nărui ordinea… Roşii ca sîngele închegat; cu tulpinile amestecate şi duelîndu-se cu ghimpii ca neşte podoabe. M-aş zdreli tot, de-aş putea să-mbrăţişez un gard din ăsta, viu. Un gard viu, fără stăpîn; fără amendă. Să-l frămînt şi să nu-i mai suport trufia de loc nestrăbătut. Să-i destram încîrligăturile şi să-l desfac din nodurile în care se-a aşezat ca într-un capriciu cu volute…

.... Zoe. Gardul meu viu. ....

Se lumina cu vuiet, iar plasa violetă se tulbura cînd şi cînd de scuturăturile vreunui tren îndepărtat. Aveam sentimentul de tasare; de pisare pe loc... De cîmpie vraişte. O îngrămădeală umană, într-o Siberie cu geruri pe dos; unde, pînă şi norii, atunci cînd se iscă viitură, cern tot praf şi zgură arsă. Lăsam în urma mea un oraş terfelit; şi eram plăcut iritat. Ca un cocon de neam care, după ce s-a jucat cu picioarele-n noroi, se-ntoarce în luxul propriu obîrşiei sale, păstrînd bucuria amintirii că s-a putut îngloda - dimpreună cu satisfacţia pedant-meschină, că nu noroiul este locul lui de drept.

Bătea cinci ceasuri; şedeam însetat în faţa finestrelor şi număram pliurile unei perdele. Zoe mi se pripăşi pe la picioare; desculţă şi umflată de somn. Îi căzuseră obrajii, iar părul i se-ncolăcea încurcat în toate părţile. Ieşeam din noapte răpuşi; osteniţi; scurşi ca neşte poame vechi. Se uită într-acolo unde-mi perdusem şi eu ochii ceva mai-nainte:

- Totul e atît de real...

Şi un iz de regret se-amestecă repede cu stupefacţia din glăsciorul ei. Mi-am strecurat degetele pe ceafa subţire şi peste o piele ce semăna uimitor celei în care se-mbrăcau coperţile scrierilor de preţ... Aşa cum se întîmplă să mîngîi vreun lucru scump. Aşa cum ating atunci cînd vreau să-mi însuşesc viaţa unui obiect. Oasele ies micuţe pe-alocuri şi-mi gîdilă palma cu filigranul lor. Iar carnea cea puţină se-ntărîtă să le strîngă din calea îndrăznelii streine.

Se trezise. Chicotea, rebelă pe sub broderii; cu mînuţele ei ca fusele agăţate pe spătarul fotoliului - sirenă dînd din coadă de bucurie.

~

Nimerisem în cîrpe şi mi-am adus aminte de labirint.

Trenul erea pustiu. Eream singuri şi Zoe căscase neşte ochi mari şi ameţiţi, de cum treceau toate pe lîngă ea. Copacii alergau în pîlcuri; pietrele se tocaseră şi curgeau ca rîurile, iar norii trepădăşuiau pe boltă. Sorbea, mută, cu buzele deschise şi verzii sticloşi; privea cu inema-n gît, nemişcată; ca la pîndă. Apoi s-a răsturnat şi-a dormit pînă o am mai deşteptat eu.

Am stat cu mîinile încrucişate şi-am meditat la celelalte cîteva milioane de cioflingari care se coceau potrivit în soarele Capitalei. Ca un cimitir în aer liber; extins; ca o plăcintă jegoasă, picată în mijlocul colbului. O cloacă de urbe cu vidanjorii ei atotputernici care, la opt dimineaţa, se feceau că strîng gunoaiele; dar mai-ntîi zbătîndu-le bine, pentru a lăsa trufandaua putorii să se prelingă pe trotuarele desfundate şi să-mbibe noroaiele… Şi cum mă-ncăpăţînam catîreşte să mă-nfior de plăcere la zvonul de duhoare…

Priveam Prahova umflată şi pămîntul luat den loc, lăsînd rădăcinile descoperite; trunchiuri doborîte cu crăcile în valurile tulburi şi bolovani rostogolindu-se... Aerul se umezise; erea răcoare. Peştii n-ar fi murit, de-ar fi zburat. Străbăteam o cîmpie-ntreagă şi toată numai munţi; spoiţi în neguri şi arătîndu-şi doar adîncul văilor cu poalele de-un verde aproape întuneric. Se făcuse negru de-a binelea, iar cînd am agiuns, stetea să plouă. Eream în altă ţară.

Puţea a pădure frămîntată şi a ciuperci. Zoe ţopăia cu gentoiul în braţe. Îşi căra bocancii în el. Şi danteluţele... Răşina se topise ca zahărul în ceai şi îmbîcsise pînă şi vîntul cu parfumul ei zăcut. Totul clipocea; picura; se scurgea; se închega... Îmi simţeam respiraţia pe dinăuntru ca şi cum aş fi fumat. Se putrezea cu o graţie şi un firesc necunoscute cîmpiei. ....

Tîrziu, spre seară

- *Testing (tasting !) a new place is like owing a new body*[85]. Eşti sigur că nu suntem la Coburg... ? Mai dă şi tu perdeaua ceea la o parte ori măcar sparge geamul…

Steteam într-o casă *alt-deutsch*; plină, pretenţioasă şi izmenită ca o cucoană nemţească. O casă greoaie, cu zidărie de buncăr şi vitrouri întunecoase, cu parchet complicat din tot felul de esenţe şi candelabre strămoşeşti în care mai repede se-ar fi înfipt lumînări decît impietatea becurilor... Zoe ştia ce-s alea vechituri; dar *jugend-stilul* din reşedinţa Mavrogheni erea mare noutate pe lîngă burjuismele din lemn de nuc şi stucatura înnegrită de pe tavanele vacanţei noastre. Ev îmi spusese să vin aici. Îmi recomandase-ntr-o doară ambianţa de *Radetzki-Marsch*[86]... Imnul statului în care Europa o să rămîie încă mult şi bine; chiar dacă n-o să se mai cheme *Kaiserliche und Königliche*[87]… N-o să se mai cheme în nici un fel. Iar ăsta e cel mai fastuos titlu pentru un

[85] A proba (a gusta !) un nou loc e ca şi cum aş avea un nou trup. (engl.)
[86] Imnul de stat al Imperiului Habsburgic.
[87] Împărătească şi regală sau cezaro-crăiască (germ.).

imperiu - mai răsunător şi decît *Pays de Cocagne*[88]…

Se-ntunecase. Toate ereau scufundate. Bezna brazilor se lungea şi, den albastră ca un fund de mare, se fecuse groasă; definitivă. Nu se zărea nici o licărire. Nici măcar cerul.

Apoi, cineva a foşnit lîngă mine:

- Spune.

- Ce să spun ?...

- Orice. Nu de asta m-ai adus aici ?

Obişnuit cu ceilalţi, m-am trezit singur cu ea; fără Ev; fără Elia... Şi am avut un moment de disperare. În timp ce o priveam cu noduri. Iar ea a continuat:

- Ne putem năuci minţile şi turna visele-n păhar, ca să le bem... Ne putem desfrîna cu spor şi lumea ne-ar ascunde binevoitoare; căci am fi dincolo de ea.

- Vorbeşti ca Evelyn...

- Mi-am făcut temele...

- Eşti nebună.

- Sunt pe potriva celor ce mă ţin.

.... - A dat brazdă aprigă judecăţii tale şi acum iată-te băgînd plugul şi în mine. ....

- A uita făr-a fi beat şi-a-nţelege făr-a fi treaz. A mînări trecutul şi-a răsuci viitorul. Acum - prezentul să îl toci şi-afar' să-l scuipi... Şi nimeni să nu ştie. Ondulează-te ca şarpele, ca să poţi lua orice formă; şi ca să pătrunzi oriunde. Nu da-n doaga fervorii mistice. Trebuie să te fi săturat de păcate mai-ntîi. Dar pînă atunci, mulţumeşte-te-a fi religios cu ceea ce practici.

Eşti chior, şi-n loc găvana goală să-ţi ascunzi, tu îţi acoperi ochiul viu… Aşteptarea ta e cu prisos. Nu există virtute contemplativă... Virtutea e acţiune. N-ai auzit de Machiavelli ?

Vorbea tărăgănat, subţire. Vorbă apatică şi lipicioasă ca o rîmă. O am luat în braţe. S-o culc.

- Ce de-a cuvinte ţi-a lăsat Sonjacoffski moştenire... Şi altceva... Ce ţi-a mai lăsat ?...

Şopteam în cîrlionţii ei ca neşte relee; o ţineam - steaua mea de mare - că se agăţase; iar eu o purtam. Încolăcită.

- E tîrziu. Hai să te culci…

- N-am somn.

- Zoe ! Culcă-te.

- Casă streină. Mi-e frică...

Apoi, încetişor de tot - Dormi cu mine ? M-am întins alături. Crezînd că va aţipi şi-o să mă pot ridica. Şi m-am

[88] Ţara lui Papură-Vodă (fr.).

trezit a doua zi, la nouă şi jumătate. Iar Zoe leorbăia o ceaşcă de ceai cu neşte prăjituri.

Este odioasă. Îmi aminteşte de Cecily Alexander a lui Whistler. Poate prin statism. Sau poate prin *The Gentle Art of Making Enemies*[89]… Ceva care se vrea cumințenie; dar-nu-e. Nu e. Cu Evelyn se poartă cu totul altfel; sunt sigur. Sau la şcoală. Cu Ev nu mai e inocențică... Se aşează ori se-nvîrte-n giurul meu; se uită fix şi suge acadele; clipeşte cu genele ei cît parul şi-şi frămîntă buzele pînă ajung vinete... Îşi bălăngăne picioruțele... Linge dulciurile-alea cu neşte ochi de prunc alienat, apoi înfulecă pe rupte carnea crudă de pe la cuhnii... Îşi face lecțiile pînă o iau în brațe; iar cînd o iau, îşi întinde picioarele peste dosul meu !...

Sunt enervat; interzis; patern. Şi înainte de orice, regret că am plecat cu ea fără vreun însoțitor... Ori măcar să mi se fi dat un manual cu instrucțiuni.

O am scos în pădure. Să meargă. Alt copil în locul ei ar fi zbughit-o pe coclauri. Zoe păşea domol alături de mine şi amîndoi ca neşte filistini calmi, sclifosiți şi sătui. Occidentali, nu alta... Ar fi trebuit să se plictisească deja. Ah, ar fi trebuit să se plictisească de cînd ne-am urcat în tren. Şi continua să mă mintă cu imaginea ei de vacanță. Aştepta ceva. În afară de tratamentul zilnic. Erea bine hrănită, bine-mbrăcată, bine țesălată. Nu o cunosceam şi scăpa oricăror bănuieli de psihologie infantilă. O alintam firesc, îndopînd-o cu caramele şi dîndu-i cărți. Asta-mi fusese neatenția. Cu mintea pe de lături, îi feceam pe plac; iar poftele ei duceau în colțurile mai puțin ortodoxe ale bibliotecii. De multe ori, i le aducea Ev. O după-amiază întreagă au chicotit despre Arthur Savile... Cînd trebuia să-şi învețe la mate, ea citea Durkheim; iar înainte de teza la chimie - *Imaginea Interzisă* a lui Alain Besançon. Şi am tradus ca trivialitate imitația aceea de nevinovăție.

Mergea printre rădăcinile ca neşte trepte, erea serioasă şi şi-a strecurat o gheruță în mîna mea. Obosise; voia înapoi. Îşi fecuse obicei s-o duc în brațe. Se-mpleticea şi scîrțîia pînă o luam pe sus. Ar fi fost o barbarie să nu mă supun. Şi aş fi fost un nemernic să nu-i cedez. Mă plecam cavaler, în timp ce ea erea atît de minoră; şi pînă la urmă o adoram chiar pentru izul acela de atroce. Şi pentru glăsciorul ei şoptitor care fecea den orice o mărturie indecentă. Vocea ei care scotea uneori miorlăituri asasine; dar cel mai des, abea scîncea.

Altă zi

Norii atîrnau spulberați pe deasupra noastră şi noroaiele se încrețeau scurmate în văi şi muşuroaie. Scoarțele se umflaseră şi se cojeau de pe trunchiurile căzute. Udătura intrase pren toate crăpăturile, zgornind un popor întreg de viermi şi melci şi cîrțițe. Pietrişul zornăia sub noi şi curgea la vale, peste clisa abruptă. La şes ereau inundații den firele astea subțiri care, pe drum, se umflau devastatoare. Brazii steteau fără clintire. De cînd venisem, vîntul nici nu murmurase pren cele frunze. Doar apa tropăia cu foşnetul ei adormitor. Negurile se au lăsat încă mai grozav decît credeam c-or să se ridice. Erea frig de-a binelea şi-am început să tremur ud pe sub perdeaua ce ne apăsa. Ploaia, începută cu secole-n urmă, secase vînturată şi zdrelită în crăcile ca o plasă de netrecut.

[89] *Arta de a-ți face duşmani* (engl.), James Abbot McNeil Whistler.

Coboram împreună. Muți și murați, zobind bălțile-n crampoane. Cu mîinile în buzunare și părul fecut frumos coadă; cu botul ei de crap, cu colțurile lăsate... Se repliase în cumințenia ei de casă mare; și nici nu știam cît o mai rabd astfel. Eream prea pudic pentru a ieși din rolul potolit-pedagogic de tutore. Sau poate, mai parșiv. Așteptînd-o pe ea să deie buzna. Știam cum detestă pruncii faptul că au și părinți; cînd lor le trebuie doar dascăli să-i învețe și amanți să-i iubească... Știam și despre acea sfîntă curiozitate care ne dă certificatul de viețuitori și pe care, cei mari le-o extirpă celor mici ca pe-un neg periculos... Acum însă, se pitise sub o prefăcătorie transparentă; fără vorbe; fără ceea ce copiii totuși mai au - crize de nervi.

Regretam liniștea tîmpă de dinainte de-a o afla pe Zoe. Îmi părea rău de-a mă fi supraestimat și că înhățasem pe nerăsuflate o îndatorire ce a sfîrșit prin a mă exaspera. Oftam jinduitor după Capitală, cu tot ce lăsasem în urmă. Pîrjol, mizerie și viitură îmi păreau mai fireşti decît conversația mea cu Zoe - imposibilă ca o bere fără alcool și stearpă ca o noapte de post.

Apoi am ieșit pe terasa semicirculară care dedea-nspre neşte stîncării depărtate. Îmi luasem cîteva numere din *Architecture d'Aujourd'hui*. Zoe, într-o rochie de catifea verde; un verde adînc pînă lîngă negru. Și cu danteluțe lilas pe guler și pe mîneci. Jupoanele sunt bordate cu fir auriu. La gît are o broșă micuță din *œil-de-faucon*. Foșnește încet pe scaun. Cu genele căzute și-un surîs vag. Surîsul calin, drăgăstos al iederei bine articulate pe stejar. Pînă m-a întrerupt:

- Știi ce citesc ?

- Tot vreo carte den acelea, de la Ev...

.... - *À rebours*. ....

Ceea ce m-a făcut să ridic ochii îngrijorat spre dînsa. Dar m-am întors la ale mele, trăgînd nădejde că nu va fi pricepînd mare lucru.

- Abea acum văd că Dorian[90] e o fabulă de legătură între Melmoth[91] și des Esseintes[92]... Te plictisesc ?

Șuierase discret și privea spoliator.

După o scurtă perplexitate, am lătrat la ea să se potolească dacă nu vrea să rămînă doar cu *Neamul Șoimăreștilor* și cu *Frații Jderi*. Drept care făcu:

- Oh, și mă lași tu cu toți aceşti bărbați în preajmă ?...

- *Do spare me, please. I am not your father*.

- *You're even more, my dear. You're my lover-in-law*[93]...

[90] *The Picture of Dorian Gray* de O. Wilde.
[91] *Melmoth the Wanderer* de Robert Maturin.
[92] Personajul din *À rebours* (*În răspăr*) de Joris Karl Huysmans (1848-1907).
[93] - Scutește-mă, te rog. Nu sunt taică-tău.
- Ești cu mult mai mult, dragule. Ești…: — law = lege; brother-in-law = cumnat; mother-in-law = soacră, → un fel de amant cu acte-n regulă, sau amant ca grad de rudenie…(engl.)

- Ah, da ? Păi, dacă suntem *in-law,* înseamnă că te pot neglija... Tot ce e legal e dispensabil.
- *Dear*… Lasă-mă să te îmbrăţişez; ori măcar să te sugrum !…
- Ce faci, ameninţi ?
- Nu. Am avut înlocuitori de părinţi care să mă îndoape şi să-mi verifice carnetul de note. Măcar nea Costache n-o să se prefacă a mă creşte...
- Să fii crescută... Dar tu ai încolţit deja; ce altceva îţi va mai fi trebuind ?
- Nu există adult care să poată să m-audă.
- Cînd auzi tu tot, ce vreai să mai auză ş-alţii de la tine ?
- De ce mă driblezi ?

Şi, fără să ridic ochii din marmurele pardoselii, făcui la rîndul meu:

- Întinde-mi o cursă. Te voi urma…
- Sedu-mă…
- Doar aşa, de dragul rateului ?…
- Va fi magistral. *Et tibi magna satis*[94]… Seducătorul e curteanul limitei. Ceea ce seduce el are caracter, importanţă şi conduită. Nu poţi numi seducător pe acela care alege subiecte îndoielnice…

....

La prînz

- Fetiţa dumneavoastră a vrut şi ciuperci umplute...

Fetiţa mea - la care eu şi Zoe ne-am privit fatal peste supieră; eu, afundîndu-mă mai abitir în paharul de cognac, Zoe muşcînd arogant o chiflă. Şi amîndoi amintindu-ne cu năravde o sumă de obrăznicii pe care nu ni le puteam da-n stambă în lipsa unui public apropriat.

Am capitulat elegant şi-am luat calea-ntoarsă. Nu suportam s-o am în întregime. Sau nu sufeream s-o am de unul singur. Sau."

[94] Ţie ţi-ajung lucrurile mari… (lat.)

Arhitectul risipitor

(Numai cel cu-adevărat risipitor este de primit înapoi.**)**

Elia → Steriu

- Ai sosit deja ? Credeam că nu te mai-ntorci**...**

- Şi de ce credeai tu aceasta ?

- Pentru că**,** demult**,** te voi fi auzit şoptind de sub pintenul unui tînj usturător ceva ca o nestemată de petrol**.** Ca o invitație la un ospăț clandestin şi copios**...** Un freamăt scăpat din puțul nevoilor încuiate**.**

Ai spus**:** **„**Ce folos să erotizezi cadavrele**,** cînd e mult mai de preț să trezeşti mugurii înainte de vreme**.”** E ceva vinovat ceea ce ai simțit tu în acea zi**.** Ai ştire ?

.... **-** Oh**,** da**.** Şi recunosc**.** A fost momentul meu de abjecție**.** **....**

- Singurul ?

- Nu**.** Nu**...** Am fost mai abject decît atunci cînd am privit în urma unuia asemeni mie**.** Căci acela erea cu-adevărat asemeni mie**;** Zoe însă**...** Vezi bine că şi pofta se năruie atunci cînd te trezeşti**...** Într-o lume performantă**,** în care totul se cîrpeşte**,** performanța mea e responsabilitatea față de cele întregi**.** Mie-mi place să înalț**;** nu să stric**.**

- Şi crezi tu că ai avea ştiință dac-ai strica oarece ?**…** Steriu**,** Steriu**,** Steriu**…** Tu ai gîndit tot**.** Iar aceasta e mai mult decît orice *a facere***…**

Ploaia zăngănea pe table şi-n geamuri**;** de parcă**,** o nuntă mare de fluturi se-ar fi lăsat peste pămînt ca să dărîme tot cu lovituri de-o tandrețe oarbă**.** Şi o ploaie bearcă**,** neisprăvită**;** o ploaie care trebuia îmbrobodită cu încă ceva pe deasupra**,** ca să nu-i răzbată nerozia pînă la cei ce-o ar fi ascultat**.** Intra pîn crăpături de zid cînd nu mai avea loc pe trotuare**.** Băltea din canalele înfundate şi chițăia dimpreună cu şobolanii cu care se ținea pe după maldărele de gunoaie**.**

Erea douăşpe-n punct şi Elia se nărui amețit pe-un divan**.** Răsufla greu**,** cu capul răsturnat şi ochii abea urmîndu-l pe Stere**.**

- E prea tîrziu pentru cafea**...**

- Şi e devreme pentru somn**.**

- E-atît de devreme**,** încît e deja prea tîrziu**...**

M-am nărăvit să mă iau pînă şi pe mine însumi în răspăr**.** La amurg**,** abea-mi dumic *breakfast*-ul**.** Prînzul se-ntîmplă în dogoarea Lunii**.** Iar cina-o lăbărțez cît pot**,** să prind nițel şi răsăritul**…**

~

Rămîneau ceasuri în şir. Fără să-şi spună nimic. Fără să se trezească. Privindu-se. Picotind.

- Mi-e frig, şopti Elia.

Steriu închise fereastra, apoi îl înveli cu un pled şi se trase-nspre bibliotecă. Iar Elia murmură încă:

- Plouă. Dar nu cu stropi de apă; ci cu picături de vitriol. Ploi stupide, căzînd trădătoare una dentr-alta şi toate dîn cer...

Se auzea o sonată pentru vioară şi pian de César Frank. Steriu se aşează şi el cu vreo carte. Dar continuă să orneze liniştea încă puțin:

- Unul din cele mai nepotrivite lucruri e să asculți muzică bună pe vreme proastă. Vremea proastă îşi cere obolul de prostie din partea tuturor.

Nu mi-ai spus multe lucruri. Bunăoară... Nu-mi vei fi spus de ce nu te-ai apropiat de nici o femeie...

- Oh... *My lover's name's Oblivion* [95] !…

Nu. Am aflat tîrziu de învățăturile lui Benvenuto în ceea ce priveşte relațiile artistului cu damele (“*Don't even think about it !*”[96]). Ți-am povestit despre mama. Am iubit-o cu disperare. Celelalte femei au rămas în misterioasa lor lipsă de enigme; ipocrite ferecate-n bezele şi ocheade. Mie nu mi se potrivesc decît reginele. Uită-te la mine cum sunt; cum arăt. Sunt o iederă. O bălărie inutilă, prelungă pînă la întortocheată. Mie nu-mi trebuie o femeie; ci o firidă în care să m-aşez.

- Tu ? Tu eşti o plantă umbroasă... Complexele sunt stilul tău de-a fi splendid…

.... - Eşti precaut. ....

- Risc şi asta pentru a te proteja

- Nu mai ştiu să îți răspund... Nu am entuziasm. Cunosc proporția de înşelătorie care îl structurează. Nici nu mă vei auzi spunînd: „prietenul meu de-o viață”... sau: „e genial”... Sau orice, la fel de instabil. Sentința îşi conține eroarea.

- Mai există ceva în care să ai încredere ?

- Sigur. Propria mea îndoială.

- Fii mai circumspect cu propria îndoială. Mă voi fi supunînd ei ?

- Eşti în afara entuziasmului.

- Nu mi-ai răspuns.

- Ah, da. De frică. Probabil c-o aş ucide. Oricare-ar fi cea asupra căreia aş vrea să mă revărs.

Apoi, ieşind nițel din pătură, turnă de băut. Cu paharul de *traminer*, rămas pe undeva prin aer, şi cu neşte ochi - scarabei de smarald:

- Există. Mici perle fugare, proscrise, pe care le cărăm după noi în faldurile catifelate ale celei mai amare ruşini.

[95] Numele amantei mele e Uitarea (engl.).
[96] Nici nu te gîndi ! (engl.)

Îşi scutură o scamă de pe reverul *gris souris*.

Şi există. Mari păcate tradiționale; de care, cu spor ne ferim - pentru a cădea în şi mai mari greşeli... Vorbeşte-mi despre toate acestea. Spune-mi despre erorile tale. Şi dorințele care le-au iscat.

- Dorința nu comportă eroare. Dorința e un trofeu personal pe care l-am oferit cu parcimonie.

- Şi corpul tău ?

- Am un corp selectiv şi timid. N-a fost niciodată selectiv şi obraznic... Nu i-am permis să se destrăbăleze. Are plăceri stîngace şi sfioase. Şi tot atît de îndîrjit persistente.

- Ai exercițiul răbdării fizice ?

- Răbdarea fizică e o tresă pe epoletul unui fanatic.

- Eu nu te-am întrebat ce e; ci dacă o ai.

- Ceilalți trebuie să facă aceste măsurători…

- Care ceilalți ? Alteritatea e funcție de individ… Care ceilalți ?…

- Voi. Tu ce crezi ?

- Eu. Ce cred eu. Eu cred că răbdarea ta s-a pietrificat de mult. Dar tu ?

- Eu… Şi betoanele mele. Eu fac case. Şi fiecare din ele-mi mai anulează sămînța încă o dată. A cîta oară… Plata mea pentru a fi înălțat edificii precare - să nu fiu de folos perenității. Ana, pe care-ar fi trebuit să o zidesc, nici n-a apucat să depăşească starea de jumătate neamestecată. În loc de şampanie, mă vărs eu şi gata; totul e inaugurat. Cred în vocația mea de distrugător. Dovada sunt chiar cele ce voi fi înălțat. La sfîrşit voi trage oblonul şi voi suspina uşurat; că mi-am făcut treaba. Slavă Domnului. Am înghițit toate nodurile cu capul sus; m-am lăsat năpădit de toate molimele şi am avut puterea să nu mă lupt cu păduchii. Am pus peatră pe peatră ştiind ce găunoşenie ascund în uitătura mea… Am crăpat de flămînzeală, iar foametea mi-o am cocoțat pe un postament magistral - opera mea. Sterilitatea e-o crampă continuă. Foamea este vîrful acestui aisberg. Cuprind să înghit. Căci nu pot nici să scuip. Din mine, şi flegma e tot un avorton. Pînă şi frumusețea…, cu greu o suport. Amintindu-mi mereu de durerile ce le iscă…

~

I had a dream, Joe…

(„*You were standing in the middle of an opened road*…”)[97]

Nick Cave

Steriu

„Eream cu Elia. Să ieşim din casă de la el. Erea un soare nebun ca o cobe. Abea vedeam pe unde calc. Mergem; linişte. Mergem; vorbim. Crussemark - într-o redingotă de nuanța sidefului. Eu - negru şi castană cu ocru. Intrăm în centru. Încercăm să traversăm *city*-ul ca să ajungem înspre *Scaune*, la Evelyn. Îl țin zdravăn de cot. Surîde în gol şi s-uită pe sus.

La *Colțea*, aud un pîrîit pe sub picioare, mai mergem; încep s-apară cracluri în asfalt. Vorbim vrute şi nevrute… Vorbim. Elia are o voce sfîşietoare, ceva de violoncel. E calm şi ocoleşte. Mă văd de la distanță lîngă dînsul. Se îngroaşă gluma… Sar hălci de trotuar; bordurile se rostogolesc în mijlocul carosabilului. Începe îmbulzeala. Chirăte şi vaiet. Se calcă-n picioare; pămîntul .... țîşneşte cu ropot; arteziene de țărînă. Se văd temeliile caselor hlizindu-se spre un cer infam de albastru. Mă uit cum încerc să-l .... prind pe Elia. Fiecare pas pe care-l face e o noauă surpare; abea-l salt şi iar s-afundă. E un delir general; totul se răstoarnă mîncîndu-ne paşii. Tăiem şi-o luăm la fugă. Denspre *Hristo Botev* se-aud claxoane disperate. Fugim, titani hăituiți de propriul lor sol, ca şi cum cineva ar fi înțeles că trebuie să ne sape de la rădăcină, ca să ne ordoneze şi să ne pulverizeze, ca să ne poată reaşeza. Intrăm într-un labirint oribil. Suntem tocați la fiecare pas; somați la fiecare săritură. Alergăm cercînd mai mult a zbura, am rămas singuri şi ne uităm îngroziți la canalizările ştirbe care se cască sub noi - hăul căcatului urban; decopertat şi-aerisit… La rădăcinile eliberate, balansînd în aer; la subsolurile dezghiogate, conductele sparte… Pe sus, ferestrele începură şi ele în curînd să pleznească din senin, ca şi prea fragede sub Soarele ca un jungher. Şi nu mai ajungeam. Şi nu mai reuşeam să ieşim din amețeala aceea infernală. Crussemark mă duce după el; zărim acoperişul fastuos al villei Sonjacoffski.

Ne agățăm de gardul de lămîiță de la intrare şi de feronerie, îl țin pe Crussemark de talie şi ne cocoțăm sus, pe țigle; îl trag şi sărim în stratul de trandafiri. Intrăm în casă. Ev e în turn. Găsim cafeaua făcută şi linişte. Evelyn ascultă Haydn - sonate pentru pian. Şade în jeț şi înfulecă neşte cornuri cu vanilie:

- Imperiul echilibrului precar. Lucrurile temeinice rămîn valabile orice se-ar întîmpla. Io-te-i ! Îi vezi ? De-aia pică tot. Pentru că nu s-a luat în calcul şi estetica entropiei !”

[97] Se făcea că visam, Joe… Tu stăteai în mijlocul drumului-mare… (engl.)

Joc de societate - *Ceilalți*

Ev: - Ceilalți sunt cei ce m-au sechestrat şi care mi-au arătat printre gratii toate bucuriile lor**.** Nu-i voi uita**,** şi-n veci de veci le sunt recunoscător**…**

Elia: - Ceilalți au fost toleranți cu mine**.** Mi-au permis pînă şi căderea**.**

Zoe: - Ceilalți**…** Unde sunteți ? Unde-ați dispărut ?**…**

Steriu: - Ceilalți ? Care ceilalți ? ? **(!)**

.... **....**

Mavrogheni History

Present Perfect Continuous[98]

Steriu

„Zoe mă invadă discret**,** într-o seară**.** Se urcă peste mine**,** în pat**,** cuibărindu-mi-se în coastă**.** Nu erea tocmai în apele ei fireşti**,** de streche minoră**.** Un cîrlionț îi sărise dîn cap şi balansa în jurul creştetului**.** Alte cîteva gravitau aiuristic pe lîngă tîmple**.**

Cetesc**.** Într-un tîrziu**,** nedîndu-i atenție**,** purcese**:**

- Ț**…** Stere**…** Auzi ?

- Da**,** dragă**.** Te-aud**.**

- Ce se întîmplă atunci cînd cineva moare fără să fi apucat să termine o treabă ?

- Dumnezeule**,** ce ți-a mai trăznit prin buclă ! Nu cred că îi e nemaipomenit de bine**.** Cred că regretă nițel**…**

.... **-** Nu poate să mai dreagă nimic ? Să le spună celorlalți**,** care sunt aici**…** Să le dicteze ceva**…** **....**

- Iar ăia să se semneze pe ei**;** şi orgoliile mortului unde se duc ?

- Morții n-au orgolii**.** Cred că un mort cumsecade ar vrea să-şi vadă treaba terminată**…** Altfel îl paşte un soi de descalificare**…**

- Da**.** M-am prins la ce-ți umblă greierul**.** Să mai coşi cîteva istorii la trena lui Brentano**.**

- Ah**,** nu**.** Nu a lui Brentano[99]**;** el are destule deja**.** Nu**.** Cineva care n-a apucat să scrie prea multe**.**

- *Do I know him, darling ?*

- *Yes, dear. You do. He was burried alive. Search into his coffin and you'll find out he is still laughing at people*[100]**.**

O simt că plînge**.** Sever**;** fără suflare**.** Un plîns de copil bătrîn ori de adult iremediabil infantil**.** Suferă de pe urma a ceea ce spune şi**,** dacă ar avea amintiri**,** ar fi dureroase**.** Îi înțeleg discursul**;** dar pe ea n-o înțeleg**.** Nu înțeleg de ce este aşa cum este**;** deşi mi-a tocmai înşirat - motive prea multe**.**

O am găsit parşivă**,** cu tot cu inocență**;** atunci cînd o am găsit**.** Ştiam de la Ev ce fel de merencolii iscau basmele în ochii ei

---

[98] Acțiune care începe în trecut şi se continuă şi în prezent **(**engl**.).**

[99] Clemens Brentano **(**1778-1842**),** poet şi romancier german**,** fratele Bettinei von Arnim**,** prieten al lui Goethe**.** A scris o serie de povestiri pentru copii**.**

[100] **-** Îl cunosc**,** dragă ?

- Da**,** scumpule**.** Îl cunoşti**.** A fost îngropat de viu**.** Caută în sicriul lui şi-o să descoperi că încă-şi mai bate joc de oameni **(**engl**.).**

tulburi deja. Ev venea surîzător să-mi povestească episoade din destrăbălările lui cotidiene, iar la urmă, plan subțire, vag şi ascuțit - îmi relata despre ce i-a mai dat de cetit *micuței sale doamne*. Şi ce replici scînteietoare i-a mai turnat în cap. Şi mai ales, ce zîmbet văros, îngrozit etala micuța doamnă cînd auzea acele replici. Plînge amețitor; mă doare capul de durerea ei şi-i cuprind umerii cu teamă. Şedem o vreme în truda nopții. Adoarme tîrziu.

Mi-am simțit genele. Reci; sfîrtecîndu-mi obrazul de cîte ori băteam dîn privire. Neşte bice de zale mestecînd aerul pe care încercam să-l înghit.

Mă sufocam. O asfixie vizuală. Vizibilă. Vizualizată.

Dimineață; avea febră şi delira. Ilizibil."

Cu obrazul albăstrit şi buzele arse; Steriu se lăsă doborît în jețul de lîngă pat. Şi îşi dori să fie o nălucă din aceea albă cum e argintul cînd răsfrînge visele Lunii; un inorog lăsat de izbelişte pren odăile copiilor bolnavi.

„L-am chemat pe Ev. Apoi a venit şi Elia. Care, înspăimîntat, s-a tras înspre fereastră. Stăm roată pe lîngă ea, precum corbii. La un moment dat, îi scade temperatura nițel. Pare să-şi revină la trezie. Văzîndu-l pe Elia în depărtare, începe să zică:

- *Robbie ?… Is that you, my dear boy… Have you seen Reggie ? I miss him terribly. So sorry for my illness… Dear, give me a cigar please, will you ?*[101]

Dar se uita aiurea pe pereți.

Ev, apropiindu-se, o cercetează cu ochi ascuțit.

- Nu vede nimic. Are pupilele în asemenea hal dilatate, încît suspectez că nu zăreşte decît în propria minte.

- Zoe nu fumează. Iar engleză vorbeşte cu un accent groaznic, de suburbie; acum tocmai ne-a dat o mostră neaoşă de oxoniană[102].

Şi cine e Reggie ăsta ?

- N-avea grijă. E mort de mult. (Neatent, luîndu-i pulsul.)

- Şi Zoe de-unde ştie de el ?

- O fi Reggie mort, dar cîndva tot a trăit… Oh, doamne, iar începe !

Şi-am văzut-o arcuindu-şi buzele într-un surîs impropriu gurii sale, aşa cum i-o ştiam.

- *I am not dead yet but you all are offering your precious servicies in order to help me with it… Alas ! I've been skilful enough to disappoint even my enemies. I am in a great deal of passion with myself. It is my favourite manner to committ suicide.*

[101] - Robbie ?… Tu eşti, dragul meu ?… Te-ai văzut cu Reggie ? Mi-e tare dor de el. Îmi pare rău pentru zăcerea asta a mea. Dragule, te rog, dă-mi un trabuc (engl.).

[102] De la Oxford.

This craze has been the most private fancy I've allways dreamed of… Now I am ready to collapse. But before yielding to it, I desperatly need to smoke. It would prepare me to dye by leaving me an uttermost insatisfaction. Robbie dear, be a good boy as ever and give me that genial cigar… Please… [103]

Cade-ntr-un leşinos *rigor mortis*. În timp ce sună după un docteur, Ev murmură:

- Amintiri sub formă de criză. Sau sindromul Waxman-Gershwin. Dostoievski a avut o formă uşoară. Semăna a epilepsie. Asta e mult mai estetică. Dar şi mai consistentă. Nu se tratează.

Spre seară, a început să se dreagă. Erea ca un pisoi plouat. Am rămas cu ea. Nu a dat semne că şi-ar aduce aminte de ceva din cele ce-a-nşirat în timpul transei. Părea mai obosită ca după alte zăceri; mai veche puțin. Poate şi mai iremediabil înțeleaptă. Sper să nu afle vreodată de boala pe care o are. Ador accentul ei de stadion de Manchester şi aş vrea să nu o mai aud altminteri…

Peste mai bine de-o lună abea, m-a fecut să mă gîndesc den nou la acea zi.

Începusem să vorbim despre imaginea cu care defila în văzul tuturor. Şi din care imagine mă aşteptam să iasă. Cel puțin, aşa procedează orice crisalidă respectabilă… Am încercat să o fac să priceapă că, dacă nivelul intelectual prea ridicat nu se consideră în genere a fi semn de afecțiune mintală, gravă, în schimb, originalitatea este privită ca un atentat împotriva tuturor. Iar, dacă plăcerea ei erea să arate precum Brooke Shields în *La Petite* a lui Louis Malle, eu unul nu vedeam nimic inestetic în aceasta, dar celorlalți s-ar putea să li se pară strepezitor.

Mă priveşte ascuțit; şade picior peste picior, cu dreapta în aer, într-un mod suspect - ține un stilou ca şi cum ar fi trabuc… Şi-a turnat apă într-un pahar, după care va fi scormonit la nimereală în scrin. *Cupă de şampanie*. O ține-n stînga şi arată salonard-consternantă:

- Problema capitală e că acest trup nu e al meu. Problema secundară e că nici nu ştiu cui aparține acest trup; iar ca notă de subsol, fac precizarea că bănui cum ar trebui să arate trupul meu. (Este un monolog bizar, afectat, compozit. Onestitatea e sfîşietoare cînd o practicăm de-a valma, fără emfază.)

Oricît de monstruos ar părea, cred că măsor puțin peste şase picioare şi am o greutate considerabilă… Am umerii cît uşa; iar mîinile…, ah, mîinile au fost întotdeauna o pacoste pentru mine. Nu ştiam niciodată ce utilitate să le dau. Cred că am fumat imens, tocmai den acest motiv… Societatea îi disprețuieşte pe cei care îşi folosesc mîinile pentru a construi ceva, dar îi adulează pe cei care ştiu să şi le evidențieze ca inutile; fumatul ne pune în situația privilegiată de a ne trage *răsuflarea* oricînd în mijlocul unei

[103] - Încă n-am murit, dar voi toți vă oferiți prețioasele servicii cu scopul de-a mă ajuta la treaba asta. Vai ! Am fost de-ajuns de priceput în a-mi dezamăgi pînă şi duşmanii. Mă aflu într-o mare pasiune cu mine însumi. E maniera mea preferată de-a comite un suicid. Nebunia asta a fost cea mai intimă fantezie la care voi fi visat din totdeauna… Acum sunt gata să clachez. Dar, înainte de a mă lăsa pradă, simt o nevoie disperată de a fuma. Mă va pregăti pentru moarte lăsîndu-mă complet nesatisfăcut. Robbie dragule, fii un scump ca mereu şi dă-mi acel prețios trabuc… Te rog… (engl.)

conversații, iar gestica, pe care o presupune, eliberează de momentele jenante în care un braț poate atîrna cam prea jos… Ceea ce, observ, nu mai este cazul; proporția acestui corp nemai necesitînd ajustări de ținută.

Cred că obişnuiam să am ochi de altă culoare; acum, şi lacrimile pe care le vărs din ei au nuanța veninului.

Obişnuiam să răstorn totul prin preajmă; ciocnindu-mă de lucruri; neîncăpînd de ele… Acum împing în van vreo poartă desfăcută, amarnic e de grea şi mare pentru mine.

Obişnuiam să păşesc lent; dacă m-aş fi grăbit, Lumea se-ar fi surpat; iar dacă Lumea se surpa, eu cu ce mă mai jucam ?… Acum zbîrnîi ca un fluture, mă zbat de toate ferestrele şi mă dau de ceasul morții… Acum am parte de *a life-long capitis deminutio*[104]…

Obişnuiam să trag după mine tot ce e mai frumos şi mai proaspăt - în cădere. Acum, prospețimea e toată a mea, dar în rest, totul e veşted.

Obişnuiam să surîd. Acum doar rînjetul nu îmi este impropriu.

Obişnuiam să îmbrățişez ridicînd… Acum mă-ncolăcesc pentru-a urca…

Obişnuiam să cinez printre fiare. Acum am rămas într-o capcană infinit mai odioasă - loja unor filistini. Care filistini sunt infinit mai odioşi decît cei de care ştiam eu; căci se prefac a fi fiare, dar sunt doar neşte călăi.

Obişnuiam să sfîşii viața în cîteva vorbe. Acum, ce silnic lucru e să adun ce-am rupt, atunci, fărîme… Eream perlă; chiar dacă toți mă luau de diamant.

Nu m-am întrebat niciodată cum e să trăieşti în contul altcuiva. Acum se întîmplă să o fac chiar într-al meu. Atunci cînd chiar eu sunt altcineva.

Părea schizoidă. A simțit aceasta foarte repede şi s-a repliat înspre mijlocul camerei; pînă atunci stetuse tot la oglindă. Apoi, s-a-ntors cu totul, privindu-mă decent dar tăios, taman în neîncredere:

- Nu mă înțelege greşit. Căci n-ai pricepe mare lucru. Nu-i nici un efort pentru mine să am 1,50 m şi să port horboțele sidefii. Se întîmplă totuşi că, eu fiind ceea ce sunt, trebuie să evit a fi ceea ce am fost; şi către care stare de lucruri am o ascuțită dispoziție… L-am întrebat pe Sonjacoffski. Mi-a spus despre şirurile în care suntem… Apoi i-am relatat cît de aiurea mă simt şi în ce fel de bănuieli terorizante mă răsucesc.

Aveam de gînd să fiu *stupor mundi*[105]… Şi cu nuanța de odios clasa-ntîia, pe care o am preferat mereu. Aveam de gînd să-mi vărs otrava cu maximum de brilianță; să-mi fac de cap, fără de cap şi coadă… Aveam de gînd; să ruinez. Şi să mă zvîrl în ruină. Să tulbur. Şi să mă las tulburelii… A avut Evelyn grijă să îmi schimbe programul. A avut grijă să mă lovească pe nesimțite

[104] Moarte civilă. Formulă din dreptul roman, care aducea unei persoane o stare juridică lipsită de libertate, de drepturi cetățeneşti etc. Practic, respectivul nu mai exista.
[105] Uimirea tuturor (lat.).

şi în tocmai ce ţineam mai bine pus deoparte - memoria mea; vechea merencolie. Îmi descopeream criminalitatea atunci cînd ceteam ce îmi aducea Ev. Căci eream în chiar mijlocul meu. Eream în ceea ce gîndisem, făcusem, stricasem; cîndva; cînd oare... Bălăceam în duhoarea minţii; şi erea dulce şi moale, aşa cum numai ceea ce îţi aparţine este. Eream priceput în ceea ce feceam; căci păcatul cere ştiinţă…

Dacă Ev e un vierme care să-mi sape tulpina, eu sunt un smochin mincinos. Mă tenta să-mi reiau cursul. Dar Ev mi l-a desfăşurat pe de-a-ntregul; cu toată splendoarea prăbuşirii. Apoi, în culmea de cremene a tristeţii mele, ştii ce a insinuat a propunere ? Că de n-ar fi mai bine să uit… Şi erea atît de convingător şi căprui, încît mi-am dat seama că mai abitir aş relua greşeala dacă l-aş crede pe el.

I se iviseră iar neşte lacrimi în ochi; curgeau de-a lungul obrazului. Altfel, nu mai erea nici un semn că i se întîmpla aşa ceva.

Se-a apropiat de mine, se-a aşezat pe pat. Şi-a aşteptat îndelung să-i iau mîna-ntr-a mea. Iar cînd o am făcut, şopti:

- Am înţeles eu ceea ce tu n-ai să înţelegi niciodată. N-ai să înţelegi, pentru că niciodată n-ai să plăteşti scumpa vamă a acestei înţelegeri. Căci ea într-o sumă de prăbuşiri constă. Am înţeles de ce existăm - Elia şi Violet, şi eu… aşa cum suntem; şi de ce, chiar detestîndu-l pe Ev, noi nu i ne putem îndepărta. Datori vînduţi - tristeţile noastre sunt variante ale Iadului. Tu; n-ai să te hotărăşti niciodată dacă să te alături nouă sau fericiţilor întru dreptate. Te vei îndoi mereu, iar răsplata îndoielii tale e chiar faptul de-a avea ştire de noi… Chinul meu sau al lui Elia e egoist, izolat. Chinul tău e atotcuprinzător, căci e binecuvîntarea compasiunii, ceea ce nouă ne lipseşte, iar noi nu îi vom fi ducînd dorul - închizînd astfel cercul neputinţei şi rămînînd pentru totdeauna aici… Veşnicia e-o problemă de alegere. Cine nu s-a căit nici măcar o dată şi-o încremeneşte. Cine a apucat să se căiască măcar o singură dată va suferi înmiit; căci va alege posibilitatea de-a o revizui… Eu nu m-am căit. Elia nu s-a căit. Şi nici Violet. A te căi înseamnă să fi gata să te lipseşti de tot ce ai făcut. Noi preferăm să ne amintim mereu şi iar; şi să reeditătm încă şi încă… Îndurerați ori extatici, dar la fel de dispuşi…

Ce lucru compromiţător e să ştii totul despre tine însuţi…

- Trebuie să fi fost pe pragul unei mari greşeli, de te-a zdruncinat în asemenea măsură. Trebuie să fie doar vechile habotnicii ale rasei care se simt datoare să răbufnească peste cruzimea cu care ai vrut să te ornezi… Peste amoralitatea pe care-ai vrut s-o plimbi ca pe doberman; în lesă. Ai făcut tu o boacănă. Zoe ? Ia spune.

- Ţ… Eşti de groază. Bine-nţeles c-am făcut o boacănă… Adecă mai rău - o am gîndit…

Eream cu Ev la şcoală… Venise să discute nu mai ştiu ce cu profele… Să le-arate ce tutore şarmant are grijă de micuţa Mavrogheni. Şi de fapt, să mă tragă de mînă, să mă-ntrebe:

- Cine-i drăguţul acela…

- Ispita însuşi… (Şi-am început să-i îndrug la ureche neşte anume vorbe…)

~

Prea tînăr, cu ochi întunecaţi ca neşte fluturi tomnatici; bate din gene - muşcă lumea. Şi-o gură ca o orhidee. Atît cît poate o orhidee să fie strigătoare la cer prin frumuseţea sa… Ceţos de alb; cu întunericul fecut vîrtej, puterea părului său. Ce graţie nebună în genunchiul galeş, care tocmai s-a încolăcit pe lîngă tine. Şi ce boltă discretă frămîntă atît de tandru sandaua pe pavajul cel aspru… Arcada se ridică-nsprîncenată spre plafoane ilizibile; priveşte, el ştie unde priveşte, lunecă… Sărut despuiat de precauţii prin arşiţa unei seri simandicoase. Tu eşti încrăvăţat şi domn; cu public martor, clevetiri duium; el e bogat la cinşpe ani, c-un rest de jeanşi să-i înfăşoare coapsa şi înc-o fleanţă să-i ascundă pieptul. Între a se tîrî şi-a merge, el preferă pe a pluti. Iar tu… Te răsuceşti, te tot acoperi… Te eschivezi, îl mai urmezi; te duci vînînd, te cară după el… Îi numeri oasele cu ochii-nchişi şi-i săruţi şoldul în timp ce-ţi (oh, doamne !…) ştergi buzele de sudoarea poftei… O buclă îi bate umărul, iar tu l-ai sălta. Brazda inghinală şi un pîntece proaspăt, al cărui revers l-ai împrospăta tu şi mai mult… Picioare luxoase; ce-ai vrea să le vezi bătînd apa ori măcar mătasea unui aşternut…

Se opreşte, îşi ridică părul şi-şi trece o mînă pe ceafă. Are graţie cît pentru cinci îngeri. Iar tu nu ai nimic. E mai mult decît orice muiere.

Eşti tu perfect.

Şi convenirăm să i-l livrez; în vreun fel sau altul. Ceea ce am şi făcut. Cu pretenţia de a mi se acorda un peisaj pe măsură. Căci nu pe degeaba i-l aduceam la cină…

....

- Who's the demon ?

- My guardian angel[106]*. Tutorele meu. Hai pe la mine. Vreau să i te prezint. Am perfectat împreună un program pentru suprimarea firii…*

În timp ce-i urmam den fotoliul meu, îmi şi dedeam seama că sunt deja dispusă să reiau ceea ce tocmai făcusem - să tentez bizar şi să astîmpăr nepermis. Dar cunoşteam şi în ce dezmăţ de indiferenţă se ajunge den asemenea habitudini… Cunoşteam acel Pall Mall mlăştinos care îşi cască traseul în faţa unora… Cunoşteam deja găunoşenia orbitei, chiar dacă va fi ţinut în ea vreun safir, cîndva… Atunci, privindu-i pe ei, m-am realizat pe mine. Fiecare voltă a lor erea prilejul unui nou calcul. Mă tăiam în fărîme şi fiecărei fărîme îi alăturam contrariul. Erea firesc să constat că, dacă acum sunt o cantitate neglijabilă, mai demult trebuie să fi fost oarece animal însemnat… Şi altele asemeni… Nu ştiu cu exactitate ce am făcut. Dar ştiu în ce categorii penale mă înscriu. Nu ştiu cu precizie cum arătam, deşi deţin destule coordonate… Ceea ce sunt e răsturnarea a ceea ce voi fi fost… Cred în pedeapsa asta mai mult decît în oricare alta. Pentru că o port cu mine. Consumarea unui timp de osîndă nu înseamnă consumarea osîndei, ci doar

[106] - Cine-i deavolul cela ?
- Îngerul meu păzitor (engl.).

consumarea timpului necesar ca acea osîndă să devină una cu tine şi să te urmărească mereu… Nu pot regreta cele ce am săvîrşit. Păcatul neaoş e de neregretat. Numai un filistin poate să regrete un păcat… Eu pot cel mult să îmi doresc cu ardoare să îl reiau. Ceea ce nu voiesc să se mai-ntîmple. A tînji e cu totul altceva decît a iscăli. Dacă am vrut vreodată să fiu deasupra tuturor, acum vreau să fiu în afara oricui. Iar dacă am vrut să-i pulverizez, acum mă voi mulţumi să-i admir cum îmi îndeplinesc singuri dorinţele, în mod benevol şi neabătut. Nu voi mai ajuta pe nimeni să cadă. Dar nici nu mă voi înfrîna de la a le înregistra surpările. Cîndva, publicul erea singurul meu motiv. De-acum chiar eu sunt publicul tuturor…

Credeam cîndva că ador frumuseţea. Acum ştiu că mă hăituia doar urîţenia… Şi cine-a păcătuit de dragul frumuseţii, în mijlocul ei îşi va duce chinul. Iar chinul său va fi un alt fel de delir.

By the way[107]. Am nevoie de o garderobă nouă.

- Erea singura propoziţie care lipsea din tot ce mi-ai înşirat. Mai spune-mi un lucru, te rog… Noul trusou îl vrei ajustat după măsurile actuale sau după cele vechi ?…

- *Dear*, eşti plicticos. Astea sunt îndatoririle croitorului. Pe mine mă interesează mai mult nuanţa zorelei pe care o voi purta-n rever. Frumuseţea perisabilă mă ameţeşte ca un vin tare. Întotdeauna mi-a plăcut să ţin ceva efemer pe lîngă mine. Uneori ereau oameni… Mă simţeam în plină eternitate privindu-i. Asta trebuie să-i fi scos din sărite; au preferat să mă aducă la nivelul lor, decît să se lase purtaţi pînă pe tărîmul meu… Aşa că, iată-mă !

.... - Mai-n adîncul eternităţii ca oricînd… ....

- Singurul lucru, de care nu pot cu nici un chip să-mi amintesc, e numele pe care-l voi fi avut. Şi cum nu accept asemenea incompetenţă mnezică, mă voi resemna şi-o să mă laud în gura mare că n-am practicat niciodată această virtute burgheză - numele… Dar, că mi-am practicat cu măiestrie forma şi gîndirea. Ceea ce e cît se poate de estetic. Nu-i aşa, dragule ?…

Mă priveşte cu o vioiciune amară. Îmi vine să-i plîng de milă. Se urcă pe umărul meu şi şopteşte:

- Vreai să-ţi spun o poveste ?

Once upon a time. Erea un domn. Fără frică ori prihană. Gîndind mereu la cele sfinte, cu teamă de Cer şi plin de credinţă. Pren faptele sale, cernea aur greu spre binele multora. Dar den dar fecîndu-şi raiul, în minte-i încolţi un gînd. Vipera-l rodea neîncetat, astfel că începu să-şi cate leac.

„Dacă. Dacă am totuşi greşit. Cîndva. Cînd oare… Şi din neştiinţă să-mi las păcatul ne-ndreptat…”

Nici preoţi, nici doamne, nici cetitori în cărţi nu fură în stare să-i spună cînd a greşit. Mîncat de disperare, chemă pe orişicine, să-i spună cum să facă; să-ndrepte cît mai poate.

Veni într-o zi un mag să-i bată în porţi. Şi magul, intrînd, stăpîn se făcu. Pe tulburea minte a bietului domn.

- Ca să cunoşti ce-ai greşit, îţi trebuie mari puteri. Nici un om n-a fost hărăzit cu asemenea ştiinţă. Şi toţi rămîn cu cîte ceva pe suflet… Puterile peste fire se dobîndesc acceptînd a fi în afara firii. Accepţi ?

[107] Că veni vorba (engl.).

- Oh, da… Spune mai repede, cît mai e timp… Ce-am de făcut ?

- TOT. Doar scîrba să ți-o ții în frîu, gîndind că, la sfîrşit, vei şti unde-ai perdut vreo anume greşeală.

Şi se-afundă bietul de el, se răsturnă-n fel şi chip, luînd în răspăr prăpastia pînă pe culme. Iar cînd ajunse acolo, îl întrebă pe mag:

- Voi fi trecut pren toate. Vreu de acum să ştiu unde-i greşeala ce-o am căutat.

Şi magul cel viclean, îi aminti pe rînd toate cîte făcu de dragul unei trufii.

Căci cel ce-ncearcă să îndrepte orişice pecat, crezînd că va ajunge-n Rai pe-aripa unui înger, se-nşeală amarnic şi nătîng. De dragul curăției absolute e-n stare să se bălăcească-n orişice oroare…

Să nu cauți niciodată să dregi ceva din cele ce ai făcut. E cea mai chinuitoare tortură pe care ți-o poți alege.

- I shan't, darling. I shan't[108]. Chiar dacă mă teribil de tare tentează. *What's pain but pleasure's warning*[109]…

Şi i-am mîngîiat părul aşa cum o am făcut cu mult timp în urmă, atunci cînd i l-am legat pentru prima oară. Şi o am luat; cu mîinile mele precum capacele de cavou; şi-o am pus să şadă peste mine, s-o privesc drept în ochi, drept în asprimea tulburelii ei de borş putregăit. Ş-am murmurat:

- Nu ştii nemic.

- Ba, tocmai nemicul acela-l ştiu. Şi-am să te-nvăț şi pre tine…

···· Sclipea şi foşnea ca florile cele parşive şi încete, care-şi vînează prada cu nada venerică a miresmei. Îi simțeam oasele mici ···· cum se deschid, tendoanele cum se lichefiază şi carnea desprinzîndu-se; şi cum se face totul o mare flegmă catifelată, gata să mă cuprindă. Spuma jupoanelor mă-nconjură fatal, ca un volan de meduză. Veşmînt de jiganie băltăreață, pîrguită la vreme de ger şi ieşită din mîl pentru cine-ştie-ce fel de nuntire-n afara firii. Rămăsei dărîmat în uitătura ei de şarpe schizoid. Scîntei verzi se amestecau cu puncte aurii şi brune în jurul prăpastiei de mocirlă a pupilelor - acvarii căscate ca şi cum m-ar fi tras, ca şi cum, denspre ceea ce privea, se-ar fi ridicat toată vlaga şi se-ar fi scurs în orbitele ei. Pleoapele se lăsau, îngustînd intrarea, ieşirea… Poarta strîmtă dentre gene; desfăcătura lentilelor corectată de valul mătăsos al cărnii - draperia prelungă şi vascularizată pe care i se-nfigeau visele în fiece noapte, precum fluturii-n muzee… Amintiri prohibite.

A căzut într-o reverie lacustră. Verdele loă nuanțe de urzică feartă. E moale şi caldă şi are gîtul ca o şoaptă. O pot sugruma cu brățara. Şi o pot face acum sau pot aştepta pînă după teza la chimie. Căci mai repede o aş omorî, decît să o stric cumva."

A doua zi, a apărut într-un costum gri, cu pantofi negri de lac, o eşarfă de triplu-voal pe sub cămaşă şi-un ceas de argint spînzurînd de vestă… Părul legat fedeleş într-o coadă decentă,de domn elegant. Susură denspre balcon:

[108] - Nu, dragă. N-o voi face (engl.).

[109] - Ce-i durerea decît avertismentul plăcerii… (engl.)

- Ţi-a mai rămas ceva de la micul dejun ?

- Doar uimirea…

Zoe rîse şi coborî cele două trepte spre divanul pre care se lăţise Steriu. Cu mîinile proptite-n şold, îl privi de sus, ofiţereşte. Apoi mătăsoasă :

- Dă mie ce ţi-e de prisos.

- Au cum ştii ?

- Oh… Inema ta bate ca tunurile. Şi se zvîrcoleşte să se înece de-atîta sînge… Se-aud valuri grele; cu vuiet de putere. În carnea ta se-afundă corăbii, iar şobolanii-ţi foşgăie mereu. Deschizi un ochi de sub dărîmături, crezi că ţi-e rău şi-aluneci mai adînc; şi n-ai mîncat atît cît te simţi plin; şi n-ai băut, să te simţi lac…

O lăsă să-i sărute coada genelor. Apoi să se-aşeze-ntre picioarele lui, pe jos, şi să-i ieie stînga în palme.

Mai înţelese doar o arsură grăbită pe încheietură şi ceva proaspăt asupră-i, care se-mprospăta mereu.

Mult mai tîrziu, trăgînd de şiretul pantofului…

- CE faci ? !

- (chicotind) Te deschid la şliţ…

....

Marţi, vioaie ca o salamandră, şi-a luat nikonul de căpăstru şi-a început să-l ardă la trap, violînd tot ce-i cădea sub ochi. Cu clănţănituri ca muşcăturile de lup; în tăcere. Fără puls; fără plămîni. Singurul ei comerţ - privirea. Se redresase.

Ancêtres
Toamna

Înainte de vreme (Steriu)

„Soarele se clătina sfîşietor, undeva departe, iar în vederea mea nu mai rămăsese decît căldura aceea nesănătoasă pe care-o zvîrlea afară den dînsul - ca un puroi lăţit peste zidurile oraşului. Nu mai erea roşul opărit al verii. Şi nu mai erea nici zăduful pustiitor care le topea pre toate cele, amestecîndu-le şi strivindu-le… Noaptea se răcorise şi-şi schimbase parfumul, năruind dîrele vegetale într-un ceva searbăd ca de năsălie.

Pereţii den calea apusului îşi tîrau memoriile înspre vuietul gemut din zare. Şi sunetele se zbăteau altfel. Şi culorile; parcă li se-ar fi uscat poftele. Nu mai erea nemic important şi nimeni nu se mai urnea den loc pentru vreo năzdrăvănie. De peste cîmp - ca petele blestematei, care apar cînd totul e deja ciumat - vîntul zdrăngăni bezmetic pren frunzele ostenite şi-ntinse vag izul de fum cu care se iscă sfîrşirile.”

Se plecă uşor peste pervaz şi simţi cum i se cască mirosul să înfulece din temerile ce pluteau pren aer. Înghiţi în sec şi mai adulmecă încă o dată înainte de-a trage înfrigurat draperia grea de brocart.

Ridică într-un tîrziu. Nu se auzea decît o respiraţie stîlcită de spaimă. Respiraţia calmă şi paralitică a celui ce de mult şi-a perdut glasul. Îşi plecă genele şi nici el nu ştiu de ce-i plăcea… Îl auzi pe celălalt suspinînd şi văzu cum se scutură o crizantemă. Erea o plîngere tăcută şi asculta mereu complice cazna răbdătoare de la capătul firului; ascuns ca la confesional.

Se lungi pe canapea, cu auzul mîngîiat atît de violent de amărăciunea celui ce-l chemase. Dîndu-şi seamă că plăcerea ce-l trecea nu erea decît uşurarea că nu el jeleşte în acel moment. Iar faptul că totuşi putea fi martor aceluia îl fecea să se simtă ca şi cum ar fi gemut cu-adevărat, vărsîndu-şi viscerele şi mîncîndu-şi pumnii…

Şi liniştea i se răspîndi alcool pren tot trupul. Clipi o singură dată, apoi celălalt se potoli. Iar Steriu şopti ca-n ceafa cuiva:

- Te aud.

Şi dup-o vreme, i se-ntoarse cu glas sugrumat:

- Vor fi-nceput greierii…

Steriu-şi încleştă fălcile şi primi sentinţa, dornic de-un dezastru bine regizat. Ca şi cum Elia ar fi fost primul care să i-o spună; nu ceea ce simţise mai devreme în aer, arsura aceea vestitoare de omor…

~

- Avem nevoie de pomenire ‘nainte de-ngropăciune.

- Nu-i adevărat… Nu mai avem nevoie de nimic. Fecioara călăreşte un Taur obosit, în căutarea unui Capricorn ce se vrea prins. Toamna a agiuns deja. Peste vrerea noastră.

„A doua zi, cînd toţi porneau la muncă şi ceilalţi îşi socoteau sclerozele, Elia a venit furiş de m-a luat. Ne mişcam plutitori, să nu se clatine aerul pren care păşeam - să n-o trezim pe Zoe.

- Sunt multe. Tîrgul de păduchi… Străzile cu macadamul zborşit ori arcaturile ciobite ale finestrelor. Iedere sugrumătoare şi firide pline de scumpeturi cochete…

Mă tîrăşte şi-l urmez.

Case tocate, cu deşănţări pisate de cocote centenare, geamuri bălţate, priviri chioare, uşi ferecate cu zăvoare şi treptele ţinute ca sub sare… Lăcate scîrţîitoare cu clanţe anchilozate şi chei mîncate de rugină, dovezi la vremea cea haină. Cu trandafiri ca stiva pe mormînt, petalele-opărite tot plîngînd - coroane întru vecinica onoare, plante tîmpite ori nemuritoare, de-o seamă cu cavoul ce-l păzesc - vădane şoptitoare…

Pereţi înalţi, canaturi mari; vitrouri afumate şi mult praf. Covoarele agiunse la urzeală, semn sigur de căpătuială; masa de gioc, zvîrlită într-o parte, ţinînd şi-acum pe sub tăblie vre o carte… Pianul sfîrşise ros de carii, cu fildeşul pătat de beuturi străbune, cu partiturile - cuib de gîndaci, şi-i mai lipseau măgarii morţi[110]. Lambriuri desfăcute-n impudoare, corsaj deschis spre-nspăimîntare, cu ziduri largi, dospite-a mucegai şi lemnele umflate; dantele ştirbe ce-altădată mîndriseră cea rău ştiută casă…

Fotolii îmbrăcate-n jeg, cu braţe descompuse de strînsoare, divane de mătase-nşelătoare cu coaste putrezite şi volute stau a se prăvăli sub violul aerului. Ceasuri măiastre cu pendul strîmb şi cuci rămaşi înfipţi-afar’ dîn ele, cu pliscuri de paseri rebele, de cîrîitoare strangulate… Stafide îmblănite - pisici moarte; oase cu păr şi miorlăituri disperate. Pînze-ncurcate şi stăpîni chirciţi, cu multele perechi de ochi uscaţi… Şi victime rămase pe la colţuri.

Iatacuri muiereşti, să îmbuneze un popor întreg de molii, ce pînă şi-ele ghiftuite şi sătule se preschimbară-n pulberi de-aur mat. Rochii de gală, fandosite, cu trene deşirate şi tîrîte, cu dosul rău muşcat, preaplin de găuri în saten, cu mînecile ce, cîndva, sclipeau, acum zbîrlite-n zdrenţe forfecate, cu lanţuri şi lănţuguri şi coliere, cu benţi, şireturi şi mărgele; broşe, deochiuri, peruzele, amantlîcuri şi bezele… Memorii demolate prin perdele.

Denspre tavane, mustea mereu o piesă de Satie. Aceeaşi şi-aceeaşi, o corcitură de vals şi marş funebru; înceată, vagă: o gnossiannă. Muzică pentru spulberat pleava-n vînt - valsul acela paralitic, cu care-şi nituise trecutul şi Saura în *Elisa - vida mia.* Pian = cosciug cu picioare.

Crussemark scociorî cunoscător într-un scrin. Tacîmul de tămîie; aprinse jeraticul, apoi dedu cale miresmelor grele. Doliul

[110] *Cîinele andaluz*, film de Luis Buñuel.

dănțuia, amintind de luxul trecut. Elia-şi puse-un monoclu de-argint peste zîmbetul ce-i înflorise trist în colțul gurii. Avea ochi lungi şi-mprejmuia cu onduleuri din redingota de-un verde scăzut. Vîrîse-o mînă-ntre butonii pe două şiruri şi trecu strîmb ca o plantă căreia i se a luat suportul. Părea abea ridicat de la ceva *stoss* ori *landskenet*[111]... Erea plin de odoare şi se fîțîia de colo-colo, ca şi cum ar fi mers cu picioarele pe clapele pianului... Nu ăla pustiu şi mort, ci celălalt; cel care fusese demult. Dansa libertin, cu un costum de vădană; boarfele se agitau bete ca neşte alge sub apă şi micuțe perle negre curgeau, deşirate din cusăturile putregăite ca neşte răni... Nori de praf şi tocătură de scame ieşeau pren decolteul larg ca sîngele după ghilotină. Nici nu mai ştiam care-i mai mortăciune - grămada de falduri tremurătoare; sau Elia, unduitor şi îndrăgostit, cu obrajii căzuți şi buzele arse; cu o sprînceană răznită şi-o steaclă pren care nu cunoşteam ce vede-atît de-ațîțător la acel *décolleté* ca o gaură de obuz... Ori poate dibuise vreo vertebră şi-acum o contempla cu mintea fleanță, gîndind la cea căreia-i aparținuse. Sau vreo coastă, şi-acum strîngea țoala în brațe, dornic... Cu capul plecat pe umărul ei, îi desfăcu şireturile rochiei la spate, legănîndu-se, tot serios, tot zurliu; cu mîini mătăsoase şi proaspete peste mătasea roasă şi peste fireturi, şi bride, şi copci. Împingea uşor în ea şi-şi încurca palmele săltîndu-i dantelele îngălate de pe turnură. Apoi se înfăşură cu trena pe picioare şi se-ncurcă, şi se lăsă cuprins; iar boarfa îl înghiți. expertă. Foşneau peste pianul ca o cobe; pliurile delirau în îmbrățişare, pornite, învolburate într-o tăvăleală verticală, o răsucire ca un geamăt scîrțîit; armătura trosnea încinsă, iar Elia pierise, îngropat în rutul necrofil, stîrnit de veşmînt. Tinereți depărtate - la vîrste apropiate; veacuri ce se împerecheau, învechite ca beția în clondire bine-nfundate. Că şi iubirile se pătrund tot la adîncime, pe întuneric şi sub lăcat... Satie împroşca aerul cu lamentele lui; pianul lovea muribund; lucrăturile păienjenilor pulsau, iar geamurile zăngăneau în tocăria topită.

Elia mă scrută preț de-o clipă şi, negăsind răspuns, îşi dedu drumul să cază, împletit doamnei sale, pe-un pat... Norii de dărîmare se vălătuciră, îmbuibați deasupră-le, în vreme ce totul se năruia. Căci, neatins fiind de mult decît de ploi şi-ngheț, povara unor noi amanți îi fu devastatoare. Lemn şi arcuri, şi perne se surpau ca o groapă de cinci stele, în care să tot crăpi. Borhotul de pazmanterie şi damasc se răsturnă peste deschidere, podeaua bufni surd, primindu-i pe miri sub maldărul de istorie. Puțea a hoit amestecat cu flori stătute.

Bijuteriile zăngăneau, turbate în sipete - larma bogățiilor deşirate ca neşte solzi dentr-o coadă de sirenă uitată-n formol... Candelabrii de cleştar şi lemne prețioase ce cîntau singure cînd dedea vîntul pîn ele. Pianul crăpa zidurile peste noi, iar noi ne bucuram de atîta cinste.

Cucoanele priveau flămînde înspre bărbații de peste coridor şi ramele se zbăteau prinse-n cuie. Le cădeau mănuşile pe gios ori le curgea zațul den cești; le săreau perlele de la gîții de lebede; le tresăreau penele de paon şi buclele-n rotocoale, şi mînecile umflate... Domnii izbeau cu bastoanele în pardoseli şi se strîmbau amenințători la înşelătoarele lor neveste, fiice au nurori - femei sarbede cu ochi de stavrid uscat şi buze de crap, femei rînjitoare cu şoapte umede; femei minore şi tulburătoare, cu rochii albe şi păr

[111] Jocuri de cărți, la modă în secolul XIX.

desfăcut, cu funde şi şosete negre…, cu cerc şi băţ, şi jucării… Femei balcîze şi hidoase, fixînd lung şi pofticioase. Femei frumoase, drepte ori unduitoare, tăcute ori cotropitoare, inerte ori spînzurătoare, tîrfe de preţ ori dame iertătoare - mîncînd den ochi pre cei de *vis-à-vis* - masculii înşiraţi-n lanţ precum scrumbiile-n afumătoare; tineri de tot şi vegetali, ori armăsari focoşi cu mîini subţiri, bărbaţi cumineţi, bine-nsuraţi ori veterani fustangii. Cu cravată şi ţilindru ori vreo eşarfă nărăvită. Fragezi ca neşte prinţi în raclă - priviri scurse, de ceară…, şi cu inele îmbulzite pe deştele înmănuşate, cu ceasuri atîrnate ca neşte virilităţi suplimentare, atenţi la ţigările lor şi la medalioane, atenţi la cît le sclipea vîrful pantofilor şi nu la lătrăturile scheunate ale doamnelor… Bărbaţi cu guri văcsuite ca obrajii femeieşti şi cu ochi dezbrăcători ca mîinile de nevastă… Cu şolduri strîmbe, răsfăţate; bărbaţi nepăsători ce se uitau peste ramă, să cate pe-alţii pe potrivă… Bărbaţi hirsuţi ori mult prea veseli, necuviincioşi şi plini de hohote. Bărbaţi catifelaţi ori plini de decoraţii; ambasadori zvelţi, cu ştiinţă de codoaşe vechi; negustori chirciţi peste socoteli şi fii lor, făcîndu-le semne consilierilor regali ori prefectului Cutărescu… Bărbaţi negri, bărbaţi violeţi, complici ori sătui de şopîrlele cu care se-mperecheau peste zid.

Uneori se scuipau, alteori îşi trimeteau împodobeli dîn limbi de vipere; uneori dedea dalacul în ei, alteori le pişca strechea pe ele…

Pianul îi trezise; ereau vii, încăpuţi, nu se ştie cum, în ramele lor ca neşte ţări încuiate. Şi doar la mîna pictorului care hotărîse cu mult timp în urmă cine are voie au nu să privească *afara*.

Pe ultimul pas al coridorului, cineva mă vîna cu ochi aprig. Tînăr domn; mîini încrucişate pe piept; picioarele fixe-n pămîntul muced de sub el. Părul în neordine; şi-o căutătură arsă, cu ceva capiu, abea simţit prin zaua puterii. Buze deschise şi de uimire şi de suspin, şi încă de-o dezamăgire care i-a amuţit pînă şi cearcănul. Se înfipsese pe urma paşilor mei, mă fugărea, trăgîndu-mă să-l văd mereu. Avea ochi de culoarea cuarţului fumuriu. Erea *Prinţul cu flori de crin*; iar crinii îi ereau chiar mîinile. Privea drept în faţă, aşa cum mi-am dorit întotdeauna de cînd i-am aflat întîia dată profilul la Cnossos…

Cercînd să-l străpung la rîndul meu, îmi dau seamă că e o imagine ipotetică; o spionare fantastă a ceva interzis de intim. Cel ce l-a zugrăvit erea dincolo de oglindă cînd l-a vezut. Iar el nu după noi privea, ci într-un dublu pereche pe care trebuia să i-l calculeze publicul…

Ne-am tîrît într-un tîrziu.

Lăcatele se-ncrîncenau în urma noastră, iar Elia bîntuia curtea cu sticla-n ochi. Ieşeam tocmai pe poartă, cînd o ţiglă se desprinse şi se fecu ţăndări peste treptele de sus. Denspre pod, se auzea acelaşi vals stafidit, poamă otrăvitoare. Casa, lăţită ori înaltă mult prea mult, căzuse asupra noastră şi acum ne împleticeam răzniţi cît mai departe de ea. Scuipa cu tencuială şi flegmele i se feceau zob la temelie.

Şezurăm pe-o bordură; terfeliţi şi zvîntaţi în oboseli de necrezut, ca şi cum raitele, vagaboande pren anii ‘80 ai altui veac, ne ar fi rupt picioarele. Zăceam şi nu ne mai ridicam den acel drum. Ca pe graniţă; cînd nu vrei înapoi nicăieri. Priveam tîmp la

pantofii luxoşi ai lui Elia; plini de butoni izmeniți şi de praf… Şi nădragii cu *soupier,* şi redingota la fel de prăfuită, cu nasturi din *œil-de-faucon*, ciupită de epidemia tocătoare a moliilor… Şi cravata cu ac, ca şi nasturii… Şi cămaşa mototolită, desfăcută vraişte în jurul gîtului. Şi vesta; ocru; din mătase; ca un corsaj de aur topit pe talia aceea. Ca şi cum toate ar fi fost doar un omagiu prelungit pentru şoldurile lui Elia şi pentru mijlocul lui… Toarse lent/ acru:

- Am ameți atîta timp vînturîndu-l şi nu mai ştiu ce generație sunt ori dacă aparțin vreuneia. Suntem irepetabili; ceea ce mă amarnic întristează. Dacă o plăcere dispune la încă o dată, cum să mă repet cînd totul se prăbuşeşte în jurul dorinței mele şi nu rămîn decît clevetirile nesărate ale arhivarilor… Văd un manechin cu o dantelă spînzurată şi ştiu că demult, cîndva, am sfîşiat acea dantelă chiar de pe-o femeie trăitoare… Îi văd părul împletit în flori de pus în casete şi casetele atîrnate pe pereți, şi e părul în care m-am vărsat de-atîtea ori… Şi nu mai ştiu nemic; decît ce am perdut.

Cum să nu vreu să mă repet…

A aiurat o vreme, pînă a venit Ev de ne-a adunat. Toca şoptitor declamativ, cu verzii întorşi spre peisaje lăuntrice:

- Mai ții minte, doftore, cînd ne cărau slugile pe la căşi… După ce cădeam cîteştrei zile în divanele lui Chivu Şpertz… Ții minte ? Doftore… Cum erea cînd ne aburcau în carîte şi ne înveleau, şi noi feceam pe morții sub pături, ca să ne lase-n pace, şi-abea urcau pe capră că şi săream să ne mai bem den şprițurile noastre dăulătoare…

···· Ev tăcea grijuliu (poate ca şi dățile trecute…). Îl aşează în spate şi închise portiera cu o bufnitură. Urcă şi rămase o clipă cu ochii peste drum, la casă. ····

- Eu vă aşteptam pe la mine şi voi, nimic. Turtă şi colivă vă făcurăți… Ați venit aci să vă chercheliți cu apă chioară… Haide, hai… O ciorbă de potroace vă trebuie; iar potroacele să fie pe măsura beției.

Şi îndesă un c.d. cu concertul no. 5 de Prokofiev. Ceea ce, după greața senilă a lui Satie, erea precum o găleată de apă iernatică. Elia scheună lîngă mine şi-şi rostogoli ochii înspre şofeur.

Erea cu totul alt pian - interbelic, zdrăngănit, miştocar. O claviatură dată cu vitriol; *rag-time* şi *swing* fecute arşice într-o orchestră ca un bazar. Se urla sălbatic, zgîlțîit, puşlama. Iarmarocul lui Serghei țipa cu damblaua, mustind din partiturile cetite parcă înadins de la coadă la cap… Şi totul sub brînciurile lui Richter.

Elia scapără asasin, încep să se hărțuie - încep să rîd; nervos ori poate icneam doar… Apoi s-a țipat şi, în cele dîn urmă, Prokofiev a amuțit.

- Vezi că-i bună ciorba de potroace ? Gata, te trezişi. Crussemark, n-ai tu habar cît de nesănătos este să te mahmureşti cu bețiile de odinioară… Dezmățează-te, dar nu purtînd redingota lui Gore Ghyca… Ori ai s-ajungi să nu mai ştii nici cum se ține telefonul în mînă…

Elia stetea cuminte şi se scotocea prin buzunare.

- Să nu cauți, că n-ai să găseşti.

~

- Ba da… Uite ! O coastă, pentru tine. I-am promis cucoanei să ți-o returnez în locul ei. Iar pentru Steriu… Un ceferticat de deces, în contul lui Mina Yamandi.

Dau să mă uit. Semnat Hristu Laiu, 1886, octombrie, seara de douăzecişiunu spre douăzecişidoi…, locul evenimentului – *maison*-ul Aglaei Yamandi; deces instaurat pe motiv de ce-i mult strică. Sau supradoză.

Prinsă-n ace - țidula Aglaei. Pentru aceeaşi noapte. Şi împăturit pe lîngă ele, necrologul doctorului, despre care se pare că, după ce a constatat starea celor doi, şi-a zburat şi el creierii. Stetuseră îndopate toate în gaura *décolleté*-ului de la rochie…

Şi, plecîndu-se conspirativ la urechea mea, l-am simțit respirînd. Îmi zornăi un ceas de buzunar peste umăr. Pe capac, înlăuntru, cu litere ca picioarele de muscă: *De la Hristu, pentru Mina*.

Şi mai jos, anul, vag lizibil *1886*…"

Elia

„P-ormă ne am dat seama că pînă şi greierii pot fi mincinoşi. Ori grăbiți. Şi, pînă la urmă, am sfîrşit prin a-i vedea ca pe neşte heralzi largi la guşă, mereu gata, înainte de termen, să sune intrarea uscatei lor doamne. Vara ne-a-ntors ca un caşalot cu o pălitură de coadă, mişcînd toate după ordinea ei şi topindu-le. Dimineață erea încă răcoare. Acum se scurg şi tablele de pe acoperişuri şi fructele de pe crăci. Sunt aproape bătut în cuie pe fotoliul de răchită de sub cais. Bolta e umflată de ciorchini şi aerul parc-ar sta la pîndă. Pisica vecinilor trecu pe sub bălării; nu se-a auzit nimic. Are burta plină şi mă priveşte cu impertinența matroanelor care-şi găsesc slugile picotind. Mă joc cu ea. Se face că mă muşcă de călcîi. O răstorn uşurel. Mănîncă la ai ei şi se împerechează cu necunoscuți, dar doarme cu mine.

L-am chemat pe Steriu. A venit pe la cinci. Mirosea a busuioc şi a lavandă. Şi a pelin… Parcă nice nu venea den strada zborşită de căldură ori de la praful troienit lîngă borduri. Erea ca scos dîn pivniță, proaspăt şi tonic, bun de turnat în păhar şi de dat peste cap cu o sorbitură neîntreruptă. Pisica se fîțîia, îmbîrligîndu-se pe glezna nou-venitului.

- Voiam să dorm. Sau aşa ceva.
- Atunci de ce m-ai chemat ?
- Ca să mă priveghezi. Ce face Zoe ?
- Prostii. De ce mă-ntrebi ?
- Aşa. Eşti patern.
- Sunt multe…
- Mare efort să treci pe-aici. Nu ?
- Se bosumflă de cîte-ori ies dîn casă… Numai Evelyn o mai satură. I-am găsit trîntorului o ocupație de folos…"

Steriu

„Se-a răsturnat şi şi-a pus o pernă sub ceafă**.** Povestea despre gravida tărcată şi cîte şanse are de a naşte în jurisdicția lui**…** Steteam într-un cot**,** în acelaşi pat de patru metri pătrați**,** şi mă zgîiam pe fereastra care pornea din parchet şi se ducea pînă-n tavan**.** Apunea într-un roşu țipător**,** cu cîteva urme de abur ca neşte panglici amețite**;** şi-un vuiet gros**,** surd**.** Seara se ițea dentre crăci**,** veştejind zăpuşeala de peste zi într-o răcoreală potolită**.**

Se trase înfrigurat spre marginea cuverturii**.** Am tins mîna după el şi se-a oprit**.** Asudase**;** cernea lumea prin gene**.** Şi-mpunse-oleacă-n atlasul pernei scurgîndu-şi verdeața peste brațul meu**.** E inconsistent**;** parc-aş dibui cu palma pîn nori**.** Iar cînd se-a-ntors cu fața în sus**,** am vrut să-mi amintesc despre un vis vechi**,** în care lăsam un ceas unui bijutier**.** Ca el să-i facă nu-ş'ce**…** Ca să fie de neuitat celui ce-l dedeam**.** Însă nu am reuşit**.**

Murmură tărăgănat de departe**:**

- A fost o dimineață scurtă**…** Unde să scriu că**,** abea azi**,** după atîtea ruşinări feciorelnice**,** mi-am perdut pecetea în faldurile-acelei zdrențe**…** Iar tu priveai ordonat**,** netulbure au altcumva**…**

- Îmi faci certare-acum**,** că nu te am trezit ? Că nu ți-am zobit visu-n cioburi**…** Că nu te am oprit**…**

- Oh**,** nu**…** Doar ciuda mea pe mine însumi că**,** ceea ce nici un trup de femeie n-a izbîndit**,** uite**,** o a fecut extinderea brodată a uneia care e oale şi pavaje**…**

…. Dar tot tu eşti de neiertat**.** **….**

Eream alături de tine**.**

Dansam pentru tine şi mi se părea că doar un lux morbid ar fi îndeagiuns de aprig spre a-ți fura gîndurile**.** Căci**,** luînd-o-n brațe**,** n-aveam scop decît să te ştiu pîndind a o rupe-mbrățişării mele**…** Să-i sfîşii pînă şi-amintirea**…** Substitutul unui corp a cărui identitate o voiam pulverizată**.** Într-o cameră cu femei şi bărbați**,** din femei să nu mai rămînă nice moaştele**,** să fie ostracizate dimpreună cu tot ce le slujise**.** Iar tu steteai şi steteai**,** şi steteai**…** Şi atunci am simțit cum mă ghintui de furie**.** Şi-o am împins peste patul ca un cosciug cu baldachin**;** şi-am zdrobit-o sub mine**,** cercînd a profana tot şi toate**,** cu un dispreț neruşinat pentru chiar propriile mele averi - gîndurile**.**

Mă voi fi încrezut geloziei tale**.”**

Şi Steriu se simți pe jumătate vetust**.** Căci împărțea gloria dătătoare de fiori a corupătorului cu cei de pe lumea ailaltă**.**

„I-am privit tălpile**,** aşa cum rămăsese doborît**.** Floare pisată-ntre alte flori țesute**.** Într-o îmbrățişare de mică întindere**.** Amintindu-mi de cum îl punea Ev alături de sirena lui Andersen**,** cea care**,** de dragul oarecui**,** călca pe cuțite**…”**

Res nullius[112]

Elia → Steriu

- Ți-am adus cataloagele pentru bibliotecă**.**

- Ce să fac cu ele ?

- Mă tot întrebi dacă am cutare şi cutare**…** Nici nu ştiu ce mai am prin casă**.** Poate găseşti ce cauți**,** de fiecare dată cînd eu rădic den umeri**.**

Steriu

„Se trase fîşîitor spre uşă**,** în vreme ce pe scări se auzea larma celorlalți doi**,** veniți din oraş**.** Dînd buzna**,** Mavrogheni sări**,** mîțîindu-se şi înfigînd cängi mignone în gîtul meu**,** iar Ev mă bălăcăreşte din urmă**:**

- Stere**,** Stere**,** crai de nume**,** astăzi te vom scoate-n lume**…** Şi-n tărîmul tău pe dos**,** vom găsi un loc frumos**,** să te dăm la adăpat**,** la nutrit şi la castrat**.** Ce faci coane Turnule !**…** Hai să trăieşti**…,** mînca-ți-aş coaiele**;** că mi-ar ajunge cît pentr-o *săptămînă***;** *nebuni* să fie**…** Las-mă să te-ntîmpin**;** ori măcar să-ți pun piedică**…**

- Afară ! Lipsiți grației mele**…**

Zoe mai scîrțîie o vreme şi-şi dedu drumul de pe mine cu o bufnitură**.**

- Se-a dat Eva jos din nuc**…,** fecu Ev zîmbăreț**,** turnîndu-şi ceva într-un păhar**.** Picior peste picior**,** cotoi mulțumit**;** rememorîndu-şi cine-scie-ce**.**

- Primeşte şi mandea un *tabouret de grâce* pe lîngă bazileu ? Vreai să te-ajut ?

- Prea multă amabilitate**.** Să nu faci urticarie**.**

- Propriile apucături m-au exasperat deja**.** Prefer să le cultiv pe-ale altora**…**

- Odihneşte-te şi tu nițel**.** Trage-ți sufletul**.**

- Oh**;** fă-mi rost de-unul mai-ntîi**,** ca s-am ce trage**…**

*What have you been chattering about ?***…**

[112] Lucrul nimănui **(**lat**.).**

- *About your uttermost lack of virtue.*
- *Virtue is mere another name for disappointment.*
- *Disappointment is a precise temptation.*
- *Lo ! dear… Do see the truly & unabridged filling of what people usualy call virtue. A mere temptation. But, I must admit it, never appropriate enough to yeld to*[113]*…*

Apoi. Am dat de tot felul de nume şi titluri, şi ediții de mi se-a ridicat pielea pe spate.

- Ev… EVELYN !
- Yes, *dear*…
- Ce-s astea ? *Vathek*[114], ediție din 1784…, De Quincey…, Byron, Byron, Byron, Coleridge… Chaucer, Milton, Milton, Tasso… *Adone* ? **(!)** *Eikon basilike*[115]… Martin Opitz… *À rebours* ? **!**… Au cîte-o stea-n stînga; tot raftul are… Princepsuri. Înspăimîntător ! Perault, Hoffmann, Brentano, Brentano…

Elia se întoarce c-o steaclă de lapte-n mînă:

- Ce faci, te descurci ?
- De unde ai astea ?

.... Şi-i arătai numerele dîn catastif. ....

- Nu ştiu, zău… Hai că mă duc. Ies cu aia mică pe-afară. Uite, trebuie să fie în spate, sus de tot; raftul al doilea…

Am fecut acrobații pe scara adusă de la debara şi am scos în cele dîn urmă cîteva minuni tocate, găurite ferfeniță pe margini ori chiar şi prin cotoare. Cu lupa-n ochi, ne uitarăm ca la identificare de cadavre; ori ca-n arhiva lui Noe. Le cercetarăm cu grijă dosurile; şi paginile de titlu. Urmînd autenticitatea febril - eu, sau funcționar - Evelyn. Tot răsfoind şi căutînd, Ev se porni să necheze dînd peste o pagină de gardă, cu încă un text; de mînă…

- I-auzi ia ! *Laus Stultitiæ*[116]… „Îmi laud nebunia…, şi-ți dau dovadă nouă că nu e izvorîtă din prostie, ca cea den cartea ce îți las. Ci toți cei ce se prăbuşesc în neputință, sfîrşesc perzîndu-şi mințile. Nepotrivirea-i ca o ologeală; şi tot mai fericit aş fi

[113] - Despre ce tăifăsuiți ?
- Despre completa ta lipsă de virtute.
- Virtutea e doar un alt nume pentru dezamăgire.
- Dezamăgirea e o ispită precisă.
- Iaca ! Dragule… Vezi adevărata şi deplina umplutură a ceea ce, în genere, oamenii numesc virtute. Doar o ispită. Dar, trebuie să recunosc, niciodată destul de potrivită spre a i mă abandona… (engl.)

[114] *Istoria Califului Vathek* de William Beckford (1760-1844).

[115] *Imaginea suveranului* de Charles I Stuart (1625-1649).

[116] *Elogiul nebuniei* de Erasmus de Rotterdam.

chior, ciung ori şchiop ori chiar zăcînd, decît ştiindu-ne ca peatrele-n firide.” Stai că n-am terminat !… Şi tăte-s pe frînceşte… Pe Charles d’Orléans. Zice-aşa:

„Lamentul unui bărbat sună jalnic; chiar şi atunci cînd e din sfintele dureri ale poverii ce nu se poate numi… Cerc a rămîne drept în strană, deşi distanța de mărul vrerii mele iscă mult chin tăcerii dîntre noi… Îl las pe prinț să-ți spună ceea ce eu n-aş vrea vreodată să-ți şoptesc.”- 1885

- Cine semnează ?

- Nu’s semnate. E-acelaşi scris. Tre’ să mai fie ceva şi pe-aici… Da ! Asta e semnată mai încolo cu un an. Un *Satyricon* din 1804 (curată neruşinare !)

„Consideră că-ți dau în dar un coş de tuberoze. Poate-or ține mai mult plăcerile scrise decît cele ofilite. Consideră-le reci şi crude la atins, trage-le-n tine şi împrăştie-ți-le-n pat. Am dormit două nopți cu cartea asta. Ține-o şi tu preț de măcar o clipă în mîna ta de ceață. O să te simt.”

- Mai sunt ?

- Ă-ă… Ba da ! *Cours d’amours*, datat mai 1886: „…Aşa cum un condamnat îşi doreşte călăul.” Na, că ăsta are şi-un nume. Semnat, fără floricele-n cozi: *Hristu*. Ev ridică ochii, distrat, la mine. Şi-şi mai turnă neşte cognac în păharul rămas pustiu.

.... - Hristu, zici ? ....

- Da, uite colea. Dar către cine-or fi, mai ştie osul lui la țintirim.

- Şi cum aflăm…

- Nu se. Mai mare paguba-n ciuperci.

- Zici că sunt scrise de aceeaşi mînă ? De unde le-o avea şi Elia…

- Dă-i pace. Hai să le punem înapoi. Numele rămas în arhivă e garanția eşecului. Splendorile sunt anonime. Nu ți-am spus ?… Istoria e fecută dîn mitologii… Capodoperele sunt în afara consemnării. Istorismul nu înşiră decît banalități. Nu poți supune evenimentul rutinei. Dacă vreai să se-aleagă praful de ceva, înregistrează-l. Basmele sunt singurele probe nediluate.

Adevărurile, cînd zac prea mult, se fac poşircă.

Şi ce va fi fost trecutul, decît un viitor întors pe dos…

In the afternoon[117] **- Steriu→Elia**

- Dac-aş putea să te rog…

[117] După amiază (engl.).

- Orice.

- Aveai atunci neşte hîrţoage; cînd ne vom fi-ntors. Ceferticate de deces şi necroloage… De-ai vrea să mi le-arăţi oleacă. Să văz ceva în ele...

- Cum nu… Aşteaptă să le-aduc.

Steriu→Evelyn

- Ev; ia uită-te la garda lui Erasm şi la întocmeala asta… Îţi zic cumva ce-mi spun şi mie ?

- De nu ar fi tremurătura şi razna-n jos de la ţidulă, aş zice că-s de-aceeaşi mînă… Aceleaşi depasante nărăvoase, aceleaşi ascuţimi de brici…

- Şi-aci semnează Hristu Laiu; iar pe-astalalta-i scris doar Hristu. Date de doctor oarecui. Ci oare cui ?…

Cœna (Steriu)

Zoe, urmărindu-l pe Ev cum îşi aranjează dichisul cu cozi emailate:

.... - *Don't mind. May I ask you in what consists your dinner*… ....

- *Our enemies*.

- *And who are those delicious enemies* ?

Ev, turnînd din muscat. Lejer, cu trufele-n faţă, tuşeşte hîtru:

- *The Human kind*[118].

Molfăie, se umple de pudră de cacao. Zoe se-amuză discret, îmi trage un ghiont pe sub masă şi zăngăne din tacîmuri…

- Ev, dă-mi te rog puţină apă…

- Apă ? După pepene ?… Nu, dragă. Apa merge după prune. După pepene merge doar lapte.

- Dar nu mai pot !… (scîncind)

La care Ev face:

- ZOE ! *Finish your dream please. Come on dear, be a good girl as ever. (And he made a lot of noise with the cover in the plate, trying to slash God-knows-what.)*

[118] - Nu te supăra, te pot întreba în ce constă cina aceea, a ta ?
- Duşmanii noştri.
- Şi cine sunt acei delicioşi duşmani ?
- Spiţa omenească (engl.).

Mă-ntorc înspre Elia:

- Similaritatea grafiei mă intrigă… Cum au ajuns la tine ?

- Dar Dumnezeu ştie, omule, lasă-l în pace. N-a zis că habar nu are ? ! (Ev, stropşit, cu gura plină de-o clisă maron.) Elia înghite şi ia den paharul de Tuşnad:

- Nu există discontinuitate. Lucrurile sunt fireşti, orice le-am face; îşi văd de traseul lor. N-apar şi dispar aiurea… O fi o cale să le dăm de origine. Să ne uităm oleacă prin actele casei. Maică-mea a păstrat tot felul de registre… Cufere de hîrţoage cu parfum de petale arse… Dacă te-or ţine răbdările… Dîn vremea Regulamentelor Organice…

Pe la trei, eream în pod, scociorînd după capricii. Praf cît cuprinde, lăzi cu încuietorile căsăpite; scaune damblagii, cu arcuri cîrlionţate sărind din pielea întinsă tobă şi pleznită de veche. Mobilă tocată, vitrine pustii; paravane sfîşiate. Cîte-un nor de molii cotcodăcind deranjate de intruşi. Luminatoare afumate de jegul ploilor din ultimul secol. Cucuvele lăcătuite, să nu dea nici o bîjă de aer pe maidanul de sub ţigle… Tablouri paradite, atîrnate de grinzi; sfori şi frînghii lăsate cuibar peste tot; catastife cu coperţi groase, cu etichete scrijelite şi cotoare mîncate. Şi o putoare străvezie de pişat guzgănesc, amestecat cu rumeguş de hîrtie. Elia, c-un laţ de chei, jupîn domestic cu ghetele fecute harcea-parcea, escaladînd gunoaiele zăcute stivă.

- Podul ăsta; a adunat leşurile tuturor obiectelor din trei case. Închipuie-ţi cum apasă… Dar şi cînd s-o prăbuşi… Mama nu-şi arunca nemic den trecut. Îl dosea aici şi-aici înţepenea. N-am stat niciodată să cercetez. Nu-mi-e-n fire. Memoriile mă castrează.

- Şi actele…

- Am avocaţi… Ei ce-ar mai mînca. În afară de hoituri…”

Domine redde mihi legiones !

[119]

Steriu

„Aşa că**.** Voi fi plecat singur să caut sorgintea acelor cărţi iscălite-n paşi de tandreţe**.** Şi întrebările îmi zornăiau mărunţiş pîn buzunarele minţii**.** Să caut**.** Ce să caut**.** Ş-un' să caut**…** Cînd timpul îşi aşează-a sale peceţi pe orişicare fir de vreme**.** Nu am găsit nemic**;** auzind doar cheia hîrîită a lui Petru cum hodorogeşte în poarta cunoaşterii mele**,** pentru a mă lăsa pe dinafară**.** Abea-ntr-un tîrziu**,** căutînd argintărie veche**,** am dat peste-o trusă hirurghicească**,** de o eleganţă nemaiîntîlnită**.** Tot felul de obiecte cu îndeletniciri uitate**,** cu gravuri de înflorări care nu se trec şi care nu pălesc**…** Cu mînere îmbrăcate în sidef**…** Iar desenul gravat erea o împreunare bine împletită între un H şi un L**.** L-am luat**.** Erea un gentoi enorm**,** din toval**.**

- Ah**,** da**.** Vedeţi**,** noi nu vă putem da nici un detaliu**;** deoarece noi nu ne ocupăm decît cu vînzarea**...** Dar uitaţi aici cartea de vizită a celui care ne va fi furnizat acestea**…**

.... Au pus totul într-un pachet vişiniu**,** cu panglică neagră**;** ca un top de condoleanţe**;** ori ferparuri mortuare**.** Cu toată tehnica **....** ambalării**,** cu ţiple**,** foi şi etichete - extindere a standardelor erotice**;** seducţia fustelor multe**.** Abea acasă a urmat deliciul**.** Cînd l-am desfăcut în toată splendoarea**.** După ce am săvîrşit a-l admira**,** luai şi bucăţica de carton cu numele şi adresa samsarului**.** Sub crusta de zoaie şi-amprente groase**,** se ţtea un Alexei Sutin**,** cu acareturile încartiruite în strada Zarzărilor**.** P'ormă am aflat că strada se chema cu totul altfel**,** dar că**,** într-adevăr**,** erea plină de zarzări**.** Care**,** nefiind cu fructele-atîrnate pe crăci**,** puteau fi şi plopi**,** că tot aşa de bine i-aş fi recunoscut**.**

Casa**;** vraişte**.** Sun-a doagă şi nu mă-nţeleg cu nimeni**.** Nici unul nu vrea s-apară**.** Un nonagenar **(**în sensul că merge pe-o sută**)** iese în pas alergător**,** scuzîndu-se că l-am prins pe oală**.** Fumează haşiş şi se uită binevoitor-holbat la intrusul de mine**:**

- Cărţi**…** Ce te-o fi interesînd**…** Îţi dau cărţi cîte vreai**.**

- Nu**,** că sunt unele de mai scria ceva pe ele**,** la început**…**

- Se face şi-asta **(**îndrugă belaliu moşul**).** Ţ**…** Hai să caut pe-aici**,** să văd catalogul de la licitaţie**…** În ce an au fostără**,** dragă**,** vîndute ? Nici anul nu-l ştii ? Dar ce Dumnezeu ştii tu**,** dragă ?**…** Ascultă**,** mata**,** oleacă**;** eu n-am vîndut cărţi**.** Eu mă ocupam de objecte rare şi de moşteniri groase**.** Eu cărţi n-am avut**…** Dar pot să-ţi zic ce a mai fost cînd cu sculele de care te plîngi**…**

[119] Doamne**,** redă-mi legiunile ! **(**lat**.)**

Cu două perechi de ochi pe lîngă ceilalți mulți cu care l-a înzestrat rasa, moş Sutin s-a apucat să răstoarne *fişierul*. O gioarsă de magazie în care fecuseră cuibar ilegal multe specii aparţinînd cîtorva ordine. A trimes după cahfea; mi-a întins un scaun. Ne pregăteam serios de taifas; apoi a purces să-mi înşire d-ale tinereții. Cum a stat într-un coteț de frica verzilor; cum a fost invitat să facă şi să dreagă la nu ştiu unde, sus, dar el şi-a păstrat locul din banca lui… (în Elveția, zic eu…) Să nu se-amestece cu goimi fără dumnezeu. Cum a intrat în puşcărie pentru ultraj împotriva bunelor moravuri. Şi-acolo, culmea, a dat de ce se-a ferit, stînd în coteț… Ce erea să facă ? Să-şi scoață ochii-ntre ei ? Dar şi cînd s-a-ntors acasă… L-a aşteptat Raşela ca pe-un măr copt; cu burta la gură. Cînd a-ntrebat al cui e, a zis că „avem paşaport pentru State”… Să fie la ea şi la neamul ei de afurisită !

După trei ore în care m-a dăulat, legănîndu-mă şi tărăgănînd, a scos un dosar ca o zdreanță şi a silabisit într-un jargon indescifrabil. Ori chiar erea limba lui de casă:

- Mda… Uite-ia. Trei cumpărători am avut. Domnul *Nicanor Percea*; domnul *Luca Feriu*… Şi doamna *Mabel Yahl*. Ah, acum ştiu... Doamna Yahl e de neuitat… Avea un păr splendid; roş ca un foc întreg. Frumoasă muiere… Înaltă, zdravănă. Şi îmbrăcată… Of ! Dragă; ce vremuri… Da. Păi, zice aici că a fost o licitație care cuprindea tot ce erea într-o anume casă care trebuia golită de valori… Prostii. Cică s-o-ncuie. Am trăit destul ca să-i verific. Casa o au lăsat în paragină; dar de cîte ori trec pe lîngă ea, se-aude-o nebunie de vals de la etaj, de m-apucă jalea. Aşa că nu au fecut deloc ce-au zis. Nu înțeleg de ce şi-au pustiit domițiliul de objectele cele mai frumoase, dacă tot au rămas să cînte… Am zis mersi că nu mi-au adus şi tablourile. Şi restul de mobilă…

Mă căpiase cu vorbăria.

- De cărți zice ceva ?

- Stai… Sfeşnicele le-a luat Percea; şi văsăria… Feriu a înhățat bijuteriile şi neşte vechituri lucrate-n argint… Madam Yahl a luat biblioteca - un *régence* magnific… Pe urmă a consimțit să ia şi cărțile. I le-am dat la juma’ de preț… Da. Numai trusa va fi rămas la mine. P-aia n-am reuşit s-o mărit cu nici un chip. Te-o fi aşteptat pe matale.

Îmi face cu ochiul; țicnit nevoie mare. Îi mulțumesc vînăt de nervi. Îl las în urmă, înşirînd vrute şi nevrute despre cît de roşu şi mare, şi enorm erea părul doamnei Yahl, şi ce monoclu scump avea, cu un fir subțire ca cenuşa…

Mă învîrt şi eu pe muchea damblalei.

Bănui cine erea Nicanor Percea.

Bănui şi cine va fi fost Luca Feriu.

Dar zău că nu voi să ştiu cine-i Mabel Yahl !

(„Cauți ceva ?… Spune-mi mie, altfel iai plasă.”)

~

Crussemark History
Ex Libris

Elia

„A cunoaşte zonele sensibile ale unei biblioteci e comparabil doar cu a cunoaşte zonele sensibile ale oricărui fel de trup**.** Bibliotecarul e-un anatomist**.** Căci *a căuta* într-o bibliotecă se suprapune pe *a ordona,* iar *a ordona* este o plăcere în sine**.** Deci *a căuta* este reconstituirea unei plăceri în sens invers**.**

Un *voyeur* va prefera întotdeauna o bibliotecă pe un singur rînd**.** Dacă va zări cărți aşezate şi mai în spate**,** se va simți frustrat**,** căci el doreşte să vadă fără să participe tactil**.**

Dar există şi cititori care gustă plăcerea directă de-a renunța la spovedania cataloagelor şi de-a se lăsa tîrîți în delectarea fără echivoc a simțurilor**.** Neşte rafturi înalte**,** care necesită ascensiuni pentru a putea fi cercetate**,** pot furniza nevroticilor o puternică amețeală - dimpreună cu satisfacția de-a atinge un teritoriu mai puțin străbătut**.**

Există maniaci care caută cu poftă tremurătoare exemplarele nedeschise**,** în care *coûpe-papier*-ul nu a încăput vreodată şi cotoarele sunt neridate de vreo extensie**…** Iar**,** dacă aceste exemplare sunt şi rare**,** fiorul va fi pe măsură**.** Găsitorul se poate preface a cerceta**,** el nedeschizînd cartea complet**,** sau poate să o violeze de-a dreptul**;** de dragul violului**;** tăindu-i paginile fără să se uite măcar la număr**.**

Mai există gerontofilii care se uită după marfă de anticariat**,** a căror expertiză merge mai departe cu atingerea**,** căci ei vor încerca să şi restaureze ceea ce iubesc**.**

Sunt şi cei care vor o relație reavănă**,** parfumată cu ce trag în nări - praful de tocătură de hîrtie şi izul de cerneală**.** Şi pot sta minute-n şir suspendați într-un amor olfactiv**,** dărîmați de mireasma de la îndoitura paginilor sau de senzațiile care traversează peste epoci pitite-n foile bine-zăcute**.**

Şi-ar mai fi şi cei ce cetesc de la coadă la cap**.** Invertiți rafinați care ordonează totul după dorința lor**;** pînă şi gîndurile altora - în măsura în care o carte mai reprezintă gîndurile cuiva**,** sau numai propriul său trup**.**

Şi încă**,** mai sunt unii**,** puțini**,** ce-i drept**,** care îmbină toate aceste plăceri şi multe altele pe lîngă**.** Şi care îşi petrec o viață-ntreagă la picioarele cinstitelor lucrătoare publice care sunt cărțile**…**

Dintr-o necesitate de-a converti totul la posibilitățile mele**,** am împins adorația pe marginea viciului**.**

Am cărți pentru care am fecut coperți în piele**,** pentru plăcerea mîinilor şi conținînd ghicitori baroce pentru inteligența lor**…**

~

Iar între pagini, am pus grădini întregi de plante şi flori despre care să uit şi să mă surprind peste ani ca şi cu neşte predicții – uscate, iască şi fragile ca aripele de animal fantastic…

Într-altele voi fi turnat parfumuri scumpe, cu aceeaşi intenție de surpriză contrafăcută, ca peste vreme să simt o nouă distilare a acelei miresme…

Pe unele le voi fi ferecat în geme şi argint, şi lemne rare. Una anume o-am închis cu lacăt, iar cheia, pe măsură - e-un fir de păr din coada lui Ev; iar pe copertă şi cotor, semn de mizerie splendidă - am pus sidef. Puroi bogat, din fund de mări - gentil montat în ciucuri albi fără de licăr; ca vreo boală. Perle voalate în scumpă stridență…

Şi alții, cu paradisuri iluzorii, țintuiți preventiv în ametiste, să nu le răsufle beția printre rînduri…

Nebunul izolat, nemernic, batgiocorind o lume-ntreagă cu frumuseți stîlcite, nefireşti, cu vinurile lui fetide, culori răstălmăcite şi țestoase ghintuite[120]… Pre-acela-l voi fi prins în onix, hematit şi *pierre-de-Lune*… Să ştiu doar den vederea lor cu ce pecate crunte mă voi desfăta-n lăuntru.

Şi mai aveam turcoaze şi smarande în stele mici, risipite ca semințele într-un fildeş - pentru *Cours d'Amours*. Sau cristale de cuarț citrin pentru *Crăiasa Zăpezilor*. Aveam coperți împletite din pai pentru cărțile despre *sauvignon* şi *merlot*, ca răchita pe damjană… Şi cuirase nituite ce închideau *Arta Războiului*; lucru fascinant, care trebuie pecetluit şi adulat pe-ascuns pentru a-şi păstra fascinația…"

....

Stere

„Caut o anume carte; n-o găsesc în cataloagele lui Elia. Trec pe la Ev să văd de o are. *Opera Medica* - 1679, Sylvius. Cad pe divan, cu vraful de hîrțoage în brațe. Găsesc multe altele; o groază. Mă perd în descoperiri. Şi-aflu-ntr-un tîrziu ce-am vrut mai-ntîi. Ev zace cu un Webster pe genunchi. Scormon leneş prin cimitirul prăfuit. Scara se hîțînă ametită. Mă proptesc de-un raft. Sylvius îmi face discret cu ochiul dentr-un loc unde nu ajung. Mă scobor; mut iar scara şi mă urc. Sylvius, şugubăț, sclipeşte înapoi, de unde am plecat… Mă enervează, sar de pe scară şi m-agăț de muchea unui raft; rămîn în gol; dar am pus mîna pe coțcar.

Îi şoptesc victorios lui Ev să-mi aducă mobila sub picioare; mă priveşte dezorientat - îi zic ce căutam şi face:

- Da… Aia carte. Pe mine m-a alergat o săptămînă prin toată casa. Pe tine văd că te place, ți-a cedat repede…

[120] J. K. Huysmans — romanul *À rebours*.

Novembre

Vîntul spulbera ultimele frunze de pren copaci. Ca neşte aripioare de tablă. Iar cînd cădeau, mai zdrăngăneau un pic şi se desfăceau într-o tocătură aurie. Ca şi cum peste oraş se-ar fi coborît un stol de molii enorme şi se-ar fi zbătut, lăsînd în urma lor un polen trist.

Pe la amiază, începu să țîrcîie ploaia. Şi apoi, totul se-a fecut o baltă mare. Noroaiele scînceau întinzîndu-se pîn străzi. Un lapte pămîntiu, lipicios, care se prindea de tălpi şi de roți, şi d-orice. Şi aşa cum, în iernile grele, cetatea se-nfundă de zăpezi, tot astfel, în aceste zile, mlaştina lățită pe caldarîm împotmolea totul în scîrba neputinței.

Steriu

„Cerul se tulburase cu o urîțenie atotcuprinzătoare; ceva de jeg grețos care venea mai mult din uniformitatea nuanței decît .... din consistență. Credeam în sfîrşitul lumii ca-n ea însăşi. Iar lipsa grației e un abject, binemeritat şi posibil sfîrşit. ....

Neverending rain[121]. Înc-o dată; şi-nc-o dată. Vom fi fost nesătui şi-acum nu mai putem s-o ducem… Roadele se zbăteau avortate sub mîl şi crăcile copacilor nu se mai plecau decît la deasa recoltă de picături. Nici aer nu mai erea. Icrele zburau luate-n rafale, iar păstrăvii-şi feceau cuiburi pe la streşini. Lipitorile se hîrjoneau pe spinările vacilor, iar vacile încă mai zburdau umflate pe păşune; cu gaidele-n sus… Pe sub potopul ce vălurea pe post de vînt.

Turbări indecise roiau vrej în capul meu, iar văzul îmi trăgea scatoalce cumplite - imagini de tot rahatul; de mi-erea şi jenă să le privesc. Nu mai exista *lux*; exista doar o pomadă de uns roțile dricului. Un clei mărunt care se colează discret şi se urcă perseverent; pînă la genunchi. Am cizma plină… Nu sunt un pedant; nu am fetişul încălțărilor curate. Dar nici nu îmi place să calc în resturile nimănui. Şi nu îmi place să îmi alterez mersul cu astfel de resturi. Dar îmi place să-mi umplu picioarele cu pămînt; în afara oraşului. În afara oricărei activități umane. Îmi place murdăreala ingenuă a mîlului băltăreț. Şi îmi place curăția putreziciunii fireşti.

Dar nimic den toate acestea nu se mai întîmplă în preajma mea. Ci altundeva, loc despre care eu nu am ştiință."

[121] Ploaie nesfîrşită (engl.).

Stere → Evelyn

- Mă dau cavaler de Santiago, da' uit'te cum me fac ca boul pe cicioare. Pîn'la jumatea carîmbului me umplui de zloată…
- Cum altfel… Numai un aristocrat se mînjeşte de căcat atunci cînd i se dă drumul în cocină. Plebea are obicinuință-ndelungată; nu se pătează cu una cu doauă…

Elia

„Am trecut o vară ca un mormînt. Mucedă, greoaie, saşie şi balcîză. Temeinică în surpare; statornică în ghinion. Ca şi cealaltă şi ca şi cea de dinaintea celeilalte… Stagiuni de lene monstruoasă; ca uleiul rînced. Sub un oraş sastisit, cu fructe zaharisite pe crăci şi o destrăbălare egală; fără interes. Am prins sfoigeală; miros a doagă; şi m-am acrit. Am nevoi neîmplinite de prea mult timp; am cele mai grave aptitudini pentru delir. Şi o gîtuitoare lipsă de camarazi. Mă perd în devorarea fostelor păcate, mă tăvălesc cu sîrg în fața noptierei - iatacul meu cel sumbru, plin de plăceri îmbuteliate ori aşezate cu finețe-n plicuri - ceaiuri bine şi mărunt pisate… C-un singur ornic drept străjer - dorința înmulțită înc-o dată, din zi în zi, din şase-n şase ori den două-n două; ceasuri. Şi cîte-astfel de prea precise ore zac rînduite în absență, între flaconul fermecat şi prințul ce-şi găsi o broască pe măsură…

Încerc să strivesc capul şarpelui meu de casă."

....

Elia → Steriu

- Abea-i jumatea lui novembre şi ploile ne-au întors reci în spulberare… Toamna lui Evelyn fusese lungă; tihnită. Ca într-un sanatoriu unde pînă şi medicii se-au dogit a ramolisment. Ca şi cum numai Ev trebuia să sclipească.
- Asta-i vremea extravaganțelor, nu căldurica verilor trecute. Acum să feacem ceva… Cînd toți stau în case zgribuliți de oroare şi vîntul tîrîie apele peste lume… Şi parcă să zic că mă obişnuisem cu ploaia. Dar frigul…
- După un anotimp smintit - vara asta, bearcă şi înnoroiată - uite că apare unul firesc; o toamnă cu atribute cumsecade, deşi rapidă cu mult peste dorințele noastre.
- Atunci, Elia… Nu ne mai rămîne decît a primi violul surprizei şi să o răsturnăm într-o plăcere de două ori mai crîncenă, cu cît neavînd ştiință de ea, nici nu ne-o am dorit.
- Ce vreai tu, Stere ?…
- Dar oare m-ai crede, dacă ți-aş spune ce vreau…

„Şi-am plecat împreună să ne prefacem a căuta cărți la Sonjacoffski. Iar cele ce vom fi găsit păreau a fi în continuarea celor ce le lăsasem în urmă, sus, pe raftul prăfuit den colecția anesteziată a lui Elia.

~

Ev ne-a păsuit, plecînd cu Zoe; indulgent cu năravurile noastre de copii ce vor să ajungă în centrul pămîntului găurind podeaua. Şi-au tras redingotele pe ei şi-au ieşit amîndoi să bată maidanele.

Elia a rămas o vreme cufundat în cercetare, apoi, febril, a început să-mi deie diverse volume din care curgeau zoaie de praf. Am fecut o stivă în mijlocul încăperii şi fără să mai stea mult pe gînduri, le-am luat pe toate şi le am cărat la el, pentru a le socoti dimpreună cu celelalte.

A doua zi, pe la unşpe seara, după ce vom fi înghiţit tot jegul de pe ele, cărţile celea începură să se trezească din leşinoasa lipsă de interes în care fuseseră ţinute pînă la năvala noastră. Au început să apară date. Cîte un nume. Ne-am jucat îndelung cu ordinea în care au fost scrise acele pagini de gardă; şi cînd au fost ele trimise drept epistole… Iar cînd am considerat în aceeaşi măsură că am reuşit să le potrivim cumva, am început să le lecturăm, luînd fiecare scrisul care i se potrivea şi cu care se-ar fi asemănat - drept indiciu al alegerii. Şi cercînd a face abstracţie de frîncească mucegăită în care ereau adresate.

Stere:

October is a life-long romance. But november is the one who rapes me[122]*… Am curtat mizeria bunului simţ plătind o înjurătură largă. Şi am închis porţile. Voi să fiu singur. Dacă toamna nu mi-o surprind, atunci nu mai pot surprinde pe nimeni. Voi să fiu singur - e ultima mea tandreţe. M-a tocmai izbit în tîmplă o uscătură de frunză căzută din lenea vreunei crăci. Voi să fiu singur. Să mă zbat între două ceaiuri. Voi să fiu singur. Voi să rămîn cu tine, Mina. Eşti singura mea toamnă.*

Elia:

Voi fi străbătut dulcele mîl din fundul unui lac zbuciumat. Şi voi fi săgetat tulbureala acelei ape cu voinţă şi prospeţime. Dar, cînd am izbucnit pe oglinda ei, afară, aerul erea limpede. Şi deopotrivă beznă.

Stere:

Mi-am siluit ghinionul întîmpinîndu-te. Să smulg din haznaua cu blesteme şi ultimul dram de durere. Cădelniţez rar prin preajma ta. Iar tu ameţeşti fără a ajunge să visezi. Aş vrea să cădem la aceeaşi vreme.

Elia:

Atunci cînd plăcerea mea-i un scrîşnet, tu eşti jungherul meu. Iar atunci cînd tu eşti jungherul meu, eu sunt peatra pe care să întinereşti.

N-a tresărit nimeni lîngă mine, Hristeo; şi-atunci, nici eu n-am tresărit. Ziua se-a stins în creştetul bolţii mele, dar pentru o

[122] Octombrie e o romanţă cît o viaţă. Dar noiembrie e cel care mă violează (engl.).

vreme n-a lăsat loc pentru nemic altceva. Nici măcar un nufăr nu s-a speriat deasupră-mi şi-atunci, am ignorat şi eu năvala nopţii.

Şi nimeni nu a ţipat să mă trezească, şi-atunci mi-am dat drumul în noul ocean pe care mi-l aduceai tu - somnul tău.

Stere:

Acum abea, la sfîrşitul verii, ştiu de ce-o urăsc pe-Aglae. Te-a stricat înaintea mea. Te-a avut înaintea mea. Te-a cunoscut înaintea oricui.

Elia:

Va trebui să mă cureţi de toate acestea; pentru a mă putea doborî mai cu spor.

Stere:

Mina… Macul meu de pe urmă. Rupe-ţi sămînţa. Voi să ţi-o ard…

Elia:

A lai laiu gheatru[123]*… Sunt unii ce, intrînd în vieaţă, degustă vieaţa ca pe vin. Şi mai sunt unii, mai puţini, ce din potirul lor prea plin sorb drojdie zăcută şi venin.*

Fii cu băgare de seamă ce iubeşti, căci cei ce iubesc iau soarta iubirilor lor.

Stere:

Petit chagrin de ma famine. Je crêve d'envie pour ton desert. Je pense, mais j'en oublie toute suite; et je m'endors gisant sur tes vagues[124]*.*

Cît pot rezista fără hrană.

Cît pot rezista fără apă.

Cît pot rezista fără opiu.

Cît pot rezista fără aer.

Dar fără umbra ta ?

Am cunoscut războiul în toată grozăvia lui. E ieftin. E la-ndemînă. Tu eşti mai grav decît orice război. Războiul propune. Tu… nici măcar nu dispui…

[123] Alei, negre doftore… (aromână)

[124] Mică durere a foametei mele. Crăp de invidie pentru deşertul tău. Gîndesc, dar uit de-ndată; şi-adorm, zăcînd pe valurile tale (fr.).

Condiția parfumului e singurătatea. Pentru ca un parfum să trăiască, trebuie nu să fie puternic; ci singur… Cîntecul său nu răzbate în larmă. You are my only trace of smell[125]*.*

Aştept un răsărit deja soarbed. Soarele meu s-a scufundat în respirația ta. Hălădui între prafurile de-aici şi tînjesc după stivele de frunzării în care-ți tăvăleşti tu piciorul; şi după iazul care se admiră în ochii tăi… Am închis cabinetul. Nu-l mai primesc nici pe Şpertz. Zac în furtuni magnifice, dărîmat pe vreun divan. Te văd aievea cum răstorni tot cu ritmul plămînilor tăi. Eşti atît de scump. Prețul tău mă-ngrozeşte.

Nu simt nevoia să te am aproape. Eşti orişiunde.

Elia:

M-am nărăvit la propria-mi boală. Şi numai un doctor, ce mi se aseamănă, îmi poate îngriji năravul.

Stere:

Eşti ultimul meu pacient. Asta doar dacă n-o s-o tratarisesc şi pe Aglae. Mai am ceva cianură p-un fund de zaharniță. Deşi, dacă stau să cuget, ceea ce pentru noi e-otravă, poate, pentru rînza ei plină de fiere, n-ar fi decît o banală trufanda.

Am încercat să ajung la casele de perzanie ale Capitalei. Dar m-am încăpățînat să umblu cu scrisorile tale asupră-mi. Aşa că mare succes n-am avut, iar tîrfele m-au compătimit - cu jale ori sărind pe mine, dar tot în van… Buzunarele mele ereau pline de tusea ta.

Elia:

Am beut o pivniță-ntreagă de cînd sunt aci. Privilegiul incurabilului este acea sumă de vicii pe care şi-o poate permite… Sunt într-o mahmureală continuă. Am renunțat la orice muscat ori fetească. Trag cu ambiție p-un cabernet sauvignon uitat; d-o samă cu mine. L-am găsit în pămînt, ca pe cîrtițe. Beu den păhar. Şi, discret, muşcai un ciob din muchea cupei, în aşa fel încît, fără a-mi da vreo silință, să-mi sfîrtec buza în timp ce sorb vinul. Încearcă şi tu. E ca şi cum ai mîngîia rama oglinzii. Trebuie să te văd. Azi mi-am sfîşiat mie gura. Dar mîne se-ar putea să vreu a bea den palma ta.

Stere:

Binecuvîntate fie palmele ce adapă seceta celui mult însetat.

Sunt undeva la piciorul tău. Sunt. Dîra ta de peatră se-mprăştie în bibliotecă la mine, tîrîndu-se încet din ultimul plic. Zac toate pe birou, de-altfel. Dar închise. Eşti sufocant de la atîta depărtare. Eşti pregnant. Eşti chiar aici. Nu pot scăpa de respirația ta. Chiar dacă uneori e doar o pală de vînt în damascul draperiei.

[125] Eşti singura mea dîră de mireasmă **(**engl**.)**.

Apoi, devreme, spre dimineață, conteniram. Mai întîi eu, p'ormă şi el, dîndu-ne seamă că ceteam o corespondență post mortem, ceva în răspăr, ceva castrant pe potriva bucuriei ce ne-o isca. Am înțeles atunci, împreună, că putem fi continui. Că putem renunța la limite. Că, fără a ne repeta, existăm simultan într-o infinitate de variante. Fără a ne pierde identitatea. Am amuțit ca la un ceas, apoi, cînd am început să vorbim, am lăsat în urmă cele ce credeam că ştim despre noi şi-am purces a afirma cele ce tocmai aflasem. Eream de nedezlegat, iar eu am mărturisit:

- Am rămas însărcinat cu propriul meu coşmar.

- Leapădă-l şi-o să rămîi cu vinovăția.

Mirosea stupefiant a vară, a crîşmă şi-a dare-n petic. M-am lungit lîngă el, pe pernele pe care zvîrlise parfumuri din flacoanele lui înveninate. Verdele picura alene, cu lacrimile mentolate ale malincoliei, străbătînd valea obrazului şi lăsîndu-se sorbit în saten.

Vorbeam; dar mi se-a părut că suntem mai degrabă neşte copaci pren care bate vremea.

- Prea multe miresme.

- Doar ele mai-mi asmut memoria.

Şi l-am ghicit, surîzînd vag spre oglinda de pe tavan. Apoi m-am răsucit şi-am stat să-l privesc, sprijinit într-un cot, cu picioarele năpădite de căldura iscată din eteruri. Priveam prelung, tîrît, negrăit; la sprînceana subțire şi abea ondulată pe arcadă, neagră ca şi părul care strălucea surd prin preajmă… La ochiul ridicat de coadă, ce se zbătea verde cînd şi cînd sub pulsul întîmplător al pleoapei. La bărbia fină, impulsivă şi totuşi retrasă sub avîntul întunecat al buzelor - învăluitoare, largi, catifelate şi totuşi neclintite, buzele unei măşti slute care pe el căpătau nuanță de exces ori de victorie…

- *Your eyes would be like Heaven's Gates. But what I see is mere pain… Blind windows toward obscure lakes… And yet I see myself as following your perfumed fall. Your mouth would embrace… Your eyes would caress; your hands wouldn't wait… And yet I see you laying*[126].

- Zac. Dar nu oricum; ci alături de tine. Ceea ce îmi dă fiorul tulbure al unei crime ce nu s-a împlinit… (făcu dînsul, uitîndu-se tot spre tavan…)

- Crimele finalizate nu mai au farmec. *We should die together. Death is our sole chance to join each other*[127]. Să bem, dar den aceeaşi cupă; şi numai moartea şi-ar găsi potriva în plăcerea noastră. Cine te-a mai cunoscut ?

- Nimeni. Jur.

- Groaznic. Înseamnă c-aştepți totul de la mine.

[126] Ochii tăi ar fi ca Porțile Raiului. Dar, ce văd eu, e doar durere. Ferestre oarbe-nspre lacuri de-ntuneric. Şi mă văd şi pre mine, urmînd parfumata-ți cădere. Gura ta ar îmbrățişa. Ochii tăi ar mîngîia; mîinile n-ar aştepta. Şi totuşi te văd zăcînd (engl.).

[127] Ar trebui să murim împreună. Moartea e singura noastră şansă de-a fi alături (engl.).

- N-aştept nemic.
- Ceea ce este încă şi mai îngrozitor.
- De ce. Nu te oblig cu nici o promisiune.
- Dar mă frustrezi de orice încercare.
- Frustrarea îndîrjeşte. Frustrarea dă performanță.
- Ceea ce simt nu comportă performanță.
- Performanța e noblețea excesului. Fii excesiv. Îți şade princiar.

Am crezut că am dormit un ceas. În fapt, zăcusem douăşcinci. Păliți buştean, într-un somn ca o pădure. Tîrziu am aflat; cînd am ieşit după ziare. Afară erea prea multă lumină.

L-am găsit pe Elia la bară.

Totul erea firesc.

Şi am mai rămas puțin.

„O perlă căzu coaptă, de pe ramura vreunui nuc.”

....

Spleen d'Or

Steriu, vis

„Sub o lumină ca o lepră**,** eu şi Elia**;** pe-o dună**.** Şi nu îndrăznim să scrutăm zarea**.** Căci e goală**.** Dar ne privim între noi şi ştim că lumina este o sfîrtecare exterioară**,** aşa cum am convenit mereu**;** ca desfrîul nostru să fie cantonat în imediata apropiere**.** Dar**,** niciodată în lăuntru**.** Ni l-am pus graniță**,** iar paza lui - într-atît de eficientă - ne a făcut imperii**.** Ni l-am pus supraveghetor**,** ca să ne putem dezvolta dincolo de el**.**

Semnul Racului - aveam nevoie de circuit închis**;** chiar cu prețul unei inversări**.** Am vrut să fim egali**.** Eu**;** am vrut să fim egali**.** Poate că el n-ar fi dorit aceasta**.** Dar eu nu suport să fiu suportat**.**

Dacă nu suntem identici**,** suntem triviali**.**

Şi am fost**.** Pînă spre dimineață**.”**

.... **....**

Elia

„Trezindu-mă**:**

- Îh**…** Am gura plină de nisip !

Şi m-am răsucit înspre Steriu**,** care mă aştepta**;** cu buzele ca neşte lespezi trainic cusute**.** Buzele care nu mai ascultau pre nime’ de-acum**,** ci silabiseau doar**,** îngîndurate**,** multele nume ale amurgului**.** Şi l-am întrebat**:**

- Spune-mi**.** Spune-mi unde eşti**…**

- Sunt**.** Iar asta îl eradichează pe *unde***.** Surîsul tău mă-nțarcă**.**

- Stere**,** Stere**…** Tu şi pumnul tău mătăsos bătînd în perdeaua uitării mele**…** Vei fi dat roată multor lucruri**.** Te vei fi săturat ?

- Te poți sătura dentr-o indigestie ?**…** Am pleznit cu bățul în baltă şi lintița se-a rupt putredă peste stîrvurile unor gînduri de arhivă**.** Apoi am înțeles că eu căutam frumusețea înainte de orice**…** Dar eu nu ştiu care este aceasta**,** căci țărîna ochiului meu îmi abate vederea**.** Frumusețea este religioasă**.** Dar eu o am vezut**,** sterilă şi singură**,** doar ca temei al plăcerii**.** Frumusețea este activă**;** iar eu am văzut doar neşte prăbuşiri lente**,** în care greața ținea loc de orice bucurie**.** Frumusețea înseamnă feciorie**;** iar eu am văzut doar prihană şi dezmăț**.** A vedea e un alt fel de a cădea**.**

- Iar datoria celor ce au căzut este să îi protejeze pe cei ce sunt încă întregi**.**

- Ev m-a făcut să cred c-ai fi invers**.**

- *Orice casă mare e plină de sclavi aroganți* - Juvenal.

Ăsta e Ev. Şi cu asta se ocupă el. Ne face să credem. Nu pot interveni în dilema ta. Dar nici nu mă vei vedea cu vreo femeie. Femeile, care ereau pe potriva mea, nu se-au mai născut de data asta. Să scormon pren cimitire ? Dar nici cimitirele-acelea nu mai sunt… Împerecherea e spre înmulțire. Crezi că am o părere atît de bună despre mine ? Sterilii, inverşii şi abstinenții sunt toți o apă şi-un pămînt. Sunt cei cărora nu li se permite să se înmulțească. Poate sunt prea putrezi. Dar poate sunt prea prețioşi…

Păcatele sunt singurele virtuți pentru care trebuie să ne mărturisim. Dacă nu din penitență, măcar din trufie.

- Am nevoie de un cavou pe malul deşertului; în care furtuni de nisip să-mi limpezească mormîntul şi brize de foc să-mi adape căința. Un loc la marginea lumii, în care nici un vierme să nu-mi tulbure singurătatea.

- Te voi fi tulburînd ?

- Tu ?… Dar chiar tu eşti singurătatea mea.

Steriu

„Continuam să îl privesc.

- Ce fix eşti cu întunericul cela al tău, Stere… Cum poți să nu clipeşti nici cît o bătaie de fluture ? Ție nu ți se usucă ochii niciodată ?

....

- Nu. Băltesc mereu. Doar o durere permanentă mă poate ajuta să vrăjesc în adîncul celorlalți…

Şi l-am privit mai departe.

Nu am crezut că o podoabă poate însemna disciplină. Părul lui Elia are o lungime constantă; un centimetru peste bărbie. Şi l-am întrebat, la rîndul meu:

- Ție părul nu-ți mai creşte ?

- Ba cum nu. O dată pe semană mă duc să mi-l foarfece.

- Nici mai lung, nici mai scurt. Mereu la fel.

- O pedeapsă, care nu e constantă, alunecă ori în tortură ori în ineficiență.

- Dimensiunea părului tău e o pedeapsă ?

- Oh, da. L-am avut mare. Libertin. Dansam împreună. I-am hotărît o limită precisă, în care nu mai poate să tragă după el, nici să se-ncolăcească pe careva. E un păr depersonalizat; retezat mereu şi, dacă mai ia vreo formă, e aceea de brici tăios ori de mănunchi de ace…

- De ce nu l-ai lepădat definitiv ?

- M-aş fi uitat pre mine însumi; m-aş fi absolvit de păcate castrîndu-mă. Desfrîul se ajustează şi se-ngrădeşte, nu i se extirpă mobilul.

Cînd te obişnuieşti cu o condiţie, e uşor să o aplici pînă-n pînzele albe. E uşor să renunţi la corpul tău - nu mai iubeşti, nu mai ai vicii, nu te mai îmbraci, îţi perzi imaginea. Adică apeşi pe ambreiaj pînă la capăt. Ştii ce e mai dificil ? Şi mai savuros - imaginea să fie singurul lucru care să te mai preocupe. Din tot angrenajul de tabieturi care e un trup. De-abea atunci, chinul va fi atît de prezent, încît vei simţi întreit fiece neclintire în care te vei opri. Atunci, cînd vei acorda timp şi atenţie corpului tău, dar nu şi motivele vieţii tale, vei stabili echilibrul just între plăcerea abandonată şi bucuria statornică.

În timp ce el îşi încheia fraza, eu dărîmam cu mînă lacomă flacoanele de pe noptieră, trîntindu-le de pămînt, să se spargă şi să lase să se amestece toate acele eteruri tulburătoare pentru a obţine unul singur, în mijlocul căruia să ne trezim definitiv. Eream deopotrivă.

Elia, cu o aşteptare frumos deviată în linişte:

-Vei fi văzut destul. Arată-mi şi mie de acum. Am înlemnit de cînd aştept; solfegiind căzut prin perne, ce-aş fi putut să fac o viaţă… Mai bine-mi umblu mintea slobodă, aşa cum nici o viaţă nu mi-o ar fi permis. Viaţa… Restrictivă, înceată… Promite viteză şi-ţi leagă peatre de gît.

Dar, cînd m-am apropiat, i-am desluşit cearcănele ca neşte medalii de război, răni adînci în masca unui somn de neclintit; vinete şi căzute, sluţind cu-o eleganţă inutilă. Şezui lîngă el. Înţelegînd că era de datoria mea să-i ofer toate imaginile cu care mă ghiftuisem în delirurile mele ocazionale… Aşa cum el îmi demontase intimităţile frumuseţii; aşa cum tot el îmi secţionase veninul urii… Aşa cum el îmi fusese martor în încercările mele de-a nu cădea în dovezile lui Sonjacoffski. M-am ferit de propriile mele păcate cu fanatismul cu care le am cercetat pre ale celorlalţi. Mi-am sistematizat spaimele, aşa cum am văzut că trebuie să fac pentru a nu sucomba sub povara lor; aşa cum am văzut că termină toţi.

Elia se aşează mai aproape, murmurînd:

- Las-mă să-ţi fiu auz.

Şi-şi depuse încetişor tîmpla pe fruntea mea.

Rugăciunile se pulverizară şi rămaseră fără cuvinte. Nici muzică nu mai era; ci chiar ordinea. Cînd şi cînd, bătăi de aripi tulburau sunetele, ca şi cum ar fi fost imagini învăluite de apă în care mai şerpuia cîte-un curent. Ceva cu anatomie barocă, un cîntec continuu, cu performanţe de neînchipuit; ceva viu şi în care nu încăpea falset; polifonic ca o centrală; aerisit ca o clopotniţă; străin cît tot cerul ăla în care răsuna… Apoi şi-a dat drumul istovit, îndărăpt, pe pernă.

- Sunt mai exigent decît ochiul tău negru şi disperat. Te am ales cu grijă, în chiar momentul în care m-ai cules. Şi am găsit de cuviinţă să dorm, în vreme ce tu te tăvăleai insomniac. Mi-am dorit întotdeauna un public de oameni miopi. Un public restrîns. Dar n-am crezut niciodată că pe mine nu mă poţi privi decît tu.

Întinzînd aripa, rătăci o vreme; şi-mi coborî apăsat sub ochi, pe carnea căzută şi nitel obosită. Apoi cercetă genele; cît de lungi; cît de tari; cît de umbroase vor fi fost. Cu vîrfurile ascuţite, forfecătoare; perdele nituite cu zale. Aproape că zăngăneau, trudite de-atîta mîngîiere. Pleoapele îmi bătură încet, de două ori şi se căscară pentru a prinde mătăsoase petalele unor mîini uimite.

~

- Voi fi agiuns; în sfîrşit… Voi fi agiuns în ferestrele tale…
- Mi-ai mai fi spus toate astea, dacă nu erea ziua mea ?
- Da. Pentru că, din punctul meu de vedere, toate zilele îți aparțin.

Şi, rafinat pînă la oroare, întinse stînga s-o sprijine de genunchi. Cu o grație suspectă; timp în care, manşeta tremură, dezvelind o încheietură gradată de cicatrici transversale.

- Istoria mea cuprinde o continuă tentativă de detaşare. Sunt un dezertor.
- Evelyn mi-a vorbit despre un elev strălucit.
- Întocmai. Un mînz docil ca o logodnică. Elansarea e chiar decolarea. Pirueta, pînă nu e vertij, nu e nimic… Aveam de ales între homofilie, suicid şi un anume fel de uitare. Tu ce ai alege ? Pentru că, eu cred, am ales cum nu se poate mai bine. Am ales să fiu năuc. Am ales să fiu nebun. Şi am trecut cu naturalețe de la studiu la aberație. Căci în contextul acelei aberații, studiul meu devenea sublim.
- Nu trăieşti niciodată emoția erorii ?
- Nu-i nici o eroare în a-ți da seama ce îți prieşte.
- Ai o conversație rigidă. Nici pe departe în asemănare cu imaginea ta.
- Imaginea mea nu este cuantificabilă decît în cursul acțiunii. Iar în cursul acțiunii, eu pot fi orice.

.... - A fi sau nu orice se condiționează de neşte factori exteriori ? În cazul tău - consumul de stupefiante ?… ....

- Stupefiantele sunt un exterior tampon… Cînd încercăm să trasăm un hotar între noi şi rest, granița e graniță; şi orice graniță e supusă violului. Zona tampon e protecția optimă… Zona tampon e un surogat de delir.
- De ce îți trebuie mai mult decît o simplă distanță ?
- Grația e cea mai fragilă dintre binecuvîntări.
- Ce fel de înger eşti tu…
- Cînd declari ceva, devii controlabil; clasificabil. Doar lăsînd suspendată alegerea îți prelungeşti privilegiul. Indecizia atrage curtea tuturor şi nici un fel de obligativitate… Iar din această indecizie se prelucrează suficiența; aşa cum numai îngerii o au.
- Îmi lauzi virtuțiile castrării.
- Castrarea ne readuce la linia de start. În urma ei rămîi puternic şi plenar. Nu mai trebuie să alegi. Nu se mai cade… Castrarea e singurul mod de a fi intacți.
- Eu credeam în liniştea ta…
- Crezi adevărului. Liniştea mea-i beteală ieftină.”

Steriu → Elia

- Aripile tale**,** arme preasuave**.**
Cu picior de vînt**,** aur scînteind**,**
Şi priviri smaralde**,**
Tot printre ocheade.
- Negru - alb cu gene dese**,**
Mergem paşii pe alese**.**
Şi din dans în stat**,** căzut**,**
Lemn amar binecrescut**,**
Te oprişi să-mi dai bineţe**.**

„Îmi fecea mare plăcere să îl privesc pe Elia în intimitatea exerciţiului său cotidian**.** Fără tot acel şifonier de haine pretenţioase**,** în care se vîra de cîte ori părăsea casa**.** Şi**,** uneori**,** treceau ceasuri**;** mai mult către roşaţa cerului**,** cînd el se cufunda în lectura unui Sibelius ori de Falla**.** Tăind un aer obedient scriiturilor lor**.** Iar eu îl urmam cu sentimentul cu care mergeam la Sf**.** Gheorghe-Nou**,** s-ating moaştele de 6 decembrie**.”**

.... **....**

Elia

- Prima zi de studiu**,** pe care o am consumat cu Evelyn**,** a fost despre retezatul sforilor**.** M-a învăţat să îmi controlez dezarticulările**.** Iar cînd am înţeles**,** am rămas oleacă perplex**:** cum adecă**,** să-mi calculez aleatoriul ?

Da**…** Căci culmea articulării este dezarticularea**.**

Steriu

„Dar**;** dacă am trăit vreodată o bucurie năpraznică**,** mai presus de orice plăcere**,** cu siguranţă a fost atunci cînd Elia mi-a oferit o demonstraţie de dans baroc - cu primul Concert Brandenburgic[128]**.** Cu toate piruetele-alea complicate şi plecăciuni curteneşti**…** Cu mîinile lui cuminţi**,** învăţate a descînta reverenţe**…** M-am pomenit asudat de încordare**,** cu fruntea zvîcnind**,** urmîndu-l hămesit aşa cum numai eu pot urma**…** Şi mi-am simţit ochii urlînd**,** îmbătaţi nepermis din rigorile unui ritual apolinic**.** Iar atunci**,** Elia a încheiat frumos şi elocvent**,** lăsîndu-mă preţ de cîteva secunde să-l simt aşa cum m-aş fi aplecat asupra unei cale**.**

L-am întrebat dacă l-a văzut careva gol**.** Vreodată**.**

[128] J. S. Bach.

- Nu. Eu nu pot obliga pe nimeni la aşa ceva. Un trup gol îşi orbeşte publicul. Îl constrînge la actul privirii. Un trup gol este paralizant; închipuie-ţi mişcarea mea, eu fiind centrul atenţiei, şi închipuie-ţi ce înseamnă ca, în timp ce dansez, să şi rămîn nud… Ei visează la cu totul altceva atunci, cînd mă văd pe mine; eu le arăt dansul meu, nu pe mine însumi… Ar însemna să-i prăbuşesc din iluzie.

- Adecă tu crezi în vocaţia de blasfem a frumuseţii tale.

- Există momente cînd frumuseţea e devastatoare. Eu nu vreau să dau curs la astfel de momente. Trupul meu e-o păgînătate-ntreagă şi a-l arăta este scandalos, cam cum ar fi să le spui că Fidias s-a născut în Gaza.

- Oh, nu. Tu nu în Gaza te vei fi ivit. Ci la Amarna… La Akhet-Aton…"

„L-am urmat pe Elia în somnul lui. Chiar pe sub faldurile unor vise ce n-am agiuns încă a le dovedi. Mă emoţionează; oricît de ciudat ar suna. Cît e treaz, aproape duc dorul acelei odihne care-mi scapă subţiratică printre deşte.

Într-una den zile, umblînd pren cetate. Văzui în dosul unei vitrine ceva care mi-a sclipit în minte anticiparea bucuriei de care aveam nevoie. Era un mic animal electric, din numeroasa faună ce înfloreşte pe balta plăcerilor de ultimă oră. Se hrăneşte cu baterii, încape în palmă, iar înlăuntru puteai aşeza orice muzică; pe care el avea grijă să ţi-o trimită mai apoi, direct în urechi. Pentru Elia. Iar Elia s-a lăsat în ce auzea, ca şi cum, în ceva ce eu nu cunoşteam; şi n-aveam să cunosc.

···· Asculta Musorgski; comemora *Demonul* lui Lermontov; şi visa la desenele lui Vroubel. Iar toate acestea erau un act fizic." ····

Baia

„Mă uitam pe-un Larousse geografic. Atunci cînd am auzit strigarea leneşă a lui Elia chemîndu-mă.

- Dar intră !

Şi clanţa zdrăngăni în urma mea. Tocmai în partea cealaltă, Elia şedea în bazin, cu auzul înfundat de căşti şi c.d.-player-ul alături, pe marmură.

- De ce stai acolo ?

- Nu vreau să te văd. Pre tine nu te a mai văzut nimeni… De ce-aş fi eu acela ?

- Te-aş chema eu, pentru a mă vedea ?

M-am clintit cîţiva paşi, pîn-am agiuns deasupra lui. Gîtul se sprijinea pe spate, cu capul răsturnat. Nici un curent nu încreţea mocirla care-l prinsese; nici măcar un tremolo cît de vag nu încăpea. Smoala apei sticlea de neimpresionat. Lichidul dormea fără murmur. Zăcea într-o apă neagră; ceva care îi ascundea trupul, dar la fel de onorabil ar fi putut să-i ascundă lipsa de trup… Şi-atunci, mi-a venit să-l întreb:

- Elia, tu porţi farduri ?

- Dar cum altfel crezi că mi se poate repera chipul ? Port şi haine; care să-mi certifice alte lipsuri…"

Steriu - răvaş de la Elia

„O urmă vagă**,** sidefie**,** abea răsfrîngea lumina ferestrelor gravată pe albul mat al hîrtiei**.** Cerneala căzuse de mult în desuetudine**.** Ca şi cum ar fi scris pentru orbi**;** şi doar celelalte simţuri puteau fi întrebate**;** nu şi văzul**.** Căci patru pagini de cuvinte ereau brodate în parfum**,** cu tocul bălăcit în gît îngust de flacon**…** Mme Rochas**,** Arpège-Lanvin**,** un Givenchy c-un Saint-Laurent**…** Scrisoare protocolară şi absentă**;** udă şi nouă ca o clipire**.”**

.... **....**

Liga

Transeatică

Steriu

„Se auzeau spulberări de-ntr-undeva**,** departe**.** Ciocniri de frunze şi troznet de crăci lăsate pe foc**.** Erea un Soare invers ca o Lună**;** alb şi deşălat de-un tavan fumuriu**.** Şi erea o Lună umedă ca un sărut răsucit**;** iar de sub ferestrele astupate de somn se ițeau flăcări**.** Bruma trecuse hulpavă**;** o răsuflare violet**.** Şi nu mai ştia nimeni dacă erea violetul de doliu sau cel de curvă**.** Ori poate bruma-i doar o curvă îndoliată**;** de zece ori mai parşivă în a-ți furniza plăcerea**;** anunțîndu-te cu tipsia plină de regrete că a pornit la seceriş de amintiri**.**

Se ridicau spume de fum cu cenuşă pisată**.** În calendarul mirosurilor**,** Florar se pleacă respectuos şi inutil sub povara artelor sale femeieşti**.** Noiembrie şi-a pus pintenii şi**,** cu o oboseală proaspătă**,** porneşte să năucească pe cei ce înțeleg cazna sfîrşitului cum le intră pren nări**.** Tămîia amară a frunzăriilor lăsate să fumege noapte de noapte şi zi de zi**.** Mergi şi mergi**,** şi te doboară ca pe cerb**.** Cu insinuări iuți**,** apoi valuri groase**;** un noiembrie de nestins**,** în care traversez parcurile şi maidanele**,** şi cvartale-ntregi de zidărie**…** Noiembrie a pus pe foc pînă şi pietre**.** E o violență atotcuprinzătoare**;** în aşa fel încît nimeni nu o remarcă**.**

Intru la Chanel**,** din vreo curiozitate olfactivă**.** Dar am văzut praf de frunze tocate pe vitrina cu farduri**.** Şi-am fugit repede**,** să nu vomit**.**

Îmi găsesc camarazi**.** Puțini**.** Rarissimi**.** Luați de tăvălugul discret al sezonului**.** Au priviri capii**;** au buzele uitate-ntredeschise şi nările căscate**.** Nu privesc în jurul lor**.** Cercetează alerți spațiile de gradenă publică ori de rigolă**;** să găsească vreun cuib de fum pe lîngă care să treacă**.** Ori**,** dacă au destul curaj**…,** să se şi oprească**.** Un haşiş banal**;** la îndemîna oricărui amator de violuri**.**

Îmi lipseşte Şostakovici**.** Intrarea în Ucraina**.**

Mă văd nevoit să-mi amintesc**.** Iar dacă nu i-aş fi dus dorul lui Şostakovici**,** foarte probabil că nici n-aş fi avut memorii îndeajuns pentru a-mi plăti cheltuielile de toamnă**…**

În lipsă de a VII-a**.** Simfonia a X-a aduce scîrba**,** dezonoarea**,** mizeria morală**,** ilicitul legitimat şi pus cap de listă**.** Simfonia a X-a are un vals obscen**,** luxos**,** cu tempo de odă triumfală**.** Şi mai are aburi izolați**;** buza hăului să fie o păşune sidefie**…** Iar dacă

războiul erea ceva cristalin, 100%, genuine; acum n-a mai rămas decît un carcalete de autentic doliu neguros şi autentică vitalitate mîrlănească. Zorii unei noi ere ! Final apoteotic; sau aberant - o bucurie falsă e ceva toxic pentru cîțiva inşi. Pentru restul, contează doar antetul entuziasmului. Onoarea n-are nimic de-a face cu entuziasmul. Legitimitatea nu se discută; numai compromisul se hotărăşte…

Fir'ar mama lor de ucraineni; mai bine vorbeau nemțeşte şi-n ziua de azi !"

„Trăiam de oarece vreme izolat după cortina unor plăceri singuratice şi din ce în ce mai nesătule în a mă înconjura. Mă şi speriam din cînd în cînd… Şi-atunci simțeam un fior dulce-amar cum îmi strepezeşte spatele… Sau deliram scăzut în chinul a ceea ce vedeam; căci m-am tîrît în cea mai sfîşietoare dintre răbdări - aceea de a nu interveni decît ca martor.

Într-una den zile, mă lăsai iscodit, cercetat, măsurat. De Ev. Atît de serios, sorbind cu poftă drămuită fiece cuvînt al şoaptelor mele:

- Ştiu ce vreau să văd… Cu încăpățînare de student începător, îmi țes neruşinarea ca pe singura diplomă pe care mi-o aş acorda.

- Îți dau orice. Orice îți dau. Doar tu să vreai acestea… Căci multe sunt ele şi nemuritoare, iar tu nu poți crede aşa ceva despre dînsele… Tu nu te poți crede decît pe tine.

....

Şed într-un cot pe divan, cu neşte cărți întinse prin preajmă; meticulos, relaxat, cu plăcere. Caut îndelung, mă îngrijorez, nu găsesc. Devin agitat. Mă enervez. Coboară şi Sonjacoffski; are un teanc de fotografii în mînă, surîde monstruos şi nu-mi dau seama cu cine seamănă. Îmi întinde ce mi-a adus şi trage un fum lung din țigara aurie, plină cu Dumnezeu-ştie-ce ierburi. Ochiul căzut, cu pleoapă groasă. Fruntea netedă. Nas recalcitrant, nițel în vînt, nițel accidentat. Falca mare, bărbie arogantă ca şi zeflemeaua cărnoasă a gurii… Hoitul începe să se lase pe ici pe colo… Cu toate culorile alea de fruct țipător.

Mă uit pe fotografii şi m-apucă amețeala. Un haos de intimități sepia, cu neşte trupuri sidefii, sfîrtecate sub lentila aparatului; ceva de pe vremea Sarei Bernhardt. Cineva care citeşte, înfăşurat într-o cuvertură cu multe franjuri de mătase neagră. Cu spatele. Păr desfăcut; rotocoale de culoarea castanei. Doar o mînă leneşă, căzută peste şold. Şi mîna e cam prea lungă pentru a aparține chiar şi unei pianiste. Şi umărul, cam prea puternic pentru a fi chiar al unei împărătese. Ridic ochii spre Ev. A rămas în picioare, lîngă mine. Răsuflă cu gura închisă o dîră de fum; părul îi lunecă de pe rever şi balansează o singură dată. Se întoarce şi se aşează la doi paşi de mine, pe divan, lungit cu picioarele încrucişate şi capul atîrnat în gol. Mătură pe jos şi nu-l deranjează. Clipeşte buimac, cu țigara înfiptă între buze. Scrumul stă să se surpe. O firimitură îi lunecă pe gît. În cădere, se-aprinde şi mai tare. Cred că şi-a zbătut mîna o clipă, jos, pe pernă… Şi a clipit ceva mai repede, cu jarul care-l ardea mereu. Pînă se stinse-ntr-o lacrimă de sudoare, plînsă din toată cazna aceea… Şi plagiind sugrumat:

- Plăcerea… Ar trebui s-o avem cît mai tragică.

~

- Mă pregăteam să te-aud țipînd.

- Ah, nu. Geamătul ar fi fost cea mai potrivită expirație. Acum foarte mult timp. Ți-am promis că întotdeauna te voi surprinde. Va mai fi fost valabil ?

- Nu-mi aduc aminte să-mi fi promis ceva. Nu mie. Nu. Mie nu.

- Sigur. Nu erea nemic important. Sau poate, într-adevăr, ereai altcineva atunci cînd voi fi spus acelea. Am nevoie de un amant.

- Dar pînă unde ți se-a suit aroganța la cap, să crezi că mă mai poți surprinde cu ceva…

- Nu sunt trivial. Sunt doar tulbure.

- Ai nevoie de un amant ? !

- Da. Nu ți se părea suspect că tot pomeneam de femei…

- Credeam în tine ca-ntr-o batgiocură. De ce te-aş fi comentat ?…

- Ce crezi că sunt ?

- Nu mă priveşte identitatea ta. Ce fel de amant îți trebuie ?

- Unul care să se sinucidă, ca să nu-mi supraviețuiască. Unul după numele căruia să înalț oraşe[129].

- Atît de frumos ?

···· - Oh, da. Un amant fraged, de sfîşiat în nopți fără Lună, de obosit pe sub ploi rîncede, la vară… Un amant alb, cu ochii ca ····
cerul şi părul ca bezna… Aş merge pe el ca pe mare. O carne catifelată; să-mi amintească de marmură. Asta aş vrea. Cred că m-aş opri îndelung numai pe spate… Un spate perfect, cu umeri lipsiți de aripi…

- Ştii prea multe despre acest amant pe care ți-l doreşti. Ştii deja cum l-ai răsuci… Ca şi cum l-ai cunoaşte. Ca şi cum ți s-a întîmplat…

- Chiar aşa.

- Cînd asta ?

- Pe vremea cînd părul meu era de culoarea cafelei arăbeşti, iar ochii…, gîndaci de bălegar - gropi mute de asurzit inocenții…

- Şi cînd ai avut tu asemenea culori ?

- Atunci cînd şi tu priveai lumea prin neşte junghere de safir. Mi-e dor de tine. De un anumit tine. De tinele care mi-a aparținut.

Iar din cremenea învăluitoare a privirii se scurse-o picătură de dezmăț.

- Cine-a fecut fotografiile astea ?

[129] Antinous.

- Ce mai contează. E mort de mult. Unul,… Napoleon Sarony[130]…
(„Şi totuşi, mai proaspăt decît suntem noi…")

Evelyn, foşnind în robă de casă, ceva de brocart negru cu înflorături bordo… Scotocea, stăpîn prin casetele de prin secretaire… Apoi se aşează în jeţul lui şi înşiră plicuri micuțe cu ceaiuri fabuloase alături de dichisul cu spirtieră şi ceştile de porțelan. Şi-un pahar de argint gravat…

- Vorbeşte. Ce te-au dărîmat într-atît, încît nici vocea să nu ți-o mai arăți ? Îți fac o beutură care te va-ncălzi.
- Dar e cald deja.
- Şi la ce bun, cînd tu eşti degerat din nişte ierni de care numai tu ai ştiință…
- Ah, iernile mele. Ce pot opune indiferenței celorlalți ? Elia va fi iscat o indiferență şi mai plată… Mie ce-mi mai rămîne ?
- Şapte perechi de obloane, într-un puț sec.

Şi glasul i-a sunat tîrît de cuvinte, şoptit. Mai dulce decît chiar brocartul hainei. Ridicai ochii din covor. Ev îmi dedea să beau. După ce a fiert semințe bizare şi flori uscate. Şi-a presărat oarece pulbere…

- Praf de hesonit, într-un ceai de după-amiază, dintr-un păhar de argint… Medicația ideală pentru furia şi izolarea unui domn Patru. Te guvernează nordul, amice. Nu lăsa înghețul să-ți poleiască mintea.

....

- Dă-mi un reper încins. Dă-mi orice… Şi-l voi bea !
- Un nou vin ! Asta-ți trebuie ție.
- Nu mă pricep la vinuri.
- Eşti feară. Fearele nu beau vin…

Şi rîse calin-amuzat.

- Atunci, inventează tu ceva !

Iar ca replică, a întins mîinile pe palmele mele şi, cu un surîs aurit de lumînări, mă convinse să-i urmez propunerea:

- Nu-ți mai încrunta buzele… Nu ți-am spus ?… Eşti putred de frumos. Avem hoituri fragile; de-aia e şi bine să le violentăm cînd şi cînd. Nesimțirea e rezultatul tratamentului egal. Fie în protecție, fie în călire. Mai ții minte ce zicea de Quincey, că e cu-adevărat de nesuportat pentru tăria unui om ? Incomunicabilul. Haide… Las-te pe spătar şi nu mă scăpa den ochi.

A mai şoptit ceva despre pulsul meu reavăn şi despre finețea pielii de pe glezna mîinii… Avea pupilele splendid desfăcute şi-o gură roasă de nelinişte. M-a pregătit cu un sărut larg, apoi a sfîşiat uşurel o venă. Şi a început să soarbă.

[130] Artist fotograf american (sec. XIX).

Am amețit repede. Se auzea neşte Sibelius; valsul…; dar cred că, numai în mintea mea năpădită de lentoare. Mi-a lunecat capul pe spate. Candelabrul bălăngănea subțire, din cristalele ca un circ de pumnale şi un clinchet străveziu îmi umplu cerul gurii cu lenea de dinainte de întuneric. Mireasma de tămîie din salon se răci uşor, ca din bătaia de aripă a unei lebede… Închisei ochii şi mă transformai în propria mea rană; prin care ieşeam. Mai liber ca vreodată; mai puternic şi nestăpînit ca oricînd. Aşa cum dicta inima din legea căreia ţîşneam. Mă lepădam cu frenezie, mă vărsam în sărutul acela tăcut, sub fruntea ce lumina bizar de sub vălul umbros al părului… Manşeta mi se zbătu o clipă, în loc de suspin. Dormeam apa uitării şi curgeam dunăre-ntre buzele unui tovarăş supus. Apunea grozav şi, îndărăptul pleoapelor, discul cel roş încă mușca dintr-o vedere de care nu mai aveam habar… Pulsul meu - armăsar aprig; ce goană nebună înspre Septentrionul cu coasă şi cîntar. Mirosea a flori de cîmp şi viorile cucereau ca niciodată; cu maiestate de peisaj rătăcit. Nori fulgerători se-ngrămădeau în drumul meu. Călcam pe Lume, iar Lumea foşnea parfumată sub crivățul trecerii mele… Apunea grozav şi Odin desfăcuse larg porțile pentru fiul cel risipitor…”

Ev

„I-am spus să-şi țină ochii deschişi.”

Steriu

„A vorbit încet, fără să se desprindă, cu o gură fascinată şi o voce ca murmurul unei pagini răsturnate… Răsuflă ostenit în timp ce se mişca. Bătu o dată, cu părul peste genunchiul meu şi-nchise ferestrele, trăgîndu-se cu o dîră subțire în fisura buzelor. Căzu pe divan şi-şi dezlegă cravata cu stînga ce asuda mereu. Îi surîdeam absent, tolerant şi superior. A dat ochii peste cap, iar capul şi l-a răsucit înspre cămin. A stat o vreme; ca un şarpe ce-şi mestecă prada, deja dornic… Altfel, de unde atîta linişte. Doar dorința ne lasă perplecşi… Şi tîrî surd:

- Sertarul den dreapta…, mai-n spate…

Întinsei brațul şi-am tresărit, ca fiind prea lung. Am bălăcit puțin printre nişte dosare. Un brici cu mîner de jad. Sticli dulce înspre flacără. Şi eu asemeni:

- Acesta să fie desfrîul tău cel mai personal ?…
- Dar şi cel mai personal desfrîu e țesut, perlă cu perlă, din năbădăile celor pren care am trecut…
- Trecutu-m-ai ?
- Vreai vreo dovadă…
- Doar o perlă.

Surîdea şi mă aşezai în spatele lui, într-o parte, petrecîndu-mi mîna tăioasă pe sub ploaia roşie a părului. Şi am crestat un fir ca o şoaptă pe gîtul său rotund. Sîngele susură negru, neaşteptat, şi-l lăsai o vreme să scurgă pe toate hainele care-l acopereau… Apoi m-am plecat şi-am început să beu. L-am tras lejer, deasupra, ducîndu-i un braț pe după umărul meu. Beam flămînd; beam ponderat, cu gîndul la zarea în care se scufundase toată vraja ceea de amurg. Mirosea a caişi înfloriți şi fereastra clănțăni de curent.

~

Afară, undeva, băteau vînturi năpraznice care luau totul pe sus. Oşti întunecate dedeau iama cu rîuri de lavă. Munți destupați ca sticlele de şampanie lăsau bălți de foc în aerul oribil. Şi-o larmă de alămuri dezlînate şi timpane cu urlet de catastrofă… Nelinişti, amăgiri şi-amărăciuni, popor de harpii de-acum eliberate… Un dicționar de demoni nescris şi necitit pînă la grețoasa mea lectură, pînă la ticăloasa mea iscălitură… De la început pînă la noi, cînd noi însemnăm sfîrşitul. Numai că, acum, gloria era stearpă, iar laurii nu duceau către nici un palat celest. Cîmpiile Elizee foşgăiau pline de curve lacome. Domul Inocenților zăcea nins, sub un nor de praf alb, cu anume parfum şi savoare scoțătoare dîn minți… Iar pe sub cimitire cu mare ținută, surîdeau celebri corupătorii de minori. Între buzele mele cramponate, curgea o istorie ilizibilă, neagră ca şi sîngele care-o topea; hazna umblătoare ce-mi forfeca obrazul cu toate nenoroacele posibile. Toba gravă a inimii se auzea mereu; mai tare cu fiece bătaie şi cu fiece sacrilegiu ce-mi fulgera pren gînd. Beția unei vinovății fără cap şi coadă, despre care nu ştiam nici cînd a început şi nici cît ține…

Îmi amintesc lucruri de care nu voi fi avînd habar. Despre cum ne aliniem pe sub brazi. Şi despre cum suntem inteligenți şi coroiați. Un neam întreg. Apărăm ceva; nu prea-mi dau seama ce… Eu semăn cu mine. Chiar dacă nu-mi amintesc să fi înfățişat vreodată asemenea imagine. Ceva de lup turbat. Dintr-o turbare severă şi viclean strunită. Aştept asudat, cu ceața în spate. Calul meu fornăie şi bate-n pămînt. Ceilalți stau şi pîndesc cu ochii roată, mereu. Numai eu țin privirea în acelaşi loc. Undeva departe. Un departe amenințător ce-l simțeam cuprinzînd totul de sub liniştea lui ca un început de molimă…

.... Apoi n-am mai văzut nimic; n-am mai auzit… Continuam să beu, mai avid ca prima înghițitură. Cu gura mai încordată decît în orice altă atingere prin care va fi trecut. Evelyn şi-a strecurat două degete pe sub sărut şi cealaltă mînă se aşează rece pe tîmpla mea. Se desprinse şi mă privi ca să văd în ce hal îl lăsam. Palid-mort, ochii strălucind ca la nebuni; buzele albe şi lipsite pînă şi de atît de banalul său surîs. Doar genele mai băteau, dimpreună cu pleoapele, cărnoase şi căzute; venerice. ....

- M-ai secat. Iar vlaga mea-i chiar memoria. Perlă din salba ce cîndva mi-o ai oferit. Te-am cunoscut atunci, la vremea cînd cupele tale steteau direpte şi-umblau pe picioare. Pe vremea cînd nu te oprea nimeni din ce feceai; iar cina ta roia de muşte, nu de valeți… Ori cînd cercai să dovedeşti inutilitatea nu mai ştiu cărei profesii liberale… Medicină cumva ?… Şi, de cîte ori te întrebam ce mai doreşti, tu îmi răspundeai mereu sec - *Înțelepciunea*… Pînă mi-a dat prin cap să mai zic: *Şi ce fel de înțelepciune îți doreşti tu ?* Iar tu te-ai prăbuşit, căci e de-agiuns să aplicăm specificitatea acolo unde ea nu e comportată, pentru ca totul să intre sub imperiul incertitudinii…

Pe pajişti de peatră,
Sub cer cristalin,
Veni-voi odată
Să te alin
Cu spadă de fer
Şi potcoave amare,

~

Sub steaguri de ger
Şi-n mîni cu o floare.
La mijloc de iarnă,
Cînd iarna-i o lume,
Te voi şti, măre,
Chiar de n-ai nume…

(Vorbise**.** Mai slab decît o şoaptă**.** Dar auzindu-l cu tot sîngele măsluit**.** Al lui - dîn mine**.** Şi-al meu - din el**.** Principiul vaselor comunicante**…)**

Asta îndrugai tu pe vremea cînd se întîmplau cele din care te-ai deşteptat**.** Undeva mai jos de Dun Eideann**.** Mai ştii ce erea Dun Eideann ?

- Da**.** Ştiu**.**

- Zău ? Spune-mi şi mie că eu tocmai mă pregăteam să uit**…**

- Embro**…**

- Bingo ! Spune-mi acum**,** dacă ştii şi unde unde anume te-ntîmplai ?

- Struighlea**…**

···· **-** Mitocane**,** se spune Stirling !**…** Ce ți-e şi cu muntenii ăştia**…** Ştii**…,** nici Embro nu mai e Embro**;** e Edinburgh**.** La vremi ···· noui**,** *les neiges d'antan* devin nume noui**.**

- Nu-mi pasă**…** Nu sunt decît ceea ce simt**.** Nu te las să te substitui bănuielilor mele**.** Nu-ți permit să iei forma unei istorii căreia nu i-am dat curs**.**

- Nu te pripi**,** fîrtate**;** din toate cele vei afla**,** la ceasuri cuvenite**.**

De cele ce-ai fecut cîndva**,** te-ai spăimînta şi ai răcni - să nu mai fi iertat**.** N-ai vrea să vezi şi-aşa ceva ? Neştirea să-ți alunge ?**…**

- Oh**,** nu**.** Să mă topesc de durere pentru ce-am săvîrşit oarecînd**…** Oare cînd ?**…**

- Ai fost un doctor pe măsura bolii pe care o ai întreținut**.”**

Altă dată (Steriu**)**

„Afară pornise furtună grozavă**.** Simțeam geamurile cum pleznesc**.** Un roi de viespi izbea cu străşnicie şi mare dorință de-a intra**.** Şi nu mai ştiu cît timp mi-a trebuit să ajung pînă la fereastră**.** Dar ştiu că**,** deschizînd**,** roiul se a prăbuşit cu o zornăitură seacă pe lemnul bine lustruit al parchetului**.** Ca o ploaie de cuie**.** Şi uite-aşa**,** nu a mai dat nimeni buzna**.** Viespile erau chircite şi pline de praf**.”**

Rigodon[131]

Steriu

„Erea un nu-ş'ce aventuros şi nesocotit care mă trăgea mereu să stau în preajma lui**;** aşteptîndu-i surprizele**,** deliciile**,** ororile şi minciunile**.**

Erea un soare turbat**;** iar eu îl priveam de după draperia cărămizie, ca şi ascuns**,** să nu mă zărească**.** Ev îmi atinse umărul**,** trezindu-mă din uitare**:**

- Hai**…** Vino**.** Te duc eu**…**

Şi mă legă la ochi cu o mătase carmin cît o rană**.** Iar eu am pornit**.** Atent şi-ncrezător deopotrivă**,** cu pas calm**,** netemător**.** **(***Vals trist* - Sibelius**)**

Îi simţeam parfumul**;** gros**,** de tutun scoţian şi sare**,** şi scorţişoară**.** Îi simţeam căldura mîinii**;** arsă**,** de nebun**,** fără amprente**.** .... Cu piele subţire**,** uşor de sfîşiat**.** Nu ştiam nici de-ntuneric**.** Nu ştiam nici de lumină**.** Coridorul se anunţa a fi lung**.** Ori poate că-l .... lăsasem în urmă deja**…**

- Ai încredere în ce nu vezi ! Îţi voi spune tot**.** Ca să ştii şi să recunoşti cînd vei umbla singur**…** Pe un plan orizontal**,** trebuie să-ţi controlezi mersul ca şi cum ai străbate cel mai accidentat teren**.** Iar pe un sol abrupt**,** trebuie să fii aşezat ca pe-un drum de cîmpie**.** Plăteşte atenţie evidentului**;** e cel mai puţin credibil**.**

Şi-a-nceput să-mi înşire**,** continuînd o lungă vreme**.** Cu materiale bizare şi obiecte extravagante**,** şi cîte şi mai cîte**…** Cred c-a vrut să-l aud**.** Să-l ascult**.** Şi nu erea nemic care să mă intrige decît sonoritatea aceea**,** lejeră**,** a vocii**;** o tandreţe incertă**,** un fast vocal de care auzisem rar în vorbirea lui**.** Erea domestic**;** deşira ca un bucătar care-şi inventariază bateria**.** Povestea amintiri despre ele**;** memorialistică nechezată încetişor**;** ca la gura sobei**.** Cînd a mai clătinat o dată din păr**,** în urmă s-a lăţit un iz vechi de tămîie amestecată cu busuioc**.** Erea şi candid**,** pe-alocuri**.** Tot ce trebuie**.** Transpirase şi mă mai ţinea cu două degete din încheietura mîinii**.** Mă trăgea încet după el**.** Eu mergeam**,** dar**,** pot să pun pariu**,** el dansa**…**

A-nceput să se-audă ciripit de vrăbii şi-o pală de aer proaspăt a dat năvală rece denspre înaintea noastră**.** Mi-a scos legătura şi m-am trezit pe terasă**,** în faţa unui cer magnific**.** Cu un Soare căzut**,** sugrumat printre crăcile de cremene ale grădinii**.** Deşi adineaori erea prînzul**…**

[131] Dans macabru (fr.)**.**

Zoe balansa, agățată-n leagăn, cu ceva de citit în brațe; surîzînd numai din fălci. Am simțit cum ne-a urmărit cînd am coborît treptele să dăm ocol vilei.

Seara, acasă, m-a înhățat - chipurile să jucăm monopoly. M-a tîrît la ea în cameră. Ne aşezăm şi mă scrutează cu ascuțime de sub o crustă de mister.

- Voi fi trecut şi eu pren coridorul ăla.

- Şi ? Te-a legat la ochi ?

- Ț. Da. Dar nu şi la nikon… Ți-a spus prin ce-ai umblat ?

- Da. Tot felul de obiecte; cu istorie mai mult sau mai puțin intimă. De care-mi spunea poveşti şi anecdote… Ştii tu, capriciile lui…

- Bine. Hai să-ți arăt ceva.

Şi zburdă-nspre *secrétaire*-ul în care-şi ținea averile ei de copil dificil; aducînd un vraf de poze:

Grădina secată în picioare; casă cu interior afumat; perdele scumpe, jegoase, cu dantela făcută cioburi. Soare scandalos afară, lumină potolită, vagă înăuntru - cam ca înainte vreme… Tot felul de obiecte lăsate vraişte peste tot; prăfuite şi îndelung cercetate de molii. Lentile, papiote şi mosoare; foarfeci, cleşti şi gramofoane; ghivece pline cu bomboane… Potcoave rătăcite, piulițe; ceasuri cu paseri strangulate, ace şi degetare, şi cravate…

.... Pereți cenuşii, cu umbre de praf împăstat între dîrele de var. ....

Vărsătură întunecată, cu urme de degete. Încă o dată - cu blitz. E sînge.

Un şarpe uscat, bine încolăcit, cu ochii scoşi; solzi mați, atacați de substanțe ambigue.

O grămadă de halebarde; o arbaletă agățată-ntr-un cui.

Sfeşnic cu picior - lumînări - un tablou cu trei fazani morți - o damjană răsturnată - un borcan cu murături.

Manechin în frac (boțit), cu țilindru şi cravată; îi atîrnă capul; are un ochi oarecum conservat şi, de fapt, e schelet.

Un topor înfipt într-un maldăr de ceva cîrpe; cu păr; şi-un pantof.

O raclă mititică, într-o nişă cochetă, sus, în perete, ca-n vitrină. Copilă de doişpe ani; infantă repausată.

Borcan cu diverse; membre de nou-născut. Fœtus cu un mare număr de malformații - împăiat, pus în cutiuță.

Cadavre uscate (vreo cinci), spînzurate ca-n galantar, fără etichetă sau cămaşă de noapte; păr crescut post festum; maxilare legate cu sîrmă, pe la ceafă…

Valijoara cu vertebre; fierte, curate, albe.

Capete. O bostănărie-ntreagă. Pe-un panou frumos, de lemn natur. Cu ochii-nchişi sau holbați. Dați peste cap; crăpați… Păr pieptănat; tăietura gîtului discretă, fără franjuri ori cheag…

Şi, încheind, la fel de catifelată, la fel de aţîţătoare:

~

- Arhitectul umblă cu tot felul de trupuri. Nu-i aşa ? Dar fără să le atingă; vreodată. Le face să crească; să strălucească… Dar fără să le atingă.

Iar eu, pe de altă parte, am gîndit că nimic din toate acelea nu avea pereche; nu se putea folosi; nu avea rost. Nu ducea nicăieri. Ereau sterile.

Pe potriva mea.”

....

Auswahl aus des Teufels Papieren

Selecție prin hîrtiile Diavolului

1789

Jean Paul

Evelyn

„Astăzi m-am jucat cu Zoe **-** ruda asta brummelliană pe care şi-a tras-o arhitectul**.** Am simulat o teză la Istoria Angliei**.** Draga de ea**,** mă întreb dacă ştie tot atît de multe şi despre proclamațiile de la ‘48**…** Dar ce contează**.** Trăim acolo unde ne stă mintea**.**

Iată cam cum se văd lucrurile adulților de la înălțimea ei**.** Sau poate că nu e înălțime**;** nici eu nu ştiu cum să-i zic**.** Firu’ ierbii ?

.... **....**

Anglia a fost: **-** Republicană pe vremea lui Ioan Făr-de-Țară**.**
- Romantică pe vremea cruciadelor
- Barocă - sub Elisabeta I**.**
- Universală pe vremea lui Charles I**.**
- Victoriană a devenit sub Cromwell**.**
- Avangardistă pe vremea lui Wilhelm & Mary**.**
- Gotică - sub Thatcher**.**
- Iar imposibilă din totdeauna**.**

Anglia a avut: - Un tutore (*guardian !*) rafinat pînă la siluitor - Franța.
- Un vătrai bine plasat**,** nu spunem unde**…** **-** Edward II**.**
- Un baeram prenupțial pe cinste - Războiul cu ghimpi**.**
- Un postludiu ironic - Henry VII**.**
- Tulburări adolescentine - Henry VIII**.**
- Mine de argint în Indiile Occidentale**…** **-** Elisabeta I**.**

~

- Scleroză biblică - Iacob I.
- Grație - Charles I.
- Indigestie - Cromwell.
- Prurit - Charles II.
- Verighetă şi țidulă - Wilhelm & Mary.
- Impotență cu lauri - The George period.
- *Near death experience*[132] - Victoria.
- Prefigurarea Pactului Nord-Atlantic - Edward VIII & Mrs. Simpson.

Anglia are: - Ceva omologat în Loch Ness.
- Şi altele, neomologate, în Camere.
- Formule recurente - pe regină o cheamă Elisabeta şi are un ministru cu față de flibustier. (Robin Cook !)
- Are o colonie vitregă pe care o recunoaşte. (S.U.A.)
- Şi o rudă legitimă pe care a dezmoştenit-o. (Australia)

....

- Obiceiuri de nezdruncinat - îşi căsăpeşte prinții.
- Ticuri - după care îi plînge.
- Cinism - le face înmormîntări naționale.
- Vocație de cuceritoare în baza încăpățînării scoțiene, hărniciei velşe precum şi a derbedismului irlandez.
- Un limbaj privat - engleza.

Anglia a inventat: - Fiertul apei.
- Modernitatea ca exterior al conservatorismului.
- Nehotărîrea ca punct maxim al încăpățînării.
- Lingoarea ca epidemie.
- Plictisul ca noblețe.

[132] Moarte clinică (engl.).

- Ipocrizia ca distincție.
- Averea ca virtute.
- Istoria ca rudotel.
- Muşamalizarea ca igienă.
- Procesul de calomnie ca înjurătură colocvială.
- Cultul legitimității structurat pe repere ilegitime.

Anglia a mai inventat precedentul în materie de:
Ludovic XIV - Henry VIII.
Revoluție - …
Decadentism - de Quincey.
Kakania & Franz-Joseph - Victoria & Albert.
Asasinatul ca formulă electorală.
Amanți salutari - Piers Gaveston, care a răspîndit un nărav printr-un sacrificiu.
- Lady X, căreia Edward III i-a ridicat jartiera de pe jos, în mijlocul festivității, dînd numele celui mai gros onor din Blue-Book.
- Lord Alfred Douglas - cel care a apărat Anglia de Wilde; dar de care nu o a putut vindeca.

....

Englezii merg pe cealaltă parte a carosabilului; au volanul pe dreapta; scriu £ şi citesc *pound*. Măsoară-n picioare, coți şi pumni, nu folosesc dialogul, ci numai ghilimelele. Sunt ultimii în materie de propriile sporturi naționale. Mîncarea preferată e *whiskey*-ul. Boala locală - mahmureala. Starea civilă - preponderent homo, dar se acceptă şi hetero în legislație."

Fenomene media:
Similarități între Gilles de Rais şi Fingal O'Flahertie

„Amîndoi au fost judecați pentru ce nu au comis**.** Amîndoi şi-au considerat pedeapsa pentru cele ce numai ei ştiau a fi fecut**.**

Gilles de Rais a comis neşte crime**.**

Dar ceva mai deznădăjduit-suicidar în tandrețea lui**…** Ceva mai rupt de fericire**.**

N-au fost 800**.** Nici 200**.** Au fost cîțiva**.** Nu le-a simțit nimeni lipsa**.** Cei de care vorbeau popii ereau brodiți pentru proces**.** De cei reali nu se va şti nicivreodată**.** S-a revărsat răzbunător**.** A ucis îngeri**.** A violat cu gîndul la Dumnezeu**;** nu la Deavol**.** A ucis îngrozindu-se de propriile acte**.** Ce l-a motivat la aceste atrocități ? Altele ? Ale cui ? Asupra cui**.**

Anglia avea nevoie să se dezbare de un idol la picioarele căruia se prăbuşise**.** Anglia adora un Heliogabal care-o submina în ce avea ea mai nemernic**.** Şi**,** pentru a salva sănătatea progeniturii masculine a aristocrației britanice - ruptă-n cur pe-un cal de bătaie**,** care nici măcar autohton nu era**,** l-au sfîrtecat pe Fingal O'Flahertie**.** Pentru că a îndrăznit să-i facă să rîdă de ei înşişi**.**

A funcționat ghidat de vîrsta fragedă**;** erea intolerabil într-o Anglie victoriană**,** în care virtutea capitală e bătrînețea**.**

.... Oscar**.** Wilde**.** Cu dublu V**.** Ultimul la catalog**.** Bomboana de pe colivă**.** ....

Nu şi-a revenit niciodată din atentatul care s-a făcut asupra lui**.** Erea vorba despre un imperiu care îl viola**.”**

Natura copiază Arta…
(Fingal O'Flahertie)

„Ba bine că nu. E de-agiuns a plăti nițică atenție la ce i se-a-ntîmplat lui Oscar după ce a scris despre Dorian. Sau cum a sfîrşit Mikhail Vroubel după ce a înşirat în desenele sale povestea Demonului lermontovian… Oscar a decăzut urmîndu-şi predicția (hotărîrea ! ?)**,** iar Vroubel a sucombat în delir**,** încadrîndu-se în tiparul **(**sicriul**…)** eroului său**.”**

…Sau invers !
(Evelyn Sonjacoffski)

„Nu vor fi murit degeaba**…** Şi nu în van vor fi suferit**;** dacă durerile lor au putut isca asemenea splendori**…**

La urma urmei**,** ce s-ar fi întîmplat cu o mare parte din textele lui Şostakovici**,** dacă Germania n-ar fi intrat în Ucraina ?**…”** **(!)**

Friends & lovers & relatives co. Ltd.[133]

„Uneori se întîmplă să dăm la iveală cine ştie ce lucruri pe care alţii nu le pot da… Şi, tot uneori, ceilalţi îşi dau seama de minciunile fermecătoare pe care le spunem. Alteori, tot ceilalţi sunt cei ce se găsesc să tăvălească discret, şi de-aceea de zece ori mai eficient, cele ce tocmai au fost înspre uimirea lor. Uneori, ei se numesc intelectuali. Alteori, ei se numesc prieteni. Dar, mai întotdeauna, ei sunt inutili. Să considerăm dar *prietenia* ca pe ceva pur estetic, perfect nefolositor - deci plăcut. Plăcerea fiind singurul argument, o vom căuta şi în momentele cele mai nepotrivite. Şi cu persoane despre care avem graţia să nu considerăm de suntem sau nu potriviţi. Dar să ne ferim a gîndi măcar o clipă că ceilalţi au vre o treabă cu noi; şi să nu care cumva să credem în dovezile lor. Căci dovezile sunt neşte fructe ale calculului şi oricine poate să-şi compună asemenea probe prin care să convingă asupra persoanei sale. Putem merge mai-n adînc cu trufia observaţiei şi să constatăm că *prietenia* e o făcătură conceptuală şi că ea nu poate exista ca realitate în chimia psihismului uman, deoarece firea omenească nu comportă decît pasiuni şi indiferenţe. Ori *prietenia* nu face parte din nici una din aceste zone. Deconspirîndu-şi singură caracterul parazitar, ea nu face decît să se protejeze. Căci, atunci, nici o persoană, care dezvoltă asemenea relaţie, nu va investi în ea, ci o va trata ca pe un fel de *hobby*, un fel de aflare-n treabă extrem de eficace în a-i certifica statutul de *zoon politikon*.

Nici un om inteligent nu-şi va băga acţiunile într-o derivă de indiferenţă, despre care nu ştie ce hărţi haotice urmează. Şi nici un om inteligent nu va încerca să-şi regleze nedumeririle apelînd la un alt om; chiar dacă acela i-ar fi cu mult mai inteligent. Nimeni nu consideră *ajutorul* decît din punctul în care l-au lăsat teologii. Să dai de mîncare. Să îmbraci. Şi să vindeci. Mai departe, *ajutorul* este o altă făcătură de vocabular, menită să suplinească prin prezenţa sa lipsa oricăror tendinţe, în sensul activ al termenului. A cere ajutor e sinonim cu a conversa cu extratereştrii. Iar a da ajutor e sinonim cu a fi bun. Iar bun e doar Dumnezeu. Şi fraierii. Cui îi convine să fie Dumnezeu ? Dar fraier ?

Uneori suntem prompţi. În a face ceva pentru careva. În măsura în care acel mic serviciu dezinteresat mai pune o cărămidă la imaginea noastră de perfecţi inexpugnabili şi oarecum buni androizi. Alteori, uităm să ne-amintim de cei în faţa cărora imaginea noastră se-a împlinit deja. Şi e strălucitoare în rotunjime, în excelenţă şi virtute. Numai că unii dintre aceştia au avut grijă, precum magnaţii din Wall Street, să nu-şi estropieze acele preţioase resurse personale, refuzînd şi în cele mai emoţionante clipe să investească, din cine-ştie-ce considerente sentimentale, în mod nesăbuit. Sunt cei cărora li se lipeşte întotdeauna pe frunte cîte-o etichetă de genul - *cinic înveterat* sau *personna non grata* sau altele, cîte şi mai cîte… Ferice de aceştia, căci ei nu-şi vor depăşi firea şi nu vor pretinde că pot practica himere. Şi încă fericiţi sunt ei, căci nu pot fi nicicum deconcertaţi, dezamăgiţi au întristaţi; ei se restrîng din ceilalţi, extinzîndu-şi proprietăţile; ei scapă de atenţia celorlalţi, atingînd propria atenţie. Ei nu au nevoie de nimic.”

[133] Prieteni, amanţi şi rubedenii (engl.).

Pravitas Pravitatum[134]

„Nelegiuiții. Sunt de fapt cei care, în fond, respectă legea la modul cel mai *stricto sensu*. Ei iau urma legii şi-o calcă în picioare conştienți, dornici de-a o viola, uitîndu-se-n ochii ei şi dîndu-i la gioale. Ei sunt cei care o cunosc şi o cultivă, nu mieii blînzi, inocenții săraci cu duhul care habar nu au ce respectă. Cunoaştem mai eficient ceea ce sărim coarda; decît ceea ce păzim...

A fi-n afara legii înseamnă să te raportezi la ea. A fi făr'de lege înseamnă cu mult mai mult; înseamnă lipsa oricărui raport cu orice lege.

Tîlharul e în afara legii; țiganul e făr'de lege."

Sacraria sordent[135]

„De ce-or fi trebuind atîtea nume-n calendar ? Nici o zi nu a scăpat din rastel; toate sunt măsluite cu cîte trei nume de sfinți. Ca şi cum frica de o zi neomologată i-ar fi muşcat de dos… O zi nenumită. Cînd ştim cine e Nenumitul... Neomologatul... Şi-atunci au scos de pe sub anterie date, pățanii şi martiri; şi vor fi umplut codicele cu cele mai amarnice vise de sfințenie şi toate cîte n-au putut scuipa nici măcar la spovedanie...

···· Saint Hubert. Povestea aceea nu a existat. Iar personajul nici atît. Mai mult; cînd încep să apară reprezentările ?... Van Eyck. ····
Cam tîrziu pentru o legendă. Miturile tardive miros a conclav. Hubert este o creatură menită a supune viața păduroasă a barbarului unui mister la care acesta nu avea pe nici o cale acces.

Altfel, de unde atîta frivolitate în editarea capriciilor papale... Uite sfîntu', uite-l nu e. Sfeti Nicolai al Mirelor Lychiei."

Fluctuantis ecclesiæ sic status naufragatur[136]

Steriu → Ev

- Ştii tu… A nu face rabat e uşor de întors pe dos… A nu face rabat = indiferență. Cam cum ar fi să taxezi chinul Sfîntului Anton drept nesimțire.

- Ispitele Sfîntului Anton. Despre care el spune că le-a îndurat. Dar nu se gîndeşte nimeni că Sfîntul Anton e o interfață şi că cel mai important lucru este că Ispitele sunt de fapt pentru cei ce le citesc. Ba, îmi chiar vine-a crede că aceste ispite sunt exclusiv muncă de laborator cu finalitate clară: să bage dracii-n credincios. Aşa că, atenție la ce poziție acceptăm să ni se confere în politica

[134] Ticăloşia ticăloşiei (lat.).
[135] Locurile sfinte sunt pîngărite (lat.).
[136] Corabia Bisericii rătăceşte pe valuri şi îndură naufragiul (lat.).

ispitirii; popii trăiesc de pe urma exorcismului. Nu văd de ce n-ar furniza ei înşişi marfă pentru acest circuit; închis. De unde reiese că o instituție religioasă este un cerc vicios. Pînă la blasfem; ceea ce închide cu brio istoria scenografiilor sadiene !”

Ceci cecos precipitant[137]

„Miopia este o afecțiune a ochiului. Aşa spun medicii. Se consideră în genere că miopii văd prost la distanță. Ceea ce înseamnă că văd prost de-a binelea; adică, mai nimic. Ceea nu se mai consideră e faptul că miopii, deşi văd prost (slab !), văd mai mult. În fereastra unui miop încape aproape dublu decît într-a unui banal *clarvăzător*. Nu există privitor mai aprig decît miopul. Fraierii au mai mare încredere într-un miop decît într-un orb. Pe orb îl suspectează, şi pe bună dreptate, că are un văz specific care îl scoate din legalitatea cecității. Dar despre miop ştiu foarte sigur că vede ceva (vede, adică nu-şi poate educa celelalte facultăți, ca orbul…) însă vag şi uşor de infirmat în instanță, la ananghie. Eu îi prefer pe miopi. Sunt mai trainici. Stăpînesc ansamblul fără să se-nfunde-n detalii şi-aparențe. Miopia e o falsă hibă; ea conține sub exteriorul de degenerare o mulțime de aptitudini - ordine, organizare, sistematizare, viteză şi aşa mai departe, ceea ce mă îndreptățeşte să pariez pe Steriu… Nemic nu dă valoare curăției decît pata…”

Ev → Steriu

- Nu te uita la mine că-s cheltuitor… Sunt zgîrcit cu ce nu *îmi aparține*. Pot scoate ceva bun şi din caii putrezi de pe fundul Dîmboviței. Iubesc lumea asta din toată inima, ceea de care duc lipsă… Nimic nu m-ar convinge să mă debarasez de ceva care *îi aparține*.

Paradisul e mai periculos decît toate iadurile închipuite. Pentru că el chiar există. Iadul *aparține* tuturor şi oricui. E democratic precum votul. Fiecare are unul mic, de serviciu. Dar paradis n-are oricine. Şi, dacă iadul e un fel de eter de uz comun, e foarte probabil să nici nu existe sub altă formă. Pe cînd raiul… Atît de rar şi scump, şi preaînalt; fîlfîindu-şi porțile ca vălurile Salomeei… Cine poate rezista la tentația unei asemenea linişti ? Îngerii bălăcesc în lumină…

Dar orice, lipsit de reper contrar şi comparație, devine plictisitor. Să creăm un paradis alternativ. Un iad ?

[137] Orbi ce duc în prăpastie pe-alți orbi (lat.).

Dear, cum spuneți voi la generozitate ?
- Mă tem că în armână nu există traducere pentru generozitate.
- *Au contraire*, *darling*, cred că pentru generozitate nu există decît traducere în armână…

„…Aceştia sunt chiar ei o tragedie. Ce tragedie li se mai poate întîmpla ?…”

….

….

Mavrogheni History

Deathday Party

Zoe → Steriu

- *Alesul* lui Mann**.** Am nevoie de-un geamăn**.** Steriu ?**…** Nu vreai să fii tu fratele meu ?
- Dar pentru asta ar trebui s-avem şi-aceeaşi vîrstă**.**
- Şi de-unde ştii tu care-i vîrsta mea ?

Zoe

.... **„**Ev a fost ca mereu**,** o gazdă excelentă**.** A dat onorul cu toată lipsa de respect de care erea el capabil**.** M-a făcut fericită cu o **....** mulțime de urături şi încă pe-atîtea cadouri**.** Eu mi-am pus cea mai extravagantă rochie **(***empire* !**)** de care dispuneam**…** Stere mă sorbea tandru din cotul lui Elia şi aşa mai departe**…**

- Un *Prinț Fermecat* de *Ziua Infantei* ! Veți locui într-o *Casă cu rodii***…** Iar cerberul vostru de pază va fi un *Sfinx lipsit de secrete***…**

Acestea fiind urlate**,** Ev destupă şampania**,** binecuvîntîndu-ne pe toți s-avem parte unii de alții şi toți de el**…** Şi dedu drumul la un c.d**.** cu *Kindertotenlieder*[138] a lui Mahler**.”**

Tort à la Sonjacoffski
(Care jumătate e ghips şi care jumătate e cu viermi ?)

Ev**,** bucătarul-şef**;** Steriu şi Elia chibițează inutili**,** făcîndu-se a ajuta**.** Într-un tîrziu**,** tortul e gata**.** Splendid**,** ornat cu orhidee de şerbet şi gîndaci de ciocolată printre ele**…** Cărăbuşi de fistic şi funde în toate culorile**.** Ca o grădină**.** Îl bagă la frigo**.**

După-amiază**,** Zoe vine de la şcoală**.** Surpriză - tortul plin de flăcări în care trebuie să sufle**.** Uită totuşi să numere

[138] *Cîntecele copiilor morți* - suită de lieduri de Gustav Mahler**.**

lumînările; oricum, nu contează ce vîrstă cred ceilalți că face ea… Suflă, domnii aplaudă; i se înşiră cadourile; e sărutată, îmbrățişată şi felicitată… Zoe ia cuțitul să taie ploconul. Înfige, apasă, desparte. Iar dinlăuntru sare o haită de molii, inundînd cu agitație de puşcăriaşe pe cei ce le păzeau îngroziți…

Steriu

„Seara, am rămas singuri; cu Ev. Şi cu un soi de apropiere între ei care-mi repugna teribil; în contul plăcerii ce-o rumega pe sub îmbrățişarea lui. Erea învăluitor; moale; narcotic. Erea cald; catifelat. Şoptitor. Amețitor. Detestabil.

Ev - cu gura aproape de tot de ceafa ei:

- Trupul ăsta dulce. Mătasea-broaştei crescută printre dantele. Să nu te topeşti sub îmbrățişarea mea; aş vrea să te dărîm de mai multe ori…

- Doare ? Să nu doară…

- Ştiu eu cum să nu te doară. Uite. Dă mîna… Trebuie să ne facem amîndoi acelaşi lucru, în acelaşi timp; hai, pregăteşte-te să mă urmezi.

Îl privesc pe Ev; cum o saltă pe Zoe la piept. Şi muşcă atent din pulsul ca o privighetoare în rut. Discretă-n lăcomie şi ascunsă, fecu şi ea tot pe potrivă.

···· Tîrziu, cînd Soarele vuia să se trezească, a adormit în brațele lui şi capul îi căzu peste umăr; cu păr cu tot. Erea lumină de ···· mult şi-n timp ce-o-mbrățişa mai strîns, Ev strecură trîndav:

- La mine-i încă noapte. Şi-n noaptea mea, o stea nu-ncape, darmite-un răsărit întreg…

Prin penumbra strălucitoare din jurul lui, cîțiva fluturi băteau grăbiți din petale.

- Ce extravaganți sunt…

- Oh, nu. Singura lor extravaganță e flacăra în care se vor cuibări…”

Vorschule der Æsthetik

Steriu

„Ev, surîzător, mîngîie o ferecătură plină de perle:

- Fiecare culoare e un muzeu. Şi are-n ea toate-mperecherile şi experienţele prin care va fi trecut.

- Şi griul ?

- Oh ! El este hermafroditul care nu e nici alb, nici negru; ci le conţine pe-amîndouă… El poate lua rolul oricărei culori. Altfel; e virtuos… Griul. Noncontondent; sobru. I se trece uşor cu vederea starea de alterare în care se află. Griul e hoitul unei culori… Şi în fapt, e mai obscen decît roşul. Griul e un reziduu…

Şi-şi scutură o scamă imaginară de pe manşeta hainei.

Haină de culoarea pietrei de rîu."

....

Elia

„Merg cu Steriu pe stradă; o vreme. Apoi rămîne-n urmă. Iar eu îl scrutez cum vine alene. Şi cît e de splendid. Ce ţinută; ce mers; ce frunte… Ce linişte. Ceilalţi nu l-au sesizat."

Pe la opt seara, sub un vînt palid, Sonjacoffski, la uşă. Aşezaţi în sufragerie, cu porţelanurile de Saxonia în faţă. Ev sobru; Elia încuiat.

- M-ai invitat la cœna. Vei fi avînd vreun rezon.

Elia se lăsă pe spătar; cu ochii scuturaţi de frisonul îngrijorării:

- Nu despre mine e vorba…

- Presupun… Altfel nu m-ai fi chemat.

- Presupunerea e forma salonard-mahalagescă a calculului.

- Calculul fiind chiar el o impietate… Hai, zi.

Elia schimbă o lumînare în sfeşnic. Atît de încet, încît parcă încă se gîndea dacă să deie drumul sau nu acelor întrebări:

- Trăiesc într-o ţară în care dimensiunea sublimului e neaşteptată. Asta pentru a nu denunţa din capul locului o absenţă… Există o degringoladă în care frumuseţea ajunge să comporte avataruri. În care virtutea e reglabilă… Pentru mine nu mai contează.

Dar; să-l văd pe Stere sucombînd la fiecare colț de ochi aruncat peste fereastră… E un vultur din acela de bronz, la picioarele căruia se aşezau coroanele omagiale. Veacul ignobil îl topeşte şi-l face cazan de țuică.

- Minți. Tu nu trăieşti în țara de care spui. Iar cea a lui Stere e doar o tîrfă blenoragică şi senilă ! O curvă căreia i se-a urcat boala frîncească la cap, care rîde şi cînd trece mortu'; şi-n care, atunci cînd crăceşte picioarele mai bine şi-ți zici că acu' i-o tragi, nu reuşeşti decît să te îneci…

Steriu e cel care moşteneşte datoriile !… Nici o catastrofă nu poate remedia această zeamă-lungă. *Aqua sporca*…

- Steriu. Mi-aminteşte de Pipo Spano al lui Botticelli. De contele d'Orgaz al lui Theotokopoulos şi de Pantocratorul de la Dafni. Este strigător. Magnific pînă la a dezintegra toate pe lîngă care trece. Iar cînd l-am văzut afară, în stradă... Cînd am văzut că erea ireperabil pentru ceilalți, mi-am dat seama că frumusețea este o valoare ca şi cele deja omologate şi, ca şi ele, ilizibilă în lipsă de repere care să o evidențieze.

- Există un prag peste care frumusețea devine orbitoare; şi există o vreme în care frumusețea se consumă subteran, pentru că ea are puterea de-a pulveriza sisteme. Şi-atunci, sistemele se protejează, abuzînd de semnul întrebării sub care plasează asiduu tot ceea ce bunul simț certifică.

Şi mai e ceva… Cum vreai tu să fie văzut, cînd el e cel ce vede ?… Martorul poartă stigmatul discreției absolute. El funcționează prin lipsa sa de aparență.

....

Steriu

„Dacă ar fi să povestesc prin ce am trecut. Ar fi mai cinstit să expun cele ce mă vor fi însoțit. Căci nimic nu relevă mai bine un drum decît precizarea peisajului. Dar, cum călătoria mea este o sinestezie continuă, a venit vremea să-mi amintesc de lucruri pe care le am considerat doar accesorii…

La şcoală ne învățau istoria muzicii. Mai bine spus, cronologia ei. Apoi a venit Evelyn şi a pocnit o dată din deşte, recompunînd zisa istorie. Şi încredințîndu-mă că ordinea, în care ingredientele unui domeniu sunt aşezate de către arhivari, e doar pentru a şti de unde să luăm cutare *something*[139] atunci cînd ne trebuie. Căci trebuința, iar nu altă preocupare sterilă, este motivul rînduielii… Şi tot Ev m-a învățat că, den aceste înşiruiri, se pot obține nenumărate combinații, rețete de unică folosință şi traseu subiectiv… Mi-a luat ceva timp să ajung la Beethoven. Jalonat mereu de Bach. Alții ajung la Bach; făcînd slalom prin Beethoven. Şi mi-a luat mult timp să ies din Mahler. Iar pentru asta l-am urmat pe Rahmaninov.

Să mori cu ochii pe Auriga din Delfi, ascultînd a VIII-a de Bruckner."

[139] Ceva (engl.).

Altă dată (Steriu**)**

„…Am căzut deja**…** Mă răstorn**,** biblioteca se prăvăleşte peste mine**,** candelabrul se zbate şi**,** în cele den urmă**,** se zdrobeşte de pardoseală**.** Nori violenți se fugăresc dincolo de fereşti**.** Pianul mă amenință cu un calm provizoriu**.** Mătăsurile foşgăie pe jos**.** Sunt singur**;** slavă Domnului !**…** N-am martori la tortura asta**,** cu valoare de destrăbălare**.** Aş vrea să se surpe tot şi să nu mai persiste decît Richter**.** Aş vrea să vomit într-un rîu aprig**;** să mă arunc**.** Vitejia de a-ți aduna toga merencoliei şi**,** păşind mîndru**,** să te lansezi în cădere**…** Voluta aurită a fotoliului îmi cuprinde gîtul şi simt cum sunt gata să-mi cabrez coada**…** Şi**,** dacă eu reuşesc să-mi cabrez coada îndeagiuns**,** terminarea e-aproape**…**

Lilieci sidefii se zbat disperați între travee**…** Se izbesc nesățioşi de vitrouri**.** Apoi cad şi se strecoară sub voalul satinat care se tîrăşte la picioarele mele şi care acoperă toată marmura pardoselii**.**

Regret**.** Regret tot**.** Regret orice**.** Dacă eream inocent**,** aş fi fost frustrat de acest ultim deliciu - ca cea de pe urmă formă de tandrețe către care mă mai îndrept**.**

Nu există ceva mai aprig decît amărăciunea pe care o pozezi fără să o trăieşti**.** Şi nu există plăcere mai zdruncinătoare decît cea care nu lasă urme**…** Căci urma ei e chiar ea în întregime**.**

Am transferat concertul no**.** 2 de Rahmaninov în sare de baie**.** Arunc un pumn în bazin şi-mi dau drumul**.** Nu mai există **····** desfăşurare**;** timp**;** cantitate pe orizontală**.** Totul e deodată**.** Mă scufund şi-mi prieşte**.** E terifiant**;** nu am ce să mai dau afară**;** căci voi **····** fi expirat de mult**.** Mă izbeşte din toate părțile**,** sunt demolat de-un ospiciu de sunete**;** de ecourile cu care se repercutează în oasele mele calcinate deja**.** Disperări incalificabile şi de neomologat**.**

Mă revărs şi accept**.”**

Laus Stultitiæ[140]

Steriu

„Ev nu se mai sfia. Şi, o dată cu el, nici noi. Trăiam de-a valma… Oglinzile se mulau pe noi ca neşte solzi monstruoşi, trăgîndu-ne înspre undeva preţios şi inexpugnabil.

Pluteam. Cu ghionturi şi palavre; pluteam. Printre ceilalţi; cu ei… Nu mai steteam, seri lungi şi tihnite, să-mi aştept sfîrşitul. Nu mai aşteptam nemic; puneam mîna şi luam singur. Valsam în rol de tutore, cu Zoe spînzurată în braţele mele; îmi brodam amintiri indescifrabile din paginile de gardă ale cărţilor lui Elia… Trepădăşuiam maidanele cu Evelyn la braţ. Şi mă curăţam de nerăbdare, de scîrbă şi de plictis. Deveneam eficient. Îmi castram dezamăgirile; le puneam lăcat la pliscurile lor de paseri croncănitoare. Mă înnoiam şi mă uimeam. Şi am aflat cu cîtă migală se caută puterea şi cît de slab trebuie să fii ca să o poţi primi.”

....

„Am considerat mereu că simfonia a IV-a de Mahler e cea mai amarnică dezolare. Anume a îngerilor pentru chiar ceea ce sunt. Ascultam cu tristeţe şi cuviinţă plînsul suav al unor făpturi care, dacă nu s-ar fi întrupat în muzică, ar fi rămas doar concepte… A IV-a de Mahler e mizeria îngerilor. Rufele lor murdare şi plînse. Cazna conţinută în inocenţă. Batgiocura batgiocurii.”

„Apoi au venit Solstiţiul. Stultiţiul, cum îmi place acum să-l pocesc, amintindu-mi de Erasm.

Evelyn, cu o zi înainte, se-a furişat în biroul meu şi, după ce a adăstat o vreme pe-un cărţoi cu *Sagrada Familia* a lui Gaudi, mi s-a aşezat în cot, la planşetă. Strănută şi un nor de molii tinere se încolăci spre tavan…

- E-un ger afară de tremură şi focul în vatră… Am nevoie de-un martor.

- Vreun proces, ceva ?

- A, nu. De obicei, la procese, eu sunt martor… Nu. Un martor, în măsura în care martorul e un spectator care poate fi tras la răspundere.

- Nu poţi trage la răspundere un martor pentru ceea ce a văzut.

- Ba da. Atunci cînd a-l face să relateze este cea mai groasă pedeapsă care i se poate aplica.

[140] Elogiul nebuniei (lat.).

- Insinuezi, deloc discret, că simpla contemplare e egală acțiunii.
- Atunci cînd privirea martorului e cea care cere derularea incidentului.
- A-ha… Martorul e mobilul crimei… Şi făptaşul ?
- A înfăptui înseamnă a banaliza; crima este un delict perfect, atîta timp cît rămîne în stadiul de plan. A plănui este un act erotic, o crimă lipsită de anticipare este neerotică, iar o crimă neerotică este un nonsens.
- Mă ameţeşti.
- Taman bine. Direcțiile valabile se iau sub imperiul ciclonului. Trec să te înşfac mai-ncolo. Vezi cum te-mbraci. Îți las timp doar cît să te decizi. Vei fi martor; şi e important ca tu, privindu-te, să ştii asta.
- Da, sigur, o să-mi cos ochi pe haine…
- Dar, pentru Dumnezeu, omule, ciudat mod ai să te bucuri cînd eşti invitat la un chef…
- Dacă aş surîde grațios, ar însemna că doresc să fiu martor (adică să se întîmple ceva la care eu să fiu martor); deci, să cad sub acea bizară incidență penală care este sistemul tău juridic personal.
- Mai devreme sau mai tîrziu… (!) …

În sfîrşit… A venit Ev să mă ia. Somptuos, în negru şi roşu; un roşu stins, tăvălit. Cu unghiile vărsite negre şi cu un inel ca o floare; numa că-n loc de talerul plin de polen avea un hematit cît nuca; rece şi grețos, pe albul sidefat al pielii… Cu-o molie înfiptă în rever - pe post de orhidee; drogată ca să zacă, dresată ca să steie… Şi cu neşte ochelari suspecți, avînd în loc de lentile neşte vitrouri miniaturale… Şi nu ştiam dacă, purtîndu-i, Ev vede Lumea altfel sau pur şi simplu proiectează ca la cinematograf imaginea cioburilor sale asupra tuturor, umplîndu-i de culorile şi povestea prin care raza ochiului său îşi împroşca privirea…

Unde se-o fi-ntîmplat… Ne-am adîncit în subsoluri. Călcam pe şobolani şi ei se tîrau moi pe sub picioarele noastre. Primii pereți ereau din gunoaie presate. Mustind vii şi bogați; foşnind de viermi şi de muşte cît pumnul. Păşuni grase, duhnind pînă-n carozză, dincolo de ermetismul geamurilor. Jean Clair, la o Bienală la Veneția, zicea că nu se mai poate continua astfel; că arta modernă a ajuns de neconservat…, asta zicea el şi-şi inaugura demisia. Dar, acum, eu zic că arta modernă e în afara conservării, din moment ce ea se perpetuează continuu. Statui colcăitoare. Au ajuns să construiască hoituri.

Brusc, totul a devenit aseptic; cred c-am nimerit într-un pasaj nou, nefolosit…

O hală întunecoasă ce se ghicea a fi înțesată de lume. Un foşnet amplu, de antract şi de nerăbdare, străbătea aerul ca o aripă de grifon. Nu ştiu dacă a fost o colecție pentru toamnă-iarnă sau a fost doar un soi de altceva…

Podiumul înainta prin mijlocul sălii, argintiu-cănit, ceva mai degrabă oxidat decît strălucitor. Se aprind spoturile; tobele încep să bată şi trompetele să vestească în ritm de Lully (sau poate Hændel ?…) ceva maiestuos, grav şi plin de onoare. Ceva imperial, ceva năpraznic. Se-ar fi putut dansa, dar nu-mi aminteam paşii…

~

Apoi, totul a amuțit, lăsîndu-ne-n gît o pauză de juma' de minut. După care, surd şi monstruos, lamentul moderato din a X-a de Şostakovici. Într-o frenezie de aplauze - sobre-țanțoşe, dar tot atît de brutale - spectacolul purcese a se desfăşura. Ev îşi bătea surîsul cu evantaliul lui cu leasă de aur. Erea cuceritor, aşa înmonoclat, cum aştepta să se apropie ceea ce-mi promisese… Ceea ce proiectase, dichisise, măsluise… Şostakovici continua să mă tîmpească, ajunsese la acel vals care seamănă într-atît a rigodon…

Fantomatice, în ceața ce li se cernea la picioare din spoturile înfipte în podea, manechinele se tîrau încet, rare…, de netrezit. O cohortă-ntreagă, şi-aia făcută zdrențe. Se mişcau greu, cu mare grijă şi caznă… Căci cele ce purtau a ne arăta nu erau tocmai haine. Ci neşte oareceuri despre care, într-un tîrziu, ne-am dat seamă că ereau mici instrumente de tortură.

Allegro - luminile s-au aprins asupra lor; ei au înțepenit ca nişte copaci înfipți în văzul nostru. Frumoşi, de o frumusețe dezgropată, neagră şi palidă, şi atroce, şi liniştită. Ne aşteptau, contemplarea fără urmă de zîmbet, într-o seriozitate procesională. Ne apropiam; să îi mîngîiem, să îi deochiem, să îi ținem minte… Chipurile lor căutau cerul prin tavanul gros de beznă. Ochi albaştri sau aurii; violeți ori verzi… Valuri de păr - satinate ori răsucite, drepte ori şerpuite. De o anatomie incertă, trişti, nițel plictisiți; doreau să fie lăsați în pace, să fie duşi înapoi şi ferecați cu tot cu frumusețea aia a lor; cu tot cu arsenalul de corsaje, şuruburi, vergi, lame şi piroane…

Andante. O mireasă capie ni se înfățişa într-o rochie tricotată din spinii-Domnului… Sîngera sărăcuța şi privea, perdută, în gol. Miri singuratici, cu mîinile prinse în manşoane elegante, şlefuite - lemn de santal - scule parfumate pentru rupt oasele. Ori purtînd cu dezinteres cercurile de fer ce le zdrobeau respirația. Unii aveau neşte cizme bizare, cănite ori cu dîre de rugină, cu tălpi bine înşurubate în carnea ce nu ştiu de ce o ghiceam a fi îndurerată. Corsaje metalice se iteau de sub gulerele apretate şi vîrîte-n redingote… Cei ce păreau a purta haine îşi purtau chinul. Lăcrimam discret, Şostakovici erea la *allegro*-ul final. Voioşi, au început să se retragă, să se scurgă şi să se zbată să dispară triumfali din peisajul supraexcitat.

Cînd nu mai rămîne nici unul - apare ultimul. Iar ultimul e Elia. Violent, proaspăt, demențial, într-o cămaşă splendid încuiată, cu o cravată de tafta şi o vestă asemeni, gri. Pantaloni negri, pantofi de lac… Nu ştiu de ce poartă mînecile suflecate şi se uită den cînd în cînd la unul din brațe. Ajuns în față, îşi lăsă mîinile s-atîrne; şoldiu, teribil. Poză de Manfred. Aş fi dorit să-i fiu auxiliar. Chiar şi ca piedică.

Şi vedem ce ne arată prin această aşteptare: în brațul drept, în venă, are înfipt un trandafir. Mic. Proaspăt; şi negru. Pe care, cu o stîngă sigură, îl scoase, lăsîndu-şi seva să izbucnească.

În timp ce ia calea-ntoarsă, mi-l aruncă. L-am prins şi mai rămăsese doar ghimpele de la mine, din palmă. Elia fugise de mult. Floarea încă se zbătea în sîngele meu, din care sugea hulpavă. O am ținut şi-o am atins cu pleoapele. Petalele îşi unduiră foşnetul a geamăt şi leşinară."

Ev

- Lenjerie de corp din cea mai fină fontă; aparate de îndreptat spatele ori de zdrobit tîmplele. Cu asemenea capodoperă de

colecție nu mai e nevoie de nici un război ! Să-i conving să se tortureze singuri, fiecare cu gustul său. Adio, aparate de gimnastică şi fitness, de-acum vom avea program de chin la domiciliu, fără intervenția nimănui. Doar eu şi obiectul care îmi furnizează durerea… Saboții fermecați şi Fecioara-de-Fier - noile tendințe ale sezonului ! Şi ştii unde va fi plăcerea ? În faptul că atîta durere e doar estetică, nu morală…

Durerea ca blasfemie; cine se-ncumetă ? Eu propun, voi dispuneți !

Steriu

„Mult mai tîrziu, la el; cu prospătura terorii în care m-a ferecat. Şedea cu ochii pe aventurile Sfîntului Anton şi cu un superbissim Sebastian de secol XVI în spatele biroului. Şi-şi întrerupse neatenția, şoptindu-mi de sub respirația-nceată a paginilor:

- Astea-s abstracțiuni… Viciul e altfel. Viciul; înseamnă tăcere. Ți-am promis. Să îți arăt ce n-a mai văzut nimeni.

Şi mă loă de braț, scoțîndu-mă prin restul casei:

- Suntem îngroziți pe măsura frumuseții de care avem habar. A fi desfigurat ține de frumusețe; căci la ea ne raportăm… Şi numai frumusețea poate fi desfigurată… Nu poți atenta la urîțenie !

- Nici pren corectură ? Corectura ameliorează.

- Ameliorarea confirmă urîțenia; e *coup de grâce*[141]…

.... Şi intrarăm într-un dortoar; şi Ev a aprins un foc discret; şi ridică încetişor cearceaful, dînd la iveală un trup mutilat de .... cicatrici cumplite. Elia se răsuci vag în somnul lui damblagiu, iar eu m-am lăsat în genunchi, gata să vomit.

- Dacă o cicatrice este un semn pe o suprafață, ce se întîmplă atunci cînd toată acea suprafață este chiar ea o cicatrice… **(?)** …

Ev surîdea tîmp, satisfăcut, blajin în atrocitatea aia a lui… Erea beat şi *Menuetul Antic* al lui Ravel încă i se mai zbătea în ochi, cu tot acel lux cald de petrecere la amurg... Şi mai avea; hainele desfăcute…; brune ca lemnul vechi ori aurii ca cel nou. Lunecă fără să mişte, balansînd doar din părul greu. Îmi trecu pe lîngă umăr şi, de-acolo, l-am mai văzut tocmai în capătul coridorului, făcîndu-mi semn să îl urmez.

Pînă să-l ajung, începuse deja să se dezbrace; din mers; lăsînd în urmă bălți colorate şi afundîndu-se mereu în bezna a ceea ce se ghicea a fi subteran.

Mă aştepta; luminos, într-o hrubă lipsită de ferestre. Ca şi cum lumina țîşnea din el, din toată carnea aceea albă, gata de strigăt. S-a răsucit astfel de cîteva ori; torcînd; dar nici asta nu am auzit... Ca pentru a se tăvăli mai bine în singura atenție ce i-o puteam acorda, privirea mea.

Apoi. S-a simțit un zbîrnîit; şi imediat o răcoare ce mi-a bătut obrazul. Atunci am înțeles în ce consta promisiunea făcută de Ev...

[141] Lovitura de grație (fr.).

Se întîmpla ceva ciudat. Părul încă îi mai sălta în aer, ca şi luat de curent, cînd s-a întors să prindă molia enormă care-l curta. De parcă trupul, cu altă consistență, căpăta şi o altă viteză decît părul, rămas în gravitația firească. Iar văzul meu reuşise să îl urmeze printre aceste decalaje, ca un martor fidel.

Molia. Se dădea de toți pereții; încet, scîrbos, gras. Ev îi întinde brațul stîng; invitație la dans pentru o lepidopteră monstruoasă. Molia vine amăgită; bate mereu din cortul despicat care-i sunt aripile; şi scoate o trompă sinistră cu care-l cercetează a sărut. De pe braț, coşmarul se tîrăşte pe gît; îi astupă toată fața şi mai văd doar o bătaie continuă; şi părul roşu sîngeriu, cum plutește ca un volan de meduză. Ființa palpita cu tot trupul vărgat şi moale, prinsă bine cu picioarele pe după gîtul amantului său... Ev îi mîngîie puful mizerabil de pe cap şi-n trecere mişcarea slinoasă a voalului pestriț îi atinse o meşă pe care o prinse ca-n elice... Bănui cum îşi afundă fața în pîntecele ei moale; o răstoarnă cu aripile-n jos, bătînd sub el şi îmbrățişîndu-l, geme cu sunet de clinchet. Nu înțeleg prea mult din ce se întîmplă, necunoscînd din ce provine plăcerea harpiei şi nici pofta lui... Se lasă în genunchi, tot acuplați (ilizibil, dar convingător), tot începți; ființa îi bate umerii, îi mestecă părul; iar el, într-un tîrziu îmi dau seama, de fapt are gura plină şi muşcă în continuare. Se întinde deasupra, sprijinit într-un cot, ascunde ceea ce face, se vede din ce în ce mai puțin din feară. Pînă nu mai rămîne nimic. Iar Ev se întoarce sătul, cu fața în sus, risipindu-şi ultimele convulsii şi expirînd pe-o gură bogată ca o orhidee.

Şi se făcu frig.”

....

Istoria căderii

Lumea invizibilă a lui Satan fără mască

1685

J. Sinclair

Evelyn se opri în prag, cu mîinile pe lemnăria îmbîcsită. Clipi cu toate genele şi mai undui nițel, apoi se desprinse şi lunecă pînă-n spatele fotoliului pe care picotea pierdut arhitectul. Nu se auzea cu nimic. Doar părul i se mai clătina cînd şi cînd, ca pentru a împrăştia chinuitor acel parfum de tutun cu mentă; mirosul agitației. Steriu deschise ochii alene. Îl trezise duhoarea. Ca şi cum, în spatele său, ar fi crescut vreo grădină din acelea îndepărtate şi pline de minciuni, numa bune de dat crezării:

- Ai venit ?

Şi Ev dedu ocol pe lîngă genunchiul lui şi se aşează pe divan - cu deştele-n tîmplă şi cu cotul pe-un braț de lemn negru. Cu sprîncenele vag ridicate deasupra ochilor sticloşi, calzi, ademenitori. Într-un tîrziu, desfăcu buzele şi, o dată cu ele, gura aceea .... venerică precum o boală: ....

- *Disce morem et errorem fac et tu similiter*[142] ! *Admire me. Be my audience*[143].

Şi bazileul îşi coborî genele; şi, crescînd uşor din *fauteuil*, se puse-n picioare în fața celuilalt. Cu puterea celor ce nu se lasă surpați. Iar Ev îl săpă şoptitor:

- Îți refuzi voluptatea de-a mă strivi. Am să mă întorc cu spatele şi-am să te-aştept. Să mă nărui. Eşti incredibil ! (țipînd) Calcă-mă-n picioare; eradichează-mă… Sau, pur şi simplu, acceptă o-mbrățişare pe dinlăuntru…

- Dispun de tine, Ev ?

- Da. Fă orice… Numa fă ceva…

- Dar, Evelyn, a dispune înseamnă nu atît să faci orice, cît a face sau NU.

Mi-ar plăcea, Ev… Mi-ar plăcea să… Să… Dar, tocmai pentru că-mi place atît de tare, n-o voi face. Nu vreau să am nici o plăcere de pe urma ta.

„Da. Cunosc. Se lasă cu dependență.

[142] Învață ce e datina şi păcatul şi fă şi tu la fel ! (lat.)

[143] Admiră-mă. Fii publicul meu (engl.).

Deşi… Cel mai firav păcat al tău e de zece ori mai interesant decît îți este cea mai vajnică virtute…
Numai eu te pot delega să fii mai puternic decît mine.”

Altă zi

- Te vei fi gîndit, Stere, de ce te îmbraci cu-atîta morgă atunci cînd mergi singur pe la apus; pren frunzăriile de pe sub copaci; ori pe cîmp… Cin’te vede ?…
- Sunt eleganțe despre care aş vrea să nu mai ştie nimeni. Pentru că sunt momentele în care încerc să mă întorc la epoca legitimității. Orele mele de fanatism, în care ținuta e ceva ritual. Comemorarea legitimității e temeiul ordinii mele.
- Legitimitatea nu se mai poartă. De ce-ai persista în această practică a onoarei ?…

Şi Steriu îl privi cu toată miopia lui neagră-vînătă, larg deschisă şi mirată. Şi oarecum ruşinat de neînțelegere.

- Bine. Lasă… Hai, acum, să vorbim despre boala asta, a ta; ce mai-ntîi aş fi zis că-i doar vreun alt lux… Nu mai ştiu ce titlu i-au pus în nomenclatorul ştiințific. Trupul tău are o istorie de care tu nu-ți dai seama… Spune-mi, ce ți-a căşunat pe flori.
- Nu mi-a căşunat nimic. La zece ani, mi s-a pus diagnosticul. Polen, puf, mucegai şi praf. Sunt alergic.
- Snagă bărbătească; protecție; trecut… Şi inerție. Să nu suporți ce îți e pe potrivă. Tu nu vreai decît flori cu stamine de requisită; androgini lipsiți de sugrumătorul dar al puterii. Fratele tău trebuie să fie asemeni unui lujer de baltă, pentru ca tu să vii cu blîndețe, dincolo de vînt ori furtună, să-l iubeşti fără temeri. Fără vreun polen din acela năbădăios, care să se lase scuturat… Flori egoiste, care să nu se verse cumva…

După-amiază

Elia - Putem toca îndelung despre domnia aurului. Dar eu unul nu mai cred de mult că aurul e pur, nobil şi înțelept. Poate s-a contaminat de la cei care l-au adoptat; şi acum e mai aproape de clipoceala noroaielor şi de miza trădării.

Există un imperiu; discret şi paralel, şi spiritual, pornind de la Egipt şi de la Babilon, şi Fenicia. Care a mers pe alte căi. Un domeniu rece, neentuziast, farmacopeic, alb - argintul.

Unii au țesut luxul din artificii instaurate ca standard. Şi acele artificii au rămas asigurate de antetul tradiției. Iar aici tradiția însemnează lenea de a reconsidera. Pe ce bază transmite părintele copilului şi profesorul studintelui ştiința cum că aurul e mai scump decît argintul ? Cine a calculat aşa ceva ? Ne va fi fost teamă să alegem neculoarea; albul ?

Zoe - Poleiala e aurie sau aurul e-o poleială ?…

Steriu - Poleială argintie am văzut mai rar. Dar e o regulă a prostului gust prezența sclipetului gălbejit; evocator de mizerie mai mult decît de bogăție.

Ev - M-aş gîndi la altă abordare. Fiind atît de diferite, prefer să consider pe fiecare în parte, sub semnul ambivalenței…

E aurul solar, cu înțelepciune magnifică de rege şi generos. Şi este aurul decrepit, tăinuit, traficat, strecurat, adunat şi sugrumat; aurul lui Harpagon. Aurul meschin. Şi e argintul: medical, curatul care curăță; cel cu judecata drămuită în cîntar; cel ce potolește furiile. Şi argintul bețiv, dezmățat; al viselor desferecate, pustiitor de minți, cu lene şi amăgire. Argintul nebuniei.

Steriu

„Rămas singur cu Ev, că Elia tocmai a ieşit cu Zoe la braț - doi domni verzui cu mantouri anacronice.

- Cînd se trece de la una la alta ?…

- Cred că stăm sub incidența lor, cam tot atîta cît stau şi ele sub incidența noastră. Dispunem de ele, dispun de noi. Fiecare se aruncă în demență sau se încrîncenează după cum consideră. Virtutea e-o problemă de măsură. Pînă şi excesul, ca să fie exces, trebuie cîntărit. **(!)**

- Îți cauți viciul ? Îți studiezi desfrîul ? Îți hotărăşti delirul ?

···· - Oh, da ! Nebunul e conştient; desfrînatul e tobă de morală, de-aia şi persistă în abaterea sa ! Nebunul şi desfrînatul sunt ···· neşte răzvrătiți. Delirul e o opțiune. Aleg din laşitate, frică, durere sau curiozitate… Sunt toxicoman pentru că mă interesează acest subiect; îl aleg, îl caut şi îl măsor.

- De Quincey erea de altă părere.

- Nu-i adevărat ! Nu există inconştiență atunci cînd alegi aşa ceva. Eşti treaz cum nu ai fost vreodată; pentru că eşti tu, cu plăcerea ta ! De Quincey e curvă; se preface; mimează virtutea senectuții…

Excesul nu e opusul măsurii. Excesul e un calcul în sine. Excesul e un calcul fără unitate de măsură ! Unitatea de măsură aparține normei. Excesul sfidează norma.

Şi bătîndu-şi tîmpla, cu un sclipet şugubăț în ochi:

- Hai să sfidăm norma !…

Şi începu să pună masa. Rapid, cu gesturi scurte şi lovituri de şold în sertare, cu vasele-ntr-o mînă şi platourile pe creştet. Farfurii de porcelan, cu zugrăveli de flori în colorile paiului; tăvi largi de Jenna, cu păstrugă sufocată-n sosuri şi fileuri de şalău… Bezele cu rom şi cu vişine bete, valsînd alcoolizate în jurul sîmburilor; migdale tăvălite în glanț de zahar şi stafide ca grăunțele coapte… Cupe transparente, purtînd chilimbarul verde al mierii… Carafe de *sauvignon blanc* - străveziu ca lacrimile; ori *traminer* - galben şi greu ca aurul…

~

Tîrî un jeț cu gheare de leu pînă-n dreptul şalăului şi începu să care de-a valma, tot ce găsea. Cu o poftă precisă, sfîşietoare, ca şi cum se ar fi pliat ca ameobele peste hrană şi-o ar fi cuprins în lăuntru, în moara fără astîmpăr a pîntecelui.

- Hrana lui Dumnezeu are gust ! Merindea mea e fadă…

Mușca devastator, cu dinți experți; cu gura vascularizată de arsura lăcomiei; atroce în buna ordine cu care opera. Fără să-şi ridice ochii vreo clipă de pe solzii simulați din mirodenii ori de pe paharele mînjite ca neşte borcane de vopsea. Căci se-ndopa cu toată mîna şi cu cinci deşte de la ailaltă, fără ruşine, amestecînd cu indexul în sosul tartar ori vîrîndu-şi botul congestionat în cupa de Cotnari; sorbind adînc, cu nările căscate de plăcere; mozolind tot, trecînd cu şervetul pătat de grăsime, cu picături şi frimituri zburînd prin preajmă - bălăcindu-se şi țopăind printre crăpelnița hărtănită la-ntîmplare, ca şi violată; ca şi năpădită de lupi…

La sfîrşit, am murmurat sătul, deşi eu privisem doar:

- Am preferat mereu hrana impersonală. Numai o hrană stupidă mă poate menaja de orice influență. O hrană cu personalitate te lasă flămînd…”

„A doua zi dimineață. Erea o oră la care toți foşgăie înfrigurați spre slujbe; înfofoliți şi umflați de somn, cu țoalele răsfirate de vînt şi cu servietele pline de hîrțoage… O oră ingrată, la care te întorci pe partea ailaltă. Evelyn, inspirînd lacom, mă priveşte cu ochi lungi de cotoronț:

···· - Să faci un lucru atunci cînd nimeni nu se aşteaptă. Atunci cînd nimănui nu-i trece prin cap să facă aşa ceva. Infracțiunea e ····
o problemă de cadru şi normă. E o infracțiune să mergi la bordel, la opt dimineața…

N-am să încerc să-i schimb cu ceva. Asta nu o merită decît prea puțini.

- Şi cine sunt aceia ?

- Cei care suferă mai mult decît mine la gîndul că nu pot schimba nemic. Ah ! Culmea cinismului e să ți se facă milă…

Pînă şi Soarele a devenit practic. Va fi renunțat la toate acele iluzii pe care şi le întreținea senil; că poate spulbera sau drege ceva pe lumea asta… Şi-a împachetat razele lui de bîlci ieftin şi a testat omenirea c-un buchet de eclipse, mai soarbezi încă decît legendele ce se iscau de pe urma lor.

Fii trist, alții au sfîrşit crezînd în propria vinovăție. Tu nu vei avea şansa asta. Şi fii recunoscător; tu nu poți păcătui. Dar ăsta e un alt fel de ghinion de-al tău… Iar eu sunt mincinos ! Mă crezi ?…

- Jură…

- Ț… Pe cuvînt de oroare !

Oamenii. Nu ar trebui să trăiască la comun. Cînd sunt singuri, rămîn oneşti. N-au pe cine bănui. N-au pe cine agresa. Comunitatea dispune la acte de mîrlănie.

- Toți ştiu tot despre mine. Eu ştiu doar fleacuri despre ei.

- Sau poate că numai fleacuri ar fi de ştiut; şi poate că doar ție ți se aplică *totul*. Nimeni nu vinde în pierdere. Şi nimănui nu-

i convine să se expună… Se voalează ! Sunt fragili şi săraci, uşor de demontat în afara acestei protecţii mîrşave. Dar ei sunt în *afară*; oricum… Iar pe noi nu ne interesează ce e-n *afară*. Noi suntem *înăuntru*. Vei fi ales cu-nţelepciune de vînat obosit să rămîi aici. Din zece speranţe bătute-n cuie, tu alegi chiar cuiele…

Deseară ce faci ?…

- Mă tem.

- De ce te temi ?

- Oh… Sunt multe cele de care mă tem.

- Temerile sunt temelia puterii. Frica anunţă cunoaşterea…

Steriu

„Ateneu. Lojă. Pluteam; trei într-o barcă, fără a mai socoti şi Zoia. Fum - să-l tai cu cuţitul; opiu şi ceva mosc. Draperii ca vişina prin margini. Podiumul e înălţat monstruos; manechinele se vor putea arunca. E o lentoare dulce; vineţie… În care mă-mpiedic. În care lunec. În care mîngîi braţul pe care şed. Sculptat; lemnos; discret în susţinerea ce mi-o acordă; un cap de şarpe mătăsos sub atingere… *Jugend-stil* sinuos; Erik Satie - *Airs à fair fuir*. Mă obişnuieşte cu neşte tandreţuri inexprimabile; nişte plonjeuri în mlaştina evocării. Pierdut Paradis; îl declar nul. *Să dai să fugi*… Nu ? Dar eu rămîn ţintuit fotoliului, cu umărul încercuit de Ev şi cu genunchiul răzvrătit aiurea… Satie ne tîmpeşte cu gnossiennele. Expir şi atît.

....

În văzul meu împăienjenit; în auzul pîndar al lui Ev; în delirul surîzător al lui Elia şi-n obiectivul lui Zoe - începe desfăşurarea acelei bizarerii către care fusesem instigaţi vreme de-o jumătate de ceas. Pianul se văita în continuare; fiecare atingere a unei clape însemna atingere pentru cel ce auzea… Elia înţepenise ca bătut de lentoarea unor fluturi surzi şi orbi. Ev se adîncise în întunericul cu care se ţinea; în bezna pe care o săruta cu fiece şuviţă de păr… Ochii îi aproape sîngerau o disperare de care numai el avea ştire de unde venea… Poate din muzeele înfăptuirilor lui… Ori erea chiar pofta care începea aprigă să se reverse de sub orice control.

Ce-a mai urmat ? A urmat că au început să apară. Unul cîte unul. Unii cîte unii… Blonzi; aurii; cu cioturi de aripi… Lenţi ca şi Satie. Ca şi fiertura de senzaţii şi gînduri cu care ne înfioram; cu care ne prăbuşeam… Cîrje, cadre şi bastoane - aur toate. Aparate ortopedice. Aranjamente aberante; corsaje bătute-n nestemate; platoşe elegante; ghintuite; răni ornate, căscate cu ajutorul unor extravagante minuţii tehnice; opulente picioare de divă - articulate din şold cu centuri şi şuruburi…

Aceiaşi trişti, care prezentaseră savuroase metode de chinuire, etalau acum rezultatele acelor estropieri… Preţioase şi împărăteşti ca şi sculele care i-au torturat - protezele se dovedeau a fi prelungiri ale celor dentîi. Proteza este parafarea torturii. Şi este o suplinire; iar suplinirea confirmă lipsa.

Mult mai tîrziu, Ev se răsuci cu monoclul, sclipind fanatic înspre mine:

- Cu-adevărat, privirea este cea care poate oferi tot. Căci ce va fi fost imaginaţia decît tot vreo practică halucinată a privirii. Toate se trag de la dînsa şi pînă şi orbii au o privire specifică; necunoscută nouă, ăstorlalţi…

P'ormă ne-am întors cu el.

Şi ne-a arătat colecţia lui de lemne. Bucăţi de esenţe diferite. Aşezate frumos în rafturi. Colecţie de fibre. Carne tăiată cine-ştie-cum. Cu colţuri drepte. Şi l-am întrebat:

- Încă nu ţi-au înflorit ?

- Ba cum nu. Am şi fecut ţuică den poame…

Apoi ne aşezarăm prin divanele şi fotoliile den salon, aşteptînd ceva cu valoare de explicaţie din partea lui Ev. Ori măcar o înjurătură.

Afară erea un frig de crăpau şi peatrele de ciudă; şi o seninătate sticloasă, în care ianuarie-şi fecea numărul. Ceaiul aburea cu miresme zăcute; candelabrele vărsau aur din mulţimea de lumînări ce luaseră locul becurilor… Iarna mocnea anesteziantă în picoteala noastră. Mai aveam niţel şi adormeam; dar niţelul ăla nu se sfîrşea niciodată. Erea doar insomnia mea. Şi-atunci, pîndar vrednic, Ev începu să înşire cu vocea lui de povestaş:

- Nu prea sunt eu acela care să întreprindă ceva pe termen lung… Deşi mă tentau cîteva subiecte de studiu istoric…

Ne mulţumim să evocăm momente; evenimente. Acţiuni. Dar nu ne gîndim mai deloc la cine face cu putinţă toate acestea. Trupul. Hoitul. Cu ce însemnează el şi cele ce un trup îi replică (face !) altui trup. Călăul e un anatomist; medicul trebuie să treacă prin experienţa estropierii ca să ajungă să coasă la loc un braţ tăiat de tren…

···· Aşa că, de ce nu… O istorie a torturii. ····

Lucru care nu se-ar face în mod ceasornicăresc-cronologic, observînd doar predilecţiile unor epoci pentru anumite suplicii. Ci, luînd în calcul moda vestimentară şi uzanţele erotismului pentru vremea şi spaţiul analizate, încercînd a stabili o imagine clară asupra bazei torturii - corpul. Căci alchimia chinului nu face decît să filtreze manierele trupeşti practicate pe un anume coordonat geo-istoric. Ogiva sau acantul aduc vederi diferite asupra construcţiei umane. Deci, şi asupra descompunerii. Alterarea şi dărîmarea nu se pot calcula decît prin precedent, adică arhitectura a ceea ce este de dărîmat. Un corp din Duecento nu va fi sfîşiat ca unul den XVII. Apucăturile democratice duc la neşte mutilări rapide → Anglia, 1649 - se taie capul cu securea. Franţa, 1792 - ghilotina este rezultatul unui secol de dezbateri ştiinţifice şi enciclopedism popularizat - perfectarea, dotarea distrugerii cu pîrghii şi bibiluri newtoniene. Dacă Abélard şi Héloïse ar fi trăit în Veacul Luminilor, Abélard ar mai fi fost castrat ? Nu pun în discuţie dacă ar fi fost lăsat în pace; ci, ce altceva i se-ar fi făcut ! Căci nu drepturile au o altă arie; ci punitia, legată direct de corp, îşi schimbă periodic datele - migrînd capricioasă ca orice modă, perpetuată în acelaşi ritm ca şi suportul său - fiecare generaţie va avea alte sensibilităţi, îşi va acoperi şi-şi va schingiui alte teritorii, se va îmbrăca şi se va ciunti altfel decît anterioara.

O istorie a torturii trece în mod neabătut prin sala armelor. Acestea fiind o altă zonă de cercetat, căci aici se dovedeşte despre cum se mişcau şi ce intermedii foloseau… Europenii ajungeau la situaţii de forţă majoră în care se încăleca pe bază de scripete; şi, pornind la bătaie, ereai frumos (te vedea doamna cînd plecai), dar perfect ineficient. Şi, într-un fel, nu mai ştim dacă turnirul a creat imaginea din cronica lui Joinville sau Joinville a creat mai departe turnirul ! De studiat manevrele de caft şi

manierele curteneşti… A se vedea preocuparea pentru precis (viteză fără gesturi inutile !) la arabi → matematică, erotism, armament. De ce nu s-au ocupat arabii de fizică**,** ci doar de matematică; şi între timp jucau mai puțin şah decît europenii. Sau de ce s-au ocupat europenii de fizică; şi**,** între timp**,** jucau şah ! Arabii nu aveau pe ce să grefeze un joc ca şahul. El este un altoi menit să eficientizeze relațiile fizice. Trupeşti. Pe care europenii le aveau drept handicap. Şahul nu a făcut carieră în lumea care l-a inventat**,** pentru că lumea**,** care a fost capabilă să-l inventeze**,** l-a inventat neavînd nevoie de el ! Van Eyck; Van der Goes; Van der Weyden → ce de mai table de şah drept pavimente pentru bosumflatele purtătoare de henin ! De unde-atîta şah ?

(*A şaptea Pecete*, de Ingmar Bergman !)

Neaşteptat**,** crud-verde-otrăvit**,** Elia ridică paharul de liqueur în bătaia candelabrului**:**

- Pe cînd o istorie a epidemiilor ?

- De ce nu**…** Cît de curînd**.** În fond**,** şi epidemiile tot voi le-ați făcut ! Ce-i Crussemark ? Nu mă crezi ?

- Oh**…** Tu minți şi cînd spui adevărul**.”**

.... **....**

De Cultu Feminarum

Despre podoaba femeilor

Tertullian

Ev

„De femei s-a cam ales praful**.** Au avut vremea lor de glorie în XVIII**;** după care se-au prostit**.** Au ajuns să-şi calchieze comportamentul pe plăcerea masculină**…** Doamnele din ziua de azi se pricep de minune să furnizeze ieftinături şi banalităţi**.** Cu grabă şi dexteritate**;** împotriva firii lor încete**;** dibuitoare**.** S-a terminat cu tîrîturile discret/ ezitante**.** Acum**,** toate sunt rapide şi nemofturoase**.** Nu mai există capricii**;** nu mai există tărăgănări**…**

Şi**…** ah**,** cît îmi plăceau**…”**

.... **....**

Prima seară

Steriu

„O Lună sticloasă**;** înţepătoare ca un instrument în afara oricărei alte funcţii**.** Cheaună şi ţanţoşă ca un catîr cu panglici**.** Şi lîngă ea - pişcătura de onoare **(**aluniţa de frumuseţe !**)** - un luceafăr clipind şi el lăcrimos prin cancerul care-i tocase diva**,** pînă rămăsese doar cît o seceră**.**

Hărmălaie de vorbe cîrpite cu partituri trunchiate şi-o răzmeriţă diafană**,** iţită din cupele gîlgîind molatic printre clinchete**.** Pian ţîşnitor**;** *rag-time***.** Mă las mai bine în fotoliul Louis XIII din biblioteca lui Ev**.** Şi sting veioza - o persoană nobilă**,** demnă de-ncredere**,** poate niţel cam senilă**,** dar**,** oricum**,** foarte îndatoritoare**;** ca o guvernantă *old-style* pe biroul acelui nemernic**…**

Intra lumină destulă de-afară**;** tocmai den stradă**.** Draperiile ereau strînse ori date la o parte**,** îmbrîncite în cremoane şi legate fedeleş ca neşte burdufuri de catifea spînzurate**.** Perdelele-n schimb se scurgeau care mai de care**,** topite peste lambriurile pereţilor şi peste scafa caloriferelor - invenţie modernă**,** bine dosită sub frunzării baroce în lemn de nuc**.** Cucoane antice**,** cu membre lipsă şi o stranietate care ţinea de natural şi de modă în egală măsură**;** proptite-n piedestaluri ascunse de alte maldăre de fotolii**,** taburete şi comode**.** Larma se auzea den ce în ce mai chirăită**,** vesela stîrnea cu toate zgomotele ei de cumătră şi de jupîneasă**,** iar muzichia

sărea din scule, precum vinul din sticle… Orgia e semn de mare singurătate. Cel care practică aşa ceva ţine să-şi amintească perpetuu de statutul său de paria, împerechindu-se de-a valma pentru a-i nega pe toţi. Orgia este o sinucidere totală. Trag după mine orice fragment de umanitate de care dispun.

Uşa clănţăne discret şi-apare Ev. Cu rochie de seară; păr revărsat; spate gol… *Décolleté* năpraznic - sîni de divă… Cu ochiul plin de fard şi ape sticloase, bate din pleoapa lui căzută şi surîde spectaculos:

- Salutare ! Să trăiţi !… N-aveţi cumva o erecţie-n plus şi pentru mine ?…

Ce te uiţi aşa ? Mă-nţeleg prea bine cu femeile ca să mă declar de partea bărbaţilor… Şi oricum, nu un trup bărbătesc ar trage de vederea femeilor; ci tot unul de-al lor !…

- Erea mai bine să-ţi fi ţinut părul strîns. Ai inundat tot…

- Aşa-mi place mie; să inund lumea cu părul meu… Şi ce va fi fost părul, dacă nu chiar puterea ! Uită-te la mine. Sunt năucitor. Pînă şi pe tine te-am sedus. Darmite pe ei; care sunt cu-adevărat deznădăjduiţi !…

Ameţit, îmi închipui cum se frîng toate în jur. La care Ev urlă:

- Mai-ncet, nene, că-mi demolezi casa ! !

Ridică două pahare-ntr-o mînă. Flaute lungi, instigatoare, înadins fecute pentru clinchetul uşuratic al şampaniei. Ţine clondirul cu stînga şi toarnă fără să verse nimic pe din-afară. Aprinde bătrîna doamnă şi-şi trage un *fauteuil* în faţa mea. Răsuflă precipitat, trecîndu-şi mîna peste claia lungă şi roşie. Îi sclipesc ochii, îşi strînge buzele a bot pentru o clipă, apoi suspină cu oarece graţie. Erea fermecător; aşa că femeile, indiferent de vîrstă ori sex, umblau în urma lui cu limbile de pămînt…”

Ev

- Nu vreai sus… Nu vreai sus ? De ce nu vreai sus ? !

„Steriu încearcă să se explice, desfăcîndu-şi mîna într-un gest vag, apoi abandonează şi-şi ridică pleoapele cu o bătaie întunecoasă:

- Balamuc mare. Ştii tu. Mersi de tratаţie…”

Steriu

„Ev. Rînjitor, niţel tandru, foarte tîlhar:

- Aiurea, *Balamuc mare*… Vrei să pileşti singurel în linişte. Hai cu mine, oleacă. Numai să-ţi alegi ceva de pe-acolo…

- Nu te supăra; adu-mi ce crezi tu de cuviinţă; cînd mai cobori.

Orăcăie de rîs, fără tranziţie. Etalîndu-şi gura suspectă; cu neşte canini de animal predispus la turbare; ori măcar la o foame fără saţ. Încă mai behăie pe hol, iar eu mă tot întreb de ce…

Picotesc, făcîndu-mi bilanţul. Şampania chiţăie cu toate bulele ei care se strivesc de aer şi cu răcoarea fragilă cu care

abureşte paharul… Zoe e-acasă; din îmbufnare. Elia, caritabil, a renunțat şi el, rămînînd *baby-sitter*. Şi uite-mă pe mine, care mă distrez de minune. Şi care, pe parcursul unui an, am acumulat păcate cît pentru dzațe. Măcar de-ar fi durut cînd le voi fi dat curs. Dar nu. Au fost doar plăcute; din neşte plăceri țicnite şi neroade.

Uşa clănțăne iar, ceva mai zgomotos, ori poate era doar şocul trezirii din bălăceala memorială, pe care îl simțeam cu zdrăngănit şi bufnet. Ev rînjeşte demențial (s-a repliat la redingotă !), trăgînd de-o blondă usturătoare.

- *Hell, oh - Darling* !… Ai zis să-ți aduc ce cred eu de cuviință. Dar cuviința are şi ea un termen de valabilitate. Aşa că ți-am adus-o pe Nadia…"

Ev

„Bate din fluturii ăia, ai lui, nu văd pic de nelinişte în privirea ce mi-o aruncă, iar pe Nadejda o scrutează cu limpezimea unuia care s-a ars."

Steriu → Ev

- Crezi că e cadoul anului ?
- Ce altceva ți-ai mai dori ?
- Drept e că speranța e cel mai de preț vis… Dar să dai speranțe unui nenorocit numai ca să le fută…

Steriu

„Ev se-ntoarse în urechea boarfei, îi îndrugă ceva, probabil chiar în poloneză; şi-o dă afară. Apoi se trînteşte în fotoliu şi mă fixează sec, o vreme. Iar într-un tîrziu, înfundîndu-şi agatele sub juma de-ncruntătură, făcu:

- Îl cauți pe Elia; dar te-ascunzi după Zoe. O dibui pe Zoe, dar te piteşti după Elia… *Come on*, fii original ! Spune-mi adevărul… N-am nevoie de minciuni; în gura ta, oricum sună calp.

Mă las şi mai adînc în moliciunea şederii mele:

- Zoe… Perfect legală din punct de vedere dogmatic. Parte femeiască. Dar Zoe e infanta mea scumpă; e toată copilăria mea, aşa cum nu am apucat s-o strîng în pumn… E ca o picătură de mercur; e a mea. Dar nu pot să profanez ! Nu pot să-i sfîşii prospețimea… Ochii aceia; verde crom, de spanac mineral. Ciucuri de aventurin…

Elia. Mi-e pe potrivă pînă şi-n somn. Dar ce altceva mai mult de-atît ? Trebuie să fii frumos ca un înger şi pur ca lacrima; pentru a te putea încumeta la asemenea păcat. Ori noi nu mai suntem nici una nici cealaltă… Vezi dar; că e greu să alegi între a strica şi a acționa ca un stricat.

- Credeam că am de-a face cu oameni liberi.

- Oh, da. Căci liber sunt. Aleg grația lui decît o vînătoare încinsă. Şi aleg încrîncenarea decît să o prăbuşesc într-o cunoaştere inutilă. Putem iubi pătrate şi linii. Şi nu trebuie să le sfîrtecăm pentru a le face să ne creadă. Uneori, doar uneori… Sunt tentat să-i spun Ninive; în loc de Zoe. Atît de tare mă înspăimîntă…

- Şi de ce n-o faci ?

- Mi-e că se-ar putea prăbuşi…

…. ….

Zeitkurzende Lust

Distracţii edificatoare

Paulinus

1643-1712

A doua seară

Steriu

„Erea o noapte din-acelea în care toate nimeresc la locul lor… Ev pîlpîia domestic; şi nu-l lăsai să se prefacă a fi adormit:

- Nu trebuia să te afli în altă parte ?…

- Unde, dar ?

- Oh. Abjecţia e superdotată.

.... - Ha ! Ascultă… Sita pren care cerni e prea măruntă. Fă în aşa fel, încît să-ţi rămînă neghina, dar să treacă porumbul… ....

- Iar porumbul trecut n-ar fi decît o neghină ceva mai dezvoltată.

- Lasă acuzele. E prea linişte. Lumea mă vrea aşa cum sunt.

- Şi cine o a obicinuit dacă nu, tot tu…

- Trăiam sărăcăcios; în întuneric şi tristeţe. Graţie vouă, acum, conturile mele sunt pline, întunericul se-a transformat în cel mai fantastic sclipet, iar tristeţea (o mai veche plăcere de-a mea !) s-a distilat în nenumărate varietăţi de cinism.

- De la mine cît ai ?

- Sunt lacom, nu te-ncrede-n răspunsul meu.

- Mai pot recupera ceva ?

- Sigur. Dar e atît de dificil, încît te sfătuiesc s-o laşi baltă.

- Cu acelaşi amendament că eşti lacom…

- Te pot ajuta. Dacă vrei cu orice preţ…

- Dar eu nu umblu cu preţuri. Eu sunt cavaler.

- Dacă vreai să te-ajut, fii asemeni mie.

- Atunci, ajutorul tău nu-mi mai e de nici un folos.

- Ah, da ?… Şi ia spune, Stere, cînd e mai rău… Atunci cînd ai făcut tot şi nu ţi-a păsat de nimic… Atunci cînd feceai

din indiferență… Din suficiență… Sau acum; cînd nu clinteşti nici un pas… Căci mintea ta va fi îmbîcsit totul cu nuanța de liliac a dezmățului… Vei fi păcătuit atunci, cu nepăsarea şi necunoştința ? Sau chiar acum; inactiv; bănuindu-te singur şi confirmîndu-ți păcatul prin chiar bănuială… Acum, cînd ştii tot şi posezi plăcerea din chiar momentul în care o ai plănuit…

- Acum… Cred că e momentul să decad.

- Să decazi ? ! Trebuie să ştii cînd să trăieşti ! Pofta se devorează pe sine. Să ai măsura conservării… Ca să explodezi o dată, trebuie să zaci îndelung. Catalepsia e protecția perfectă.

Dar tu ți-o vei fi îndurat îndeagiuns…”

Şi s-au privit, pregătindu-se de vînătoare.

Ev

„Bizar animal este arhitectul… Are o deplasare grea. Ceva metalic; dificil de urnit. Un mers normal îl blochează. Cu cît mişcarea e mai vagă, cu-atît e mai epuizat. Prin accelerare dobîndeşte fler. Agilitate. Cam ca un vultur. Ce mare brînză poate să facă un vultur cît e la sol… Viteza lui e-un alt mediu.”

···· **Steriu** ····

„Pe terasa de la *Doamne*, fumînd țigări aurite - eu şi Ev. La două noaptea, spionînd peste drum.

- O femeie este narcisiacă atunci cînd este cu un bărbat, nu atunci cînd e singură - în acel moment, ea gîndeşte foarte sigur la altceva decît la ea însăşi, chiar dacă juisează de propriul ei corp. Singură e liberă. Cu el ar avea şi cruzimea de a-l castra… În absență i se poate abandona fără vreun risc…

Ni se fecea cu ochiul pe-ntuneric. Ev răsuflă o îndelungă dîră de fum:

- Secolele femeii înger au drept concluzie o ediție vulgarizată (accesibilă !) a femininului. Se mai iscă întrebarea dacă femeia a fost cu-adevărat obiect sexual sau asta a înțeles ea din abstractizarea care i-a fost aplicată de către bărbatul homosocial.

- Bucătăreasa mea e-o abstracțiune ?

- Idealul de gingăşie + modestie +++… Astea constituie abstracțiunea. Iar ele şi-au asumat această abstractizare. Pînă au venit din nou bărbații să le reprogrameze, considerînd că stagiul angelic, vreme de-atîtea veacuri, le va fi fost de-agiuns; să redăm, dar, femeii dreptul de-a place bărbatului. S-o facem bărbat.

Arhitecte, zi-mi de-o fantasmă de-a ta… Ştii tu…

- Ah, da… Deconstructivismul… Samson legat de stîlpii templului !

Spune-mi… Spune-mi te rog…

- Ador să fiu rugat…

- Spune-mi despre Violet. Este homofil ?…
- Ai greşit o vocală…
- Cum ?
- Singura diferență între Violet şi țareviciul Alexei e că oasele micului Alexei n-au fost găsite, pe cînd cele ale lui Violet sunt în afara orcărei existențe. Sîngele amîndorura zburda deopotrivă de libertin, căutînd să uzurpe lumea cu revărsări devastatoare. După o seară cu sonate de Rahmaninov, l-am pleznit cu un trandafir în obraz, de-a sîngerat juma' de ceas pînă mi-a dat voie să-l sărut… - să i se poată-nchidă rana pentru a bisa.

Un hemofil şi-un anume fel de beţiv… Îți închipui o potriveală mai atrăgătoare… Ce pereche ! El se topea - eu îl sorbeam…

Îşi îndesă pipa cu cine-ştie-ce ierburi, o aprinse încet şi sticli pieziş-insistent către foşgăiala ce se zvîrcolea în zarea plină de fum a sălii.

- Cine e acela…, întrebai.
- Frumos mai e… Dar e muleare.
- Adecă-i dintre-acei asemeni ție, ce-şi întorc spatele la cei ce îi iubesc ?…
- Nu. E dintre-acele ce ne omit…

Dar pe-aia de la masa de lîngă *back-room* o vezi ?… Splendida se afişează cu un bărbat care probează un fizic cumplit. El e disperat; ea juisează în continuu. De ce oare ? Pentru că îi castrează pe toți ceilalți. Instantaneu. Nimic nu iartă această pereche .... ieşită parcă de sub poalele lui Hefaistos… ....

O femeie se îmbracă, se fardează, se încătuşează-n giuvaieruri şi îşi ucide mersul în pantofi ilogici, pentru a fi mai bine dezbrăcată, spălată, desferecată şi eliberată de cel pe care se va aşeza. Cum altfel s-o ai, decît scoțînd-o din starea ei de cocon prețios. Nu există cucerire în afara violului.

Roşcata ceea de colo; ți se fărîmă în brațe. E fragedă pînă la fezandată. Bruneta aia, înaltă, cu carnea ca peatra…

- De ce m-ai adus aici ? (agasat)
- Pentru că la urmă, cu o ultimă destrăbălare de trufie, vei vrea să poți spune că ai trăit în mijlocul păcatului, iar acesta nu te-a atins.

Dacă inversăm ceva, care e deja invers, obținem ceva firesc ? Sau o nouă rasă a inversării ? Ce s-a-ntîmplat ?… Plăcerea nu mai e un argument pentru tine ?… De cînd ? !

- Plăcerile mele nu sunt decorative…

Am nevoie de păcate. Nu pot supraviețui în afara lor. Egregora e o ieftinătură; e un coşmar. Chiar practicînd acel exterior apetisant. Nu mă interesează genul ăsta de mînăreli slugarnice care au pretenția că mi-ar putea umple hăul. Hăul meu este clar; motivat; cu adresă.

- Şi dacă-ți fac rost de-o egregoră cu exteriorul celui pe care îl vrei şi cu vocea celui pe care îl doreşti şi cu mierea vorbelor sale… Atunci cum îți vei da seama ca să îl eviți ?

~

- Dacă acea aberație înşelătoare va urma şirul gîndurilor mele nepermise, voi şti că este doar o făcătură.

- Stere… Ce vreai ? Haide. Vreai o blondă înaltă, cu părul ca apa… Vreai o mutură roşie ca para, cu pielea ca laptele şi vintre de dantelă… Ce vreai ? ! O brună aprigă şi tare, cu picior de gazelă şi crupă de iapă… Le vrei trecute şi ridate… Vrei poate-o neagră ori vreo asiată, mlădii, subțiri, fără de nume. Vrei neîncepute ori vrei curve ?… Ori poate vreai vreun tînăr domn, vreo tîrîtură ştiutoare; ori, chiar unul să-ți samene, gîndind la el ca la oglindă… Vrei poate-o fire cumpătată, să tot munceşti să îl încingi… Vreun blond de aur cu-ochi de chilimbar… Vreun brun cu ochii verzi… Creoli sălbatici, pricepuți. Sau nordici obosiți, fără de vlagă. Îi vrei mai tineri ? Neatinşi ? Ori vrei de seama ta… Îi vrei pe bani, îi vrei de-a sila… Ori de drag…

- A dori este Imperiul. A poseda este sfîrşitul Imperiului.

Şi plecarăm.

Mă duse. Urcă să vadă Zoia cum mai doarme. Stetu mut. Apoi se ridică să se scurgă înspre ieşire. Dar se opri atunci cînd ajunse în dreptul meu şi se lăsă în genunchi. Priveam undeva, departe, la o flacără ce-mi pîlpîia nestatornică prin pahar. Şi m-am întors către el. Abea murmură:

- Dar pe mine… Pe mine nu mă vreai ?

- Nu.

.... - Atunci… Măcar darul meu primeşte-l. ....

- Şi de-unde ştiu că darul tău nu eşti chiar tu…

- Darul este întotdeauna chiar cel ce-l dă… Însă nu voi fi acela pe care nu-l vrei.

Îmi las un braț împrejurul umărului său, pe sub părul ce i se încolăceşte într-o colcăire tandră. Cu stînga îi caut încetişor cicatricea pe care nu demult i-o am încrustat pe gît.

- Accept darul tău.

Peste încă un ceas:

- Detest cavourile. În general. Ăsta, însă, e magnific. Cît o sală de bal. Dacă nu cumva şi este…

Coborîm mult. Nu ştiu pînă unde. Sau dacă acolo, unde ajungem noi, se mai cheamă *nivel*; ori e chiar *terminus*… Ferecături de porți… Lumînări cît pentru zece besearici… Lambriuri; paviment ca smoala pe gios. Un catafalc plin de catifea neagră. Pe el - o marmură. Mătăsoasă; transparentă; rece… Mată. Un trup cuprins de somn. Ori de frumusețe. Răsucit pe-o parte; ascunzîndu-şi pieptul cu-o mînă ce zace leneşă în mreaja visului. Cu o coapsă ce împunge în aşternutul de sub el. Hermes… Psyche… ?

- ?…

- Contează ? Eu pentru mister te am adus aici. Nu pentru certitudini triviale.

~

Mă îndrept către; mă aştern asupră-i. Îngheț sub o ploaie de spasme opărite. Îmi sprijin genunchiul de acel piedestal specific scenografiilor funebre. Mă plimb îndelung peste el. Îi cercetez spatele; şi-aş vrea să-l încălzesc cumva. Fie şi dormind alături. Flăcările transperau prin subțirimea încheieturilor; lipseau venele prin care să curgă cine-ştie-ce, poate tot niscai frig. L-am îmbrățişat; mă insinuez mişcării lui toropite de somn. Mă primeşte cu greu; e rezervat; e încet. Îl curtez… Flăcările-l bat mereu, cu o plîngere domoală. Iar eu iau foc. Tîrziu şi la fel de prevăzător.

Necrofilul e un hoț îndărătnic. El este cel care se hărțuie cu moartea. Nu doftorii blegi şi ineficienți…

Eu eream ceva mai îndărătnic încă; iubeam un fetiş de cadavru, care este gisantul.”

…. ….

Mavrogheni History

Delirium tremens

Zoe

„Am început să fac film**.** Aveam de continuat aventura camerei pe care o am adoptat la vremea cînd nu-mi mai rămăsese nimic altceva**…**

Un singur cadru nu mă mai satisface**.** Vizam compoziția**,** dar nu mai vreau să mă înrudesc în vreun fel cu pictorul**;** ci să dau drumul la tot**,** să curgă**.** Cerc să transform orice în peliculă**.**

Ador să mi se acorde acces**,** iar eu să rămîn pe prag**…**

Recitesc *Raven* al lui Edgar Allan Poe şi îmi revizuiesc *Ravenna* mea**…”**

.... **....**

Steriu

„Cred că pomul**,** în care foşgăie solzoasa asta mică**,** e chiar timpul**.** Un timp comun**,** imbecil**,** bărbătesc**;** şi**,** negăsind vreun fruct**,** a creat ea neşte mere extravagante**,** cu surprize şi pocnitori în loc de cotoare**.**

Nikonul fermecat sau *profesionismul trasului cu ochiul***.**

Mi-o închipui cum stă pitită după perdea şi-şi clănțăne ocheadele cu scula aia de cal pe post de lornion**.** Nu ştie nimeni cînd o apucă**.** Scoate mitraliera pe furiş**;** o montează nevinovată ca şi cum ar învîrti neşte Lego**.** Şi p-ormă rade tot**.”**

Amendament

Un roi de fluturi ca neşte broşe suspendate se învîrteşte pe hol**,** în jurul candelabrului**.** Zoe**,** Elia şi Steriu chițăie fascinați**…** Evelyn citeşte *The Financial Times* într-un *fauteuil***;** ridică din cînd în cînd cîte-un ochi enervat către pălăvrăgeala lor extatică**.** Prea mult zgomot**.** Furios**,** împachetează ziarul**,** se ridică brusc în picioare**,** bate o singură dată din palme şi ființele se prăbuşesc cu ropot pe lespezile de marmură**,** spărgîndu-se şi rostogolindu-se**.**

- Cum ai putut să întrerupi aşa ceva ? **!** Ereau superbissimi !

- Oh, nu. Aveți văzul deformat; ei au fost întotdeauna de peatră. N-am făcut decît să le restitui realitatea lor necalculată de voi.

Zoe

„Fusese ceva de capul lui Sonjacoffski; cîndva. Dar acum nu mai avea decît farmecul unei epave. Şi-aşa şi erea încă violent… Delicios chiar. Venea de la treburi, den oraş, cu cîte-o carte sub braț. Tamponîndu-şi fața cu spumele lui de batiste. Ori, pur şi simplu, asudînd cu gura lui ca o floare. Şi cu vreo tuber(cul)oză înfiptă în rever. Dar tot detestabil.

- Ce-ai acolo ?

- Oh, aici… Am găsit neşte dovezi de-ale unuia despre Leonardo. Ca ratat. Asta, pentru că n-au rămas decît desenele. Dar numai desenele şi ereau de-agiuns… De ce-ar mai fi trebuit să se facă realități; ar fi degradat imperiul plăcerilor din care au luat scînteie. Proiectul e realizarea; clarificat şi detaliat, dar niciodată înfăptuit. Plăcerea dispune în continuare; finalizarea doboară.

Ev → Zoe

- Am nevoie de tine, întreagă.

.... - Ai nevoie ?… Ce interesant. Şi crezi că o să mă conformez nevoilor tale ? ....

- Da. Pentru că eu nu mă adresez decît unei elite.

- Eu nu sunt elită. Elita e-un grup…

- Tocmai asta-ți şi propun. Să fii un nou grup.

- Dar nu mai e vorba de mult despre nevoile tale. Ci de ale mele.

- Aşa e. Am nevoie de nevoile tale.

- Sigur. Altfel nu-ți mai ai rostul…

- *Dear*, crede-mă, eşti dintre acele minți pe care mi-ar plăcea să le posed; fie şi-n viață, dacă nu-n spirt…

- Nu-mi spui adevărul !

- Adevărul e natural… Natura ta e artificiul.

Zoe

„Cadou pentru Stere - un inel cu otravă:

- Am observat cum îți căutai coada…”

Steriu

„Cadou de la Zoe. Un film. I-aş zice documentar. Dar nu cred că i se potriveşte. Ca şi cum ar fi avut acces la cele mai amare bucurii şi la cele mai năpraznice plăceri. La cele mai sfîşietoare poveşti şi la cele mai terifiante istorii:

Requiem in æternam

Şi hăul undui gol. Căci prezența sa însemna lipsa a orişice. Afundul răsună, iar îngerii nu se arătară. Dîre de întuneric, bălăcindu-se într-un întuneric şi mai adînc. Zvîrcoliri, distorsiuni. Iluzii nemernice despre încă ceva. Care nu se confirma. Care ne lăsa să expirăm, căutîndu-l. Şi care ne proteja, recreînd lumea mereu cu asemenea repeziciune, încît noi nici să nu ne dăm seama că ea, în fiece clipă, se nasce şi se sfîrşeşte.

Kyrie eleison

Subsol prost luminat. Depozit de manechine estropiate. De lemne hăcuite şi şuruburi boțite. Un croitor taie bucăți de tablă din care nituieşte aripi pentru personajele frînte de prin preajmă. La sfîrşit, o legiune de serafimi țepeni se holbează aiurea peste ziduri. Croitorul îşi priveşte cu mîndrie opera.

De afară, de departe. Casa, cum sare în aer. Lent. Cerul e plin de îngeri cu aripi argintii.

Dies iræ

···· Akhenaton… Cu Smenkhtere de-un umăr. Amanți de peatră şi fanatism. Amanți de templu şi de adînc de palat. Un Akhenaton demențial; cu brațele răvăşite; în expirație. În deşert. Or chiar mai mult. În van. ····

Tuba mirum

Trîmbițele gloriei răsunară. Mirosind a benzină şi zbîrnîind în voltele răsucite pe deasupra oraşului. Fecioara din Altarul de călătorie se cutremură, bine lăcătuită de Van Eyck pe tron. Dresda făcută zob. De aliați.

Rex tremendæ majestatis

Stăpînul, cel cu temută putere. Whitehall în flăcări. Regele vînător al lui van Dyck. *Eikon basilike* luată de o apă ingrată. Desen explicativ despre funcționarea unei ghilotine.

Recordare, Jesu pie - Dar îți vei aminti, oare…

Carol Quintul lăsînd imperiul său unde soarele nu apunea, iar sîngele nu se usca. Fiului său Filip. Cripta neagră-aurită a habsburgilor; la Escorial. Pereții plini de Bosch. Un auto da fé cît un continent. Şi o Flandră în care vreun Jason Pollock puşcă neşte văpsea roşie.

Confutatis maledictia

Pline sunt temnițele. Şi largi sunt ele. Şi lipsite de chei. Căci lacătele sunt chiar cei ce hălăduie pren acele temnițe.

Lacrymosa, dies illa

Un soare nemernic, o căzătură de stea lăsată să spînzure încă ceva vreme asupră-ne. Şi-un cer de fum, lipsit de răsunet.

Apune greţos prin brazdele de jar sub care mocneşte pămîntul. Pietrele-şi horcăie cel de pe urmă geamăt. Iar ultima zi începe cu un asfinţit.

Domine Jesu Christe

Panică. Spaimă. Fugă. Narbonne - Carcassonne - Montsegur. Vînătoarea perfecţilor. Asasinatul colectiv din care apare textul; cîntarea. Şi cei ce vor duce vorba. Cruciada împotriva celor puri.

Hostias et preces

Jertfele rugătorilor. Nenorociţi ferecaţi în case puse-n carantină. Sugrumaţi în ferestre cu scripeţi. Uşile încuiate. Putoare de oţet adiind din lăuntru; ori poate, din stradă… Alţii îşi dau foc. Alţii se-aruncă pe caldarîm. Muribunzi îngropaţi de vii; morţi îngropaţi cu indiferenţă în aerul stătut. Şi o ciumă atotstăpînitoare, guiţînd nesătulă, bătînd cerşitoare pe la porţi.

Sanctus

De Quincey; cu un păhar de porto laudanum în mînă; cu ochii dincolo de tavan. Cu mintea dincolo de orice. Zbaterea nedesluşită a sufletelor a căror unică fericire este încătuşarea.

Benedictus

O corvoadă de năpaste. Ca un dagherotip scos dintre coarnele lui Mabel Yahl… Epidemii fastuoase, cu înmormîntări deşirate şi ciocli beţi. Palate splendide şi cadavre pe măsură, putrezind princiare în lepra amiezii. Cai albi cu spadă-n frunte; călcînd elegant; pierzîndu-se în coridoarele pline de travee…

Agnus Dei

Un Gilles de Rais irecognoscibil; superb; cu tinere trupuri făr'de pată, îngeri din vreme condamnaţi… Cu prăbuşiri de durată şi tempo vag… Lentoarea cuţitului pe gîtul alb al unui adolescent calm… Sîngele mătăsos, izbucnit pe braţul de statuie al domnului. Şi o mare linişte, în care el se termină tîrziu şi dureros. Iar carnea în care sfîrşea erea caldă. Încă.

Lux æternam

Ploaie de scrum peste văi în care ziua se topeşte scurgînd în rîuri vîscoase. Munţi de beznă surpîndu-se în zbaterea atîtor băltoace. Un clocot duduitor şi focul care se înalţă pînă a cuprinde o zare mistuită deja de noapte. Veşnicia zvîrcolindu-se opărită."

Zoe

„De studiat *Vieţile sfinţilor*; e cît o arhivă de *intelligence service*. Mai clare decît orice gazetă. Nu se măsluia nemic. Se spuneau doar într-un limbaj particular."

Pasaj de sezon

Steriu

„Pren februarie**,** ascultam Şostakovici pe malul furtunii**.** Aşezat într-un jeț cu perne şi ciucuri**.** Marea vuia cam tot atîta cît alămurile**.** Muşca din țărm şi din memoria mea**,** ştergînd-o cîte puțin**,** lăsînd doar apă sărată în loc**.**

Şostakovici nu poate trăi în afara războiului**.** Iar marşul cazon e urzeala pe care țese cel mai bine**.**

Şostakovici - o molimă construită **(**pleonasm**…).** Războiul are doar exteriorul de molimă**;** de construcție**.** Războiul e aleatoriu**.** Molima este calculabilă**.** Războiul provine din rasa fenomenului Babel**.** Babel a comportat un singur calcul**;** după care**,** nici un altul nu se a mai putut face**.** Molima e precisă**.** Războiul e neselectiv**.** O poate ucide pe Adèle Bloch-Bauer**,** dar îi poate arde şi portretul făcut de Klimt**.** O molimă n-ar da asemenea eroare**.**

Politica ultimilor ani a adunat în cvartale întregi de zidărie - fie că se cheamă Luvru sau Guggenheim**,** Prado sau Tate **(**buncăre zdravene**)** - cît mai mult din cele ce credem noi că a simțit-iubit-îndurat umanitatea**.** Pînă şi Antichității i-au găsit azile pe măsura grandorii**.** Tot şi toate sunt încartiruite şi etichetate**.** Aşteptînd cu liniştea lor o linişte şi mai mare**.**

Am devenit strîngători**.** Atenți cu ce lăsăm unii în urma altora**.** A pune bine e primul pas către semnarea testamentului**.** Apoi**,** am înțeles cît de inestetic este suicidul nuclear**;** şi am conceput eutanasia prin mijloace biologice**.** Cum să ne surpăm istorismul ? Doar am meşterit atîta şi l-am zidit cu prea multă hărnicie**.** Noi suntem oricînd dispensabili**.** Dar nu şi făcăturile noastre**;** nu tot ce am măsluit-brodit-iscat de cînd ne ştim**.**

Bucăți**.** Şi fiecare bucată e-un adevăr**.** Iar ceea ce dă asocierea lor este un fals**.**

Constructorii ar trebui să fie cei ce pun bombe**.** Arhitecții ar trebui să fie cei care le proiectează**.** Primarii - cei care le supervizează**.** Să nu mai rămînă nimic**.** Melancolia ruinelor înseamnă mai mult decît orice pierdere**.** Atunci**,** cînd vom putea pulveriza fără să lăsăm resturi**,** abea atunci vom fi stăpîni pe imunitatea noastră emoțională**.** Cînd nu vom mai permite nici unui fel de înlocuitor să se instaleze în perimetrul care ne-a suportat intervenția**.** Vom putea pulveriza totul**.** Pe rînd**.** În cursul unei singure generații**.** Vidul este rareori decelabil**.** Şi vidul nu este un înlocuitor ?**”**

„Martie mi-a adus o năpastă în plus**.** Vremea lui Aries tropăie**,** amintindu-mi că viez undeva unde nu există pericol**.** Căci pericolul e reperabil doar prin prezența a încă ceva**.** Dar**,** aici**,** el tronează în lipsă de orice alt reper**.** Deci - e ca şi cum n-ar fi**…**

Afară e din ce în ce mai departe**.** Nu-l mai simt**.** Nu-l mai caut**.** Înainte vreme**,** țineam un calendar de griji inepte**.** Acum**,** înşir un pomelnic de bucurii obscure**.** Valea plictisului naşte dorințI monstruoase**.** Iar cei ce-o străbat i se prăbuşesc pe măsură**.**

~

Ieri, în timp ce steteam cu Zoe pe terasă. Un parfum năuc se învîrti pren aer, apoi căzu epuizat la picioarele noastre. Zoe termină de ascuțit creioanele, bău ultima înghițitură de ceai din porțelanul albastru cu bordură de aur; şi-şi deschise haina. Acul de cravată strălucea sulfuros din cuarțul citrin ca o lacrimă - pe griul acru în care se înfipsese. Îşi scoase ceasul; îl compătimi în liniște. Apoi îl dispăru în locaşul său şi, suspinînd dărîmător, zise:

- Ce vreme… Ce căutăm noi aici…

- Ne conservăm.

- Ca să putrezim mai spornic…

- N-avem nemic a pierde. Orice am face, tot noi vom moşteni *afara*. *Afara* e un alt sistem.

- Înseamnă că şi noi suntem într-un sistem. Ce se întîmplă cînd ieşim din acest sistem… Din *afară* am ieşit aici. De aici ce mai e…

- Semăn eu cu Ev Sonjacoffski ? Atunci de ce mă-ntrebi ?

- Iartă-mă… Doar că molia plictiselii va fi-nceput să-mi dea tîrcoale. Ştii ce ? Cred că fiecare e închis în cîte-o raclă den asta, de-i zici tu sistem; şi cred că fiecare îşi închipuie despre ceilalți… Dar tot privind prin nuanța ferestrei ce-l înconjoară. Nu ne întîmplăm simultan. Suntem izolați. Adunați din locurile noastre şi puşi într-un laolaltă specios…

Îi cercetez cearcănele; privirea căzută; buzele îmbufnate. Şi întreb:

.... - Ce-i ? ....

- Mai nimic. Totul s-a țesut aşa cum am vrut. Şi aşa cum trebuia să fie…

Mi-am dorit întotdeauna să pot recupera viața cuiva anume… Iată că pot. Deşi, mult timp, acest lucru a stat departe de judecata mea. La început m-a consternat să ştiu că sunt altceva decît arăt. Şi decît ticurile acestui trup firav… Îți aminteşti. Cu greu m-am trezit. Şi greu voi fi acceptat ce am găsit atunci cînd m-am trezit. Dar acum înțeleg că nu erea decît acel vechi gînd trist pe nume *Requiescat*[144]. Epitaful ei de nimfă, cu care o am încredințat pămîntului… Am reluat viața Isolei din clipa în care o a lăsat *ea*… Mereu am vrut să fiu *ea*… Nu am reuşit să cresc, pentru că mereu mi-am închipuit cum ar fi crescut *ea*… Şi asta m-a ținut locului. Am născocit basme. Pe care n-am apucat să i le spun. Steteam nopțile; uitînd de tot; murmurînd despre privighetori fericite şi prinți cu trandafiri, despre ce n-aş face ca să-i serbez ziua… Mica mea Infantă…

Cînd Ev mi-a pus pren preajmă anumite cărți, întîi m-am minunat şi-am visat. Apoi m-am trezit în mijlocul coşmarului care sunt în fapt; m-am trezit ştiind ! Trăiesc ceea ce am proiectat cîndva, în insomniile mele pentru Isola. Jocul mizer, nemilos pe care mi-l plezneam în față. Pe care l-am urzit din chiar momentul în care mi-a lunecat din îmbrățişare. Nu vezi ? *Isola* a însemnat întotdeauna *moarte*. Acum port numele vieții… Sunt ceea ce am vrut să fiu, fiind Isola. Ceea ce am ascuns sub atîtea fracuri, blănuri şi-orhidee; sub toate stofele şi strălucirea cu care păleam în fiece seară… La sfîrşit, în oglindă nu mai rămînea decît o copilă

[144] Poem dedicat de Oscar Wilde memoriei surorii sale Isola, decedată prematur.

răzgîiată şi tristă care nu mai avea fluturi de prins; şi-atunci, îşi înlănțui chiar fratele… Singura sucubă căreia îi voi fi permis să-mi paraziteze memoria. Am încercat totul pentru a o readuce în acelaşi loc cu mine. Am căutat un nou nume sub care s-o ascund - Vyvyan[145]... Să croiesc o regină. Am vrut să nu se mai stingă. Să fie minunată şi întunecată şi să vrăjească precum vaziliscul - din priviri. Şi singura ei pereche să-i fiu eu.

Iată, dar. Cei ce se iubesc pre ei înşişi nu-şi dau seama cine sunt cu-adevărat. Mă agăț de rama oglinzii. Dar e pentru a o putea scruta mai bine pe ea. Noua mea Isolă.

Sunt propria mea soră…

Se uita undeva, dincolo de gard. Cînd gardul erea zarea noastră. Scoase o tabacheră de aur din interiorul hainei de *tweed*; şi, de sub clapa buzunarului, se ivi un cleşte micuț, cu care muşcă ceea ce mai apoi aprinse. Din mijlocul unui rotocol de fum, dedu capul pe spate, dărîmată de lihtis. Ori de năvala a ceva vechi. Visează altfel decît ce ştiu despre ea. Visează amețitor. Dureros. Întreb în şoaptă, să n-o trezesc:

- Dar noi ne vom fi aflat ?

- Cum nu… Într-o seară plină de parfumuri şi grea de rana apusului. Una din acele seri despre care ştim că sunt periculoase, dar care îşi petrec amenințarea pe deasupră-ne, fără să ne surpe. Trăsura mea se mişca agale; vînam încet. Trăsura ta se tîra alert; zăceai sub povara unor trandafiri albi. În fața ta, un altul se fana, mai alb încă şi mai tragic spoit cu roşața ororii în obrazul ca peatra-Lunii. Mi-am dorit asemenea glorie, cum o aveați voi, care vă zbăteați împietriți; mi-am dorit acea stare de-a fi împreună, pe care voi o păstrați pînă la capătul puterilor. Mi-am dorit otrava pe care o consumați - relația voastră. Mi-am dorit deznădejdea celui cu care ereai; o miere afumată ce vă îmbrățişa deopotrivă.

Priveam. Vă priveam. Nici unul din voi nu şi-a ridicat ochii din florile ce purta. Nici unul din voi nu mai zărea dincolo de proprii săi genunchi. Şi fiecare broda vise tulburi despre singurătăți reciproce; în care fiecare trăieşte în mintea celuilalt, iar celălalt e doar o iluzie vie, croită după o realitate cadaverică. V-am lecturat preț de un minut; v-am comemorat şi în cele mai aurite momente. Ereați superlativul culpabilității şi disperării grefate pe trunchiul cast al orgoliului. Tu trîndăveai negru în jumătatea ta de pustiu. Celălalt înlemnise sub vălmăşagul de harpii ce-i mursecau respirația. Voi fi gîndit îndelung la voi. Niciodată n-am reuşit să calculez care este victima.

Atît de scurt… Atît de puțin. Ați trecut pe lîngă mine, lăsînd în urmă toată mireasma de sfîşiere cu care hărăzeați pînă şi petalele ce le atingeați… Nimeni n-avea habar atunci, cînd lunecați între pernele carîtei voastre; şi nici unul din cei pe lîngă care ați bîntuit n-a aflat vreodată de parcele apocrife şi oarbe care le-au umplut cupele cu un venin de contrabandă… Vă împrăştiați soarta - polen toxic, aşezîndu-se cu tandrețe de nerefuzat pe umerii indiferenților pe care îi străbăteați.

[145]Unul din fii lui Oscar Wilde.

Eu. Ştiam ce se-ntîmplă. Mi-amintesc ca acum; am slobozit un surîs de căutător ajuns la liman; găsisem ceea ce nici nu îndrăznisem să vreau. Altcineva, însă, îndrăznise să vrea şi pentru mine. Un ochi ploua de bucurie; cel'lalt băltea de groază. Certitudinea durerii se tocmai tîra depăşindu-mă; escaladîndu-mă. Ştiam că n-o să mai suport mult timp regimul de supernovă poleită-n deşertăciune; în care mă zidisem. Ştiam că, din acel moment, pot surpa tot, ba, mai mult decît atît, îi pot ajuta şi pe ceilalţi să mă doboare. Mi-aţi descătuşat o poftă veche; de-a gusta granitul ultimei trepte a înfrîngerii; de-a auzi clinchetul cristalin al unei Judecăţi parodistice în care singura achitare este pedeapsa capitală şi singura pedeapsă - libertatea… Mult mai apoi. Cînd am reuşit să cunosc toate acestea, să le consum în timp ce mă năpădeau - mi-am amintit de voi. Şi, că orice mi se-ar întîmpla, niciodată n-o să ating acel Everest static al suferinţei îndurate pe loc, fără ca măcar să te poţi zvîrcoli… Ştiam că nu se va găsi nimeni să vrea să moară în braţele mele; că nu voi afla acel abis al neputinţei. Iar asta mă mulţumea. Căci, în generozitatea voastră, aţi înţeles să nu stricaţi rostul nimănui, ci doar să-l adînciţi. Rostul meu erea sterpitudinea unicatului.

De multe ori m-a încercat curiozitatea de-a şti ce se-a întîmplat cu toţi cei pe lîngă care aţi trecut… Dar mi-am dat seama că numai eu am putut primi darurile voastre cu gratitudine.

- Cine mai erea cu tine ?

- Am avut inspiraţia de-al lăsa pe Robert Sherard[146] într-o cafenea… Voiam doar să caut flori. Le-am ademenit pe cele mai crunte…

.... - Cînd… ....

- Să fi fost într-o duminecă. Se cînta Radetzki Marsch la fiecare colţ de stradă… Şi o oboseală ca o mîzgă plutea în aerul beat de crini…

- UNDE ?

-Ţ… Eşti agasant. Mă dezamăgeşti, omule… *Credeam că nu ai însuşiri*…

Am tăcut consternat-înţelegător. Trecuse de mult vremea, cînd încă îi mai puneam la îndoială acest soi de noutăţi retro. Întîrzie în visare preţ de cîteva fumuri, apoi, cu o amăreală stătută, clipi şi îşi muşcă buza. Şi continuă, în aceeaşi tonalitate aurie pe care, în mod salutar, o adoptase sau, în mod suspect, o regăsise:

- Ştii…, dragule. Întotdeauna m-au interesat mîinile… Şi conţinutul lor. Ţesăturile acelea măiestre, care pot indica pe criminal ori pe artist; pe muribund ori pe filosof… Ceea ce nu ţi-am mai spus e că acum cîteva luni, să fi fost taman de Stultiţiu…, l-am găsit pe Ev cercetînd oarece carte de pe la suta a optsprezecea şi în care apăreau tot felul de palme; drepte, stîngi, bogate ori ghinioniste… Erea atît de ademenitor în liniştea aia a lui. Atît de chemător, aşa preocupat cum stetea la birou, cufundat în studiu. L-am rugat să mă examineze. Avea ceva crud-atroce în ochiul cu care mi-a lecturat liniile.

[146] Biograf şi prieten al lui Wilde.

- Mai întîi şi mai-ntîi, văd un zid. Care-ți ține loc de naştere. Ce urmează acelui zid este linia minții.

- Şi viața ? VIAȚA MEA ? !

- Ț… Asta se întîmpla înainte de zid. Dar la ce-ți va fi trebuind viață la intelectul pe care-l ai ?… Viața e o extensie a trupului…

Pentru o vreme, atunci cînd nu ne auzea nimeni, m-a tratat cu apelativul de Mss. Savile.

Mi-am făcut obiceiul de-a răsfoi *Encyclopædia Britannica*. Zoe înşiră nume…"

Steriu → Zoe

- Spuneai că nu-ți aminteşti un singur lucru.

- Da… Cum anume mă chema… Dar nu mi-a luat mult pînă să-mi dau seama. C. 3.3.; asta eream. C.3.3. …

- C.3.3. n-a fost decît o poreclă… Şi-aceea doar un fir dintr-o nisiparniță plină; şi toată eşti tu. Cînd ne-a răsturnat Sonjacoffski jucărelele alea pe masă - ereau posibilitățile fiecăruia. Numai alternative. Zoe Mavrogheni, C. 3.3. şi un povestaş vagabond de pe vremea lui Robert the Bruce există concomitent. *Am fost; am făcut; am dres*… Cînd, de fapt, suntem simultan. Ăsta e segmentul de limbaj primordial pe care l-am perdut şi pe care l-am înlocuit cu timpurile verbelor. Nu există decît *sunt*.

Am vrut; să-ți țin vîrsta la locul ei. Să nu-ți zdruncin inocența în vreun fel. Pînă şi colecția ta de ticuri atroce; de podoabe neliniştitoare… Arțagul, trufiile şi amărăciunile tale iuți-acre… Am vrut să le păstrez; să le conserv. Iar lacrimile să-ți strălucească de ciudă; nu din noroaiele tristeții. Dar tu ajunseseşi deja în mijlocul tău.

- Apărătorii inocenței ajung să cadă ei înşişi în această virtute fatală. Ai protejat imaginea ta despre mine. Suntem sume de deghizări. Mă crezi ? Dacă nu crezi, întreabă-l pe Sonjacoffski…

- Şi-n cele den urmă, ce-i aia inocență - să nu fi aflat nimic sau să nu-ți fi amintit nimic ?

- Să fi aflat orice, fără să-ți fi amintit niciodată. Să practici o formă de ramolisment premeditat.

- Dar, în momentul în care începi să-l practici, dispare şi premeditarea.

- Ca să se instaleze definitiv inocența ! Dacă ultimele clipe ale unei vieți se scurg în uitare şi senilitate, nu va rămîne nimic de amintit-comemorat-regăsit… E bine să sfîrşim tineri, cît suntem întregi la minte; să ne putem expedia nostalgiile…

Tradiția e proba ramolismentului.

Vezi toate benzile alea ? Vezi toate cutiile-alea cu filme ? M-am retras din văzul lumii pentru a deveni chiar privirea ei. Hoțul de imagini. Pre tine te au durut ori te-au desfătat cele ce ai văzut. Pe mine mă îngrozeşte să ştiu ce ajung, dacă accept să primesc plăcerile care mi se oferă. Eu nu particip.

- Mai rău te umpli de lătura obsesiei.

~

- Cum reuşeşti să-ți ții firea ? Ev te doboară cu sfaturi…
- Sunt embleme inverse.
- …Cu propuneri…
- Nici el nu le-ar urma.
- …Cu imagini !
- Capodopere de butaforie virtuală.
- Şi Elia ?
- Ne-am străduit să ne acordăm trupuri. Prin distanța pe care o am pus mereu între noi. Căci practicăm trupuri prin maniile pe care presupunem că le-ar etala acele trupuri. Întrebîndu-mă dacă, în lipsă de trup, putem iubi; şi dacă nu cumva chiar aceasta e medalia de război a celor ce rezistă *afară*; în vreme ce noi ne încrucişăm în simulări. Suntem morali - de ce-am fi ? - numai cei care comportă trup vor să aibă de-a face cu morala; nouă nu ne trebuie. Dar uite că puse în raporturi de moralitate, minții noastre se travestesc cu brio în trupuri !
- Şi eu ?
- Chiar şi unii ca noi au nevoie de-un ochi care să-i privească.
- O putea face Ev.

···· - Ev nu poate pîndi decît pre cei den *afară*. Cei care acționează. De ce crezi că, dacă el ni se pare fantast, noi îi părem lui altfel… Ev ne-a creat iluzia că suntem *afară* prin terorismul vag pe care-l împrăştia deasupră-ne. Eşti păcătos şi ți-e frică de pedeapsă, atîta timp cît eşti viu. ····

- Dar tu de unde ştii ?
- Tocmai. Nu ştiu dacă nu cumva suntem perfect vii şi suntem *afară*, şi-atunci Curtea-de-Ape e tot o capodoperă de virtualitate care a asimilat realitatea. Şi ce e mai aiurea ? Să fii neviu într-un teritoriu abstract sau să fii viu într-un teritoriu incert…

Şi-apoi, gîndeşte şi tu - doi înseamnă cuplu. Trei e deja societate.

- Şi patru ?
- Nu există patru. Patru nu e doi ori doi. Patru e umbra lui trei.

In Carcere et Vinculis

Steriu

„În aprilie, am cunoscut sentimentul devalorizării. O decădere blîndă; şi de aceea definitivă. Pînă şi lui Stravinski îi găsisem un înlocuitor. Satie ne strepezea nervii cu gimnopedii şi gnossienne. Sibelius luase locul lui Prokofiev. Regresam către ce nu voiam să aflăm. Dincolo de ferestrele noastre, se încălzea; soarele vuia proaspăt. Se înflorea. Se coceau amestecuri; întîmpinări. Deasupra curții noastre, migrase o ceață îndelungă. Din care nu străbătea nici un strigăt; dacă am fi avut putere să mai strigăm. Sau ceilalți să-şi amintească de noi…

Umblam pren locuri de tot felul. Vedeam pe-alții asemeni nouă… Ne amăgeam de fiecare dată că reuşeam să ne doborîm lenea. Frica. Apoi înțelegeam că navigam în interiorul unor compoziții. Rămînînd de fapt în jurul fotoliului şi-a carafei cu muşcături de năpîrcă…

.... Zoe are den ce în ce mai puține hachițe. Surîde. Compune şi ea ceva, altfel n-ar fi găsit nici un temei pentru resemnare… ....

Pe Elia îl găsesc încercînd să-şi rezolve prin dans statutul de insular. Bîntuind eterat pren domiciliul nostru. Domiciliu ca o cămaşă ceva mai mare; dar tot de forță. Scormonind după noi obiecte în podul cu vechituri; secretînd ocupații. Bănuind cumva că, dacă ne pierdem această ultimă decență a prefăcătoriei de viețuire pe care-o tîram, nu ne mai rămînea decît un cîmp de aburi, şi-ăla pustiu. Şi-atunci, ne prefăceam în continuare. Dar mai relaxați. Mai ştiutori că n-avem asupra a ce ne-ncrîncena. Sau ce să lăsăm să ne doară.”

„În mai, ne-am redresat.

Cineva a jucat rolul lui Florar şi pînă şi grădina noastră a explodat ca pusă pe foc. Iar jarul petalelor sfîrîia tîrziu, în noapte umplînd aerul de miresme grele. Şi toate cele se perindau altfel; ca arătîndu-se pentru spectacol; pentru noi. Vietățile alergau mai repede; plantele foşneau să-şi deie duhul… Unduiau şi țipau şi, uneori, în somnul lor, reuşeau să ne trezească… Sau poate că rapiditatea, pe care o resimțeam, nu va fi fost decît contrabalansul zăcerii în care ne tîram.

Curtea-de-Ape erea mult mai puțin îndepărtată decît credeam. Şi, dacă nu o consideram abstractă, erea pentru că nici pre noi nu îndrăzneam să ne considerăm abstracți.

Am atins fundul prăpastiei. Putem începe zăcerea.”

Sartor Resartus[147]

Steriu

„Dimineața**,** pe-o răcoare jilavă**;** cu Elia**.** Ne am luat cahfeaua în Cişmegii**;** cam o oră**.** Ne-am dres cu neşte tartine cu unt**;** am cetit ziarele**.** Şi ne urnirăm înspre lac**.** Elia cu o fiolă de Tuşnad în mînă**:**

- Uneori**,** apa asta a fost singura mea consolare**.** Muşcă groaznic**…** Nu se văd vînători pe gît**.** Iar Ev nu bea apă**;** altfel**,** de mult mi-o ar fi interzis**…**

Apoi**,** îşi perdu privirea peste mine**:**

- Nu mai umbla în ieftinături**.** Îți proclamă frumusețea într-un mod nedemn**.**

Există meşteri care te pot îmbrăca în haine fără cusur şi în care să te simți ca-n aşternut**…** Am croitori geniali care nu mi-au vezut fața vreodată**.** Şi**,** cu fiecare costum**,** îmi croiesc un nou trup**…** Ei mă cunosc cel mai bine**…** Den moment ce sunt chiar opera lor**.** ....

E important să fii liber**.** O mînecă prost montată**,** fără lărgimea reținută**,** poate da o jenantă stare de captivitate**…** După cum o întăritură nepotrivită cu consistența materialului poate face dintr-o redingotă o adevărată cuirasă**.** Apoi**.** O haină prea strîmtă e la fel de extravagantă ca şi o haină prea largă**.** Şicul vine din dozare şi alternanță**.** Cămaşa să fie cabrată doar pe corp**;** se vede splendid umărul înfoiat al unei cămăşi**,** cum iese din răscroiala vestei**…** Vestă care trebuie la rîndul ei să fie strîmtă şi nu prea lungă la partea din spate**.** Dosul unui bărbat există în funcție de cum este rezolvat spatele vestei**…** V-ul vestei este important**.** Prea scurt e stupid**,** oficial**,** funcționăresc**.** Prea lung e şmecher**,** ieftin**;** de filfizon**;** un accesoriu de modă pasageră**.** El trebuie să se închidă cu primul nasture**,** acolo unde se termină sternul**…**

- Te voi fi văzut purtînd mănuşi**.**

- De nevoie**.** Îmi îngheață mîinile**.** Iar cînd e cald**,** transpir îngrozitor**.** Aşa că port**.** Măcar ca să nu se vadă**.** E ruşinos**…**

- Şi Ev poartă**…**

- Ah **!** Ev poartă din teribilism**.** Piele albă**;** dar nici chiar atît de albă **-** încît mîna lui să pară şi mai străvezie**…**

Te am auzit odată**,** într-un taifas cu Ev**,** în care feceați mare zeflemea pe tema lenjurilor agățate la uscat printre cariatide**…** Lenjeria trebuie să fie în ton cu celelalte piese care şad la suprafață**.** Nu poți purta lenjuri negre la costum colonial**.** E-aiurea**.**

[147] *Croitorul răscroit* (lat.)- de Thomas Carlyle**.**

Lenjurile albe sunt penibile în general; dar, dacă te îmbraci în alb, şi căptuşeala trebuie să fie albă…

- Nu te-am văzut niciodată în alb…

- Probabil că nu merit…

Evelyn → Steriu

- Nici un ins, care se respectă, n-ar trebui să etaleze în mod ostentativ ceva care să aparţină cu strictețe sexului său. Grația nu are sex. Doar maniera. Ar trebui disprețuite standardele sexuale. Ar trebui eliminate. Se tinde, în mod fals, către un stil *unisex*. Pentru că cei care dictează moda vestimentară bulversează mai-ntîi caracterele subiecților la care se referă. *Unisex* e mai mult o debarasare de reperul fizic. *Unisex* nu e o chestiune de rever şi croială… Misterul *Unisexului* nu stă în ambivalența sexuală, ci chiar în absența sexualizării. Şi revenim astfel la castrare ca putere. Ai numai două alternative sexuale. Renunță la ambele şi vei constata că renunțarea ta e-a treia alternativă. Nu există putere asupra celorlalți. Există putere asupra ta. Atotstăpînitorul e stăpîn pe sine. Castrarea nu face decît să te scoată din țarc. Castrarea te verifică: poate trupul tău să trăiască în afara celorlalte trupuri ?

....

Evidențe

Steriu

„Deduse o ploaie scurtă**;** pe un praf îndelung**.** Mirosea a mentă şi-a pişat reavăn**.** Mai erea puțin şi se-ntuneca**.** Evelyn**,** cu o țigară aurie**,** spînzurată în colțul gurii**;** şi cu pantofi vişinii**,** de lac**;** şi cu cordonul ceasului atîrnînd de vestă**.** Ieşirăm pe poarta ghintuită cu flori şi ne pierdurăm înspre neşte străzi vagi**.** Perfecte**.**

- Cunoşti ceva mai sfîşietor decît lepra unei case ?**…**

Dar mă opri**,** trăgîndu-mă de cot**:**

- Te uiți la cornişe**;** te uiți pe sub balcoane**;** te freci de grilaje şi mîngîi clanțe**…**

Apoi răsuci capul**,** scoțînd un clăbuc de fum către o fereastră deschisă**.** Un fel de ceva între demi-sol şi parter**.** Un candelabru în care ardeau**,** înfipte, cîteva becuri chioare**.** O oglindă ovală**.** În care**,** cred, ne vedeam noi**,** clandestinii**.** Un portret de familie**;** sec**.** XIX**.** În rama autentică**.** Şi patru fosile cu o tipsie de fursecuri şi o carafă de liqueur**…** Jucînd bridge ? Canastă**…** Dumnezeu-ştie-ce**.** M-a trecut un junghi pîn spleenă**.** **....** **....**

- Nu te lăsa luat de jgheaburi şi cucuvele**…** Mai există populația asta de molii**.** Sunt muzeali**;** se conservă în abandonul pe care li-l plătim noi**.** Că bine ziseşi**…** Ce poate fi mai sfîşietor decît lepra unei case**.** Cînd lepră-i sunt chiar cei ce-o locuiesc !

Şi trecu mai departe**,** într-un gard de lămîiță**.** Se dedu peste maldărul de stufăriş înflorit**,** intrînd pe jumătate în desişul revărsat**;** şi-şi amestecă părul lui**,** cinabru**,** prin crăcile răznite de parfum **(***lad's love* !**[148])**.

Cînd m-a agiuns den urmă**,** mirosea tot şi-avea părul cît un vifor**.”**

Zoe - Lucrare de control

„Steteam palavragii**,** cu şerbetul în față şi cu cahfele opărite**,** şi cu stafide tăvălite pren zahăr şi siropuri de smochine**…** Şi cu piezişi, neastîmpărați ochi galeşi**,** dați şi peste cap**,** doar om vedea pe dinlăuntrul cefei**…** Finestre nalte cît ditamai zidul ne uneau**;** căci den priviri ne cercetam ca ulii**.** Doi cîte doi**.** Unii-n grădină şi-alții-n casă**.”**

[148] *Dragostea flăcăului* - denumirea engleză pentru lămîiță….

Ev face**:**

- Dintre ceştia**,** care-i asasinul ?

Zoe**,** trîntită în *fauteuil***:**

- Steriu are fluturi arşi**…** Şi sprîncene încruntate**.** Şi-are mers de nicovală**…** Mai surîde-acum**,** o dată**,** şi-ţi rămîne-n beregată ! La ce bun să arăţi asasin**,** cînd chiar eşti ? Nu**.** Nu e**.** Asasinii sunt graţioşi**;** ei nu sunt năvalnici sau agresivi**.** Au o violenţă specială**;** numai a lor**.** Calculată**;** rece**.** Asasinii sunt nişte moluşte**.** Au o a enşpea enzimă cu care se intoxică singuri**.** Sunt suavi**…** Da**.** Sunt liniştiţi şi impecabili**.** Sunt experţi**.** Elia este asasinul**.** Doar el arată a înger**.**

- Of course**,** *Dear…* *Pay attention to the obvious**.** It's the most untrustful thing*[149]**.**

Zoe

„Drept care**:** trecînd prin dreptul uşii de la dortoarul lui Ev**.** Ereau amîndoi**,** el şi Steriu**.** Aşezaţi frumos la masă**.** Se auzeau rîsete şi zgomot de porţelan**.** Mă uit pe crăpătura uşii**.** Şi-mi amintesc de ce-mi va fi şoptit Ev**,** cu mult timp în urmă**;** cum că orbii n-au nimic a face cu cecitatea**.**

Poate că**,** dacă ar fi fost orb**,** Steriu ar fi observat că fumul**,** pe care-l răsuflă Ev**,** nu provine de la nici o ţigară**.”**

.... **....**

[149] Desigur**,** dragă**.** Atenţie la ceea ce este evident**.** E cel mai de neîncredere lucru**. (**engl**.)**

Psihostazia[150]

Într-una din zile (sau ce-or fi fost ele), arhitectul se trezi buimac, sub un soare muşcător, gata de joacă. Se întoarse cu spatele, dar soarele îl înțepă iar şi nu-l lăsă pînă nu se ridică în capul oaselor, printre perne. Lumina chițăia cu hohot clar; cristalin.

Şi atunci, arhitectului îi fu dor de tot ce purta cu sine. Rude, neamuri şi strămoşi. Ani şi vîrste; poate epoci. Istoria - la care lucrase şi el, neştiut, neconsemnat; adevărat ziditor anonim, aşa cum sunt cei ce aşează peatrele cele mai trainice. Îi fu dor; de toată acea memorie pe care o conținea şi de care îi fusese mereu teamă ori lehamite să o desfacă. Să-i taie nodul.

Îi fusese teamă că nu va găsi nimic sub ghemul de funde şi zorzoane.

Îi fusese teamă că nu erea ceva de căutat.

Şi îi mai fusese teamă de vreo amendă pentru faptul de-a fi căutat ceea ce nu există. Dar acum se liniştise. Înțelesese în sfîrşit că, atunci cînd căutăm ceva, indiferent de ce vom găsi, nu putem căuta decît ceea ce imaginația noastră a dat la iveală. Şi că .... niciodată nu căutăm cevauri care nu există; căci, în clipa în care am pornit după ele, noi le am şi creat ! ....

Steriu

„M-am rugat. Aducîndu-mi aminte de conversațiile mele cu bunica. Atunci cînd eream mic... Şi o întrebam, uitîndu-mă la filme cu Lauren Bacal şi Humphrey Bogart, dacă aşa era pe *vremea* ei. *Da, aşa; aşa era*. Îmi răspundea zîmbind numai cu ochii spre pelicula hîrşîită, cu femei splendide şi cavaleri cu ghetre. M-am rugat să i se inventeze un paradis, special pentru ea. În care să aibă şi ea fericirea de-a fi Greta Garbo. Şi să trăiască ceea ce pe mine mă făcuse să cred că trăise deja.

Trăise numai o mizerie atemporală; continuă, ca şi vremea cu acelaşi nume în limba engleză.

God is continuously blessing you, Grandma'[151]**…"**

„Evelyn a intrat pe uşă. Fără să izbucnească sau altceva. Şi se-a dat în dreptul finestrei, anunțînd:

- A venit vremea să ne naştem.

Peste un ceas, eream în cîmp, cu Soarele-n cap şi ceața-ntre buze. Îl întreb:

- Ai spus că ai nevoie de sămînța mea.

[150] Cîntărirea sufletelor.

[151] Dumnezeu te tot binecuvintează, bunică… (engl.)

- Sigur.
- Dar eu sunt steril. N-ai obține nimic den ea.
- Oh, cum nu. Aş înmulți sterpitudinea. Lasă acestea. Vreau să te rog să priveşti singur. Să mi-o iai înainte. Să atingi ce vezi şi, la fel de neclintit, să te întorci. Cu viteză peste orice măsurătoare. Aşa cum şi trebuie să fie.

Nevenindu-mi a crede; cînd raza ascuțită a ochiului meu se-a retras de pe linia zării, nu s-a mai putut opri şi, trecînd prin limita din care țîşnise, intră în chiar timpul meu…"

Ev → Steriu

- Da. Ce spui, Deavolul are acces la Dumnezeu ?
- A avea acces înseamnă să acceadă… Cred că mai repede Dumnezeu se apleacă den cînd în cînd ca să-l cerceteze…
- Chiar crezi că se-apleacă ?
- Da.
- Şi chiar crezi că-i pentru a-l cerceta ? *Homo, Dei miserere* ![152]

.... **Steriu** **....**

„Către seară, fuserăm încă o dată la casa în care Elia căzuse îndrăgostit. Găsirăm podelele ceva mai putrezi; pereții mai înfloriți de şoapta mucegaiului. Omizile tocmai descoperiseră gustul extravagant al broderiilor şi-acum tocau frunzele de prin perdele. Elia luneca împietrit; cu un portret violentat, grimasă boțită, ca şi cum o mare frumusețe s-a străduit să se omoare, înfigînd cuțitul în oglindă. Cerc a-l recunoaşte după ceva. Măcar după inele !… Dar, pînă s-ajung a-i cerceta mîna, vechiul domn cu ochi cenuşii ne fugăreşte atîrnat în perete şi văd abea acum că împarte cu Elia perplexitatea, izolarea şi fanatismul; şi că Elia este chiar umbra stîlcită a acelui trup pictat; răsfrîngerea aberantă a unei imagini perfecte. Şi atunci, fără urmă de nelinişte, făcu:

- El e adevărat. Ei sunt adevărați. Noi suntem în planul oglinzii."

[152] Omule, ai milă de Dumnezeu ! (lat.)

Trei personaje în căutarea unui sfîrşit

„*First and second, third and fourth, brothers - twins from Heaven fallen… Which of them is the Naphilim* **?”**[153]

Steriu

„Ce zi perfectă**…** Ce zi perfectă pentru a termina ceva**.** O vîrstă**;** un sezon**;** o istorie**…** Lucru care nu s-ar întîmpla sub imperiul efortului**.** Grabei**.** Spaimei**.** Nu**…** Şi**,** ajuns aici**,** îmi place să-mi amintesc cum a încheiat Andersen povestea micuţei Sirene**.**

Pînă a fi restaurat casa Sonjacoffski**,** îmi doream să las în urmă prunci trupeşti**,** cu ziduri înalte şi temelii adînci**…** Să dau dovadă asupra timpului meu**;** să iau Geneza de la-nceput**.** Să repopulez lumea**…** Apoi**,** Ev s-a încolăcit pe braţul meu**,** făcîndu-mă să îl parcurg**;** să îl gust**.** De fapt**,** îmi savuram propria alternativă**;** Ev nu erea decît oglinda mea**;** un teritoriu interzis**…** Ca**,** în cele .... den urmă**,** să pricep că singura capodoperă**,** care i se poate întîmpla cuiva**,** e chiar propria viaţă**.** *A face* e doar iluzia**.** Şi**,** pentru că .... voi fi fecut destule**,** nu-mi mai rămîne decît să-l comemorez pe Paşadia Măgureanu**;** şi cum a hotărît el asupra soartei ce urmau să aibă operele sale**…**

Da**.** Să trăieşti fastuos**;** fără să laşi nici cea mai vagă urmă**;** nici măcar celor care ţi-au stat îndepărtat de aproape**.”**

Evelyn → Elia

- Ce-i cu Violet ? Dar oare crezi că scăpărarea verdelui tău erea de-agiuns ? Ţi-am oferit un reper**…** Am inventat noi complementarităţi aberante din menajul *à trois* al binarelor[154]**.** Şi ce competiţie mai vagă şi mai aprigă ştii decît verde-violet ?

Dacă**,** acolo unde există doi**,** nu există şi al treilea**,** cei doi încep să se macine**.** Al treilea menţine coeziunea din exterior**…**

Evelyn

„Către seară**.** O găsesc răsturnată-ntr-un divan**,** pe două perne de mătasă**.** Verdele pupilelor scapără cînd şi cînd în aerul îmbîcsit de căldură**.** Boleşte discret**;** mi-e un dor nebun de dînsa**.** Mă las cumva pe lîngă umărul ei**;** zac şi eu îngenunchiat**;** îi

[153] Primul şi al doilea, al treilea şi al patrulea, fraţi gemeni din Rai căzuţi… Care-ntre ei o fi nafilimul ? (engl.)
[154] Culorile secundare sau binare - orange, verde, violet.

lecturez bătăile inimii. Se învîrteşte cu faţa în palma pe care-o desfac la timp… Îi simt genele cum se zbat să privească dincolo de pulsul ce li-l ofer… Mi se-agaţă de haină şi se vîră sub mine. Iar eu îi şoptesc; undeva în străfundul auzului; în spatele urechii:

- Nu-i bine să mori tînăr. Nu-i bine să-ţi aminteşti… E bine să fii senil; să nu mai ştii nimic. Căci, cei ce-şi amintesc, mai rău se chinuie în îndoieli, cunoscînd cum ar ajunge - nesuferind a fi altfel… Lasă astea… Am găsit o privelişte magnifică într-o fundătură de mlaştină… Haide, ce faci… Nu vii ?

Îşi încolăci mînecile pe sub părul meu. O loai în braţe şi ieşirăm pe terasă. Se pregătea o furtună."

Steriu (răvaş de la Zoe**)**

My beloved Dear,

Nu suntem importanţi. Numai relaţiile noastre sunt. Fost-au vremi cînd mi-am ameţit contemporanii cu poveşti şi vorbe. Un troll bizar, scăpat de pe tărîmul viselor într-o lume de urgii. Întotdeauna mi-am dorit să fiu eu şi nimic altceva. Acum ştiu că suntem oglinzi ale căror adîncimi nici noi nu le cunoaştem; în care se răsfrîng ceilalţi şi - o dată cu ei - propriile noastre avataruri încarcerate de binecuvîntarea uitării. Cînd l-am înmormîntat pe Iorgu, am îngropat ultima fărîmă de firesc pe care-o mai purtam. Te am ales, instaurînd aberaţia, legîndu-mă în lanţul căruia îi aparţin şi de care în van m-am amăgit a mă feri… Căci degeaba .... *ocoleam ispitele ce ştiam că m-ar încerca, dacă pre cea mai la îndemînă o păstram…* ....

Te cuprind; şi te văd la Curte.

Steriu

„O după amiază ca un eşec ne snopea cu ultimele ei clipe de lingoare. Seara ieşise la codoşit cu incertitudini promiscui.

Pe sub puntea întunericului răzbea miere de la salcîmii din afundul grădinii. Elia, îmbrăcat, înmănuşat, scîrţîind discret din pantofii proaspeţi. Traversă lent prin *drawing-room* şi se opri în fotoliul din faţa divanului pe care şedeam. Strălucea înmiresmat; dispăruse orice urmă de plictis; nici un fel de gălbinare nu-i mai descompunea portretul. Avea ceva reavăn, de piatră aspră; ori de lac bine arat. Slobozi un surîs ca o invitaţie:

- Voi fi amînat vreme de-atîtea vorbe să plec la Curte…

Lipseşte-mă de-absenţa ta. Orice palat are nevoie de-un arhitect din visele căruia să-şi ducă traiul…"

„Tîrziu.

Tîrziu am ajuns să pricep de ce-i zicea Curtea-de-Ape. Afară, curgea o splendoare de ploaie; tăcută, suplă; fără strigăte, bălţi sau noroaie. O ploaie sidefie ca Hodighitria - arătătoarea de cale… Picături limpezi ca tot atîţia ochi de serafim; cu muzici tihnite şi o amorţeală dulce, de grădina sătulă. Undeva, departe, dar departe de tot, un vuiet necunoscut.

~

Erea un aer perlat; ceva crud şi cărnos, verzui. O iarbă grasă, lipsită de foşnet. Marginea unei păduri ca un lac vărsat în cer. Coline cețoase, acoperite de gazon. Erea ceva insular. Care nu plutea pe mări, ci pe deasupra Lumii; pe un năvod de izvoare. Căci roua de pe firele de iarbă din pământ țîşnea. O țară fluidă, clipocind la picioarele unor pribegi.

Visul nopții unui anotimp general.”

....

....

~

Epilog

(Introducere)

.... **....**

Unii reuşesc să-i distrugă doar pe cei din jur.
Performanța e să te distrugi pe tine însuți.

~

Preludiu
1884

Hristu

“Joi**.** Trec pe la Chivu**,** să-i văd guta şi păduchii de care se scarpină pîn’la os şi de care nu va scăpa cît îi veacul**.** Mă-ntind la cahfele**;** ştie tot ce mişcă-n urbe**.** Cîte muleari n-au soţi**,** cîte îi înşeală şi de mai e vreuna nestricată**…**

Se plimbă pren casă**;** mi-arată ce de i-au mai venit**,** trimese**…** Îmi lasă o cutie de ciubuce măsluite**;** fumez în nescire**.** Îi propun să se mai spele naibii**,** că de-aia-i foşgăie chiriaşii pe frac**.** La care făcu **-** atunci de ce să mai ţină spălătoreasă franţuzoaică**.** Prea-s curate hainele**,** de ce se-ar mai spăla şi el**…** **(?)**

Paraschiv Ralet**,** căruia în famelie i se dzicea Chivu**;** iar noi**,** ăştilalţi**,** den cauza proastelor apucături**,** îi spuneam Şpertz**.** .... Chivu Şpertz**.** Sau Chivuţa**.”** ....

„Ceea ce ştiu e că noaptea se a lăsat neîngăduitoare**;** şi că intervalul are limite doar în aspectele plăcute**…** Erea o înserare despre care cunoşteam că n-o să-i dăm de urmă**.** Erea acel soi de beznă care nu iartă pre nimeni de perderea dreptei judecăţi**.** Iar ce se-a întîmplat va fi început în mijlocul zilei**.** Pentru ca nimeni să nu îşi deie seama**.**

Sub un soare fastuos**,** tulbureala se zvîrcolea deja**.** Într-o lumină orbitoare**,** moliile tocau ultimele fire de măsură**.** Şi cîţiva fluturi schilozi**,** cu gaidele-n sus**,** ca neşte gîndaci răsturnaţi**,** cercau să zboare pe dos**,** prin valurile de ţărînă uscată**.**

Treceam pren Cişmegii cu Şpertz**;** mai erea o juma’ de ceas pîn’ să bată doispce-n punct**.** Ne roade plictisul cu gură hămesită**;** căldurile m-au doborît pe sub veste**.** Îmi îndes pălăria cu unul den cotoarele lui *Anastasius* şi simt o dîră de sudoare cum se scurge din coada ochiului pren obraz şi apoi se ascunde-n barbă**…**

Căţelime duium**,** scoasă la aer**.**

Ciume preavoslavnice puse-n laţ **-** barzoi plimbîndu-şi boturile ca strînse-n menghină şi căpuşele**,** şi limbricariţa de le curgea den cururile cele osoase în care**,** cu sîrg**,** aş fi împins şuturi**,** dar mi-erea să nu mă-nţep**…** Dobermani stilaţi**,** ciunţi de cozi şi negri ca dracu’**,** dar mult mai cumpliţi **-** javre în care turbarea înflorea nedovedită pînă-ţi sărea la beregată**…** Afgani stupizi**,** foşnind prentre alei**,** de neînchipuit a se bate**,** cîini buni**,** de ţinut pernă ori măcar de plapumă**…** Bernardini boşorogi**,** cu limbile de pămînt**,** plăvani plini de blană**,** cu ochii duşi**,** cîini alcolizaţi din facere**,** potriviţi a zace pe punte**,** lîngă vreun butoi gol**…** Penibili Chuhaua

cu picioarele lor cît mersul de furnică - ascuțiți, latrativi, scoțători dîn sărite; imposibil de pleznit - au întotdeauna stăpîne isterice care să-şi apere jigăniile mai ceva ca neşte cățele veritabile…

Iaca, bîntuim o vreme, înghițind în sec la cucoane, salutînd căzuți în merencolie, ca s-avem de unde ne zbucni surîsul mai cu spor… Dăm de-o alee rece; balta-i aproape. Miroase a nomol şi-a hoit de peşte dulce. Frunze de giur-împregiur. Şpertz se tîrîie pe lîngă mine. Intrînduri întunecoase, mai private decît orice budoar, foşnitoare şi umede… Femei, femei…, femei. Ah ! Şi bărbații lor. Perduți cu şiretenie printre fuste; dîndu-şi mînile să le fie savant legate cu cîte-o mîngîiere. Blonde trîndave, bune pentru amiază, s-atragă seara cu lenea lor. Şatene hălăduind în baeramul perpetuu care le e propria veselie. Brunete spăimîntătoare, cu deochi sulemenit în mii de bunăvoințe… Unele îşi amețeau prada. Unele o consumau. Altele-şi ştergeau deja buzele. Unele chemau cu tot cerul gurii. Altele, cu priviri lăsate. Altele, cu o beție indescifrabilă… Unele îi cotropeau; altele-i îmbolnăveau; şi încă altele îi spulberau. O femeie trebuie sfîşiată… Într-un fel sau altul. De-asta se şi îmbracă. Rupi rochia, gîndind la trupul ei. Un bordel întreg; şi tot plin numai de fluturi…

Ne ducem mereu. Undeva, într-un fauteuil de răchită - o splendidă ca un car funebru. Ce oroare să porți bernă vara. Şpertz e alb ca un sahib de Bombay; eu sunt vînăt şi mă urnesc den ce-n ce mai greu. În spatele ei, la cîțiva paşi - un alt doliu, mai tînăr şi mai acru, cu fața căzută-n gardul de mărăcini.”

···· **Hristu → Şpertz** ····

- Încercănată muleare…
- Vădana lui Yamandi…
- Şi-acela…
- Fie-său.
- Aşa tineră.
- Nu-i al ei. E-al Saftei Ruset…
- Cu cine se ține.
- El ? De un’ să sciu eu…
- Ea. Ori vreai a crede că mai există virtuoase…
- Nici urmă de iz de bîrfă.
- Bine, atunci… E mai păcătoasă decît toate. Numai la astea amuțeşte şi Talpa-Iadului.

Hristu

“Şi**,** mult mai încolo**,** neşte paoni**.**

Mare mirare că paserile astea se-mperechează după fire**.** Căci prea sunt frumoase**…”**

“Abea după un an i-am mai vezut**.** Sau i-am vezut în întregime**.** Aglae**,** neagră şi lacomă**,** c-o rochie ca petala de zorea**.** Un albastru-violet cu care plutea pe la vecerniile cu *champagne* ale caselor desclise pren Capitală**.** Îi dedeam tîrcoale ilizibile**.** O studiam cu ceafa şi-o miroseam după ce pleca**.** Se tîra mereu ori şedea aruncată peste vreo mobilă**,** ca un şal scump**.** Şi Mina**;** alb**,** c-o gură ca vinul**.** Doliul trecuse**.** Lăsînd în urmă o dîră care încă se mai zbătea**,** încolăcindu-le tinerețea**.** Steteau distrați**,** surîdeau pieriți**…** Aglae**,** ferecată în lihtisul ei de văduvă bogată**.** Mina**,** sclipind cu ochii aiurea pe obiecte mai mult decît către cei ce-i căutau privirea**.**

Mi-e peste poate a face curte acestei femei**.** Are ceva de stîrv bine păstrat pînă la a mă înşela chiar şi pe mine**.** Ceilalți umblă în continuare**,** cu limbile de pămînt**,** în urma ei**.**

Cad şi eu în visare**;** şed lîngă un vas cu stînjeni**.** Îmi aprind o țigară şi uit de tot**.** Uit mai ales de vorbele tocate pren tîrg despre ei doi**.”**

.... **Aglae** **....**

„M-am măritat tîrziu**.** La douăzecişişase de ani**.**

Barbu mi-erea mult mai vîrstnic**.** Însă l-aş mai fi lăsat o vreme să mă caute**.** Erea văduv**;** iar asta mă fecea să vreau să-l chinui**.** Nimic nu ispiteşte mai tare decît cel ce a pătimit deja**;** e ca şi cum ar invita în continuare**...** Ca şi cum**,** răbdînd o dată**,** cheamă mereu**...**

Avea şi-un fiu**.** Iar eu detestam copiii**;** de cînd aflasem cum e să cazi în disgrație den cauza unui frate proaspăt**...** Doar tăcînd**.** Doar scrutîndu-le inocența**,** am putut să le calculez viclenia**.** Copiii se dezvoltă floral în preajma celor care tac**...**

Într-o seară**,** pren mai**,** am acceptat - bătută-n mofturi ca o broşă - să trec oleacă**,** să îi văd gradena**.** Amurgea în spatele ochiului meu şi petuniile se pregăteau să suspine**.** Am unduit înmănuşată pe lîngă Barbu**.** Amuțise disperat**.** Eream de negîndit**...** Slugile-au sărit foşnitoare pe la colțuri**.** Soarele căzuse rău de tot şi-acum sîngera peste noi**.** Barbu şopti ceva despre grădina aceea pe care o fecuse în amintirea nu ştiu cărei femei care-i fusese nevastă cîndva**;** pînă la a muri**,** cu dezinvoltură**,** de vreo boală bizară**...** Am o rochie mauve-surd**,** pe care o tîrăsc pren bolta de lămîiță**,** aşa cum Barbu se tîrăşte den ce în ce mai îngrozit**;** de plictisul meu**.** Sunt atroce în nepăsare**.** Şi - ca să înverzesc cruzimea şi mai tare - îl şi ascult**.** Şi-i şi răspund din cînd în cînd**;** la vreo-ntrebare**...**

Ne pierdem în straturi - alei încurcate pe potriva unei iubiri clandestine**,** nu pentru neşte hîrşiți de timp**.** Apoi am tăcut**.** Cerul erea un urlet roşu**.** Se auzea batere de apă**,** de undeva de-aproape**.** Un bazin**,** ceva**...** Sau iaz**.**

- Vino**;** e plin de caraşi şi de nuferi şi-ai zice că-i lăsat de la Dumnedzeu**,** dar tot eu l-am scris**...**

~

Şi lacul se prelinse în faţa mea, poartă spre un rai de bănuit. Ereau peatre; şi ereau bălării. Nemic nu părea potrivit. Şi nimic nu părea suspect de vreun mecanism ori prefăcătorie. De undeva, curgeau flori mici şi verzi şi mirosea a salcie. Căldura gemea strident, cu mişcări din ce în ce mai dese. Doar apa erea mereu rece în matca ei de lintiţă. Cînd am vrut să ating un nufăr, acesta a tremurat o clipă şi-a-nceput să iasă singur, căutîndu-mi desfăcut mîngîierea. M-am aşezat în toată vraja iscată, aşteptînd pînă cînd floarea mi s-a tîrît în poala rochiei. Barbu zîmbea îngăduitor, cunoscînd prea bine ce fel de metehne au florile care cresc pe iazul lui. Şi bălăci puţin cu mîna printre frunze:

- Mina ! Hai că se-ntunecă... Hai, te rog. Avem mosafiri...

Şi, de sub două platouri verzi, apăru mutra mirată a unui silf... Se sprijini cu coatele pe peatra în care şedeam eu şi mă privi cu neşte ochi pe care-i ghiceam a avea o coloare somptuoasă. Chemarea tatălui îl plictisise brusc, iar acum căuta alte susţineri. Mă plec îndurătoare lîngă buclele lui care-atîrnă grele, pline de-o tocătură verzuie:

- Plec repede. Te-ntorci curînd.

Şi-atunci, hotărî să iasă dentre ape. Erea alb şi tăia înserarea ca un cuţit.

- Mina, te-am rugat de-o mie de ori să-ncepi să te-mbraci... Mina ? !

Dar Mina fulgerase pe lîngă noi, înfăşurîndu-se din mers într-o cuvertură. Erea de mult în casă atunci cînd am reuşit şi noi să ne urnim. Ne aştepta în sufragerie cu o cupă de şerbet în mînă. Acoperămîntul îi lunecase puţin şi filigranul claviculei se ivi ca .... den marmore. ....

- Aţi spus că plecaţi repede... Nu m-am mai îmbrăcat pentru un timp atît de scurt.
- Cîţi ani ai…, Mina ?
- Oh, în iunie voi împlini treisprezece, doamnă.
- Şi ce vreai tu să te faci cînd vei fi mare ?...
- Nufăr.

Am rîs de el, iar el se-a mirat trufaş. Am rătăcit trîndavă, cu mîna pren aer. Străpungeam o zi neîncepută.

Apoi, pe drum, l-am invitat pe Barbu la un ceai; a doua zi. Şi i-am sugerat să-l iaie şi pe Mina.

Alor mei le-am zis să-mi pregătească trusoul.

Am avut o căsnicie comodă. Erea om cu stare... Apăream pren tîrg; la baluri. Şi cei care nu ştiau, îl întrebau cum de-are un fiu deja crescut. Şi o nevastă aşa tînără... Obişnuiam să cînt cu Mina. Patru mîini - un singur pian.”

Barbu (fragment de scrisoare**)**

„... Închipuieşte-ţi, au fost spectaculoşi; Aglae e ca un iris... Nu ştiu s-aleg care den dînşii e mai frumos. Lor, oricum nu le pasă. Sunt mulţumit şi mediocru. Eu trebuie să muncesc ca să pot atrage. Lor le e de-ajuns să surîdă. Uneori gîndesc că bătrînii ar sta mai bine în puşcării; apoi mă-nspăimînt şi mi-aduc aminte că şi tinereţea mea e tot vreo sculă de muzeu.”

~

Aglae

„În ceea ce-l priveşte pe Mina**.** A tratat cu indiferenţă distrată toate rugăminţile lui Barbu de-a se *îmbrăca,* atunci cînd se aruncă în lac**...** Şi-a continuat astfel în ciuda schimbărilor care se petreceau cu trupul lui**.** A frecventat cea mai bună şcoală**;** şi a fost premiant**,** în ciuda naturaleţii sale**.** Nu l-am obligat să se tundă şi nici nu i-am interzis să se scalde după bunul său plac**.** I-am interzis un singur lucru anume**;** i-am interzis să-şi interzică ceva**.**

Nice patru ani n-a durat**.** Barbu erea den ce în ce mai obosit**.** A şi zăcut oarece vreme**;** şi m-a rugat**,** în cele din urmă**,** să văd totuşi de Mina**...** Cred că a fost un soţ perfect**;** mai ales sub formă de amintire**.**

Şi-atunci**,** am purtat doliul din plin**;** şi m-am lăsat în balta tristeţii**,** căci propria mea vîrstă se năruise**.** Eream văduvă**.** Iar acesta e întotdeauna primul pas spre cădere**.** Atunci**,** cînd căderea e chiar ţelul **!...**

Erea discret Mina**.** Iar eu eream complice**.** Îi împlineam dorinţe ce nici n-apucau să-şi termine rostirea **-** din visare ori din pudoare**...** Luam asupra mea neşte blasfemii care**,** în superbia lor**,** ar fi fost de neacceptat unui băiat de cincisprezece ani**.** Frumuseţea e o înţelepciune evidentă**.** Iar înţelepciunea **-** o frumuseţe specifică**.** Frumuseţea este violatoare atunci cînd cere a fi violată**.** Mina este violabil**.** Am observat aceasta în crampele ce le am simţit în timpul unei absenţe de-a lui**.**

···· Iar un an de bernă nu-i nicicum de agiuns**,** cînd pîcla întristării l-a urcat pe piedestal**,** alături de îngeri**.** Am decis**,** fără ştirea ···· lui**,** ca în contul frumuseţii să-i sacrific bucuria**.** Îi voi lăsa doar plăcerea**,** pentru a se întrista şi mai tare**.** Din trei parce**,** eu voi fi a patra**;** cea care le încurcă pe toate celelalte**.**

Îl vegheam cu minuţie**,** iar el creştea sub razele nopţii**;** devenind întocmai ce ne spusese cu neşte vreme-n urmă**:** un nufăr**.”**

Sancta Pravitas

Aglae

„Am nevoie de acte. Am nevoie de acte cu care să le cos gurile. Şi pe care l-aş alege ? Pe Iancu Sturdza... Care, cînd mă vede, e numai plecăciuni şi sărutări de mîini; iar cînd se crițuieşte, îl înjură pe Barbu, c-a crăpat şi m-a lăsat ispită publică... Să-l iau mai bine pe Hrisant Belibou – ăla care, cînd mă zăreşte pren străzi, îmi iase-n cale cu snopuri de trandafiri; iar cînd îşi sparge averea în faraon, se laudă cu ce nu mi-a fecut... Sau pe Dinu Greceanu, care îmi trimite scrisori curtenesci, în vreme ce-mproaşcă urechile tuturor cu ce nu va fi el, în veci de veci, în stare...

Ori, poate mă voi uita după unul care nici ochi de privit nu mai are. Unul care, după ce a dat de trei ori tîrcoale flăcării, se a retras, neîndrăznind să mai spere ceva... Unul ca cel de colo; ce îşi scrutează cu-atîta sîrg propriul cearcăn...”

.... **Hristu** ....

„M-am trezit cu ea alături; surîd complezent. Am un gust amar în jurul buzelor şi nu reuşesc decît o grimasă. E amabilă şi mi se adresează.

- Ai bună faimă, arhonda... Toată protipendada şi-a fecut zile de vizită la cabinetul dumitale. Gîndesc c-ar trebui să ne pui şi pe noi în scriptă... Ori măcar să treci den cînd în cînd să ne vezi... Ne-ar fi mai comod. Lenea e singura noastră aventură; şi ne-o protejăm cu sîrg.

- Aventurile nu se protejează, doamnă. Aventurile se consumă.”

Aglae

„Şi astfel, m-am angajat pe drumul spre legalitate. Cu un Hristu Laiu magnific în neîncredere. Mă fixa cu neşte ochi de cărbune, strălucind asurzitori prin umbra serii.

Venea, detestîndu-mă pentru felul în care convenea să vină.”

Hristu

„O priveam c-o linişte înspăimîntătoare. Eream lecuit de farmecele ei, iar acum o studiam sec, ca pe o moluscă. Tîrîtură meridională cu antet gotic. Singură să fi fost, ar fi putut să-mi smulgă oftaturi găunoase…

~

Ceilalți văd în crivățul nostru o adevărată idilă**.**

- Îmi acordați timpul pe care-atîția l-ar mușca şi-nveninat de-ar fi**.**

- Ah**,** da**.** Am uitat că dumneata**,** doctore-ți iai porția de otravă fără vreun ajutor strein**...** Ce te face să mă urăşti **?** Adecă**,** în asemenea măsură**...** Sunt obişnuită cu ura**,** dar de o manieră sociabilă**,** în care cel care mă urăşte mă şi recunoaşte**...**

- Ce spuneați... (absent) Cum să vă urăsc...

- Ah, deci şi ultima măsură a urii o am depăşit.

- Nu, doamnă, şi de-altfel, ura nici nu comportă măsură. Cînd urii i se aplică măsurători, se ajunge la crimă.

- Haide, dar. Ce mai aştepți, dacă numai astfel te poți revărsa… Te simt preaplin. Ucide-mă.

- Dar, doamnă… Ce-aş avea de ucis ? Doar vietățile sunt supuse morții…

- Sau doar cei ce au vieața pot dispune şi de a altora…

(*Cu mine de gît ai să crăpi, Hristeo…*)

A doua zi**,** se înființau la mine în vederea unui consult. Aglae**,** den cauza unei insomnii rebele… (pe care nici nu am încercat să i-o tratez**,** întrucît chiar eu sufeream de aşa ceva şi nu izbutisem nimic…) Iar Mina**,** pentru neşte perderi în greutate.

Erea cețos Mina. Pe cît erea ea de violetă. Mina se încăpățîna să dezmintă tot ce-mi înşira maică-sa. Fără proteste; doar că n-avea nemic de confirmat şi tot nemic de reclamat… O lăsa surîzător**,** în resemnare**,** să se priceapă mai bine decît el la chiar durerile lui. Şi cumva sechestrat în eleganța aceea mută, ceva catifelat**,** dar tot atît de potrivnic… Cu tot cu zîmbetul dulce-amărui uitat în colțul gurii. Şi cu tot cu relaşul plictisit al piciorului peste picior.

După oarece vreme (să fi fost trei ori patru zile…)**,** zăcînd în Cişmegii**,** la umbră cu neşte hîrțoage, dedu peste mine Chivuța, numai rînjet şi voie-bună. Mina îl urma la oarece distanță.

(*Mîncați-aş fuduliile, cilibie - frumos eşti - rupt dîn Lună !* etc.)

- Să trăieşti**,** coane ! S-ai parte de ce n-am avut eu… Te caută pacienții, măria-ta. Să mă plăteşti**,** doftore, că umblu de-un ceas să-ți aduc pe conul Yamandi…

- Sigur, Şpertz, te plătesc. Cum vreai, în cec ori în natură ?

- Cec, luminăția-ta…

- Bine**,** Şpertz. Atunci să nu te mai prind că mi te-nfățoşezi cu lacrimi în ochi şi boale jenante**,** dobîndite pren locuri publice…

Ia loc, Mina; dînsul o să ne iarte acum de indispensabila sa prezență… (Şpertz se sprijină golăneşte în baston**,** se scormone de ceas de parcă se-ar scărpina, îşi etalează prețiosul obiect, apoi zvîrle răzbunător:)

- Să fie dracu'-al dracu' dacă mai vezi vreun serviț de la mine !

- Îmi datorezi, balabustă ce eşti… Te-aştept deseară la control.

~

- Bine, coane… Hai să trăieşti… Şi s-ai parte de tot ce-am avut eu, de-am dat şi altora…

- Cine-i acesta ?
- Un pacient. Furnizorul meu…
- Halal !
- Ba chiar mai abitir…

Se-a cuibărit domol, alături, privind pierdut pe luciul apei. Avea o haină ca perla. În rest, neşte griuri surde; ceva de bolovan ars. Parcă-i cursese dîn ochi şi-i mînjise vesta. Nu mă împăcam cu paloarea aceea de zid proaspăt… Pe dreapta-i torcea un cuarț, fumuriu şi el, proptit într-o împletitură de argint ce-şi arunca din cînd în cînd sclipetul ascuțit pe toate cele din preajmă. Zăcea cu capul răsturnat pe spate; cravata se desfăcuse grijulie, lecuindu-i frăgezimea de o strînsoare prea aprigă. În toată răcoarea, am băgat de seamă cum se topea. Se scurgea pe lîngă mine.

Beată de sete, o molie mov se zbătu de cîteva ori în aerul gros al amiezii; şi se aşează drept în dîra de sudoare ce-şi croia drum pe gîtul lui Mina.

Am stat o lungă vreme. Simțind apropierea a ceea ce nu mai întîlnisem decît în călătoriile vane în care lunecam uneori; atunci, cînd rămîneam țintuit de cuvertură, cu ochii pe pereți. Privind prăpastia tocmai din capătul celălalt. Erea albastru de alb, iar în ochi nu-i mai strălucea nice măcar îndărătnicia, reverie mată - steacle pustii. Obrazul împungea văzduhul… ···· ····

Şi-am hotărît să-l tîrăsc la mine. Căldura toropea. Povara lui, însă, îmi părea de două ori mai grea pren frigul ce răspîndea den lăuntru. Nu-l țineam decît de braț şi parcă mă trăgea în hău.

Abea fu-n stare s-urce scara la intrare; încălecînd fiece treaptă. Cu pas de plumb escaladă pînă în bibliotecă, unde aproape căzu într-un *fauteui*l. Îşi regăsise zîmbetul; dosit pîn cine scie ce buzunar al vestei lui de jacard. Acum îl adîncea mai tare în mister. Steturăm față-n față. Iar cuarțul de pe mîna lui aiura discret în aerul şi-aşa încărcat. Cercam în atîta tăcere să-i aflu mirosul. Şi-n loc de vreo colonie ori iz, am aflat doar mireasma suplă şi lipsită de nume a unei pietre. Apoi; a întredeschis buzele - în îndoială, gata să le pecetluiască iar. Dar, înainte de-a renunța, ceru totuşi *niţică apă*.

Bău încet; bău tot. Fără suflare. La urmă, îşi muşcă buzele şi începu să-şi revină. Gura căpătă nuanță de vişină crăpată, iar în obraz, sîngele purcese a se zbate după fire. Înviase dîn nimic sub ochii mei şi mai ceru de beut, cu seceta unei flori scăpate dintr-o carte, vrînd să redobîndească vlaga de mult secată. Puțin înainte de-a măsura carafa, se a oprit. Mă privea de sub un văl de ruşine ce-i împăienjenea chipul, boțindu-i-l cu neguri în care eu nu mai desluşeam nicicum. Am îndrăznit să-ntreb:

- Exista vre un temei cînd te vei fi abținut a fi de acord cu grijile mamei tale ? Slăbiciunea de care spunea se dovedeşte de-a dreptul. Surîsul acela plin de lihtis nu reuşea să-mi zică mare lucru despre ce simțeai în tine…

- Oh ! Dar cu-asta mă lupt cel mai dîn greu. Nimeni să nu poată şti ce voi fi simțind în mine…

- Nu faci aşa ceva cu cel ce ți-e doftor; căci nu te mai poate ajuta cu nemic.

~

- Declin orice ajutor.

- Atunci, de ce-ai mai venit ?

- Aglae mă tîrăşte pren varii locuri. Dacă ajung să joc tabinet cu Masinca Drângeanu sau să fac o mazurkă dezlînată cu madam Kosłowska…, de ce n-aş veni de bună-voie şi la Hristu Laiu, doftor în mare modă… Nu e nimic nou în acest soi de epuizare ce mă străbate. Doar la-nceput mă surprindea. Nu mai ştiu cînd se-a-ntîmplat prima oară… Să fi fost la scurtă vreme după ce Aglae a venit la noi… Dar, tot atît de repede, m-am şi obişnuit. O oboseală care mă cuprinde cînd şi cînd…

- Cine te-a vezut ?

- A… Nu-mi amintesc. Chemaseră ei pe careva. Apoi, totul a intrat în cleiul normalității şi nimeni n-a mai tresărit cînd începeam să mă clatin.

- Adecă, Aglae ce-avea-n cap cînd te-a adus la mine ?

- Îți zic eu ce-avea… Lucruri de nedovedit decît pren studierea amănunțită a pavezelor pe care şi le-a pus. Va fi avînd nevoie de ceva praf de aruncat în gura bîrfelor. E dubios de văduvă… Suferă de-un doliu contagios… Şi-acum îşi caută măsură. Haide…, toți jinduiesc la atenția ei. De ce-ai fi tu altfel.

Dar astea nu sunt lucruri să le discuți cu un nevîrstnic…

- Ce de-a enormități. Cum de-ți încap cu toatele în minte ?

···· - Privesc în ochiul tău negru, ştiind că mă crezi. Altfel nu te-ai scandaliza cu asemenea pioşenie. Sunt incurabil. Pentru că ····
nu pot fi lipsit de pricina răului care mă surpă.

Cu ce te ocupi sîmbătă ? Vino… Treci pe la noi oleacă. Fac optişpe ani şi-o să foşgăie grădina de muieri. Să mă înveți cum se vînează aceste himere. Sunt strein de orice…

Da. L-am bănuit de-o adolescență spartă în nervi prea slabi. Apoi l-am aflat; încet şi temeinic… În acea zi am agiuns după cum nu-i promisesem.

Puțea a tei şi-a trandafir; cîțiva bărbați năimiți curatori la o haită de nebune… Muieri bătînd din evantaie pe sub mătăsuri şi taftale, ca molii încuiate în cămări, cerînd curvească zeciuială, podoabe, sărutări şi cuvîntări… Unele tinere de tot, cu violența primei vîrste femeieşti, dosită sub timidități complezente. Şi ereau de zece ori mai parşive decît alea bătrîne… Şi-alea bătrîne - hrăpărețe şi pizmaşe cît pentr-un regiment de harpii. Dar harpiile deduseră de mult dosul, îngrozite de-asemenea concurență…

Doi paoni albi, cu mers de Lazăr, se urnesc pren grădină; sub un prînz amurgind în plină zi.

Mă cară Mina pe-o terasă, sus, undeva. Şedem. Şi bem un muscat - răşină, nu alta. Visez dureros la o minoră roşcată care dă tîrcoale vederii noastre. Mina rîde şi întreabă-n batgiocură dacă nu voi s-o cheme…

- Să-ți săruți mireasa ori măcar s-o sfîrteci !…

- S-o chemi ? C-ai şi fi-n stare…

~

- *With my poisonous charm*[155]…

Îi zic să nu mă chinuie, ci mai bine să deşire ce nu a săvîrşit a-mi spune ultima oară. Îşi cercetă ceasul şi murmură:

- Mai rabdă niţel. Să se-nchidă bîlciul. Rămîi… Am ceva în spatele casei. O grădină de petunii şi toată-i numai spini; te năucesc o noapte-ntreagă...

- Or să-mi iasă vorbe…

- Măcar… Vai, de cei ce nu sunt tocaţi. *Absenţa zvonului* e un alt nume pentru *capitis deminutio*[156]…

- Şi pîn-atunci ?

- Plictisul e o primă acreditare în banca nebuniei. Să ne plictisim dar, şi zeii nu vor întîrzia să scheaune prin turbarea noastră…

Şi am vorbit. Vorbirăm… O noapte perfectă se cunoaşte din primele clipe. Şezurăm departe de orice. Steturăm în fotolii ca-n palate şi verdeţurile-şi dară drumul la taclalele lor, zvonuri vagi despre evenimentele ce-mi tăvăleau mirosul. Am vorbit; vorbirăm… Despre, ah, doamne, cîte nu am vorbit. Dar erea oare important ceea ce hotăram a pronunţa… sau erea important cîntecul pe care fiecare îl avea de depănat… Ieşeau vorbele dîn mine şnur de catifea şi den dînsul, oh, den dînsul…, o panglică sidefie de mătasă, zvîrcolindu-se într-un joc reavăn…

···· Tîrziu, mi-am dat seama că nemic din vechile suferinţe, care mă pisau periodic pentru a le da tainul de otravă, nu se-a mai ····
fecut simţit. Ca şi cum bolile ar putea cădea în aceeaşi fascinaţie cu cel ce le practică. Şi ca şi cum, uneori am putea găsi cîte ceva care să se comporte ca un elixir. Dar eu ştiam deja că orice elixir e în fapt o otravă atît de puternică, încît îl farmecă pe cel ce-o bea - s-o creadă leac…

Treceau orele într-o bogăţie de şoapte. Şi nu ereau vorbe cele ce spuneam şi nu ereau dovezi ce le puteam lăsa. Aerul trecea subţire pe lîngă frunţile noastre şi gîndurile intrară pe poarta unui tărîm eretic. Frumuseţea dispune la mai multă şi încă; nesfîrşită… Frumuseţea este morală atunci cînd iscă insaţietate. Frumuseţea care te satură e trivială. Frumuseţea ideală e cea care te lasă flămînd. Noaptea aceea nu va fi fost trivială.

Uneori, pe faţa lui Mina fulgera cîte o încruntătură preocupată, destrămîndu-i atenţia către încă ceva în afară de ce schimbam între noi. Iar pe albeaţa chipului mai tresărea cîte-un capăt de zîmbet. M-am oprit dentr-o frază.

- Te-ascult, fecu dînsul.

- Iar eu îţi ascult atenţia.

- Ah ! ! Iartă-mă. Nu-ţi voi fi spus ? Am un dar ciudat de a pricepe ceea ce îndrugă bălăriile între ele. Ţ ! Toată

[155] Cu farmecul meu otrăvit… (engl.)

[156] Moarte civilă. Formulă din dreptul roman, care aducea unei persoane o stare juridică lipsită de libertate, de drepturi cetăţeneşti etc. Practic, respectivul nu mai exista.

vremea cîtă o am trecut noi în cuvinte mărunte, ele o au murmurat într-un balamuc de palavre tendențioase, cu înțepături al căror parfum e chiar veninul. Sunt cațe şi impertinente şi tocmai se bucurau de năpasta unui venerabil domn stejar care le-a fecut lor umbră cîndva şi pe care se-a încolăcit o pațachină de iederă, iar acuma-l suge şi de vlaga bătrîneților… Apoi, au chicotit haz mare de-un bondar tălîmb care-a intrat prea în lăuntrul unei zorele, de se-a-nțepenit în dînsa… Iar, în cele den urmă, cînd au sfîrşit să le descînte pe-ale lor, ce crezi c-au început să toace ? Ah ! Despre tine.

- Zău aşa. Şi ce-or fi zicînd…

- Păi; zic despre cum ai răvăşit tu un salcîm, de ți se-a dus buhul…

Am să deschid un ospiciu pentru plante turbate. Sunt neşte mincinoase cu toatele; pătrunse de propria lor importanță, ca şi cum ar şi fi utile în vreun fel…

- Mina… Plantele-alea nu mint.

Să fie neşte ani de-atunci. Erea o floare înaltă. Un trunchi ondulat, cu articulații subțiri… Steteam la o fereastră şi îl urmam în zborul lui continuu, cu rădăcini de pianist înfipte în pămîntul ca o trenă. Se răsturnau femei în spatele acelei fereşti; dar şi fiind lîngă ele, tot înspre dînsul gîndeam. E de nespus ce fel de privire capie lungeam asupra lui; şi nu-ți pot dovedi ce fel de arsură îmi însemna fruntea. Erea cea mai frumoasă şi mai neînşelătoare creatură. Iar eu mă țineam de draperie şi fumam; căutînd leacuri joase pentru o boală înaltă. Din deznădejde şi un fel de isterie a nepotrivirii, mi-am luat în brațe perechea acelui sezon şi, fără ştirea ei, o am aşezat pe pervaz. Ea gîngurea de plăcere - eu îmi scrutam salcîmul. N-am aflat de va fi avut ştire şi dînsul despre visele mele… N-am aflat dacă mi-a primit omagiile vreodată…

- Se spune că după plecarea ta din acea casă, bietul de el a suspinat pînă se a uscat. Nu da crezare; le roade gălbinarea…

- Dar tu, tu le dai crezare, nu-i aşa ?

- E prea de necrezut ca să nu dau crezare… Şi de nu e astfel, pasul unei crime mi-ar fi blînd şotron; pentru a-ți face rost ție de-o durere. Aş măslui trecutul, secînd salcîmul peste noapte…

De-acum se tăcea. Pînă şi copacii - acei nafilimi țîşniți din împerecherile îngerilor cu florile…

Am vorbit pînă la răsărit. Iar la răsărit amuțirăm. Petuniile începeau să caşte.”

Mane - tekel - fares

Hristu

„Într-una din zile**.** Şpertz tocmai plecase**.** Va fi trecut să-mi lase oarece**.** Amiază feartă**,** cu draperiile trase oblon**.** Praful hălăduia încuiat într-o rază**.** Am adăstat nițel asupra unei pungi de tutun**,** apoi am răscolit pren sertar după dichisul pentru pipă**.** O am îndopat bine**,** am aprins o lumînare**…** Şi**,** înainte de-a mă hotărî să dau foc acelui prînz copios**,** mi-am lărgit cravata şi-am lepădat tot dîn picioare**,** urcîndu-mi-le pe-o pernă**.** Am apucat să trag o dată**.** Dedusem liber la toți şi n-aveam cine să desclidă**…”**

Mina

„Prăznuisem zăduful de-unul singur**,** eream în pasaj**,** în apropiere de casa lui Hristu şi-am zis să-i plătesc o vizită**.** Mai venisem şi ştiam**…** Îl dusesem cîndva cu rădvanul nostru**,** căci erea prea tîrziu**.** Noaptea**,** casa părea scufundată**.** Acum avea ceva .... de-o boierie şleampătă**,** netratată la timp**.** Bătuse vreun curent şi perdelele zmuceau nebune la fereşti**.** Arăta vraişte**;** dar erea doar .... prețioasă**.**

Urcînd treptele**,** m-am lăsat amăgit de liniştea ce mă împresura**.** Iar cînd am bătut**,** mi-a deschis Hristu**;** unul perplex**,** de care n-aveam ştire**;** unul desfăcut la cravată**,** pe care nu-l bănuiam**;** unul desculț**,** pe care nu-l credeam**…** Asudat şi frînt**;** aşa cum uneori îl ghiceam**.”**

Hristu

„Pătrunzînd**,** exteriorul deveni brusc intoxicabil**.** Iar temnița **-** un cimitir al alterității**…**

Mina**.** Erea Mina**.** Mă găsise**.** Şi-acum năvălea**,** boțind faldurile unei amiezi deja rîncede**.** Ochii îi băteau într-o nuanță de mare-n fierbere**.**

- Eşti ocupat **?**

- Niciodată**.**

- Nu mă chemi înăuntru **?**

- Cum nu**;** deşi nu prea o-aş face**.**

- De ce oare **?**

- Să te protejez**.**

- Şi-atunci, de ce-o faci totuşi…

- Mai rău ar fi; căci te-ai încrîncena.

(Afară părea a fi senin, dar ştiam că noaptea-i în plină beznă.)

Şi Mina trecu pe lîngă mine, privindu-mă o clipă în oglinda antreului. Apoi a purces a cerceta peste tot; pe sub penumbra groasă, lăsată de draperii în deznădejdea lor de-a opri duhoarea caniculei. Şi-n coridor; şi în salon; pînă în bibliotecă. Asuda tăcut în țoalele lui de culoarea şobolanului şi cu părul potolit, dat pe spate; încă plin de vîrtejuri… Şi se-a-ntors pe călcîie, cu oarece repeziciune, încît am dat o jumătate de pas înapoi.

- De-unde vii ?

- De-acasă, făcu şi-şi scutură un fir de lintiță uscată pe muchea manşetei… Unde ereai ?…

- Eream. La mine eream.

- Ce-anume feceai…

- Oh… De toate vreai s-ai ştire.

Şi n-a mai aşteptat. A intrat în ultimul meu adăpost; locul în care zăceam. Nici ferestre către cer nu zidisem. Doar neşte bolți mari, vitrate - paravane între gropnița mea şi restul casei. Ori al lumii; nici eu nu mai-mi dedeam seama… Se-a dus la fotoliu şi se a aşezat. Motivîndu-şi îndrăzneala cu un surîs pentru care nu i se putea decît mulțumi.

.... - Haide, dar. Spune-mi. Dormeai ? ....

Îmi reiau treaba fără să-i răspund imediat. Îmi adun pipa de pe tavă şi încep den nou să o aprind. M-am lungit în pat, îmi pun iar perna sub picioare…

- Asta feceam. Mă pregăteam să fumez.

Şi-am tras încet; simțind cum mă împăienjenesc de plăcere. Ori de spaimă.

- Îmi vei da şi mie ?

La aşa ceva nu m-am gîndit. Îmi măsluiesc degringolada, lăsînd genele; cu pulsul dumicat gîlme şi toate-mpinse-n gît… Dacă-i dau, îl corup; dacă nu, se va năpusti mai abitir.

- Vezi în scrin, acolo; e încă una pe care n-o folosesc; dă-mi-o să ți-o umplu de tutun.

- Nu, Hristeo. Eu vreau pe cea den care-ai luat tu.

- Şi de ce oare…

- Suspiciez că anumite scrupule morale te-ar face să omiți unele ingrediente.

Eream la Văcăreşti, mai ții minte ? Şi se-a lungit pînă spre miezul nopții; deşi tu ştiai că la zece poți fi acasă… Spre sfîrşit, ereai livid. Vărsaseşi trei pahare cu tremuratul… De-atunci, cunosc.

Apoi tăcu; speriat de-atîta dezinvoltură. Continuam să fumez într-o rînă, c-o pernă sub braț.

- Flacăra mea e întunecoasă şi mată. Nu ți-o recomand.

- Lasă… Am auzit bîrfe groase despre tine; şi ce vei fi fecut…
- Dar ce se pricep unii şi alţii la ce fac eu…

Şi m-a mai lăsat o vreme, cam pînă mi-au sticlit ochii… M-am învîrtit încet, cu faţa-n sus şi-am fixat tavanul; aşteptînd cine ştie ce cruntă izbăvire. Eream treaz; aşa cum eşti în buza hăului. Şi-a lepădat haina cu cîteva foşnete; şi-a lărgit cravata, apoi şi-a desfăcut cămaşa în giurul gîtului; iar în cele den urmă, lăsă şi încălţările deoparte. Mai şezu niţel în *fauteuil*, gînditor, mîngîindu-şi absent o gleznă. Cînd am început eu să văd străfulgerări şi să aud *Imperialul*, abea atunci se-a urnit (atît de vag, încît credeam că nu mai sfîrşeşte !), şi a venit lîngă mine. A luat ce-mi rămăsese (sau ce-i lăsasem…); trase adînc o singură dată, fecîndu-se arc, sufocat de năpasta primului său fum. Orbecăind prin întunericul ce-l împărţeam, i-am strîns mîna. Soarele trăznea în alte părţi. Şi moliile, cu aripile lor de lînă pe ducă, începură să ne deie roată. Circ tocător.

Am dormit împreună. Acolo unde un pat de-o persoană e un sicriu dublu…"

Mina

"M-am scufundat în ape moi ca mătasea-broaştei şi-am cercetat noroaie dulci precum uitarea. Nu mai erea efort. Efortul e plictis. Eu respiram cu tulpini de plaur şi culegeam neşte flori pe care nu le mai zărisem în nici vreo altă baltă. Crini cu sărut de meduză, desfăcuţi să-şi zvîrle-un polen albăstriu; struguri de culoarea peruzelei - copţi în văpăile Lunii… Bălării bizare, cu
···· îmbrăţişări scîrnave de iederă înecată; copaci cîntători - dar menuetele lor suave ereau în fapt bolboroseli gîngave de inconscient ····
care expiră… Peşti domestici - prinseseră oarece rădăcini şi-acum păşteau precum caprele în jurul ţăruşului. Nuferi roşii; *quelle horreur*… Ah, uite şi galbeni - lacul care i-a înflorit e sigur otrăvit de vreo-ndoială… Grădini de necrezut, puse la murat pe fundul vreunui potop. Ori poate, totul secase şi ce erea mai preţios fusese priponit în muzee; dimpreună cu ce le lipsea tuturor - apa… Punînd-o aici în loc de aer.

O poftă rară mă cuprinse; aceea de a trage după mine pe toţi, să afle-aşa ruine; ori gata chiar să bălăcesc o lume, doar ca să văz aievea asemenea idei…"

Hristu → Mina

- Ce ţi-e ?
- Nimerit-am în Rai ?…
- După vecinătatea care ne desparte, probabil că da.
- M-au tulburat…
- Nu da crezare. E mai rău decît bîrfele care se spun pe seama mea.
- A ! Ăia… Lasă-i să-nşire. Adevărul îşi merită scornitorii… O să fim puternici. Te-am corupt deja.

~

- Eu te-am corupt.
- Nu, Hristeo… Te-am corupt să mă corupi.
- Ce vreai acum…
- Ceea ce nici măcar tu n-ai apucat să vrei.

Hristu

"După o altă vreme, se mişcă încleiat; greu, ca dat cu smoală. Îl aşteptam; la fel de imobil ca la-nceput. A reuşit să se ridice; acum stă-n genunchi şi-admiră idiot peretele de la capul patului. Apoi, se trezeşte c-o tresărire fanatică, mă găseşte alături; îl fixez, nu prea respir. E demențial şi-aruncă:

- Ăsta-i singurul zid gol den casa ta. Cheamă să puie o uitătoare… Voi să mă văd în timp ce visez.

Părea vivace. Dacă nu chiar ţîşnitor. Părea fulgerător, comanditar… Însă eu ştiam că e doar prima febră şi că, în fapt, trupul său se grăbea spre leşin.

- Mina… Întinde-te. Eşti extenuat… Asta nu e putere; e doar o oboseală care-ți ia mințile. Spune, ce-ai vrea să facem deseară. Căldurile astea or să ne-ucidă 'nainte de-a fi apucat să le batgiocurim…

- Oh… Eream somat s-apar pren nu ştiu cîte case; mă roagă muierile să le dau onorul şi eu promit că da, că sigur; şi p'ormă, uite, m-afund cu vreun doftor în năravuri reprobabile.

....

- Cu-adevărat doftor sunt în aşa ceva…
- Duc lipsă de motiv… Să-mi trag un glonte-n coapsă ? Sau să-mi tai venele mai bine… Fă-mi rost de ceva !

Rîd de el; e teribil:

- Gloanțele nu se trag, ci se oferă. Iar venele nu se taie, ci se beau…

Apoi ne mai scrutăm oleacă şi zice: - Adecă, lasă. De bube-mi fac eu singur rost. (Şoptit, murmurat, în derivă, tărăgănat.)

Şi-n vreme ce deja săpam în ochii lui de coloarea petrei, îndrugă:

- Am nevoie de-o boală.

Pe la ceasul amurgului, a dat o ploaie scurtă, zvîrcolită ca un țipar. Pămîntul lăsa ceață, iar ceața se fecea noroi. Urcarăm pe terasă, cu neşte riesling şi-un castron de stridii, plîngîndu-mă de absența menajerei. La care, zvîrli usturător de pe marginea lui Rousseau:

- Aşa-i cu ăştia ghinioniştii care se nasc prinți…

Apune terifiant, într-o regie care surclasează orice găselniță barocă. Tună undeva, departe; lumina şiroieşte printr-un nor mursecat ciur. Suntem însîngerați şi surîzători. Suntem mai mult decît călăi, suntem admirativi. Îi privesc fața; mîinile - nervoase, palide. Cu cîteva fire albastre ca un email. Degete ascuțite, cu unghii ca sîmburii de migdală. Mîinile, aceste rădăcini aeriene pe care le pervertim în aripi…

~

Sorbea vinul cu sete de copil şi încetineală de vechi păcătos.

- Cine te-a-nvăţat să bei astfel ?

- Nevoia. Pofta cea mai violentă şi minuţia cea mai pedantă. Prima fără a doua înseamnă risipă; în timp ce a doua fără prima e doar o neputinţă… Împreună dau formă plăcerii, iar plăcerea nu cunoaşte vîrstă… Dar tu ştii astea… Mai bine răstoarnă ţucalul cu cleveteli care se scuipă în contul tău. Voi s-aud. Trebuie să studiezi bîrfele pentru a putea calcula adevărul…

- Oh, e-atît de ieftin. Nu am apucături publice. Nu stau la cheremul nimănui. Ba, pren profesie, ceilalţi sunt deseori la mîna mea.

- Se spune că eşti mai bogat decît mulţi…

- Prostii; eşti bogat atunci cînd îndrăzneşti să practici imaginea unei bogăţii. Dar eu duc trai de vizuină, nu de tractir.

- Tractirul e o vizuină ceva mai largă.

- Atunci, vizuina mea-i un tractir intim…

- Ah, da ? Se spune că umbli cu cele mai scumpe ţiitoare şi că ai fi ros de cîte trei boale-n acelaşi timp…, cu care, cică, eşti mult mai darnic decît leacurile ce le prescrii…

- Se spune că umblu cu cele mai scumpe ţiitoare ? Şi ţiitoarele mele ce zic ?

- Se laudă cu ce le faci tu.

···· - Vai, mie… Faima nu aparţine vieţii; faima e-o coroană mortuară. Dar iată că eu sunt legendar, deşi mai viez încă… ····

În ceea ce priveşte boalele mele… Am trei într-adevăr; însă nu le-au nimerit locul unde le credeau a fi-ncartiruite. Sunt banale, dar, cînd izbucnesc toate, zac şi-o săptămînă…

- Da ? Se spune că te strici în beţii fără cap şi coadă; atunci cînd mai dispari den văzul tîrgului.

- Iar tîrgul îşi potriveşte sumedenie de ceasuri şi veghează pizmaş asupra vremii pe care-o toc eu în voluptăţi inaccesibile lui - tîrgului.

Halal beţie - trei dureri să se suie pe tine cu poalele-n cap, să te dăuleze de să nu mai ştii nici cum te cheamă. Asurzit-ai vreodată de la o migrenă ? Mie mi se-a-ntîmplat. Te vei fi tîrît de-a buşilea pînă la cana cu apă, pentru că nu puteai să-ndoi nici o articulaţie de-atîta otravă reumatică ? Şi pe-asta o am fecut. Ori, să fi zăcut printre ceaiuri şi ferturi, cu şoareci turbaţi, cercînd să-ţi iasă pren carne… Şi-această ulceroasă plăcere o am avut. Povestea vintrelor păguboase. Oarecum pe bună dreptate – căci, pentru a putea face faţă atîtor pacienţi, un doctor trebuie mai-ntîi să posede boalele ălora… Vezi dar, că tîrgul e rasat în invidiile sale… Ştie la ce jinduieşte.

- Şi, peste toate astea, se mai spune că nu dai greş. Cu nemic. Unii se tem să se caute la tine; li-s'pare că le pecetluieşti soarta. Umblă la zece doftori, fiecare cu altă neştiinţă şi, cînd ajung la tine, nu mai au unde să-ntoarcă. Şi se mai spune…

- …Că, stricat fiind, îmi place să îi stric şi pe-alţii…

- Ah ! Ştii deci.

~

- Cum nu.

(Am zăvorît uşa bibliotecii, îmi torn un *liqueur* de afine şi slobod cuvios cu ochii-n gol un: *Futu-vă-n spinare de cutre şi de panglicari, că nu există pe lumea asta căcat, cît mi-ar trebui ca să v-astup vouă gurile !…*)

Leanţa Callimachi împrăştie la toţi cîţi stau s-o-asculte cum i-am dus coconul la pierzare. A venit cu el acum un an. Că pălise bietul şi-l treceau felurite ape. Umplea aşternuturile de sînge… Nu mai aveam ce să-i fac. Murea pe picioare, o moarte îndelungă - risipă de senzaţii tari pentru un cadavru ambulant. Ultimul lucru ce se dă în asemenea situaţiuni: un năucitor eficient care să-i răstoarne înţelegerea. Cinci mii de picături de *laudanum*. Leanţa a scheunat injurioasă şi-a ieşit val-vîrtej, trăgînd de nenorocit ca de-o cîrpă. Apucasem să-i strecor sărmanului un flacon şi i-am zis că-i mai dau. Îmi feceam pomană.

L-a dus şi la alţii să-l caute. Blasfemiatorii au promis surîzători că-n trei săptămîni e ca nou… Puştiul, docil, a înghiţit şi prafurile ălora; nu se-a mai plîns de nimic şi şi-a spălat cearceafurile pe-ascuns, în altă parte. Iar, în tot acest timp, eu îl îndopam cu *porto laudanum*, ştiind că, dac-aş fi în locul lui, asta aş vrea să mi se facă, nu experimente medicale de duzină. A crăpat cu brio în trei luni. Drept care, vina a fost a mea. Că el erea sănătos buştean în urma îngrijirilor administrate de onor Pantelimon Spadone şi respectabilul Chiril Calpuzan… Şi că eu l-am curăţat cu otrăvurile mele (i-au găsit stiva de flacoane-n noptieră). Dar să ştii că nu caut să stric pre nime'. *Vice is the preciously indiferent fruit of loneliness*[157]…

Despre nopţile mele nu se toacă nimic ? Un somn aberant, fracţionat, care mă răpune în acelaşi timp în care fuge de mine, dîndu-mi o frîngere de nervi cu-adevărat drăcească. Sunt un Tantal nesăbuit care-am fecut rost muritorilor de liniştea inconştienţei: .... iar pentru aceasta am fost lăsat să mă chinui într-o oboseală fără vindecare… ....

Ce altceva se mai spune pe socotela mea ?

- Mărunţişuri ignobile… C-ai deochia; c-ai fi oarece spion… C-ai fi cîştigat la cărţi… Cîte şi mai cîte… Fiecare rînză macină alte boabe şi fiecare bob e doar neghină. Ştii tu… O pădure de vorbe şi toată-i numa uscături.

Îi cercetez lent arcada greu însprîncenată şi ochii - petre palide; un gris perfect, nici cald, nici rece. Zona aceea de neutru pe care-ar vrea să o cuprindă orice registru… Pleoape lungi, cărnoase; cu tăietură de brici la colţuri. Nas drept, important; arogant în conduita sa lipsită de accident. Bărbia rotundă, înaltă ca şi falca. Şi gura… Mîngîietoare fără a fi cărnoasă; visătoare fără a fi neruşinată; întunecată fără a fi violentă. N-o folosea aiurea. Erea batgiocoritor şi asta dărîma orice iresponsabilitate într-o trezie răcoroasă. E tînăr - de neiertat. E superb - inacceptabil. Surpă orice - de lăudat !

…Gura unuia ce practică dezinvoltura vieţuirii cu rigurozitate de ascet.

- Pari a fi bătut drumul tocmai de la Delphos… Eşti atît de clasic…

- Clasic ? Oh, nu ! Clasicii sunt plictisitori. Numai gîndind că obrazul meu mă va alătura acestei clici senile şi mă şi apucă un căscat de moarte. Mă-ntreb cum i-o fi lui Antinous printre atîţia academicieni… Derizoriu; laurii frumuseţii să te-arunce-n azilul istoriei.

[157] Viciul este fructul preţios, indiferent al singurătăţii (engl.).

- Eşti crud.

- Nu ştiu ce-i aia milă ! Şi, ca să-ți dovedesc, sunt gata să mor primul. Sunt şi nepăsător; e un mod amoral de a fi deznădăjduit…

Sunt o capodoperă numită Pygmalion…

Apoi, am intrat în casă. Se-ntunecase, iar Mina voia să stăm în jurul lumînărilor. Ce mai rămăsese ? Rămăsese doar izul gros, trîndav, care încleşta respirația şi sugruma orice realitate… Coline întregi, semănate cu gînduri unduiau în bătaia fumului de mac.

Eu am evitat să-i amintesc cît de tîrzie este ora. Iar el a ales să-şi deie conştiința cu cîteva ceasuri înapoi:

- Spune-mi ceva ce nu ştie nimeni.

- Dar nimeni nu ştie nimic. Nu muierile, care mă toacă, sunt cele cu care umblu. Sunt chiar atît de bîrfit ?…

- Nu. Simte-te prost şi bosumflă-te. Dar totuşi, nu.

La care rîsei şi-am spus:

- Uneori mă spurc şi-ncep să vreau să mă vorbească… Să mă deteste… Să mă învinovățească. Pentru că îmi doresc să am un motiv ca să-i urăsc…

···· - Şi acest motiv, pe care l-ai găsit, e pe măsura urii tale ? ····

- Nu.

- Există vreun posibil motiv pe măsura urii tale ?

- Ura nu comportă motive. Motivele înseamnă sistematizare; ura e viscerală.

- Ah, da. Ulcerul tău. Probabil că, dacă n-ai mai avea ulcerul, n-ai mai putea nici să urăşti în maniera actuală… Te-ai gîndit vreodată să renunți la ură ? Pierzîndu-şi utilitatea, ulcerul tău, încet-încet, ar şi dispare…

- Dar poate că ulcerul e ultima aventură în jurul căreia pot vieți.

- Spune-mi ceva, s-am ce vinde mai departe…

- Ce anume…

- Oh… Micile curiozități care aduc marea cunoaştere.

- Sunt doctor. Şi - ca orice doctor - trăiesc de pe urma ineficienței mele şi juisez de tot ce-i incurabil… Doctorul e menit să întrețină boala, nu s-o submineze…

- Numele tău zice că eşti creştin. Hotărăşte-te dar, ori doftor ori creştin…”

Mina

“Hristu trase o dată den pipă şi se uită tulbure pren arcada vitrată care dedea pe coridor. Îşi muşcă buza cu mirare amară şi-

şi bătu genele, stîrnind cîteva fire de praf. Somnul raţiunii naşte memorii.

- E impropriu să zic c-am văzut lumina zilei… Am avut o apariţie tainică; spectacol nocturn… M-am născut la munte. Printre stînci. Am trecut din şcoli în şcoli; iar cînd le-am isprăvit, am plecat la război. Măcelar cu înalte studii de felcer.

Clipi cu ochii căscaţi, de cîteva ori.

A fost frumos… Da… Aveam un ofiţer care-şi adusese barzoii cu el. Li se fecea crăpelniţa la popotă… Mîncau mai bine decît noi. Mîncau carne. Le aranjam eu aprovizionarea cu resturi de la amputări. Haleau javrele ăluia şi cîte-o pereche de picioare la un dejun. Se-au îngrăşat ca porcii de pe urma plăţii în natură zdrobită pe care mi-o lăsau neprețuiţii mei pacienţi. Închipuieşte-ţi: un barzoi durduliu - *quelle horreur*…

Trase-un sertar mai dîn giosul scrinului şi scotoci cu mînă leneşă, trăgînd un pumn de cavalerii militare, încurcate-n panglici, prăfuite şi jegoase ca adunate de la tîrgul de păduchi.

- Cînd o să vreai să schimbi moda, să ţi le prinzi la frac.

- Aiurea. Nu mi-s de laudă. Astea-s trofeele disgraţiei mele. Adunate prin ogoarele războiului pe care înfloresc, mănoase, grînele cadaverice ale tratatelor de pace. N-am văzut mare lucru din zbaterile lor… N-avusei vreme. Eream c-un asistent forţat de-mprejurări; o ordonanţă… Ni-i aduceau şi-i lăsau. Stivuiţi. Nu mai erea nemic. Doar puroi. Şi izul acela dulceag, sugrumător, de urină pişată pe de lături şi îndelung rămasă a zăcere… Aveam şi-un turc; din întîmplare. I-au adunat noaptea… Dreapta şi dreptul ereau bucăţele pentru barzoi. Mă ruga nefericitul să-i trag un glonte-n cap, că el nu se mai-ntoarce aşa, înjumătăţit… Ăla era războiul meu. Unul pe loc; uscat; cu ţărînă-n gură şi cu sînge putregăit pe sub culcuşuri. Mai-mi punea migrena capac den cînd în cînd; şi-atunci, zăceam alături de ceilalţi; ori ieşeam şi-o luam razna în bătaia puscilor… Doar-doar s-o milostivi careva să mă nimerească. Fugeam pînă mă lăsau picioarele. Pînă mi se opărea pieptul de-atîta aer. Mă găseau iar. Puneau barzoii să mă caute. Mă culegeau şi mă duceau înapoi să mă dreagă. Mai ferbeau zaţul o dată, să-mi deie cahfea, cică. Mă plezneau pe spate, reamintindu-mi vineţi de voie-bună că sunt singurul doctor pe nu se ştie ce întindere… Unii se sfîrtecau în baionete - neşte tinerei… Recruţi, începători într-ale vieţii, puşi academicieni într-ale morţii. Sfîrşeam eu ceea ce începeau dînşii.

La o criză. Una bruscă. Soarele se lichefiase-n creştetul meu. Orbisem de durere. Atunci a fost prima oară c-am avut de-a face cu ce ai tras şi tu mai devreme… M-a miluit turcul c-o bucată cît pumnul. *Ia asta; te vindecă şi de ce nu ai*… Au tocat-o ofiţerii şi mi-au umplut o pipă… Apoi, n-a mai contat nimic. Rezolvam trei pe oră şi dormeam o dată pe săptămînă. Nenorociţii crăpau pentru neatîrnare - eu mă eliberam, pritocindu-mi dependenţa. *Liberty is mere another name for a wealthier slavery*[158]… Şi foamea m-a făcut să iau nuanţă de dezertor. Ieşeam noaptea; treceam dincolo… Luam mereu niţel după mine. L-il arătam celor den tabăra adversă. Nu ne păsa de cancelariile altora. Trebuia să ne înţelegem aşa cum eream: neşte năpăstuiţi, unii cu fesuri, alţii cu cuşme… Şi nu mai ştia nimeni dacă noaptea e naşterea unei noi dimineţi sau doar stîrvul unei zile… Penuria crescuse preţul

[158] Libertatea e doar un alt nume pentru o robie mai bogată (engl.).

mărfii (dar asta am aflat după terminarea războiului, cînd mi-am găsit toptangiu permanent) - la de trei ori mai mult decît se cerea în mod obişnuit. Dar, în acel iad, orice numărătoare pecuniară exploda atunci cînd începea să mă treacă necesitatea. A devenit cu repeziciune un alt fel de hrană. Nu ştiu nici cînd mi-au dat cavaleriile. Steteam pe picioare, cu ochii desclişi; poate prea desclişi… Ăsta-i un semn - pari a fi mai treaz decît oricine… Ah, da. Şi-am şi salutat… Nu-mi amintesc nimic. Ceilalţi den garnizoană ştiau.

- N-a raportat nimeni de beţiile tale ?

- Ce să raporteze… C-am supravieţuit ? Că i-am cusut pe toţi de ştiu cîte tigheluri are fiecare pe piele… Că le-am spălat cangrenele; muream înviindu-i pre dînşii… După o pipă eream în stare de orice. Dacă mi se-ar fi spus că vreunul are capul fecut chisăliţă şi că e plin de puroi, i-aş fi amputat capul. Pe unul l-am tuns şi de mîini şi de picioare…

- E doar un paleativ ?

- Mai întîi. Asta a fost. Cu timpul, am crescut doza. Şi-atunci apar plăcerile… Totul capătă putere. Pînă şi plictisul; pînă şi oroarea.

- Gîndind acum la Iorgu Callimachi, mă-ntrebai totdeodată dacă nu cumva, în grozăvia acelei suferinţi căreia îi ereai martor, tu să fi avut în fapt o plăcere de nemărturisit…

- Da… Dac-ar fi fost întreg şi sănătos, ar fi fost zburdalnic ca orice june; vesel mereu şi făr'de griji; trăindu-şi cu dezinteres clipa. Dar el murea. Iar asta erea cu totul altă poveste.

.... - Spune-mi despre averile tale. Le vor femeile… ....

- Oh, averile… Au averile-astea ale mele o proveniență atît de întristătoare, încît nu mă pot considera nicicum bogat posedîndu-le. Sunt ultimul din neam. Şi tot ce-au zidit ceilalţi se scurge-n palma mea, deja plină de scîrbă - singurul aur întru care sunt Midas…"

Hristu

"Şi se uită cu linişte, străbătînd mocirla înserării pînă la mine. I-am turnat ultimul strop de riesling. Se uita mereu cu ochii lui ca peatra. Nu-mi mai permit să-l smulg visării. Bea şi el vinul în silă. Îl simt destrămat. O mînă i-a căzut dincolo de braţul fotoliului; a prins o nadă ce nu i-o am întins. Murmură:

- Mă vei ruina.

- Ăsta şi e temeiul pentru care nu te vei îndepărta de mine…

- Mi-e greu să mă lupt cu cele ce-mi spui. Eşti vînător. Mă vei doborî. Şi nu cu săgeţi care să se-nfigă-n coapsa mea. Ci cu chemări de corn, care să-mi rupă inima…"

“Sunt Tobias.

Voi să mă zbat în grația unui înger.”

Hristu

“A doua zi**,** cinam împreună sub un portic de lendri**.**

- Ce-a zis mamă-ta cînd te-ai întors azi-noapte **?**

- Nu prea a avut ce spune**.** E plecată de răsalaltăieri la neşte mătuşi de-ale ei**.** Neşte cotoroanțe zaharisite**.** Vizită de curtoazie**;** doar şi pe dînsele tot ea le moşteneşte**…** Probabil că**,** nu prea curînd**…** Am învățat şi eu un lucru de la răposatul taică-meu**:** să nu mă-ncred niciodată bătrînilor**.** Cu timpul**,** am descoperit că**,** de fapt**,** nu mă pot încrede urîțeniei lor**.** Decrepitudinea e stigmatul unor vini ce nu le mai poate desluşi nimeni şi den care numai cei ce agonisesc destule îmbătrînesc**…** Bătrînețea e singurul păcat strigător la cer**.**

- Şi tu **?…** Tu **?**

- Deocamdată sunt etern**.** Lasă astea**;** spune de cum ai agiuns să bei champagne cu mine**,** aici**,** în Capitală**…** Ce se-a mai-ntîmplat acolo**,** sus **?**

- …Am coborît înzăuat în drepte credințe**;** plecînd să văd lumea**.** Virtutea cuceritorului stă în dezrădăcinare**.** Şi m-am urnit mai-ntîi înspre Țară**.** Trecutu-i-am brîiele să-i cinstesc apele**.** Şi mă dusei mai departe**,** cu gînd să mă-nturnez degrab’ să intru-n rîndul celor ce-o slujesc**.** Eream lacrimă de fer**,** verde ca primuveara şi-acu’s-un pumn de zgură**.** Am cernut în ochi tot ce erea de ştiut**.** Văzut-am minunile veacurilor şi înțelepciunea bucoavnelor zăvorîte de nepriceperea neghiobilor**.** Mi-am uluit încîntarea cu frumuseți îngrădite de neînțelegerea nesăbuiților şi mi-am tulburat trezia**,** visînd visele altora**…** Vedeam pren cioburi de diamant şi nice un diamant nu erea mai însemnat decît vederea mea**…** Splendorile-mi înfloreau la picioare**,** nesătule în a mi se arăta**.** Iar cînd am isprăvit**,** luai calea înapoi**;** şi fără prihană eream**…** Căci voiam de-acum să-mi vină rîndul să-nalț şi eu ceva**…**

Apoi**,** lenea de-aici m-a îndîrjit**;** curvăsăreala m-a încremenit**;** vînzarea**,** truda în pustiu şi calicia**;** zavistia**,** prigoana**,** nebunia **-** ițiră pe rînd capete de vipere nemernice pe lîngă mine**,** iar eu n-aveam călcîie pentru fiecare**,** căci**,** cercînd vreuna să zdrobesc**,** în locu-i răsăreau o droaie**…** M-am încrîncenat**;** ceilalți au rînjit ori măcar m-au scuipat**.** Şi-au purces a mă rupe-n bîrfe de tot rangul**.** Nu eream de-al lor**.**

Apoi a venit războiul**.** Şi pentru oarece timp am stat pe cîmpul onoarei**.** Atîta doar că fusesem nărăvit la altfel de lucruri**.** Atîta doar că nu mai rezistam ororii şi silniciei muncii aceleia care nu se poate plăti şi care este apărarea unui pămînt**…** Cei care-ar

fi trebuit să fie înțelepți ereau doar spoliatori. Cei care ereau înțelepți - crăpau trudind ogoarele morții… Ce folos să plîngi un neam de eroi, dacă-s cu toții zei…

Minciuna-şi face treaba. Cu rezonanțe străvezii, de vioară ori de mătase foşnită; cu fard gros, lipsită de-ndrăzneală. De o pudoare dulce, furişă. Convalescentă veşnic muribundă, cu flacon de săruri; anemică, ftizică şi perenă. Tîrîndu-se discret prin panteonul de valori religioase, fără să lase urme. A lăsa urme înseamnă a face ceva; însă minciuna nivelează; uniformizează. Minciuna rade tot. Nu mai credeam în nici o soartă. Credeam numai în macul pe care agiunsesem să-l descînt ca pe-argint-viu, 'nainte de-al lua. Eream la capătul firului, iar capătul firului erea niciunde.

M-am întors ascuțit de pe front. Dar nu ca un bisturiu. Ci ca un piron; atunci cînd pironul înțelege toată durerea celui în care se-mplîntă. Şi lăcatul lipsei de deferență a prins cocleală în poarta sălaşului meu. Mă surpasem. Mă domesticisem. Mă hîrşisem ! Vînam şi eu pe înserat, gata să-nşel or să las baltă. Rînjeam şi eu, mai cîne decît toți; fecînd cunoştințe amarnice; începînd prin a le spune ce boale le tremură-n obraze… Iar ei rîdeau; degrab' cădeau; şi morți se îndesau - care la slujbă ori la dric, la țintirim ori monument, cu jerbe şi nuntaşi, şi cîntec - şi pot să jur că unul nu-i în Rai ! Trădarea - cea mai înaltă formă de prețuire; căci, dacă apucam eu s-o fac mai-ntîi, însemna că celălalt erea mai bun decît mine…

Apoi. Te am zărit cu coada ochiului; p'ormă cu umărul. Ah, şi cu tot spatele… Aveai doliu; aici, unde doliul se poartă… Steteai sprijinit în iedera unui zid; aici, unde se urlă la răspîntii… Ereai cu maică-ta; aici, unde şi la groapă te duci cu lăutarii… Şi m-am simțit păduchios plin de lături - că-n cotul meu curgea un Şpertz. Atunci am început s-o caut pe-Aglae. Ca să-mi găsesc leac .... la damblaua subțiratică şi argintie care mi se-nfipsese-n tîmplă. Iar ce m-a vindecat erea chiar privirea aceea, surîzător îngăduitoare de peşte fiert, cu care îmi răspundea de fiecare dată cînd mă năruiam sub foşnetul căptuşelilor ei. De fiecare dată cînd pulsul meu se scrîntea ca o gloabă în admirație fatală către vreun jokeu de rasă… De fiecare-atîtea dăți cînd parfumul ei imposibil mă trăznise-n piept cu securea absenței şi cu gheara aducerii aminte… De tot atîtea spurcate dăți, zărind-o taman urcînd în vreo carîtă. O căutam, suindu-mă disperat pe plafoanele caselor precum păienjenii; iar dînsa-mi arăta într-un tîrziu ceafa. Şi, sub ceafă, coşul acela bun de strivit pe îndelete, să-i cînte coastele…, cîte-o fi avînd, că toate ereau de ciordit de la vreun drac… De fiecare acele dăți cînd se tîra în afara ştirii mele, cu tot cu fiul său de împrumut… Mai repede lăsîndu-şi propriile dîre decît să le iarte neşterse pe-ale tale… Negrul acela rece, încolăcit şi trîndav, ce sclipea-n părul ei; sau cel cald, de lemn afumat, lipsit de licăr, care se zbătea într-al tău… O căutam mereu. Ca să te aflu cîndva. ....

Şi Mina se răsuci în buchetul de cale cu care-l întîmpinasem. Un gînd îl muşcă de piept, pe muteşte, dar eu i l-am auzit.

- E o Lună… Soare, nu alta.

Palma i se zbătu rece în împietrire; opărită… Mă privi cu fruntea lui ca o carte nepătată şi îngînă:

- Timpul nostru sîngerează de-a nu ne fi avut.

- Dar ce-mi pasă mie de timp ? Nu există timp.

- Oh… Timpul nostru suntem chiar noi. Atunci cînd uităm, aceasta ne preschimbăm în stane. Perisabilitatea e exteriorul perenității. Încremenirea este ieşirea din circuit. Rămîi fără discurs…

~

- Moartea e încremenire.

- Nu… Moartea e condiția continuității. În încremenire, nu îți mai rămîne decît moartea; pentru a fi den nou continuu… A fi continuu e mai important decît a via. Numai moartea ne poate proteja de noi înşine… Moartea; e un fel de minciună. Nu răneşte.

- Şi Raiul ?

- Nu există Rai.

- Şi Iadul…

- Nici Iad nu e. Astea-s discontinuități aplicate de încremenirea muritorilor pentru a-şi face continuitatea suportabilă… În moarte, singura discontinuitate legală este vieața…

- De unde ştii ?

- Ştiu tot.

- Numai morții ştiu tot.

- Şi cei de vîrsta mea… Vîrsta la care viteza nu comportă măsurători. Vîrsta la care suntem continui. Avem o moarte atît de completă, încît părem perfect vii…

Cercetă mai în silă, mai în poftă cupa de champagne şi, luînd un trandafir, bălăci în beutura ce scula aburi pe globul de cristal. Două petale balansară albe în auriul vinului.

Se înserase.

Un soare alb-fad ne fulgera constant de pe bolta neagră de ciudă. Stele spuzite chemau cu pîlpîiri acre. Mina îşi trase fotoliul de răchită să se aşeze. O lumină tulbure cernea denspre lăuntrul salonului - pîlcuri de lumînări se scurgeau în răcoarea nopții. Tăie în două un măr; şi nici el nu ştiu dacă erea auriu sau numai atins de gelozie… Mușca absent, cu ochii agățați de lama cuțitului - ceva de argint cănit, rece ca şi privirea ce-l ascuțea plină de sîrg. Mesteca ordonat, precum insectele. Cu cîteva secole-n urmă, împlinise optsprezece ani… Tîrziu, abea foşni:

- Ce ți-e… În ce te vei fi împiedicat ?

- Ştiu şi eu ?… Poate e doar timpul. Dar poate e chiar locul…

Aici toți rîvnesc s-ajungă precum Chivu Şpertz. Să se umple de parale dup-o noapte spartă-n *drum-de-fer*… S-aibă dzațe muleari - pentru fiecare zi dîn semană una şi dumineca, patru… Să fută tot, să borască oriunde şi să surpe orice cu vorbele lor… Cu trăsură de Viana, stîlcind în roți noroaiele unui sat căcat în mijlocul luncii; şi acestui boț de cocioabe, ei îi dzic Capitală… Lipsiți de ruşine ori noimă, singura lor vlagă stă în cîtă beutură pot cuprinde cu nesațiul poftei lor fără de cap… Setea e singura bogăție a acestui pămînt, iar lepra, singura podoabă ! Aici, prima virtute e infidelitatea… Aici, nu există sigiliu nestricat, femeie credincioasă şi ban nemăsluit… Aici; totul e de spoială şi pînă şi cea mai limpede fîntînă a fost otrăvită cîndva… Aici, nici minciunile nu-

s adevărate. Cînd o să vezi vre un palat iţindu-se pe mlaştinile-astea de praf - cearcă-l cu umărul oleacă şi-ai să vezi că-i doar carton văpsit pentru circari… Prima înţelepciune e neîncrederea; a doua, ah…, a doua e să vii aici doar ca să-ţi cauţi curve… Dacă nu te perzi în clisa ulițelor, atunci te năpădesc omizile, iar dacă omizile nu te-au aflat, precis muştele-or să te aiurească; şi, dacă ai scăpat şi de ele, atunci bagă de seamă pe ce pui mîna, că pe tărîmul ăsta există bube care se iau mai eftin ca oriunde; dacă nu-i rîie, măcar vreo boală frîncească; şi, dacă nici asta, atunci sigur ai să te-mpiedici de ceva ca să-ţi rupi gîtul… Şi…

- …Şi ?…

- Şi. Dacă arhanghelilor li se-ar da dreptul să păcătuiască…, ei ar afla mai întîi şi mai întîi gălbinarea invidiei; anume privindu-te.

- Şi ar fi dezlegaţi din jurămintele lor inefabile… Avînd ca lăsare la vatră chiar o prăbuşire.

- Şi ce se-ar face speța îngerească dacă n-ar avea la dispoziție şi alternativa căderii ?… Ei sunt cei ce ne scot uneori din păcat pentru a ne arunca în frumusețe. Şi unde-i mai dureros ?…

- Îngerul morții e singurul care are de-a face cu viața… Păcătuieşti ?

- Cei ce cu gîndul păcătuiesc, cu gîndul vor şi plăti.

- Ai gusturi apocaliptice ? Să n-ai, dragule. Să n-ai. Infernul nostru e onorabil. Slavă lui Dumnezeu care a făcut cerul şi pămîntul; pentru ca eu să am ce răsturna ! Dacă mai mă rabdă nițel, în cîtva timp şi Soarele-o să aib-alt nume !… Aş vrea să te vindec…

···· - Cum nu… O ai şi fecut deja. A vindeca înseamnă să înlocuieşti o boală cu alta… Spune-mi de Aglae. ····

- Oh… Aglae… N-a existat o cît de vagă cerere pe care ea să nu mi-o împlinească. În fapt… Dorințele mele clăbuceau aberante dîn imboldurile ce mi le dedea ea, desăvîrşindu-le pe toate pentru a avea eu ce isca iar… Şi de fiecare dată ceva mai aprig. Ştii tu…; prea mult nu-i nicivreodată de agiuns. Cea mai despotică formă de tiranie este cea a victimei asupra călăului; dar apoteoza acestei relații o aflăm doar atunci cînd nu se mai poate decela împărțirea rolurilor… Atunci cînd victima e la fel de doctă în materie de tortură ca şi călăul. Şi-atunci cînd călăul se lasă chinuit de victima sa… Ei se delegă reciproc în ceea ce fac, în aşa fel încît, de fapt, fiecare este singur cu propria sa dorință. *A delega*, necomportînd pe *a pretinde*, - permanența cuplului călău-victimă se sprijină pe lipsa de pretenții; nici unul din ei nu este gregar. Şi nici unul din ei nu e mundan; ei se împerechează prin disocierea de ceilalți…

Aglae… S-a instaurat cu un preambul devastator; valul de tandrețe ce m-a năpădit cald, în chiar clipa cînd o am văzut. Şi-apoi, toată acea colecție de gesturi grijulii şi îngrijiri dăunătoare, şi atingeri îngrijorătoare…, despre care ştiu că se-au întîmplat, dar nu ştiu cînd, căci eu dormeam. Somnul e un alt fel de vinovăție. Cine nu veghează asupra lui, va păcătui ca şi treaz fiind…”

Cuva baptismală

Hristu

“C-o zi-n urmă**,** convenisem să ne vedem**.** Chiar de la prima oră**.** L-am aşteptat îndelung**.** Tămîia se consumase pînă la ultimul strop şi fumul mă-nconjura**,** lăsînd tot ce nu eream eu în ceaţă**.** Eream un zeu suficient**;** n-aveam nevoie de muritori care să se exalte în faţa splendorii mele tulburi**.** Mă înfăţişam mie însumi ca şi cum m-aş fi arătat lor şi îmi admiram pucioasa**,** fabulînd a fi nimb de glorie**.** Nu mă prinsesem despre ce extravaganţe amintea Mina în referirile sale**.** Această dispariţie**,** trîmbiţată în prealabil ca prezenţă**,** îmi dedea un pumn în stomac**,** fecîndu-mă încă o dată să pricep că tot ce lua contact cu mine se răsturna**.** Pînă şi înţelesul unei fraze**.** *“Mîine voi fi la tine”***,** dacă îmi este adresată**,** devine**:** *“Să nu m-aştepţi**,** căci nu voi veni”***…**Mă trezisem înfometat**,** la şase ceasuri ale dimineţii**.** Am vrut să rămîn astfel pînă apare şi dînsul**.** Într-un tîrziu**,** am realizat că dejunul meu va fi o copioasă greaţă**.**

Mă ridic cu mare muncă din *fauteuil***.** Înşfac cu mare uşurinţă o cravată pe care-o leg cu-o şi mai mare nepăsare**.** O vestă sîngerie ca scoasă de la zalhana**;** neşte pantaloni negri şi**,** probabil**,** o haină de culoarea castanei**;** ori ceva mai deschisă**…** Sunt gata de orice**;** cam aşa cum e un sacagiu pe vreme de ploaie**.** Ceva mai îngrozitor nu mi se poate întîmpla**.**

Madam Calancea dă să mă-ntîmpine salonard-surîzătoare - zărindu-mă din casă cum împungeam cu bastonul în poarta dăulată a proprietăţii domniei sale**…** Dar**,** cînd m-a văzut în prag**,** toată faţada i se-a năruit într-un *Auleu**,** coane**,** iar venişi să-mi cobeşti**.** Mă duc să dau liber la fete**,** că-n urma matale nu mai intră nici dracu’***…** Apoi**,** o am liniştit**,** zicîndu-i că nu intru**,** dar că-l caut pe Şpertz şi credeam că s-a mutat den nou la dînsa**,** întrucît tocmai l-am scăpat de ce le-a umplut pe pensionarele ei**…** Madam Calancea se transformă brusc în ţaţa-veta**,** îl afuriseşte pe Şpertz şi mă-njură că de ce l-am tratarisit**…**

Şpertz erea la mansardă**.** M-a reconfortat să văd pe cineva mai mizer decît mine**.** Pentru că eu eream mai mizer decît oricine**.** A promis solemn să treacă să-mi deie ce are de dat şi să nu mă-nşele la cîntar**.** Cunoaşte că-i rup picioarele ori**,** mai rău**,** îi bag în cap că are cine-ştie-ce doamne-iartă-mă de boală şi p’ormă refuz să-l vindec**… (!)** Şi totuşi**,** behăindu-şi rîsetele printr-o clanţă de lup turbat:

- Ce făcuşi**,** doctore**,** tot p-aci-ţi caţi alinare **?** Băgaţi-aş verde-de-Paris în absint**…** Urbea credea că te-nsori**.** Te-a lăsat Aglaia **?** Fur-o şi tu**…** Du-o la vreo moşie şi umflă-i burta**.** Prea se ţine cucoană**,** da’i la fel ca toate**.** Nu-i osebire între ce-are ea sub fuste şi ce-au ştoarfele lu’ Madam Calancea**…** Hai să-ţi fac lipeala cu una - nouă ca o zorea**,** m-a apucat tremuriciul cînd am văzut-o**,** mi-am făcut trei cruci şi m-am legat la ochi - am zis că ţi-o las**.** Şi-i ieftină - bragă **!** Doi poli**,** să trăieşti**.** Gore Drângeanu mi-a arătat-o**.** Vindea piei de cloţă-n tîrgul de filipeşti**…** Curată **!** Să-mi car scula cu targa dacă n-o fi aşa**…**

~

- Nu poci, Şpertz. Gata. *Je suis tombé amoureux*.
- Halal ! Pe cînd veriga ?…
- Oh, Şpertz… Nu-i den acele nebunii care să se poată parafa-n vreun fel…

Apoi, l-am concediat lejer, ştiind că va umple curvele de jale, c-au perdut o frumusețe de domn, etc… Şi că, în două zile, o să răsune şi Mogoşoaia de cît sunt de chitit pe lucruri mărețe; şi pînă şi apele Snagovului se vor bate pline de spume, dar nu la fel de înspumate cît vor fi melițele den tîrg care-or să mă toarcă pe mine şi neamul meu pînă la a şaptea spiță…

Decad. Scrutez neşte hoituri pe malul gîrlii. Mă îndrept gînditor spre mijlocul acelei aiureli care, în lipsă de Moskopole, ține loc de capitală. Mă acomodez (vreau să !) cu ideea că singura conversație legală pentru un doctor nu o oferă decît un pacient. Sunt un puşcăriaş plictisit de propria libertate. Atunci cînd libertatea e o cursă fără traseu, fără obstacole, fără. Nu-mi dau seama prea bine dacă eu însumi sunt nevertebrat în acest moment sau cele ce mi se întîmplă.

Bîntui îndelung cu furculița în dezinteresul întipsiat şi aşezat cu religiozitate în fața mea de un chelner ca un ofițer de morgă. O farfurie plină de regrete, şi-alea mucegăite… Mă prefac a mînca; încerc să beau; reuşesc să vomit. Iau drumul spre casă. Uneori trebuie să parcurg mari distanțe. Turbarea se castrează prin mers. Eu o tîrăsc din greu. Acestea fiind roadele bizare şi totuşi calculabile ale absenței.

···· Acasă, găsesc un alt dejun, pe altă tavă. Epistolă-ncuiată cu ceară şi miresme. Mi-a scris Mina. ····

Umbl-aiurea. Îmi dă veşti pe măsură. Aşa cum nu m-a încă obişnuit. Cetesc cu surîs melanholic şi mi-l închipui tot în redingotă şi, tot rebel şi obosit; şi, tot dulce şi parfumat ca o stîncă. Cetesc distrat şi mă plimb pren casă. Tremur înfiorat cînd deschid fereastra… Şi îmi dau seama că putoarea vagă de *ceva* (strein, floral, veneric) nu venea de la nici o grădină. Ci chiar den spatele meu; din plicul cu scrisoarea. Mai-l desfac o dată, şi iar mă năpădeşte. Mirosul greu de trandafir, leneş şi sugrumător; aromat pînă la asfixiant:

Iertare, doctore,

Iar am încăput în gheara rubedeniilor. I-a murit Aglaei un unchi. Am tăiat-o la moşie; mergem toată noaptea... Aglăița zburdă ca fata-mare la măritat, tu comprends, mon cher… Moşul a umplut-o de zloți. Nu ne aşteptarăm să crape atît de curînd; nimeni nu i-a acordat credit… Sireacul Stamate se-a dovedit în cele den urmă a fi un cirotic de bun simț.

Lume multă. Dar ştii, prezența unora înseamnă mai întotdeauna absența cuiva… Iar tu eşti potrivit de abstract pentru a mi se putea face dor de tine. Al tău sunt; de-ndată ce-i umflu pliscul cu noroi.

Ever yours, Mina

Umblu-ntr-o doară, de bezmetic; sunt cu scrisoarea-n mînă. Mă mai lungesc, mă şi împiedic… Şi cad buimac în pat. Mă

încălzesc la umbra unei scrisori; mă aşez confortabil în izul de peatră înflorită ce răzbate denspre interiorul plicului. Îl răsucesc pe toate părțile; trec cu policele pe cantul paginii; îmi sfîrtecă pielea discret, sîngerez şi sunt imponderabil. Pînă nu mai rămîne decît arsura. Stranie; ca un oftat. Sub grămada de haine.

Pute în continuare a trandafiri şi-l blestem cu mare tandrețe pe cel ce mi i-a amintit.

Mă termin tîrziu. Şi îndelung; dureros. Şi îmi închipui că, peste vreo trei zile, îmi va plăti o vizită…"

A doua zi

"Ies pe la cîteva ceasuri ale amiezii. Prînzesc rezonabil, fără să vărs. Întîrzii cu neşte gazete şi un *liqueur* lejer. Apoi mă urnesc den loc. Casc gura la florărese. Mă cheamă ca la balamuc… Trec înainte, înghițind în sec şi nu ştiu dacă, la frumusețea lor ori la cea a crizantemelor… Am poftă să iau un braț şi să mă duc să le-mprăştii pe terasă. Am poftă să iau o paporniță plină şi să le dau drumul pren casă - animale tăcute, să foşnească pe covoarele mele cu petalele lor…

Amurgeşte deja cînd ajung în apropiere de casă. Mă tîrăsc şi de-un picior îmi zdrăngăne uimirea, iar de celălalt curiozitatea: în fața porții, a oprit un dric. Îi vin din urmă; admir lucrătura feroneriei. Şi-mi dau seama că-i pînă sus, în acoperiş, îndopat cu trandafiri albi. Proaspeți ca şi-abea tunşi. M-apucă o dambla subțire şi mă grăbesc în față, să văd cine l-a adus.

Pe capră, surîzător - Mina. Cuceritor. Şi mereu.

.... Apoi, uitîndu-mi-se peste umăr: ....

- Vezi că e şi unul roşu. Dar nu mai ştiu unde l-am pus. Cearcă de-l caută…

Maldărul țipa în cutia de dus la groapă. Strivindu-se de geamuri, căznindu-se a țîşni pe-undeva şi, mai rău, năduşind şi rănindu-se-n proprii ghimpi. Deschid poarta pentru rădvan, iau caii şi intrăm; ne perdem sub boltă. Mina pune zăvorul, în vreme ce eu abea-mi mai trag răsuflarea.

Voi fi căutat îndelung acel unic geamăt colorat. Deznădăjduisem între atîtea mirese; albe toate, iar eu văduv… Şi, după mult timp de cercetare, muşcăturile lor mă făcură să le umplu de un anume fel de sărut - lichid şi roşu; capabil să potolească pînă şi setea lor de flori neînțărcate. Sîngele meu. Nuntă udă ca un botez.

La sfîrşirea căutării ce-am iscat, toți trandafirii ereau roşii. În afară de unul. Pe care, cu o ultimă dîră de vlagă, i l-am întins lui Mina.

Iar Mina, curtean, îmi mulțumeşte:

- *You know Dear…* *My secret garden is a grave-yard*[159].

- Şi ceilalți ? (am bîiguit îngrozit)

[159] Ştii, dragule… Grădina mea de taină-i un cimitir (engl.).

- Minte-i. (Fecu dînsul**,** lăsîndu-şi genele.) Spun-le adevărul. E singura minciună strigătoare la cer. N-or să te creadă. Să tăinuim dar lucrurile, lăsîndu-le în văzul tuturor.

- Şi-Aglae…

- Fii îndărătnic. Curteaz-o**…** Are nevoie de-un soţ**…**

- I-o fi foame**…** Şi tu **?** Tu ce faci **?…**

- Ce să fac**…** Te pierd**.**

…. **….**

Setea

Hristu

“Altă dată**.** Soarele muşca îndărătnic den peatre**,** scuipînd aur peste un oraş risipitor**.** Crăpam în carîtă şi tînjeam după o ceaşcă de apă**.**

Noi**.** Şi tînguiala bezmetică a grădinilor trîntite sub ghimpele secetei**.** Setea care din greu căznea un cvartal întreg de bălării**…** Şi**,** în delirul unei fierbinţeli de prînz isteric**,** începui să-mi amintesc de toate cele ce-mi aduseseră vreodată răcoarea**…**

Ghețuri ce lunecau binevoitoare de pren munți pentru a potoli pojarul cîmpiilor**.** Sau cine-ştie-ce briză tomnatică**,** sătulă**,** piezişă**…** Eteruri mentolate să-ți lecuiască durerile de minte**.** Izvoare cataleptice**,** foşnind civilizate pe sub pămînt**…** Dar mă trezesc iar şi aflu că numai căderea unei fîntîni mă poate dezlega de pecatele borşite ale tîrgului**.** Doar arabii cunosc măsura apei**.** Ca unii ce-au trecut pustiul şi ştiu că apa-i un alt fel de aur**.** Şi că susurul e un vuiet specific**…**

Îndatoritor**,** Mina se preface a-şi uita palma pe mîna mea**.** E ultima ființă despre care aş fi crezut că poate fi rece**.** O palmă înghețată **-** cramă**,** nu alta**…**

Ajungem tîrziu acasă**,** în plină amiază**.** Damblaua opărelii izbeşte cu zăngănit de frunză şi cu o febră nărăvoasă**,** făcînd suflarea să-şi scoată ochii şi să deie cu catran pe ziduri**.** Lumina scrîşnea în carne vie**,** o boală perfectă**;** albă**…** O ciumă curățică**;** la vedere**;** precum minunile**.**

Mina pofteşte să petrecem pe terasă**;** printre cearceafurile puse-n bătaia vîntului**,** să-l adape**.** Bem ape multe pînă ne dregem de beția setei**.** Vorbim domol**,** şoaptele noastre răsună peste acoperişuri**.** Şad credul liniştii sale**.** Se ridică-ntr-o doară**,** bînd mereu şi pălăvrăgind**,** se îndreptă spre albituri**.** În mijlocul unei fraze despre Correggio**,** începe să toarne din vinul gros**,** parfumat **-** un merlot cam vechi deja **-** pe toate cele înşirate**,** dansînd bacante în spulberarea cerului**.** Încremenesc răbdător**,** cu păharul în aer**.** Mina toacă înainte despre ochii umezi şi gurile neaşteptat de fragede pe care le etalează cu fast copiii den picturile lui van Dijc**…**

- Prinți bosumflați**,** cu guri senzuale şi priviri mohorîte**,** căzuți sub povara pletelor grele de-atîtea bucle**;** strînşi în armuri neputincioase ce ajungeau să se curbeze după bolile lor şi după lihtisul ce răsufla pustiitor ca un crivăț**;** trupuri melanholice cu dorinți deşirate şi istorie răvăşită**;** cu îndelungate vise tulburi şi vieți frînte ca neşte plante fragile**.** Rupert şi frate-său**;** Wharton şi frate-său**;** Bernard Stuart şi Francis **-** frați îndrăgostiți ce opuneau lumii frumusețea lor ca un incest prețios**,** dincolo de prescripții şi reguli**.** Trufii satinate cu broderii de neiertat**,** peste cărnuri străvezii ca peatra Lunii**;** mîini plutitoare cu degete avînd ca unică menire să-ncapă-n cît mai multe giuvaere**.** Cu perle agățate de vreo ureche roşie de febră**.** Rostind cuvinte ude**,** neştiute din ochii adulați de adulți**…**

~

Şi smulse-un aşternut cu mîna unuia obişnuit a lua den zbor, şi, fecîndu-l ghem ca pe-o garoafă-nsîngerată, se-ntoarse spre mine şi mi-l depuse în braţe. Depănă mereu… Conteni de la sine, fără a da vreo importanţă perplexităţii mele. Se mai plimbă niţel; agale. Şi, uitîndu-se în sfîrşit întru mine, făcu aproape şoptit:

- Violator. Cu o iuţime amară de atîta parfum. Cu iz de fructe strivite pe podele şi ierburi atîrnate pren grinzi… Volatil. Greu pînă la intoxicare; şi-un roşu apetisant şi greţos ca sîngele închegat. Se ia între buze şi nu se uită; că nici el nu iartă… Şi nici nu i se dă drumul; ci e mîngîiat şi răsturnat… Îl zvîrli înspre cerul gurii şi va avea el grijă să-ţi musce din obraz. Să te facă să iei aer ca să-l stingi. Nu se bea şi nu se consumă. Se aşteaptă cu respect şi se sărută fără grabă; e violent şi trebuie curtat. Şi e şi aspru; şi trebuie îmbrăţişat. Ia-l în tine cînd eşti singur. Fără martori; fără lumini pren giur. Lasă doar pianul să sune.

La şaişpe ani se fac lucrurile bine. Atunci, totul se pîrjoleşte pînă la scrum. Şaisprezece ani - vîrsta la care plouă cu graţie din preaplinul unui copac tînăr. Doborîtor este cel ce ajunge la această etate… Eu o am perdut demult. Ah… Să dormi în aşa ceva… După frumuseţea de care-ţi voi fi amintit… Îţi suprapune setea şi astîmpărul simultan…

Şi răsuflai epuizat.

Luînd aminte ca, de-atunci, să-mi mut lenjurile-n vinotecă.”

....

Elogiu mamei vitrege

Vel si sciret mea mater, cum sit angue peior quater…[160]

Hristu

“Se-a-ntors şi ea după încă vreo cîteva zile**.** Aglae**.**

Înghimpată precum zaua unui scorpion**,** ne urma atentă din dosul zidurilor**.** Eream într-o paritate de cremene**:** dacă ea m-ar fi mustrat în vreun fel - tot tîrgul ar fi colcăit despre uităturile ei nepermise şi despre cum se-a hotărît brusc să se mărite cu Yamandi**,** taman atunci cînd l-a cunoscut pe Mina**…**

Dacă noi am fi îndrăznit **(!)** să o sechestrăm**,** fugind pre undeva**,** nedîndu-i de ştire**…** Dacă am fi reuşit să renunţăm la veghea veninoasă cu care ne curta – mie**,** povestindu-mi un nesfîrşit şirag de perle scoţătoare din minţi**:** cum e să ai acte pe Mina**;** cum e să fii legal**;** cum e să foşneşti pe lîngă el şi nimeni să nu-ţi poată reproşa nimic**…** - iar lui**,** îndeplinindu-i orice poftă**…** Eh**,** atunci - tot maidanul ar fi scheunat de istoria nebunească a doctorului **!**

Scăpăram scrîşnete uneori**;** dar mina noastră de păcate rare nu erea de-mpărţit pe din două**.** Eream deopotrivă în stare de oricîtă tîrguială pentru a ne păstra departe de dăularea citadină**.** Iar Aglae îşi sărbătorea în fiece noapte izbînda**,** păzind galeşă un înger scăpat în jurisdicţia ei nesănătoasă**.**

Apoi**,** cînd ne-am mai hîrşit cu ocara de cîrdăşie pe care-o întreţineam**,** vom fi înţeles că fără ochiul vînăt-plumbuit al Aglaei şi fără privirea ei ca o maree de ceară topită**,** nici noi nu puteam afla turbarea**…** Şi că**,** orice căutări am fi pritocit**,** numai sub veghea ei acră se puteau împlini**.**

Aglae mă face să o memorez într-un mod misterios şi bestial**.** Aglae e cea care îmi va croniciza un început de necrofilie**.”**

“Vara se-a strecurat rapidă**,** lăsîndu-ne trăzniţi în calea sfîrşitului**.** Mina slăbea continuu**.** El şi apariţia aceea de Corinth ori de Epidaur**,** cu care mă năucea suveran din miezul vîrstei sale atotcunoscătoare**.** Erea superb**,** iar eu feceam gaură-n fotoliu**.**

În septembrie**,** cerneam rugători ultimele dîre de lumină**.** Incendiul cetei mocnea lînos peste ape**,** de parcă vreun Poseidon mahmur a dat fuga-n muchea-mpărăţiei să vomite peste nisipuri ce nu-i pria**;** iar marea se căznea să ramînă tînără**.** Ultimele petunii

[160] De-ar afla mama mea**,** care-i mai rea decît o viperă… **(**lat**.)**

se zvîntau bezmetice în aerul sărat.

Mina, trîntit vraişte într-un *chaise longue*, cu genunchii desfăcuți; cu capul lăsat pe-o parte, ochii încrustați sub pleoapele căzute, buzele deschise a uimire… Ceasul îi lunecase dîn locaş, iar acum ticăia în văzul lumii; cravata se dezlegase şi ea pe lîngă un guler deja larg… Un picior încălțat - cu vîrful pantofului sub tocătura de scoici. Un alt picior - desculț, regal - sprijinit de lenea amiezii. Şi-am gîndit că nu erea aur pe măsura lui, cu care să-l împroşc. Dar mercur puteam afla…

În altă zi, merserăm pe maluri, să vedem cum tremura argintul înfiorat de răcoarea sfîrşitului de vară. M-am oprit, privind în zare două corăbii. Manevre elegante între neşte trupuri ce aparțineau altui trup, mai mare şi mai năpraznic. Din visare ori poate din lumina deja prea albă, am început să clipesc. *Rar mai-ntîi, apoi den ce în ce mai des*. Şi un vînt se iscă în acea depărtare la care priveam noi. Şi o furtună bruscă, năvalnică; pornită din seninul cetii. Corăbiile se scufundau sub ochii noştri leneşi… Iar Mina rosti, cam aşa cum aş da eu un diagnostic:

- Să baţi dîn gene şi să stîrneşti furtuna… Vînturi spulberătoare - în timp ce tu clipeşti ceva mai des doar…

Doi. Unul de care nu se-a aflat încă - pentru a se sări pe el să fie surpat. Şi altul - de care nimeni nu are nevoie. Dar tot zei eream !”

···· **La întoarcere** ····

“Vom fi coborît împreună în pivniță; s-alegem un merlot. De frig şi de linişte, respirația lui pare-a fi un geamăt constant. Îl simt opărit. Şi, fără să-i întrerup suflul, îi spun că vreau să îl audiez…

- Detest doctorii. Sunt siluitori. Orice indiscreție asupra corpului meu e un viol. Nu voi revela splendoarea făpturii mele celor care nu o merită !

- Aglae mi-a înşirat despre un faun gentil, care nu suferea alt veşmînt decît unda lacului… Cînd ai renunțat să-ți mai porți nuditatea ?

- Atunci cînd am încetat să mai am ce purta în materie de inocență !

Şi se răsuci înghimpat cu un pahar de *pinot gris* în mînă. Apoi, ceva mai potolit, mai trîndav, mai altfel:

- Nu ştii ?… Ruşinea e cea mai de preț podoabă a mea…

Sub aerul tîrziu; pe terasă; în văzul stupefiat al copacilor. Se-a lăsat atins; căci l-am atins. Aşezîndu-mă încet pe umărul lui, căutîndu-i cămaşa sub vestă şi vesta să i-o lepăd… Erea alb; în tot brocartul acela întunecos. Se făcuse răcoare. Şi nu ştiu dacă de la zăpuşeala icnită a nopții ori de la roua care crescuse pe aripile lui.

Apoi, se-a lăsat ascultat. Iar eu m-am lăsat îngrozit.

Constatarea a fost scurtă, rapidă şi oribilă. Vuietul, vag, din vîrful plămînului drept. Şi nu am vrut să cred. Nu. Orice, numai asta nu.

~

- Mina… Încep să am probleme cu auzul. Îmbătrînesc… Tre' să mă caut.

- Minți. Auzi foarte bine. Hai, zi-o p-a dreaptă. O să-mi dai şi mie porția ? Dacă ți-ai fecut pomană cu Callimachi, la mine n-o să fie cazul. *Pecuniæ obediunt omnia*, iar eu am bani… Cît e uncia ?

Înțepenisem. Îl privesc sugrumat cum îşi reglează conturile; cum îşi socoteşte zilele, drămuind de pe-acum doze, rații şi flacoane…

Apoi, renunțînd şi el şi căutînd pren podele:

- Sau… Poate că n-o să mai fie nevoie de nimic. Iar boala-mi va fi singura alinare… Ce-mi mai rămîne decît să-mi degust lecturile şi să-mi lecturez vinurile. Plictisitoare cale de-a-ți afla plictiseala…

Îl ascultam ca pe scoică. Parcă ținea marea-n el. Şi rechinii apatici ai celei de pe urmă remuşcări începură a da tîrcoale hămesite gîndului meu.

Am trecut direct la tinctură. *Laudanum*; în ceai ori în vin. Umblam cu mensura după noi, pe la casele unde cinam. Ne strîngeam în locurile den afara celorlalți… Prăznuindu-l fără-ncetare; ştiind ce îndelung îmi va fi doliul. Căci frumusețea, pînă nu e tragică, nu e iertată.

Şi toate purceseră a se răsturna cu noi. Norii nu se mai perindau bătuți de curent, ci cădeau grei, prăvălindu-se asupra noastră şi năucindu-ne. Rămînînd încă agățați de boltă, la o palmă deasupră-ne. Şi bănuiam că, dîn chiar voința noastră.

···· Într-o zi, tocmai ne aşezaserăm să prînzim cînd, afară, a început brusc să se-nnopteze. În mijlocul tăcerii noastre - tava milei ····
publice în care nu zornăie decît bani calpi, Mina zvîrli:

- Cu-adevărat Lumea se-nvîrteşte-n legea tabieturilor noastre. Uită-te şi tu - e obişnuită să deie stingerea cînd ne punem noi la masă pentru a cina… De bună seamă c-o am amețit. Va fi uitat c-abea-i amiaza…"

"Mă plimb cu el pe sub neşte castani însîngerați. Ş-un soare sulfuros, înghețat bocnă… Mina respiră alert, cu plămînii-ntre buze. Ne oprim cînd şi cînd. Apropierile sunt sufocante. Încerc să țin pasul; este atît de rapid… Boala i-a adus o vioiciune alarmantă.

- Plec. Mă cară Aglae la Curtea-de-Ape. O moşie spre munte… Beckford s-a cantonat la Fonthill… Casanova, la Piombi… de Sade se retrăgea în puşcărie… Trebuie să dispui de oarece ca să poți dispune de orice ! Nu am ştiință cînd mă mai întorc… *Bolnav* e un eufemism pentru *muribund*…

- Iar *muribund* este miezul lui *viu*… Du-te, împacă-te cu podoaba ce ți-ai prins în pept; pîn-atunci, voi căuta noi şi extravagante boli pe care să le fac snop şi să le depun la picioarele tale, pentru ca tu să ți-o alegi singur pe cu-adevărat cea mai cruntă… Ți-aş împleti cămeşă de zale din ghimpi de trandafir, pe care nime' să n-o ştie, afar'de noi – tu, că o porți, iar eu, c-o simt… Şi ți-aş suda armuri din petale de crin; să te apere de banalitate… Şi ți-aş tăia aripile. Ca să nu mai cazi… Şi picioarele ți le-aş rupe… Ca să nu te mai împiedici…

~

- Ai mai lăsa ceva întreg ?
- Abea frînt, ai fi întreg.
- Ai mai lăsa ?
- Oh, da. Ochii aceia de peatră; care peatră e în fapt cenuşă…

Toți suferă; dar numai frumuseții nu i se recunoaşte aceasta. Suferința e morală. Frumusețea, nu.

- Sunt frumos ?
- Oh, da…
- Urcă-mă pe-un piedestal, atunci. Ori măcar, pe catafalc…"

....

Olim lacus colueram,

olim pulcher extiteram,

dum cygnus ego fueram[161]

Mina

My own Dear,

Toamna-i asurzitoare în afara şoaptei tale.

Frunzele-astea foşnesc de-mi iau minţile. Parcul e-un chilimbar sub cerul plumbuit şi sec. Iazul se-ncreţeşte zgribulit de privirea ce i-o arunc şi nici o jiganie nu mai vine pînă la piciorul meu… Pînă şi boala m-a abandonat plictisului. Cu tine, măcar aveam de ce mă ţine ţanţoş. Eream mîndru de putreziciunea mea. Mă tîrăsc anamnezic pe coridoare şi-aştept să te zăresc cumva. Fie şi doar în orbirea visării. Aici totul este splendid şi dezolant. Numai tu lipseşti pentru ca Paradisul să fie complet. Adică răsturnat.

Ever yours,

Mina

Hristu

Am o groază de lucruri să nu îţi spun şi tot atît de multe de lăsat uitării. Şi printre acestea toate, doar cîteva ce merită a fi expuse.

Toamna de care spui a venit să bolească şi-n curtea mea.

Trec uneori pe furiş, pe lîngă acele grădini în care te-am aflat. Doar cîte-o viespe mai-mi dă tîrcoale, ameţită şi ea de frig ori, poate, de propriul venin. Ierburile se-au răscopt în soarele pustiu al unei întîrzieri fade. Petuniile se-au lăsat asfixiate de-

[161] Odinioară sălăşluiam pe un lac, odinioară trăiam frumos, atunci cînd eram lebădă. (lat. - *Carmina Burana*)

atîta parfum şi, aseară, le-am zărit uscîndu-se, fete bătrîne şi triste sub dogoarea timpului. Voi fi sărit gardul, să m-aşez o clipă în frunzăriile fecute covor; măcar lor să le dau foc puţin… Şi să te celebrez; tu, cu absenţa ta cu tot. Contemplu unda braţului tău în iaz şi mă bucur de-a te fi vreodată privit. Ruina verii noastre e o scriitură elegantă într-un diario încercănat. Nu îmi este dor de tine; am găsit undeva pecetea piciorului tău gol de pe urma unei furtuni care ne-a prins. Eu, precaut şi neghiob, am călcat încălţat pe prundiş. Tu, bogat şi genial, ai frămîntat pămîntul înmuiat. M-ai crede oare, de ţi-aş spune ?… Muscatul acela, de l-am beut în ultima seară, 'nainte de-a pleca tu… Mai rămăsese ceva într-una den sticle… Destul cît să o ţin cu mine, beţiv vagabond prin livezile altora. Şi am turnat cît mai erea - poate-un păhar, poate jumate - în ce-ai lăsat atunci.

Să nu am parte de-alt potir decît acela-n care-ai stat, fie şi preţ de-o clipă…

Într-un fel sau altul, dar tot al tău,

Hristu

Mina

Dear of all Dears,

Fierbinţeli trecătoare mă fac să umplu patul de sudori. Aş vrea să fii aici. Să-mi priveşti perna atunci cînd tresar după o noapte de vise neclare. Să mă admiri, în splendoarea mea de amurg bine-nţolit…

În fiecare dimineaţă sunt perplex. Mă trezesc şi trece mult timp pînă-mi dau seama că încă respir. Seara, m-aşez în pat şi noaptea-mi pare-atît de lungă… Şi greu de trecut… Iar atunci cînd mă trezesc - mă mir de lumina zilei. Iedera dîn fereastra mea îmi îmbrăţişează priveliştea văilor cu uscăciunile ei încîrligate - ancadrament schimbător. Şi tot ce văd e-ncununat; şi tot ce simt e-nfăşurat… Asud enorm. Asud din greu, trîndav; numai din munca de-a bea aerul. E obositor, e aspru. Îl trag pînă-n străfunduri. Îmi strepezeşte cerul gurii. Un aer sever, înţepător. Alt neam decît cel de la cîmpie - sătul de praf şi minciuni, şarpe gros împuţit de parfumuri şi putreziciuni totdeodată.

Sunt singur. În faţa ei. Bîntuie pe coridoare cu tava de ceai după mine… Vecinic îndatoritoare. Foşneşte din rochiile ei ca neşte mîngîieri. Se îmbracă pentru că îi place să se atingă… Ea cu hainele ei. Mă urmăreşte-veghează în fiece somn pe care mi-l permit… Mă-ndoapă cu bălării şi prafuri, şi otrăvuri, iar eu mă declar satisfăcut… E vînătă toată, în violeturile ei cu care mă năuceşte în continuu. Mă adulmecă, mă scrutează, mă caută, mă violează. De dimineaţa pînă seara şi de noaptea pînă iar în zori… O clipă nu mă scapă. Mă priveşte fără-ncetare. O afacere neagră. Calmă. Contorsionat-stupefiantă. O ceva de pîndă fără contenire. Pentru ea, a vieţui nu înseamnă nimic pe lîngă a privi. Sunt spectacolul Aglaei. Puţin îi pasă de cum o privesc eu şi ce văd eu. Eu sunt doar un accesoriu. Eu nu am dreptul de a privi, ci numai obligaţia de a mă lăsa privit. Şi nu ştiu dacă ţi se-a-ntîmplat să simţi cum muşcă o privire. Cu cîtă poftă reavănă eşti mursecat; ţi se sfîşie profilul; ţi se smulge o coapsă; ţi se taie-o

aripă… În cele den urmă, după ce privitorul s-a săturat, tu rămîi năruit în propria ta lipsă de comerţ, tu, care-ai fost obedient sau poate doar mîndru şi te-ai lăsat privit fără să priveşti…

Nici măcar n-a vrut să mă surprindă. A început lent. Coada ochiului ei cuprindea orice mişcare a mea, cît de mică… Eream supravegheat cu surîsul acela cumplit - ceva la mijlocul drumului între flegmă şi rînjet… Ceva care mă mîngîia calin şi înfiorător. Şi chiar dacă nu înţelegeam ce mă fascina, mă lăsam dus de mrejele ochilor ei atotsurpători.

Aglae; este o mortăciune suspectă. Îşi dă o silinţă remarcabilă spre a mă face pe mine să cred că îmi este vitală. Mi-a pus neşte draperii orange la dortoar şi-o cuvertură neagră, de brocart pe pat. Dieta ei cromatică mă va trimite la balamuc. E isterizant de calmă. Şi de luxoasă. Mai vreu şi ceva imperfect. Lălîu. Şleampăt.

Am trecut într-o seară pe lîngă uşa ei. Îşi desfăcuse parura… Ceva nocturn unduind pînă spre genunchi. În timp ce se pieptăna, smuci capul înspre tavan; şi o molie i se zbătu înnebunită pe deasupra… O căldură bruscă mi-a umplut vederea şi una din bătăile inimii se a dovedit a fi asurzitoare.

Peste serve nos ![162] *O detest. Mi-e mai frumoasă.*

Endless pain,

Mina

.... **....**

Hristu

Speram ca pînă şi tu să mă înşeli. În greci n-am încredere nici cînd îmi fac daruri. Căci ce va fi fost o boală de-a ta pentru mine decît curat plocon. Mi-amintesc o seară parşivă în care am beut vin den cupe diferite, dar dîn acelaşi clondir… Şi cînd tu mi-ai promis că ai nevoie de-o boală. Credeam în cochetăria ta ca-n rasa căreia aparţii. Te dovedeşti a-mi fi pe măsură. Ţi-ai ţinut cuvîntul.

Tulbureala e-o hrană-n sine. Reziduul legănat şi zbătut. Dar uneori; pintenul clarităţii îmi dă o-mpunsătură să te întreb… Iar tu să îmi spui. Aşa că spune-mi. Ce crezi de cuviinţă a spune către o întrebare despre care nu ştiu cum ar trebui să sune.

Mă bîntuie cele ce găsesc atunci cînd ies… Demoni parşivi ce şi-au luat înfăţişare de bazaconie cotidiană. I-aud cum îmi latră agăţaţi de memorie… Răspunde-mi cumva.

Întrutotul,

Hristu.

[162] Scapă-ne de ciumă **!** (lat.)

Mina

Nu ştiu cu ce te-aş putea ajuta. Am doar neşte păcate scumpe; la care, oricum, n-ai consimţi…

Callimachi m-a convins. Din mormîntul lui cu înger şi peatră. Callimachi. Şi acel bizar soi de savoare în care-l îndopai cu laudanum.

Vezi, tu, un adolescent nu poate fi corupt. Căci a corupe înseamnă a propune o iluzie cu aspect de plăcere. Ori adolescentul este expertul par excelence în materie de plăcere… Numai devenind adult, devii coruptibil… Numai adulţii încetează a se mai pricepe la plăceri…

Callimachi avea vîrsta perfectă. Nu-l puteai corupe. El şi-a ales otrava. Nici pe mine nu mă poţi corupe. Te-am ales deja.

Cred că ceva am omis, totuşi. Oi fi uitat; să-ţi povestesc… Ceva fin şi dulce ca o bijuterie cioplită-n miere. Înainte de-a fi intrat în vacanţă… În timpul şcoalei. Dar nu ţi-am spus… Cu un an în urma mea, Nikolai erea o făptură blondă, cu ochi de chilimbar. Prinţ sfios ce nu-ndrăznea să-şi ia coroana la sfîrşit de cursuri… Mai tîrziu, mi-a destăinuit că premiul trebuie acordat celor care muncesc, nu unui risipitor care se amuza, ţinînd minte tot şi-orice… Orele de gimnastică ne-au fecut apropiaţi… Eream atît de leneşi. El tuşea mereu şi se sfîrşea de osteneală; eu, abea-mi tîram picioarele la comenzile instructorilor… Eream mereu consemnaţi; noi, cu trupurile noastre poticnite… Preferam să zăcem la o parte den calea celorlalţi; să vorbim despre parfumuri sau mătăsuri. La şaisprezece ani, erea priceput în misterele cîtorva desfrîuri, printre care şi eterurile. Parfumuri amare, ... *care, pe piele, îşi lasă doar dulceaţa, restul pătrunzînd în trup… Ori altele, ameţitoare, ce ne împietreau nările, dar ne-* .... *nvîrteau capetele… El îmi spunea ceva - eu, în schimb, trebuia să-i ofer altă poveste. Şi negustoream astfel cuvintele cu cîntarul în mînă. Odată. I-am povestit despre Aglae. Splendida mea mamă vitregă violet. Cum am cunoscut-o. Cum a apărut în preajma mea… Ca şi despre-o logodnică… - Nikolai scufundă gene de funingine în trandafirul focos pe care-l tot ţinea în dreptul nărilor. Mi-l întinse şi plecă.*

Atunci, cînd l-am mai găsit, erea palid, în afară de-o roşaţă ciudată în obraji şi gura ca muşcată. M-a privit din turnul deznădejdei sale şi-a murmurat:

- Cere-mi orice. Orice cere-mi.

- Dă-mi ce ai tu mai de preţ.

- Boala mi-e cel mai de preţ lucru (zîmbind fiere).

- Dă-mi-o, dar.

Cînd el se năruia, eu începeam s-asud. Doi fluturi veninoşi, care beau în timp ce-şi lasă nectarul în trupul ce iubesc…

Mina

Hristu

Am vorba de nuanța granatului. Dar nu din fierbințeala vreunui vin. Am buzele întunecate; dar nu din pata vreunui sărut. Ci din carafa cu sînge de-mprumut - Te Laudamus Domine… Cînd sorb, te-aud; cînd beu, chiar te adulmec. Iar mai apoi, te văd aievea… Mina mea de metale interzise; îmi voi face platoşă din miezul tău…

Faithfuly yours,

At least for ever…

Hristu

Mina

Mă zbat în o mie de ape. Şi trîndăvesc în propria-mi sudoare. Te-ndepărtezi, tu - val adînc, urgie lină. Şi mă tîrăsc, tot căutîndu-mi grația; cînd milă nu-i; iar boala mea e-un alt fel de fruct.

Recklessly yours,

Mina

.... **....**

Hristu

“La sfîrşitul lunii se-au întors. Aglae m-a invitat să-i văd. Am petrecut o seară tardivă, într-un fel de puşcărie cu vitrouri şi plante căreia dînsa îi spunea seră. Cred că m-a tras în acel loc pentru a nu-mi da seama cît e de toxică… Şedem în foteluri largi, catifelate. Bem un traminer uşor şi cercăm să sporovăim din dosul gălbinării cu care ne scrutăm în mod firesc şi reciproc… Erea în taftaua aceea gris… Nici prea-ntunecat; nici prea luminos… Şi cum oare ar putea un *gris* să fie luminos, cînd el e susținătorul propriei umbre… O tafta parşivă, cîntătoare; foşnind în ochii mei, la picioarele dînsei…

- Am fost la una den moşiile noastre. E cea mai veche. Cea unde se-a născut Mina… E mereu agitat. Atît de agitat. Am vrut să se odihnească. Dar parcă mai rău se-a zbuciumat. Şi adorabil cum îl ştii, nu-i puteam refuza nemic…

O să-ți pară extenuat. E doar obosit. Acum e la el în dortoar. A ațipit după-amiază. M-a rugat să-l trezesc cînd apari… Hai sus… Hai să-l vedem; poate se-a deşteptat deja…

Înțepenesc; îmi las mîna pe-a ei. Şi o privesc pînă descopăr că la dînsa şi nuanța irisului e tot un vînăt putregăit şi surd de-atîtea pecate.

- Mai stai. Sireacul de el, tare ostenit trebuie să fie dîn tot timpul ce l-a trecut cu tine-n coastă…

- Oh, şi eu care credeam c-abea aştepți să-l vezi.

- Ba tocmai că aştept. Nu îi dau buzna. Nu-l caut cu privirea cînd n-o cere.
- Dar ce ai tu ştiinţă ce cere şi ce nu… Tu eşti departe.
- Rămîn unde m-a pus. Făcînd aceasta, îi sunt mereu.
- Vino o dată, cînd îţi zic. Are febră.

Den două salturi, am fost în pragul uşii, lăsată larg deschis tot înspre supraveghere… Mina dormea sub un pled, cu faţa ascunsă-ntre braţe. Ceafa îi ardea moderat. Taman atît cît să-i fie cald boalei. Sau Aglaei. Nici eu nu mai ştiu. Dînsa se aşezase p-un scaun şi-şi fecea vînt cu evantaliul, împrăştiind o boare de liliac. Avea neşte ochi uzi… Multă vreme am crezut că sunt lacrimi. Dar ereau doar apele poftei care-i înflorea discret pe sub maldărul de dolii şi dote, şi înmormîntări; Aglae ca o parafernă[163] ciumată, lăsată moştenire unui copil deja testamentar. M-am doborît în genunchi, pe lîngă pat. Dau jos pătura de pe el. E-n vestă, încălţat; cu picioarele pe-o pernă plină de crini; brodaţi. Ori, cine-ştie, poate ereau cîţiva şi-n lăuntru, puşi bine la păstrare. Ce idee ! O pernă şi, în loc de fulgi, să fie îndopată cu petale de crini… Sunt oleacă năuc. Îmi frige fruntea ca la nebuni… Aglae bate din evantaliu, cu ochii aproape închişi; în timp ce cu stînga trage şi partea de pătură care venea înspre ea… Stăm aplecaţi asupra lui şi dogoarea mea face să pălească febra lejeră a lui Mina. Ba, mai mult, adînceşte răcoarea Aglaei într-un ger la care-ncep să şi asud… Îi simt fiecare suspin fîlfîit al evantaiului cum mă loveşte cu cîte-o pală de mireasmă. Sunt atît de aproape de gîtul ei de pasere rară; de pulsul care zvîcneşte cu o lentoare de vis greţos… Îmi prelungesc plăcerea la nesfîrşit şi-o las să vieze; tocmai .... pentru că numai în preajma ei ajung la acel delir de furie pe care-l căutam aiurea… ....

Mina se-a trezit cu un zvîcnet. Cu obrazul sfîrtecat de cutele cearceafului. Părea a nu recunoaşte nemic din cei pe care-i vedea. Apoi, surîzător, şi-a îmbrăţişat Aglaia. În vreme ce mă ridicam, peste umărul, ei am zărit disperarea.

Sera. Floare desfăcîndu-se sub un clopot de steaclă. Şi nu dimensiunea clopotului contează, ci ritmul relaţiilor. Enclava îşi constrînge locatarii spre altfel de libertăţi decît spaţiile nelimitate.”

Hristu → Aglae

- N-ai îndrăznit niciodată mai mult ?
- Oh… Poate dacă ar fi fost de la bun început al meu. Dar el îmi aparţine doar în virtutea actelor. Mina e cea mai de preţ moştenire din toate cîte mi-a lăsat Barbu… Dar Mina nu este al meu. Altfel; l-aş fi curtat infinit mai asiduu… Ştii tu; îmbrăţişează-ţi fiul ori măcar înghite-l…

[163] Zestre personală a miresei (învechit).

Nichil est exclusum !

[164]

Hristu

“Marți noapte**,** e ziua mea bună**.** Îl curăț de mangoți pe Şpertz**;** într-un pocker mic**,** de încălzeală**.** Eu nu prea mă bag în aşa ceva**,** iar el e mare maestru al Cacialmalei**.**

Chivu**,** holbîndu-se critic la mine**:**

- M-ai nenorocit**…** Ajutor **!** Au dat veneticii peste mine şi mă tîlhăresc fără jenă **!** De ce n-ai rămas**,** mă**,** acolo**,** la oile tale **?**

- Păi mai aveam eu onoarea de-a mă-ncunoştiința cu o lepră ca tine **?**

- Nenicule **!** Cunosc buchea cărții ca pe țîța mamii **!** Şi la ce mi-a folosit toceala de coate **?** Uite**,** na **!**

- Ei**,** lasă**…** Nu fi ingrat**.** Ai divorțat onorabil**,** în doi ani de zile**,** de trei neveste**.** Faptul că ai studiat avocatura n-o fi avînd chiar nici o importanță **?** Şcolile sunt cele care ne învață cum să ne dregem viața**,** stricînd-o p-a altora**…**

Chivu Şpertz **-** descendent de mînă stîngă**.** Asta**,** ca să nu zic bastard de joasă speță**.** Mă răzbunam cu cine puteam**.** Eream gata să-i mănînc de vii**;** numai să-i văd căzînd din grație**,** să-i văd morfolindu-se şi înjurîndu-şi zilele**…**

Apoi mă întorceam la Mina şi la sorbezeala apoplectică pe care-o lăsa în gura cucoanelor**.** Cu dările-n petic epocale ce petreceam pren marile case**…** Şi-l priveam în ochi**,** iar el stetea gata să se destupe precum steaclele de *champagne***;** şi să se verse pe toți**,** şi să-şi bată gioc de orice**…** Iar eu simțeam o nevoie**,** uneori**;** de-a veni înspre dînsul**.** Şi de a-i lua respirația**.** Orice-ar fi-nsemnat aceasta**.**

Începurăm să ieşim**.** Să ne arătăm**.** Lumea avea nevoie de noi**;** iar noi ne ofeream să o surpăm**.** Lumea ne jinduia**,** înfometată**;** iar noi ne pregăteam să lăsăm în pliscul ei tot ce erea mai de calitate în scîrba noastră**.**

Cine**,** ceaiuri şi petreceri**;** *frauen, stoss und sprietz und bierren***…**

În carîtă**,** ‘nainte de-a porni îl mai întreb cum îi e**.**

- Dacă pe ceilalți îi doare-n dos de boala mea**,** pe mine de ce nu tăt acolo m-ar durea**…** Să-i intoxicăm cu frumusețe **!** Cine ne mai poate blama **? !**

[164] Nimic nu-i interzis **! (**lat**.)**

Magda Ruset, în timp ce-l cerceta asiduu pe sub masă:

- Dar zău aşa, sunteţi cusuţi unul de celălalt… Pe-unde umblu, te văd numai cu dînsul.

- Întocmai, doamnă. Mergem împreună la bordel. (Mina, surîzător, cu gura pătată a zeflemea.)

Magda roşeşte de furie:

- Ah, să vă fi zărit eu în asemenea loc ?

- Sigur, doamnă. (Magda bate din evantai şi e gata să-i scoată ochii cu furculiţa pentru peşte !) Soţietatea e-un bordel… (Magda expiră epuizată şi are-un surîs de martiră.) Ce credeţi că mai poate atrage doi celibatari morocănoşi, decît un loc public, dotat cu plăceri comerciabile şi respect neţărmurit pentru valorile etern-burgheze. Avem *respect*, avem *eternitate* şi-avem şi *burghezie*; nu ne lipseşte decît *burgul*. Aşa că îl suplinim cu un *bordel*. Care e o formă de *mănăstire*; care *mănăstire* e temelia *burgului*… Probabil că vom avea, vreodată, o cetate magnifică a cărei arteră principală să se cheme Podul Cioclovinelor… Şi, cum o ţară nu e decît o sucursală a propriei capitale, nu-mi mai rămîne decît să ridic păharul în sănătatea dumneavoastră, doamnă ! S-aveţi parte numai de ce vă doresc eu…

Şi întorcîndu-se-n şoaptă:

- Măcar pe ceilalţi să-i uimesc; cu mine însumi nu mai ţine… Frumuseţii i se iartă orice, mai puţin virtuţiile. Urîţeniei i se iartă orice, mai puţin păcatele. Iar prostiei i se iartă toate cele, mai puţin existenţa. Dar o prostie domesticită, care răspunde cum se cuvine, capătă şi tresă de academician… Inteligheţia trebuie să fie ţinută-n chingi; altfel înfundă balamucul…

....

La care, m-am lăsat şi eu cotropit de elanurile lui şi i-am răspuns, încanaliindu-mă ferice de asemenea tovărăşie:

- Dacă nu poţi fi inteligibil, fii măcar minunat. Iar dacă nici minunat nu poţi fi, nu-ţi mai rămîne decît atrocitatea… Haide… Să ne intoxicăm dar; ne vom confunda cu mediul… Prostia e molipsitoare; păcat că nu e şi letală…

Şi mai tîrziu, tot el, înfundat, luat de mac, privind în giur:

- O inflaţie de muribunzi, care nu conduce în mod logic către o inflaţie de cadavre… Înmulţiţi-vă !… Şi o dată cu voi, şi prostia voastră… Creşteţi-vă plozii !… Ori măcar îngropaţi-i… Morţi, dacă altfel nu-ndrăzniţi… Vii, dacă nici să-i ucideţi nu sunteţi capabili… Voi, care vă apropiaţi de adevăr pînă-l călcaţi în picioare…”

“Sfîrşeam primii, retrăgîndu-ne şi împroşcîndu-i cu suspiciuni; aşteptîndu-ne ca a doua zi să ne vîneze - pîndari frustraţi într-ale bîrfelor.

Nopţi. Aiurite, drese cu smîntîna cetţurilor şi cu borşul beţiei. Cu o mărunţită de ploaie abjectă pîn-la piele. Şi noi, şobolani cu lornion şi ţilindru, bătînd pavajele-n căutare de alinări; scuturînd felinarele de poame necunoscute - bănuieli ce nu se voiau adeverite… Bălăceam în mizerie. Dar, în fapt, o socoteam pînă la ultima clipă.

Într-una din seri, Mina mi-a rămas. Nu se-a mai întors în braţele harpiei sale de-acasă. Valsa cu un pahar în aripa subţiratică ce-i ţinea loc de mînă. Cinci lumînări ne încălzeau retragerea şi ondulau bezna, vălurind-o ca pe-o mare în care urma să ne scufundăm. Eream plini de *laudanum* cît neşte clondire, iar trezia noastră abea începea.

~

Se lungi în pat, lîngă mine, ca şi alte atîtea dăți. Şi surîse angelic, ca de tot atîtea dăți în care avusese ceva oribil în gînd. Păharul îi tremura discret şi ochii sticleau într-o cercetare fixă asupra alor mei.

- Ştii… Hristeo… L-am sărutat pe Nikolai cu gîndul că vizitele tale vor fi dese şi regulate… Am dorit boala asta ca să poți veni la mine în fiece seară… Dar ceea ce m-a hotărît a fost gîndul că, în mînia ce mi-o va isca propria mea respirație, voi putea trage după mine şi pe-alții… Pe toți. Pe oricine. Voi fi un călău briliant şi victimele mele se vor prosterna adoratoare în fața celui ce le va fi idol… Şi-am să fiu un sfînt odios, iar tu vei fi cel care va umbla în urma mea, să-mi adune relicvele… Mă vei urma; cu acel dar al tău de-a chinui în timp ce te laşi chinuit; cu întunericul ăla ca o miere, ce te înfăşoară şi învăluie sufocant şi restul…

Our race is beyond glory… Our race is the Glory !… Elitele nu au proveniență. Între o elită şi ceilalți nu există nici măcar un abis de distanță; nu există nimic. Cînd elita înțelege să nu considere bază, elita atinge desăvîrşirea, omologîndu-se ca rasă ! Suntem perfecți. Suntem orbitori. Noi nu avem nevoie de adăpostul nopții pentru a ne săvîrşi vrerea. Pe noi, nimic nu ne afectează. Soarele nostru e doar o stea ceva mai mare, dar nu-ndeagiuns de mare pentru a ne isca vinovăția. Iar Cerul nu ne va răspunde; oricît de strigători am fi… Păcatele sunt singurele virtuți pe care ni le iertăm singuri !

Îi răspund:

- *Toi, maintenant… Tu es le tigre. Moi, derriere toi, chuis le lâche…*

- Te deteşti ? Am să te-nvăț să te iubeşti.

···· - Dar, văzîndu-te pre tine-a te iubi, de tine iubitor cădea-voi de asemeni… ····

- Celălalt e doar un substitut pentru propria jumătate ce-o sugrumi…

Privi cupa în lumina răsăritului; nuanța de granat licărea tulbure, promițînd călătorii de neimaginat. Bău leneş, aproape înecîndu-se, zbătîndu-se în ceea ce savura… Clipi, dîndu-şi ochii peste cap, iritat-plictisit:

- Prea încet… Mult prea încet. Nu mai am răbdare…

- Vina-i a mea. Căci eu ți-am dat prima înghițitură de mac.

- Prima. Singur mi-am luat-o. Chiar tu ereai…

Un confrate de-al tău, vreun neamț ori vreun franțuz; va fi născocit oarece procedeu pren care se pot introduce diverse direct în sînge… Injecții ?

Peste un ceas, îmi ciuruiam vena cu un ac cît dalta. Înlocuind un sînge rătăcit cu mult timp în urmă. Ce a mai fost a fost rapid şi de durată. Consistent; fără amețeli. Doar o pălitură adîncă în care mă scufundam vreme de cîteva ore. Am încercat singur. Primul. Ca să îl pot proteja. Sau pentru că mă ardea pofta… Am încercat primul; lăsîndu-l să-mi admire transa cu ochi ascuțit, mai fumuriu ca oricînd. Lacom de-a investiga; inchizitorial în curiozitate. Călău harnic care propune să se lase victimizat.

L-am visat pe Mina. Cu pianul lui. Odihnindu-şi fruntea pe clape. Odihnindu-şi brațele pe capacul strălucitor. Pianul lui Mina. Un alt fel de sicriu. În care să-şi îngroape-înfunde-verse plămînii. Respirația. Uitarea. Memoria. L-am visat îndelung. Cu

tot cu durerea aia sfîşietoare pe care mi-o înfigea în tîmplă. Măcinînd ca-n cretă. Mereu; cristalină… Făcîndu-mă să mă răstorn de p-o parte pe alta; doar-doar i-aş uita privirea…”

“A doua zi, ieşind din bibliotecă - un Mina demențial, cu spleena forfecată de mînie şi îmbălată a dispreț, tremurînd ca o erinie în călduri:

- *Naturalia sunt turpia* ! ! Am să-i zornăi moaştele lui Bœtsius şi-am să-l pun să scrie despre ordinea artificială ! Natura nu comportă ordine ! Natura are doar ticuri…

Cu lumea asta nici în păcate nu mă-mpac ! Ia să vedem… Există pomelnice cu strîmbătăți; şi există insectare cu virtuți. Şi-ntotdeauna mai rămîne loc ! Numără-ți fărdelegile şi-ai să vezi că n-ai săvîrşit nici una din acelea ce sunt iscălite pren toate ceasloavele. Vei fi crezînd că eşti virtuos ?… Ce am mai putea face pentru a scăpa de stigmatul respectabilității; de oroarea previzibilului… De listele teologilor… Ce mai putem măslui; ce mai putem răsturna… Şi nimeni să nu ne ia urma ? Să calculăm contravenienție la care nimeni n-a gîndit !

Arta e o sumă de calcule; sau o sumă de devieri ?

- Calculul e o deviere. O abatere. O perversiune. Calculul nu lasă nimic în matca firească.

- Perfect ! Să calculăm, deci ! Vom fi siguri de deviere… A măsura înseamnă a viola. A viola înseamnă a socializa. A integra ceva presupune a-l fi fragmentat mai întîi cu calcule… ···· ····

Şi-n timp ce mărşăluia aprins pe coridoare - o gheară ghintuită îmi mîngîie inema c-o muşcătură. Erea spumos; însă nu ca champagnia, ci ca bolnavii de *delirium tremens*. Iar eu voi născoci ceea ce el îmi va cere. Şi va fi păcatul plăcerii lui; dar făptuirea urzelii mele. Mina. Este ultimul care nu mă obligă să-l măsluiesc pentru a-l putea îndura. Nu ştiu ce am de făcut… Să-l ucid, ca să mă achit de promisiunea pe care i-o am îndrugat atunci cînd i-am zis că va muri… Să-ncerc să-l vindec; ca să mă achit de obligația profesională… Sau să-l las pur şi simplu să mă tortureze cu boalele lui; cîte-o fi avînd. Că numai două i-am auzit - una-i horcăie-n piept, iar cealaltă-i scapără pe gură…

Vîrsta lui Mina - o formă a nebuniei. Atunci cînd nebunul e cel prin care zeii îşi dictează memoriile.”

“Sfîrşit de epocă e un fel de sfîrşit de timp.

Nu-i de mirare că-n toamna unei vremi, Charles Stuart, martirul, erea născut în 19 ale lui novembre… Timpul îşi alege regi pe măsură, sub privirea cărora să se descompună.

Impromptu cu tras eternitatea de sub picioare.

Sfîrşitul Lumii; cînd Lumea-i un sfîrşit, mereu.”

Cœna Minæ

Stricte sic dictus

“Eream în mijlocul lui**.** Eream în undeva unde tot ce se făcea se făcea în sens invers**.** Atunci cînd invers e altfel**.** Mina se încrîncena surîzător să țină o evidență scrisă a tot ceea ce ne întîmplam**.** Avea de gînd s-o lase cu limbă de moarte să fie adusă la cunoştința păcătoşilor înveterați **-** *Iaca, să vază aceia care se mîndresc că le-au fecut pre toate şi să ştie că mereu mai sunt de fecut* ***!…*** Căci noi alesesem a batgiocori pînă şi păcatele**,** atunci cînd ele ereau deja omologate şi parafate de popi**.** Fusese geniul lui Mina**,** iar eu îl urmam cu sufletul în gît**,** temîndu-mă să n-ajungă vreodată a-mi reproşa că aş fi mai prejos decît el**.**

Într-una din zile**.** Îl lăsasem pre dînsul să facă invitații dacă are chef de aşa ceva**;** să aranjeze masa**…** Mina **-** îmbrăcat în negru şi griuri**,** îl întreb**:**

- N-aveai nevoie de-un carmin **?**

.... **-** Eu sunt carminul**. (!)** **....**

Ne pregăteam să cinăm**.** Lenea şi macul lucrau zor-nevoie în trupul meu şi nu-mi îngăduiau să le lipsesc de prețioasa mea prezență**…** Ne-am aşteptat musafirii în salon**;** au venit toți în păr**;** unul n-a chiulit**…** Steturăm la taclale**,** se-a fumat**.** Cucoanele-l dezbracă pe Mina cît pot**,** iar pe mine cît vor**…** Ochi muiereşti de-nfipt în scobitori şi să îi dai cu sare**.** Mina îmi aruncă o privire fatală**,** pe sub sprîncene**,** şi-şi muşcă buza taman în timp ce Masinca Drângeanu îi şopteşte ceva la ureche**.** Apoi**,** vine spre mine să mai toarne un păhar de muscat pentru dînsa**.** Şi-mi zvîrle-ntr-o doară**:**

- Dacă nu poți fi în afara naturii**,** fii măcar împotriva ei**.**

Şi ce-nsemnează a fi împotriva naturii decît a fi-mpotriva naturii celorlalți**…** Poartă-te firesc la masă**.** Dar nu după firea lor**…**

Erea atît de-nverşunat în strîmbătate**,** încît mai repede îmi amintea de convertiții care devin fanatoizi decît de adevărații păcătoşi**.** Căci el încă mai avea complexul curăției**.** Şi doar cel care poartă asemenea stigmat cunoaşte intimitățile contravenienței**.**

Intrarăm în sufragerie**,** tăifăsuind din mers**,** să ne-aşezăm**,** să ne găsim locul la masă**…** Pren rîsete de damă şi clinchet de pahare **-** ameți**ți.** Am început să tragem scaunele**;** să ne-nfigem în mijlocul tacîmurilor**.** Continuam să vorbim**,** cînd se-au trezit să-şi deie seamă de cele ce aveau în față**.** Brînzeturi verzi şi galbene**,** pline de mucigai**;** sfoiag lucrat ca broderia în dantele**.** Unt rînced şi-ouă împuțite**,** puse-n tipsii pe lîngă icrele uscate iască**…** Şi cărnile **-** tocate**,** cenuşii**,** cu dîrele de zeamă ce scurgeau**…** Fazani gîngavi**,** cu pene smotocite**,** cu pliscuri larg căscate şi aripi disperate**.** Gîşte stricate**,** cu iz de baltă şi de mîl**,** fleşcăite sub

maldărele de mirodenii ce pînă şi ele prinseseră zvon de hoit. Hălci moarte, colcăind de viață… Vinuri fetide, tulburi, aspre. Şi-acreee ! - fiere… Să ți se facă mintea nod şi gura pungă !… Mari platouri încărcate pe mesele ca neşte paturi desfăcute; şi sunt popoare-ntregi de fructe; şi fel-de-fel de plante rare, căznite toate ca să placă, să fie hăcuite şi mîncate. Şi toate stivuite sunt felii, bucăți ori în chiar forma lor de poame; vişine-amăgitoare ca neşte mici săruturi înghesuite în castroane, pătate ca de vîrste neştiute… Cireşe negre, tari ca muşcătura şi mişunînd de viermi bine ascunşi; cu sîmburi pudici, visători în dosul marii lor ruşini cărnoase… Ereau banane, afine şi mere… Tone lăsate la-ntîmplare, ca la pomană ori la nuntă. Şi zmeura ce putrezea cu sosuri grele, topită în vasul ei de porcelan ca o grămadă de momițe cu sînge şi sămînță-mprăştiată… Pepeni; crăpați de-atîta lăcomie, cu intestine răvăşite, cu ghimpii negri-n miezul iritat, trecut, zăcut, stătut, ba chiar uscat… Caise, pere şi cîteva prune; zborşite, coapte, părăsite pe tipsii, cu urme roşietice de stricăciune - boli de etate făr'de nume - pe puful dulce al atîtor doamne. Piersici aburind reci ca neşte obraji scoşi de sub sloiuri, să-ți înghețe şi buzele cînd îi cerci… Puțeau şi strugurii a mort, a ghiftuială şi-a dezmăț; se răsturnau cu toatele de-a valma, pe scenă ca pe catafalc, şi bete parcă tot din izurile lor. Îşi ascundeau cu grijă pata - mai mică ori mai mare - începutul întoarcerii la bălegar.

Se fanau cu gemete şi foşnet. Iar ceva mai încolo, în capul mesei, şedea Mina. Şi nici lui nu-i erea prea bine.

Ce a mai fost ? A mai fost că ne-am aşezat; şi am tot cinat. Rîzînd ori chicotind; şi nici eu, nici Mina nu eream fățarnici. Mîncam cele ce alții nu puteau nici să privească. Şi aşteptam. Cum plecau pe rînd. Eream lupi şi eream turbați, şi îi invitasem şi pre ei la masa noastră. Pentru a le dovedi că, în ceea ce ne priveşte, pînă şi hrana ne este specifică. I-am înnebunit, arătîndu-le o normalitate neomologată. Neînregistrată în habitudinile lor. Carne putredă.

Dar asta nu-i nimic. Data viitoare, cînd vom cina în locuri comune, o vom sfîşia proaspătă. Abea scursă !"

Curtea-de-Ape

Hristu

“Apoi ne-am dat seama că oamenii nu ne mai satisfăceau**.** Căci aveau toate păcatele pe care le ocolea Mina**.** Şi toate virtuţiile pe care le detestam eu**,** mai rele încă decît orice păcat**.** Şi-apoi**,** minţile lor ereau incoruptibile**,** iar capriciile lor inestetice**.** Aglae **-** singura care dovedea a ne umple de ura magistră ce ne erea de atîta folos în divorţul nostru**…**

Nimic nu ne mai stetea pe potrivă**;** pînă şi pavajele se clătinau lunecoase sub paşii ce le ofeream**.** Ne îndopam cu *laudanum* pînă vomam în mijlocul noroaielor**;** aiuram prin canalele de mocirlă**,** pline de ce ne dedeau cei de deasupră**-**ne**…** Cu baston şi frac **-** printre vietăţile ce ne mişunau înfometate**.** Bălăceam**;** iar cozile lor ne biciuiau şi ne înfăşurau picioarele**,** iar noi cădeam într**-**o macroestezie în care şobolanii deveneau cît viţeii**,** iar puii lor**,** cît vacile**…**

Oraşul**;** trecuse altcineva **(**nu ştim cine **!)** şi l**-**a stricat înaintea noastră**.** Locul**;** îl năpădise altcineva şi**-**l fecuse de neîndurat**;** .... însă**,** tot înaintea noastră **!** Ne aşezam pe perne îmbrăcate în mătase**,** dar suspiciam că**,** în fapt**,** şedeam pe saci de mucigai**.** Ne .... sufocam întrutotul**;** prinşi în capcana ascunsă sub maldăre de dantele **-** cofeturi duhnind a hoit**.** Şi atunci**,** ne vom fi urnit**;** leşuri umblărеţe**,** îndreptîndu**-**ne lăcomia către ceea ce rămăsese neatins **-** firea**.** Căci batgiocura noastră căuta ceva cu**-**adevărat valoros asupra căruia să se reverse**.** Mina plutea fantast printre visele lui asasine**.** Aglae**-**i ţinea coasta minţii în sulița privirii ei**…** Urbea urla pe la răspîntii ori mai rău **-** în casele ei de întrunire**;** şi toate cîte spunea ereau despre noi**…** Şi**,** doamne **!** Cîte nu spuneau**…** Şi toate se vor fi adeverit**.** Căci nimic nu instigă criminalitatea ca bănuielile celorlalţi**…** Umblam cu *Maxim Mărturisitorul* în brăcinar şi *Aventurile Sfîntului Anton* în buzunar**.** Iar în butoniera de la rever **-** cîte**-**o tuberoză cu care asfixiam tot Podul Mogoşoaiei**.** Parfumurile noastre dărîmau crucile**-**de**-**peatră şi năruiau dreapta judecată a celor ce**,** pînă a ne cunoaşte**,** trăiau în linişte**…** Pacea zăngănea a văsărie nespălată atunci cînd ne arătam noi şi surparea nu**-**ntîrzia să apară de cîte ori surîsurile noastre**,** pătate de năbădăile ţicnelii**,** se iveau printre ceilalţi**…**

Ce nesăbuiţi eream în înţelepciunea noastră**;** şi cîtă înţelepţie purta nebunia noastră**…** Nu ne mai**-**nţelegeam cu nimeni**,** iar asta însemna că trebuie să ne găsim loc**;** el**,** pe pustii**,** eu**,** în turma de porci**…**

Şi**-**am hotărît să plecăm o vreme la Curtea**-**de**-**Ape**.** Ca fiind pe potriva amîndorura**…”**

“Duminecă seară**.** Cinez cu ei**.** Un aer greu**;** insurmontabil**.** Mă sufoc**…** Aglae este cu**-**adevărat ameţitoare**;** în violeturile ei care miros a pagubă şi**-**a streche**.** Sunt alert**…** Îi caut profilul cefei**,** cu vertebrele de**-**o preţioasă evidenţă**.** Părul **-** un morman de

noapte, aşezat în bună cuviinţă, strîns, împletit, răsucit şi sugrumat… Aglae - lăstun ascuţit, gata să mai mîngîie ceva; pentru a putea sfîşia mai bine. Îl tot priveşte pe Mina. Aglae, cu delicateţea aceea de peatră preţioasă. Dar tot de peatră rămîne… Şi Mina. Mă temeam de gingăşia acelui piept pe care şi-o pînză de păianjen îl putea nărui.

Aglae, scormonind printre niscai resturi de carne, surîzînd acru:

- Mi-a apărut un fir de păr care nu mai este de coloarea celorlalte…

Mina, murmurînd a rînjet:

- Mie nu mi se va întîmpla niciodată aşa ceva. Afară doar de s-ar putea ca cineva să-mi servească trufandaua exasperării şi dincolo de mormînt…

- Cum îţi este, *dear* ?

- Cum sunt eu acum ? Crapă şi muştele dacă m-adulmecă… Laurii Morţii sunt mult prea strîmţi pe fruntea mea…

- Dar poate nu-ntr-atît, încît eu să nu-ţi mai pot săruta gîndurile. Nu ştii ? E bine să mori cît timp eşti etern. Pe urmă, nu mai are nici un haz.

- Să ne feacem, dar, din ceastă vieaţă iad; ca să ne bucurăm mai abitir de fructele iluzorii ale paradisului de veci ! Besearicile sunt oricum pustii ca neşte guri ştirbe; nemaiputînd să îngaime nici o rugă spre acel Dumnezeu chinuit şi plin de lehamite care le veghează de undeva, din slava sa, gîngurind de serafimi…

.... Un castron întreg cu icre de somon. Deliciul se-a instaurat atunci cînd, încercînd să vîr cuţitul în ele, au început să pleznească şi din fiecare zburătuci cîte o molie mică şi fîşneaţă. Icre umplute. Aglae surîdea amuzată; Mina se holbă deznădăjduit. Nu de alta, dar stolul de tocătoare nu i-ar fi potolit foamea. Aşa că loă o lalea dentr-o vază, îi căscă uşor petalele şi-şi afundă sărutul între ele; pătîndu-se de sămînţa neagră a unei flori palide. Apoi, o lepădă în dreptul tacîmului, sătul deja. Şi întorcîndu-se-nspre mine: ....

- Ce faci mîine, doctore ? Mă însoţeşti ?…

- Unde, dar ?

- Undeva unde să nu am parte de cine în famelie. Şi nici măcar de prînzuri; sau gustări. Sau vizite.

Aglae se înverzeşte:

- Mina… Te pot însoţi eu la Curte… Ce tot spui ? Ai nevoie de mine…

- Ţ. Mă tem că nu eşti disponibilă. Ai promis lui Balş că te vezi cu el să faceţi vînzările-alea… Ştii tu… I-ai promis lui Macarie că te duci să vorbiţi de acareturile celea… Ştii tu… Şi, colac peste pupăză, i-ai mai promis şi lui Greceanu că îl onorezi cu apariţia pe la balul care-o să-l deie… Ştii tu…

Aşa că o să-ncerce doctorul să se achite de îndatoririle tale, *maman*… Ştii tu… (…)

În aceeaşi seară. Mina, trîntit într-un cot pe cuvertura de atlaz cognac; trecîndu-şi o mînă pren păr; aştepta ceva de la mine. Şi mă-ntorsei către el din fereastra plină de beznă:

~

- Facerea Lumii. De asta am eu trebuință.
- Vino… E nevoie de tine acolo; n-am pe cine vrăji.
- Lung drum… Şi n-am putere.
- Ce-ai tu cunoştință despre puterea ta ? Puterea se-ncearcă !

A doua zi, porneam.

Luam drumul către undeva de care eu n-aveam ştire, dar Mina şi slugile lui păreau a avea. Lăsam în urmă-ne un haos de ger amestecat cu zloată. Mocirle de cîmpie în care orice gleznă se frînge mai devreme ori mai tîrziu. Treceam păduri; treceam dealuri. Rîpele ereau din ce în ce mai înalte; afundurile pline de pietre.

Apoi, ceața a început să se-ntindă şi să ne cuprindă; şi am descoperit țara aceea (*Weissnichtwo*[165] sau cum i-o fi spus Carlyle…) în care nu există iarnă; ci doar o toamnă lungă, plină de aburi.

Cînd am ajuns la Curte, ferestrele mugeau în flăcări, iar noi ne călcam umbrele în picioare. Un conac sclifosit, ca un Fonthill sau Hampton, sau cîte altele… Dar mai pustiu. Cu ancadramente nițel cam tocate şi cariatide cam țîfnoase şi geloase, ce ne priveau pline de reproş de pe ziduri… Un lac, ceva mai-ncolo, trîndăvea printre arborii mîncați de omizile frigului. Ne tîrîrăm o vreme, să-mi arate grajdurile; pădurea; parcul… Grădina uscată-n picioare; tufe pălite ca de febră, cu petale scorojite ca pieile de miel, cu frunze tari şi ascuțite ca briciul ori crestate pe margine ca ferăstrăul… Hortensii cu clinchet straniu; trandafiri zăngănind a pustiu. Arbuşti înțepeniți instantaneu în lipsa lor de sete. Nimic nu mai trăia. Dar nici să putrezească nu voiau.

Curtea-de-Ape; o batgiocură de nume semănat printre cremene şi vreascuri, ținînd drept mărturie un ochi de baltă, şi-ăla spînzurat în mărăcini.

Erea tîrziu.

Nu mai puteam da-napoi; tocmai ajunsesem."

"Întîia zi - marți.

Da. În străfundurile unui fotoliu care, de oarece vreme, a luat forma trupului meu. Zac. În fața ferestrelor. În fața terasei. În dortoarul lui Mina; ceva între bibliotecă şi budoar; şi care mie mi se pare mai mult un fel de morgă ceva mai festivă.

Un răsărit fastuos printre cețurile fumegate de frunzăriile aprinse de cu noapte… Razele-mi scăpărau jungher prin pleoape. Mina doarme. În spatele meu, undeva… Somnul de veci al statuilor; dincolo de care nu se mai poate inaugura nimic. Conducătorul de la Delphos. La picioarele căruia să îmi plîng nemernicia. Profit, că Auriga e surd... Altfel, cine ştie, aş deveni şi eu statuie. Sau măcar un ciob. Dar tot la picioarele lui.

[165] Nu-ştiu-unde (germ.).

Mă aşez (ascund !) după el. În umbra-i ca-n spatele unei dune. O dună asudată şi argintie; ca un sicriu de sidef în care să tot crăp ferice… Văd iedera de-afară. Văd cerul. Pînă se înalță şi Soarele. Iar atunci, coapsa lui deveni piedestal. Lumina răsărea dintre dealurile lui. (*Să fie răsăritul la fel de steril ca şi apusul ?*) Tîrziu se răstoarnă. Tîrziu şi lent; iar sentimentul ambiguu, ce mă străbate, miroase a durere înțepătoare. Mai adăst o vreme. Pînă mă opreşte, punîndu-mi o palmă pe frunte; opărită de febră şi udă. Şi nu ştiu dacă palma lui sau fruntea mea… Strecor şoptit:

- Vei fi vrînd oarece ?

- Oh, da…

Şi toți crinii din valea şoldului său se cutremurară sugrumați de poftă. Dar nu mi-a spus ce va fi vrînd."

Mina

"Marți dimineață; prima ieşire pe dealuri. Un pămînt scump şi-un noiembrie jilav, cu aburi tandri care ne îmbrățişau, pierzîndu-ne de tot şi orice. Nu mai exista caldarîm; nu se mai auzea nimic. Pren părțile acelea nu ereau nice copaci; cărora să le zornăie frunzele. Nu mai erea nemic; decît brațul lui Hristu de care mă țineam cînd şi cînd. Pentru a-mi trage suflarea. Mergeam cîteva ore. Poate două. Poate trei. Studiam bulgării pe care călcam. Aveau ceva vălurit şi catifelat; dincolo de aparența lor aspră. Ereau primitori; ospitalieri. Un azil care putea cuprinde orice. Inclusiv pe mine. Şi nu mult timp va trece pînă să bat la porțile gropilor sale.

O ceață dulce se tîra, împrejmuindu-ne. Rîzînd printre paşii noştri, călăuzindu-ne; pierzîndu-ne… O pasere croncăni, hulitoare, în undeva neştiut. Hristu mă aştepta pe muchea unei rîpe. Şi ea, plină de aşternutul trîndav al ceții. Îngenunchiez. Mă întind. Îmi las capul s-atîrne pe spate; în gol. Lui Hristu îi lunecă o peatră de sub picior. Tîrziu se-aude cum se frînge. Iar eu privesc de-a-ndoaselea către albeața atotcuprinzătoare:

- De pe ogoarele astea, nici urmele paşilor nu ni le putem culege… Viteza în care cad… Toate acele plăceri, ce le voi fi-ndurat, sunt acum caii mei care toacă scurtătura cea mai îngustă… Mă termin. Căci, în momentul în care respirăm, noi chiar gîndim.

- Taci… Cum poți spune asemenea orori ? Tu, atît de doric; cum poți rosti asemenea vorbe, cu petalele celea ce-ți țin ție loc de buze ?… Îți laşi frumusețea tulburată de gîndul trivial al spaimei ? !

- Oh, spaimă… Nicidecum. Ganymedele, cu care te plimbi tu pe arătură, îi coace una de zile mari acelui tartor plin de fulgere… Ştii, cînd Zeus îşi va trimite vulturul să mă răpească, i-l voi corupe în aşa fel încît să-l fac să primească ceea ce numai stăpînului său ar trebui să-i dau… L-aş înşela înainte de-a-i aparține !

Doamne-Dumnezeule; ce meserie epistemică poți să ai… Îți dai seama ?… Nu poți fi de nici un folos. Nu exişti ! Medicina e-o aflare-n treabă. Numai cel care a făcut ceva poate repara ceva. Tu poți să dregi o narghilea; cel mult. Dar nu pe mine. Tu poți să pui un diagnostic perfect valabil; dar nu să şi rezolvi chestiunea acelui diagnostic… Tu; nu poți să corectezi nimic. Poți

doar să te chinui, reperînd suferinţele celorlalţi; fără să intervii în vreun fel… Boala e o moarte înceată. O boală rapidă ar fi redundantă; moartea e chiar ea viteza…

Şi ce mîini distinse ai; sub bisturiul tău, nu le-aş simţi decît eleganţa… Şi ce mîngîiere tăioasă au ochii tăi; din sfîşierea lor, n-aş înţelege decît vina mea. Şi fruntea ta, ruptă-n gînduri; aş vrea să îţi rescriu fiece cută… Şi fiece cută scrisul meu să-l poarte. Iar gura ta, pecetluită de vise, să-şi depene tăcerea cu istorii imposibile şi amintiri de neîntîmplat.

Nu-i aşa că nu voi apuca să mă scald în ochii tăi ?

- *I almost envie you…*

- *What for ? For my illness ?*

- *Even for your illness…*[166]

- Lucru de care nu ţi-am mai spus, lăsîndu-te să-ţi practici bănuielile medicale, este modul în care a sfîrşit Nikolai. Te voi fi încunoştinţat că erea ftizic. Dar nu aceasta l-a doborît. Îţi voi fi relatat şi despre cît de bizar era uneori şi ce apucături nemaiîntîlnite avea… Dar Nikolai nu ştia ce-i ăla păcat. Le săvîrşea cu indiferenţa unei destrăbălări princiare. Cu o bucurie calmă; cu mult mai odioasă decît patima unui adult de drept comun. Erea volatil ca un parfum; poate că erea doar o însuşire ce deriva din progresul neabătut al bolii. Erea fragil; dar nu că s-ar fi prăbuşit. Nu… Pericolul stetea mai repede într-o pală de vînt care-ar fi putut să-l spulbere cu mare uşurinţă… M-a luat într-o zi în camera lui. Erea cît un living. Iar deasupra patului, ţinea o oglindă. Cum am ajuns .... să văd acea oglindă ? M-am întins pentru o scurtă vreme… Eream ostenit… Şi-am gîndit că mi-ar fi plăcut un sfîrşit în care .... oglinda să se desprindă… Şi l-am întrebat pe Niki de ce a pus să i se monteze acea oglindă pe plafon. La care Niki a confirmat, cît se poate de firesc: "*Ştii… Sunt oameni care pot muta obiectele cu puterea minţii… Mi-am zis că merită să încerc şi eu; stînd comod, în pat… Dacă voi reuşi s-o clintesc din loc, se va putea spune că am avut o minte zdravănă…*"

L-au găsit sfărîmat sub cioburile ca neşte lacrimi ce-l străpungeau însîngerate. Faţa îi erea întreagă. Un alt fel de Narcis."

"Viaţa… Acest dificil mod de-a trăi."

Hristu

"Altă dată. L-am surprins; cumva… Stetea aplecat deasupra lacului, aşezat domol pe-o coapsă. Înclină gîtul pînă simţi cum părul înţeapă apa. Desişul începu a undui, abea clătinat. Iar printre şuviţele de întuneric, sclipi dănţuitor un peşte preţios.

Noaptea, sfetnic încins, îmi aduse-n minte o şleahtă de ondine înfometate."

[166] - Aproape că te invidiez.
- Pentru ce ? Pentru boala mea ?
- Chiar şi pentru boala ta (engl.).

Uranienland

Wilhelm de Urania

Mina

“Altă dată**.** Şedeam cu el şi aşteptam să ne împărțim un apus tandru**,** prăvălit într-o spumă de nori inutili ca neşte farmece mulierești**.** Hristu bîntuise toată ziua pren casă**,** negăsindu-şi loc**.** Se-a tras afară**,** pe terasă**;** luînd cu el şi cîte ceva de pîn sertarele sale de vraci şcolit**.** L-am găsit c-o mînecă ridicată la umăr**.** Zăcea în fotoliul lui**,** uitîndu-se absent**,** pe masa joasă pentru cahfea**,** către un vas de argint ca un fel de farfurie ceva mai adîncă şi mai largă**.** Plină**;** întunecată**.** Pe bordură **-** o picătură se scursese**,** lăsînd o dîră ca o rază**.** M-aşez în genunchi şi mă uit şi eu**.** De aproape**.** În luciul conținutului se răsfrînge Hristu**.** Ne privim între noi**,** privind în vas**…**

- Îți urmez eclipsa într-un lighean umplut chiar cu a ta lumină**…**

.... **-** O puritate neiscălită cu sînge nu face nici cît două pecate**…** Cercam a înghiți totul în propria mea rană**;** vîrînd otrăvuri **....** subțiate prin ace găunoase**…** Dar nu putem dilua orice otravă spre-a-o injecta**…** Şi-atunci**,** am început să-mi scot vlaga**,** s-o las pe lîngă tine**…,** ştiind că numai astfel te voi cuprinde**,** insolubile domn**…** Ia-l**.** E-al tău de-acum**.**

Plasa dulce a norilor îşi doborî zeul în adîncuri**;** culorile păleau într-o domnie a griurilor**,** iar bolta se spuzi intoxicată cu stele**.** Hristu aprinse lumînări cu iz de magnolie şi mă cercetă aşteptînd**.”**

Hristu

“Surîde**.** E doric**.** E rece**.** Ia ceea ce i se cuvine**.** Se-aşează şi el**,** la oarece distanță**,** pe-o sofa leneşă cu mătase carmin**.** Pune vasul jos**,** în fața lui**.** Şi se descalță**.** Şi mai stă o vreme aplecat deasupra**,** cu picioarele de-o parte şi de alta**…** Apoi se răstoarnă pe spate**,** bate de două ori din pleoape şi-ncepe să dibuie orbeşte cu un picior**,** cercînd muchea de argint**,** apoi borul şi la urmă**,** făcîndu-se a-l ține suspendat**,** îşi apasă toată talpa pe liniştea plată a ofrandei mele**.”**

Mina

“Ce oboseală searbădă ne chițăie prin paturi**;** ne ține şi ne-omoară nătîng de-ncet şi-amar de savuros**.** Noi şi parfumurile noastre**,** grele şi uleioase de ni se-mput şi creierii în cap**.** Şi ceasuri uscătive ce ticăie-n buiestru**,** dosite-n catifele ca inimile-n carne**.** Doar carii mai ornează**,** cu pulbere şi zgomot**,** o vreme greu tîrîtă**.**

~

Am întins cale pe terasă. Coroane mortuare, năpădite de omizi. Apune monstruos. Privesc printre baluştri. Mă las între cale şi lespezi.

Începe să plouă, dar nu cu picături de apă, ci cu rafale de nisip…

Şi începe să ningă, dar nu cu fulgi de zăpadă; ci cu cristale de mucigai…"

Hristu

"Mina. L-am aşezat într-un cufăr; printre bucăți de hiacint, ca vinul pus la gheață; să doarmă îndelung. Şi-am bălăcit cu mînă leneşă printre bolovani, şoptind în sinea-mi ceva despre imperiul care este somnul. Asupra căruia insistăm, pentru că reprezintă o zonă a miraculosului în care ne recăpătăm trupurile; după cum - în trezie - trupurile ne recuperează pe noi înşine…

Apoi am căzut şi eu, veghindu-l de pe acelaşi mal de infern în care hălăduia."

"Următoarea zi. Cînd am deschis ochii, o lumină dulce şi aurie ca un dezastru se pogorî din cerul plumbuit.

L-am găsit pe terasă; pipa fumega pren preajmă o tărie crescută peste măsură. Am şezut şi eu; cercetîndu-l; căci nu mai putea fi vorba să intervin în vreun fel. Pîn'am văzut că, de pe brațul fotoliului, picura ceva întunecat, prelingîndu-se pînă pe pardoseală, într-o băltoacă strălucitoare. Cam cît un pahar vărsat.

.... - Ce-ai făcut… ....

Îi iau mîna şi i-o-ntorc. Palma, nu venele… Spintecase pren mijloc, brazdă adîncă ce acum se căsca uimită sub ochii mei.

- Nu voi să-mbătrînesc…

Mă uit cu luare-aminte şi văd cum nebunul şi-a retezat o linie. Cea despre care se spune c-ar fi a vieții…

- Te voi fi-ngrozit ?… Ar fi prea puțin să-mi pun capăt zilelor din proprie inițiativă… E mai intens să-ți chemi destinul s-o facă."

"În altă zi, umblînd pren jurul lacului. Apele vălureau domol. Printre ierburi şi bolovani am dat de-o şerpărie. Colcăiau languros în umezeala ce mustea din văzduhul aburit. Mina se mişcă vag, pe lîngă umărul meu. Şi se aşează în cuibul de aspide:

- Dacă eu nu gîndesc că pot muri înveninat de un şarpe; cum poate şarpele să creadă că mă poate ucide ? Profit de pe urma bolii mele. Cine-i nebun să se întineze, muşcînd din asemenea lepră ?… Cred în sfîrşitul meu ca-n mine însumi !"

"Poate am stat o săptămînă. Dar poate am stat o lună. Iar tot ce-mi amintesc ar putea umple durata unui an. Vîrtejul ăsta în care Mina mă cară după el. Uneori îl opresc. Şi-l pun să mă privească în ochi. Pînă şi lacrimile sunt tot o formă de cruzime. Se zbate în propria respirație. Se tăvăleşte în acea sufocare lentă; hîrîitoare; anesteziantă. Îşi trăieşte viața, aşa cum un condamnat îşi trăieşte sfîrşitul. Cu cea mai turbată poftă. Răsturnînd cu un chiot, cele ce alții au făcut spetindu-se. Încununînd o coroană cu un ultim trandafir; ghimpe specific…

~

Odată. Macul îi sporovăia în urechi; nu mai încăpea opiul în el. Şi-a intrat în seră; şi-a deşertat o damjană de pinot noir într-un strat de trandafiri albi - spumă. Întîi şi întîi, obrazele lor se-au ruşinat, colorîndu-se în văpăi roze ca un asfinţit. Apoi au început să unduiască bete. Pînă se-au prăbuşit, aiurind foşnitoare în braţele lui Mina. Iar el a rîs…

Noi denunţam natura, iar artificiul ne denunţa pe noi."

"Într-o dimineaţă, se trezi cu bruschețe. Ca şi cum ar fi dat cu capul în fereastră. Asudat, opărit. Ochii i se pierdeau afumaţi sub cercetarea mea. Îmi prinse dreapta şi mi-o încătuşă de pieptul lui îndărătnic. Continua să zdrobească treptele vieţii în galopul trufaş cu care se îndrepta spre viteza maximă… Bătu o dată din pleoape. Se deşteptase.

- Unde-ai fost ?…

Şi, răsturnîndu-şi fruntea pe pernă, murmură înstrăinat:

- Cred că în Rai…

- Astă vară-mi, ziceai că nu există aşa ceva…

- Astă vară, eream etern…

- Şi ce-ai găsit în raiul ăsta ?…

- O grădină pustie şi neclintită. Cu un cer alb, lipsit de soare… Şi, în grădina aceea, florile nu ereau decît mici crime uscate, crescute în mod firesc dintr-un pămînt de sinteză. Iar crîngurile şi iarba se înălţau cenuşii; sticloase; tăioase… Toate zăngăneau sub paşii privirii mele, dar nimic nu se clătina. Frunzele ereau ascuţite ca lamele de brici; petalele trandafirilor se căscau ca neşte guri sfredelitoare; tulpinile - spade frînte. O floră-ntreagă şi toată, numa feronerie. Iar printre ele, fluturi transparenţi, din sticlă ori poate de gheaţă - se zbăteau să se-nfrupte din rugina ce ţinea loc de orice polen acelor bălării arogante… Am vrut să culeg un buchet… Să-ţi aduc…

Apoi, am ajuns într-o vie. Iar pe araci, ciorchinii ereau proaspeţi ca neşte săruturi. Boabele steteau ţapene, umflate şi albastre de brumă. Se-aude un zornăit suspect şi o bîzîială surdă. Apoi, boabele-ncep să se crape. Încet; pe rînd. Şi, din fiecare sare, cîte-o viespe. Nouă şi ea, proaspătă ca şi coaja ce-o a crescut…

Un foşnet de izvor mă făcu să mă întorc înspre o altă zare. Către alt ocean. Învolburat de-o furtună stîncoasă ce prefăcuse valurile în blocuri de marmură, spuma în praf şi picăturile în grohotiş. Iar toate astea pluteau, se agitau enorme, cu muchii şi lespezi, schimbîndu-şi în continuu înfăţişarea. Topindu-se, năclăindu-se, coagulîndu-se în aerul pustiu - semănînd mai mult a vid decît a văzduh. Rupîndu-se mereu; sudîndu-se din nou; într-un zbucium neîntrerupt… Am vrut să mă arunc; să înot… Dar mi-am amintit de tine şi-am vrut să te chem… Mă vei urma ?

- Unde-anume, dragule ?

- Acolo unde mă voi duce eu în curînd…

- Dar, dragule… N-am cum să te urmez. Eu sunt acolo deja…"

~

“O ţară îndepărtată**.**

O ţară în care**,** numai ce e dăunător**,** e perfect**.** Şi**,** tot ce e perfect**,** e detestabil**.** O ţară cu copaci senili**,** ce primăvara-şi cresc pe crăci frunze deja trecute**.** Ori alţii **-** inverşi**,** ilegali **-** cu rădăcini pline de roade**;** fructe plictisite**,** confiate **‘**nainte de pîrguire**,** mustindu-şi prospeţimea în zvîrcolirile viermilor**…** O ţară în care mărul e interzis ca fiind vulgar de banal iar**,** florile îmbobocesc deja uscate**,** pentru ca parfumurile lor să urle şi mai sfîşietor**.** O ţară îndepărtată**,** numită Urania şi despre care se spune că se-ar afla prin Iad pre undeva**;** dacă nu chiar e Iadul însuşi**.** Locul potrivit pentru a degusta drojdia de pe fundul orcărui potir şi potirul în care se varsă orice drojdie**.** Acolo nu există beţie**;** neexistînd trezia care s-o ruşineze**.** Ruşinea e un drept pentru care trebuie săpat mult în adîncul unei conştiinţe**.** Ruşinea e un implant teologic**.** Urania e lipsită de teologie**;** iar conştiinţa e un criteriu mundan**.** Urania este în afara Lumii**.** Atunci cînd Lumea e un arsenal de legi**.** Uranienland**.** Non-legea**.**

Iar eu tocmai omiteam să-i trec graniţa**.”**

.... **....**

Zeitkurzende Lust

Distracţii edificatoare

Paulinus

1643-1712

Hristu

“Altă dată**.** Umblam ceţii de afară**,** cercînd a o-nghiţi cam tot atîta cît reuşea dînsa să ne cuprindă**.** Undeva**,** în spatele casei**,** două pietre**.** Largi**,** găunoase cît să le intre neşte cosciuge dedesubt**.** Mina**,** ostenit**,** merse de se-aşeză**.** Pe-o parte**.** Şi-şi lăsă capul**.** Pe lespede**,** o mînă fină iscălise întocmai semnătura din scrisorile Aglaei**.** Ceaţa se regula pe deasupra noastră cu podoabele arcaturilor de la finestre**;** ori cu crăcile ce nu pridideau a o înhăţa**.** Mina închise ochii**;** palma i se răsturnă**,** mîngîind cu o zbatere domoală**.** O pneumonie în plus sau în minus**;** ce mai conta**…** De la bun început îmi plăcuse atît de mult să-i veghez febrele**.**

.... Apoi**,** am văzut alături încă un mormînt**.** La fel de calm în a-şi aştepta umplutura**.** Răsplata răbdării**…** Şi am recunoscut .... iscălitura ca o fandare de scrimeur a lui Mina**.** Dar el dormea dus parfumului reavăn ce se ivea mereu den pămîntul răscolit de toamnă**.** Şi atunci**,** m-am întins şi eu**;** lăsîndu-mi fruntea în răceala zgrunţuroasă a acelei scriituri**.** Cuprinzîndu-i locuinţa cu braţele desfăcute**.** Îmbrăţişînd ceea ce**,** nu peste mult**,** va sta pe pieptul lui**;** în loc de orice altă însoţire**…** Lacul clocea sub văpaia de smîntînă a aburilor**.** Albeaţa încleia tot şi pînă şi clădirea**,** cît erea de mare**,** abea se zărea**.** Iar eu îmi doream să fi înghiţit tot**;** să nu mai găsim nimic**;** să orbecăim mereu**.** Sau să zăcem pentru totdeauna pe lespezile ce tocmai ne legănau**.** Deschizînd neşte ochi de fum**,** zise**:**

- Aglae**…** Cu toate rochiile ei brodate din aripi de molii**…** Cu care toacă dezmăţul Capitalei**…** Ea **-** nepătata**.** Eu **-** multiubitul**…** Aş vrea să-i profanez mormîntul de pe-acum**.** Cît încă se mai preface a fi vie**.** I-aş certifica moartea**,** pe care văd că o îndeplineşte cu dispensă**.** Ar fi un fel de invitaţie de a-şi lua mai repede-n primire viitorul**…**

Mă ridicai şi mă mersei lîngă dînsul**.** Apoi mai umblarăm o vreme**,** deopotrivă năuci**.**

Privind un crîng de spini**:**

- Îmi doresc să-i văd înfloriţi**.** Chiar dacă**,** pentru asta**,** ar trebui să mă aşez chiar eu între ei**…**

Tăcerea mea îi va fi consimţit**.** Cele ce spusese conţineau atît sacrificiul cît şi trufia cuviincioasă a superbilor ce-şi cunosc splendoarea**.** Mina**.** Avea cu-adevărat un instinct al desfrîului **-** de o disciplină cristalină**.”**

~

“Seara**,** după cenă**,** m-a chemat la el în dortoar**.**

Îşi sîngeră privirea-ntr-o cupă de merlot**.** Ciocni cu un clinchet vag şi mă rugă să-l urmez cum voi crede de cuviinţă**.** Trase draperiile patului**.** Iar în loc de saten **-** un crîng de mărăcini spinoşi**;** dacă nu chiar cel la care-a jinduit dimineaţă**…** Îşi dă paharul peste cap**.** Îl lasă pe *secrétaire***.** Se mai preumblă pren încăpere**.** Priveşte în bezna de afară**.** Îşi scoate butonii de la manşete**.** Cravata**.** Vesta**.** Cămaşa**…** Se-aşează în fotoliu**;** se descalţă**.** Bîntuie încet înspre mine**;** înspre pat**.** E prea alb**.** Străluceşte**.** Şi nu cred că de la cele cinci lumînări înfipte-n sfeşnic**.**

Şi se aşează **-** întinse **-** culcă**.** În cuibul său primitor şi ascuţit**.** Se răsuceşte**;** se frămîntă**.** Se sfîşie**.** Adoarme cu greu**.** Sîngerează pînă spre ziuă**.** Iar la ziuă**,** se ridică**.** Proaspăt şi pe măsură atroce**.**

Peste un ceas**,** îl găseam afară**.** Peatra de pe locul Aglaei erea dată la o parte**:**

- Le-am îndrugat eu că trebuie aerisit**,** altfel or s-o mînce vermii pe doamna**…**

Alături**,** pe mormîntul lui **-** maldărul în care se-a zvîrcolit cu o noapte-n urmă**.** Îl înşfăcă**,** zdrelindu-se încă şi îi dedu drumul în afundul gropii rîzînd**:**

- Cînd va crăpa**,** eu voi fi dus deja pe cea lume**.** Dar tot am să-i urez un *Să-ţi fie mărăcinii uşori**,** maman* **!…”**

Hristu

.... **“**Sîmbătă la prînz**.** **....**

Cînd m-am trezit**,** macul urla-n mine**.** Eream răsturnat pe-un divan**;** dreapta-mi atîrna moartă**,** iar stînga îmbrăţişase strîns clondirul cu otravă**.** Îmi zăresc cravata pe spătarul fotoliului**…** Vesta **-** zvîrlită pe masă**.** Haina **-** pe clanţa uşii**…** Am un vertij bătut pe loc**.** Simt cum cad în tapiţeria de sub mine**.** Îmi vine să vomit**;** dar foamea mă sfîşie deopotrivă**…** Sunt în dortoarul lui Mina**.** Uite-i patul**…**

- Te trezişi**…** Doctore **?**

Mina stetea alături**;** învelit în cuvertură**.** Îşi dedu drumul în jos**,** lăsîndu-şi mîinile pe umărul meu**.** Ne privim îndelung**.** Dibui cu lacurile mele pren fumul lui de cuarţ**.** Mina**…** Un nume ca un pumnal**…** Toarnă neşte vin într-un păhar**.** Îmi dă să beu**.** Bea şi setea lui apoi**…** Se mişcă încet**;** vag**.** Ca o panglică ce abea răzbate aerul cu greutatea sa**.** Îngenunchiat lîngă mine **-** iar eu mult prea aşezat**;** întins**…** Şi mîinile-alea cu care străbate pianul**…** Acum nu pe pian sunt ele**.** Îngînă cam cît ar reuşi o pală de vînt să strecoare printr-o fereastră-ntredeschisă**:**

- Mă găseşti atrăgător**…**

Ochii îi bălăceau beţi de propria întrebare**;** iar buzele se pecetluiră înspăimîntate**.**

- Nu-mi face una ca asta**…** Orice altceva**…** Orice întrebă-mă **!** Dar nu ASTA **!**

- Mă găseşti atrăgător **?**

- Da**…**

Îngaim şi simt cum totul se răstoarnă în capul meu şi Lumea e-un bîlci de nedescris, iar eu sunt monstrul ei ! Un vicios care se preface a fi un virtuos ce pretinde-a fi pervers… Viciosul este corupt. Perversul e corupător !

Mina îmi sărută tîmpla. Şi se îndepărtă chirăind, rîzînd în hohote, desfăşurîndu-şi brocartul de pe el şi fluturîndu-l în aer. Un silf alb căruia părul i-a crescut peste măsură - raze de-ntuneric țîşnind din fruntea aceea - un adevărat erou al timpului nostru ! Apoi, la fel de rapid, se întoarse şi plonjă deasupra mea:

- Sunt ? Sunt atrăgător ? ! Ce bine !… Pentru că am de gînd să mă distrez pe cinste, iar tu mă vei urma…

- Mina ! Vorbeşte netrezia-n tine. Deşteaptă-te…

Rîdea întruna; demențial. Numai cînd pune ceva la cale, rîde aşa…

- Îmi voi măslui o nuntă. Voi fi propriul meu cioclu !… Un zaiafet în bernă, iar buchetul miresii - o încîlceală de asfodele ! Ce-am de gînd să fac ? Am de gînd să mă joc nițel cu nervii Aglaei !

Şi-atunci, urlu la el:

- Cu-ai mei te joci de prea mult timp ! !

Înlemneşte. Îşi pleacă genele. Mă priveşte cu cearcănele. Şi cu o tristețe tămîioasă:

- M-am condamnat să ard înaintea celorlalți. Vreu să-mi văd visele aievea… Fie ele coşmaruri.

Îl simt. Îl cred. Şi-i sunt penitent:

···· - Fiecare bătaie a inimii tale îmi învinețeşte mie memoria. Voi cina la picioarele tale… Căci picioarele tale sunt Luna mea. ····

Din nouă gînduri zece-mi sunt la tine… Spune ce vreai şi totul se va împlini.

- Aş vrea să văd o montură pentru o perlă. O montură în mercur.

Şi fumul cuarțului se zbătu între pleoape, crăpîndu-se în cîteva lacrimi de copil obosit.

- Sunt ?… Ah, cum oare… Cu ce s-atrag ? Cu mintea mea ca un țipar turbat ?

- Tu, Mina ? Eşti cel mai atrăgător posibil… Eşti corupător de superb, Mina… Tu n-ai trup. Doar boala ți-l restituie în întregime. Boala e singurul tău travaliu erotic. Aştept să expiri. Mina. Voi vîna Grădina Paradisului pentru tine…

- Ah… Paradis… În Grădina Paradisului nu există noiembrie; şi nici măcar vreun rest de octombrie, ceva… Ce să caut eu acolo ?

Deunăzi, mîndre fanioane purtam… Iar sub copita visului tău fulgerător am pus crini… Păduri de nisipuri îți deschideam. Paşii tăi hăituiau cerbii pren ele. Munți de miresme spărgeam întru desfătarea nărilor tale… Iar tu îmi dedeai vamă pustiul… (…)

Parce, puer, puero !
Fave, Venus, tenero,
Ignem movens,
Ignem fovens,

Ne mori sit, quod vixero…"[167]

"Cînd l-am găsit cu mintea ceva mai limpidă, am încercat să abat orice dîră de conversație în afara a ce avea el de gînd cu Aglae. Şi vorbirăm mai bine de două ceasuri despre Pico della Mirandola şi Erasm… Şi împăratul Maximilian… Apoi se-a răsucit ca un arc:

- Mă gîndeam… Ştii, pentru evenimentul pe care-l pregătesc… Să fie ceva fastuos; ceva tandru şi rece ca o coadă de şopîrlă. Ceva la care să înghețe şi florile de jale…

După masă, se retrase să doarmă. Părea sedat. Doar tusea mai-mi amintea de acea avansată stare de descompunere pe care îi plăcea s-o mîne şi mai-n galop…

Ies pe dealuri. Un soare beat mă întîmpină cu sughițuri printre resturile de nori ce clocesc pe toate împrejurimile. Puiază scame, o umezeală de baltă răscolită şi un soi de vertij în care intră pînă şi pietrele. O iau razna prin pădure. Brazi ca neşte ciume mari; soacre solemne - statornic nemuritoare… Totul e străveziu. Nimic nu are vreo consistență. Parcă aş tot călca pe aburi. Frunzăriile şoptesc, răsturnîndu-se la picioarele mele. Începe să se întunece. Sunt din ce în ce mai treaz. Apoi se albeşte şi cărarea; şi nu mai văd decît la cîțiva paşi. Iar înaintea-mi, pe-o margine ascuțită, o femeie în mare doliu, tîrîndu-şi trena crinolinei prin noroi, arătînd spre mine un spate palid-văros şi parura complicată a părului, parcă şi el îndoliat de corbesc ce erea.

···· Rîpa se căsca adîncă în față. Iar dînsa părea a se fi oprit doar cît să se-odihnească. Rămîn locului. Eşarfa de la gît îi ···· lunecă bătută de vînt.

- Vă veți fi rătăcit, doamnă ? Drumul ăsta-i surpat. Binevoiți a vă retrage un pas înapoi… Este cum nu se poate mai dăunător să rămîneți acolo…

Se-a răsucit pe călcîie. Cîteva pietre zburară în gol şi nu le-am mai auzit.

Odoarele zăngăniră trufaş pe pieptul ei şi umerii nu clintiră sub năframele de voal ce se prefăceau a-i acoperi. Podoabe atîrnau grele ca țurțurii - ametiste şi peatra-lunii amestecate în argintăria ca o platoşă tocată. Pielea i se ivea albă ici şi colo, printre scumpeturi. Părul se încolăcea savant în jurul feței. Pudrată cu ceață ? Atît de palidă… Ochi lungi, lăsați de pleoape, de-o nuanță incertă; culoarea bolovanului; pictați, învăluiți, măsluiți să fie mai adînci şi mai trăznitori. Nas drept, cu nări arcuite, de nesătulă şi cucoană. Bărbia - voltă prețioasă ce arăta mai mult spre gura văpsită; cu buze surde, fine şi lipsite de surîs… Şi-un cearcăne vag, încununîndu-i chipul cu un filigran de amărăciune. Mă tîrăsc lîngă ea. Mergem spre Curte. O fi vreo iazmă şi eu n-am ştiință. Foşneşte cu toate cîte are pe ea. Corsajul îi face umerii mai lați decît sunt eu obişnuit cu stirpea muierească. E uscată şi totuşi

[167] Cruță-l, copile, pe copilul ce sunt !
Fii prielnică, Venus, unui tînăr tandru,
Aţîță-mi focul,
Şi hrăneşte-l, pentru ca viața mea să nu fie moarte. (lat. - *Carmina Burana*)

mlădie în ţănţoşenie. Şi nu ştiu de ce, îmi vine s-o iau pe sus… Poate e din cauza miresmei ce-o lasă părul ei… Dar poate e parfumul ăla, greu, pe care-l împrăştie… Tîrziu, îmi dau seama a ce pute…

Cînd am ajuns, o am simţit cum se prinde de mine; dar fără să mă sugrume, aşa cum fac alte femei, ci colîndu-se ca iedera, mă împresură trîndavă şi înaltă, căutîndu-mă îndărăptul hainelor, foşnind şi zăngănind în spatele atîtor diamanticale şi lanţuri, şi lănţuguri… Mă împiedic în enormitatea de tafta neagră cu care mă năpădeşte opărită. O răstorn pe pavimentul sticlos din marmură verde. Mirosea a mare, a ciclon discret şi-a tăvăleală. Suntem încrucişaţi unul peste altul; mă învîrteşte sub ea; ne zbatem, are putere… Mă doboară sub mormanul de argintărie care se zbate pe decolteul ei uscat. Încerc să îi fac faţă; mă încleiez iremediabil în boarfe şi zale. Are o clipă de uitare în care îi cuprind un umăr şi o aştern de tot peste mine; îmi las stînga pe spatele ei. Ne privim. Şi izbucneşte într-un hohot de rîs prea dement ca să nu se termine şi cu o criză de tuse. Erea Mina.

Îşi recăpătase vocea; plină, de senior. Rochia îi şedea în bună stare cînd se-a ridicat de deasupră-mi. Rîdea mereu; tuşea…

- Iartă-mă ! Mă ierţi ? O să mă ierţi tu… Aşa am de gînd s-apar la propriile mele funeralii. Ce zici ? S-o căpiez niţel pe Aglae, cu o nevastă văduvă şi moştenitoare… Să văd cum ferbe rînza-n ea… O s-o convingi tu de adevărul acesta, iar Şpertz o să-şi îndeplinească treaba cu prisosinţă în ceea ce priveşte actele… Ascultă… Vreau să fie o înmormîntare cu tot tacîmul.

- Cum altfel. Iadul e tehnic. Numai scenografia certifică actul teatral.

....

Nunta

Mina

“Tocmirăm jerbe**;** date cu cerneală**,** văxuite**,** negre**.**

Ne-au trimes munți de crizanteme**;** înțepenite-n smoală**.** Trandafiri afumați**,** plumburii ca neşte epidemii înghimpate**.** Crini fanați**,** otrăvind cu duhoarea lor ascuțită de alcool**.** Şi ne-au mai trimes cale**.** Albe**,** căscate**;** pîlnii cărnoase**,** reci**…** Ceară de baltă**.** Am îndopat dricul cu ele**;** apoi am înfipt şi sicriul între atîtea-mpletituri**.** Ca pe pajişte stetea**.** Strălucitor**;** lăcuit**;** cu interior *gris perle* din saten**.** Am sărit în el**,** cuibărindu-mă în aşa moliciune**.** Visam la mîngîierile unui pian**.** Ce poate fi mai viu decît să parcurgi un segment de viață**,** arborînd însemnele morții**…”**

Hristu

.... **“**Caii îşi fluturau valtrapurile**;** mîncam pămîntul în goana noastră**.** Ajunserăm seara**.** **....**

Aglae**,** şuierătoare**:**

-Vă veți fi-ntors dar**…**

- Numai eu**.** Mina a hotărît să rămînă**.**

- Pentru cît timp **?…**

- Ceva mai mult**…**

- Zău aşa**.** Ce se-a-ntîmplat **?**

- Nu cine-ştie-ce**.** Glumeam şi eu**.** Mina încă te mai aşteaptă**;** afară**.**

Aglaia se ridică încet**,** bănuind un dezastru**.** Îşi toarnă încă o cupă de *champagne* şi se scurse înspre salon**;** din salon se depărtează către vestibul**;** şi iese**.** Pe-un ger ca un topor ce împrejmuia tot cu îmbrățişări zdrobitoare**.**

A revenit după puțin**.** Cupa erea goală**,** aşa că îşi mai turnă una**.**

- Cum se-a-ntîmplat **?**

- A dat peste *laudanum* în lipsa mea şi**…** A beut în nescire**.**

- Te pot duce la județ**.**

- Cearcă numa**.** O să rămîi cu un şfanț **-** şi-ăla calp **-** din tot ce-ți iase de pe urma lui Mina**.** Pe *Aspasia* o am lăsat la mine**…** Nu mai suporta nici un drum**…**

~

- Cine ?
- *Aspasia*. Soția lui Mina…
- Care soție.
Champagnia chiți scandalizată în pahar.
- Nu ai primit scrisoarea trimisă de Mina acum două semane ?…
- NU.

N-am mai aşteptat să se dezmeticească. Lepra; înghețase şi măduva-n ea. I-am promis să mă ocup de toate cele necesare. Apoi am amintit de procesul avansat de descompunere în care se afla cadavrul… Să încuiem sicriul; eventual… Scoate neşte *da*-uri mecanice; apoi leşină. Îi mai bag ceva eter şi-o duc la ea în dortoar.

A doua zi, dimineață.

Sicriul erea lăcătuit, pus pe masă în salon, fățuit şi aranjat. Am stat toată noaptea să scriu *faire-part*-uri mortuare. Eream ca după orice priveghi; vînăt pe la ochi. Aglae coboară treptele, ținîndu-se bine de balustradă. Ne petrecem prin preajma catafalcului. Trimit înştiințările în oraş. Să vină toți cu flori la înmormîntare… Îmi mai torn şi eu cîte ceva; Aglae e ca o legumă. Pe la zece, ... apare şi *Aspasia*… Cu voaluri şi zorzoane, şi-ametiste. Cu topaze şi blană de jder, plină de cheotori cu zgripțori… ....

Se cică îmbrățişează; trec cu calul printre ele… *Aspasia* îşi etalează frumusețea de ochi boiți şi încercuiți, plini de minciuni şi de jale. Fustele foşnesc tăcute, învîrtindu-se una în jurul celeilalte. Mai să-şi sară la beregată. *Aspasia* scoate actele. Începe bîlciul. Aglae rămîne doar cu casa den Capitală, restul sunt scrise în hîrțoage ca trecînd în grija *Aspasiei*. Aglae verifică toate semnăturile. Cunoaşte martorii - eu sunt unul, celălalt e Şpertz. Care apare şi el pe la unşpe, după cum ne-a fost vorba, cu un buchet de violete în rever şi un braț de orhidee pe umăr. Totul e-n regulă. Putem începe !"

"La besearică. Am ajuns tîrziu; cuviincios. Puțea a smirnă de mă năbuşeam în strane. Neamurile, strînse ciopor de arcanul jindului, se tot perindau pe lîngă lădoi; aşezînd cu pioşenie cîte-o floare… Aglaia zace la capul sicriului, prăbuşită într-un jeț; cu ceva beat-surd-idiot în priviri. Căta îndelung înspre turlă; se rătăcise un porumb şi-acum zicea că-n zbaterea lui e sufletul răposatului... Juma de urbe asista lacomă; cu toate nemăritatele şi întristații care îşi luau rămas bun (?) de la Mina Yamandi. *Aspasia* se prăbuşi în sughițuri de plîns, îmbrățişînd stejarul lăcuit; dărîmîndu-se în urlete şi istericon. Trei popi încep slujba; se boceşte în continuare. Crinolinele foşgăie neconsolate, țipă şi ele de dorul lui Mina şi de ciudă; că se-a-nsurat fără să le deie de ştire… Ori fără ele… Şi tot aşa. *Cu sfinții odihneşte, Cristoase, sufletul adormitului robului tău. Unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci vieață fără de sfîrşit*…

~

Au mers butcile, trăsurile şi carozzele pline de văluri negre ca îndesate cu prapori; ca ghiftuite cu molime; căci cei ce umblau în urma sicriului ereau mai morţi decît oricare mort. Erea un fel de nuntă pe dos, cu un subiect incert - cu acte în regulă, singurul punct viu al unei înmormîntări rămînînd răposatul care îi cară după el pre toţi !

Pe buza cavoului. Discurs de adio - Şpertz cu multiplele lui funcţiuni a ars una mică despre ce milostiv şi curat la inemă erea conul Yamandi; şi cîte nu a făcut el pentru comunitate… (*Mîncaţi-aş sărindarele, coane !*) Vreme în care, *Aspasia* se sprijinea de mine, sughiţînd fără-ncetare, cu voaleta prinsă peste chipul strălucitor… Mai şi tuşeşte *Aspasia* din cînd în cînd. Mai şi tuşeşte… Începem s-aruncăm cu pămînt; au pus groparii cîteva urne, s-avem sub ce-l îngropa pe răposat. *Aspasia* dă cu furie, mai să-şi rupă din peatrele de sub picioare ca să-nfunde sicriul mai bine… La urmă, simulacrul de mireasă se întoarce cu spatele la onorata adunare şi-aruncă buchetul peste cap. Toţi se trag îngroziţi den calea cadoului. De bun augur, mănunchiul de asfodele muşcă rece din obrazul cernit al Aglaei.

Se pleacă. Popii se urcă într-o carîtă elegantă.

Mă furişez printre limacşii îndoliaţi. Groparii aşteaptă la distanţă. Le dau liber şi să vină deseară să termine. Că mai rămîne sărmana văduvă… Să plîngă în pace.

Înăuntru; deasupra mobilei, bălăngănind din ciubote - *Aspasia*. Căscă, se întinse şi-şi ridică voaleta. Şi purcese a depăna de la gît şiraguri, lanţuri şi coliere, aruncîndu-le să zdrăngăne pe capacul sicriului; argintărie de pomană. Voalul; toca… Rochia.

···· Mă dusei la carozză. Birjarul meu moţăia cuminte pe capră. Mina venea agale în urmă, cu cămaşa boţită de ···· strînsurile boarfelor. Se îmbrăcă, îşi legă cravata, îşi şterse faţa cu un pumn de zăpadă. Şi plecarăm - proaspeţi ca neşte zarzări - să loăm prînzul în tîrg.

Suntem liniştiţi. Niţel plictisiţi. Începem cu cîteva antreuri şi-o champagnie bine răcită. Ne citim foile. Apoi le schimbăm. Apoi, supa. Apoi, potîrnichile. Apoi, desertul nostru cu vişinată, peste care mai turnăm un pic de ştim-noi-ce… Comentăm vag; căscăm mult. Tăcere mare pren preajmă. Văd cu coada ochiului vreo cîţiva cunoscuţi care ştiau de înmormîntare şi care, acum, au rămas oarecum tîmpiţi de priveliştea pe care, cu sîrg, le-o oferim. Le datorăm scuzele de *rigor mortis*… Pudoarea lui Mina; superlativul neruşinării.

Pe seară, ne-ntoarcem la mine. Cerul ne-atîrnă peste ochi. Ninge cu fulgi de zăpadă; ciuntiţi din facere şi asimetrici…”

“A doua zi - toţi urlă. Iar noi visăm.

La prima oră, Aglaia se-a năpustit asupră-ne cu un crivăţ de uităturăde ne-a-ngheţat şi somnul pe care nu l-am dormit. Cu aceeaşi voce şuierată, înceată, de cuţit pus la beregată şi de harpie scăpată din lesă. Mina se răsuci în loc de după perdeaua sub care se ascunsese. Undui trist şi foşni pe umărul ei în tăcere. Apoi scoase actele din sertarul biroului meu şi, şezînd lîngă dînsa pe divan, le dumică pe toate în fărîme. Potolită, înţărcîndu-şi apucăturile, Aglae sărută arcada neagră-nsprîncenată a lui Mina şi se ridică, plecînd fără o vorbă. Din vestibule, aruncă abea auzit, dar prea strident în încremenirea aceea:

~

- V-aştept la cenă…
Iar Mina îngînă să se-audă doar el şi să-l ghicesc numai eu:
- Cædit nos pestis !…[168]"

Mina

"Doctorul ăla negru, de colo şi mama asta vînătă, de ici… *Trage-l după tine; ori măcar urmează-l… Urmeaz-o; ori măcar trage-o după tine*… Nu am nici un fel de metodă de-a mă lăsa cucerit de ceilalți. Ci doar un nesățios apetit de a nu fi.

Cît de uşor le-am luat limpezimea judecății. Cît de repede le-am surpat memoria; fie ea chiar recentă. Cum să fiu eu îngropat într-un țintirim den Capitală, alături de orişicine, cînd eu îmi am locşorul meu perfect ales, mormînt elitist, în *Curtea* casii… Eu nu pot fi îngropat în afara *Curții*. N-aş mai fi eu. Aş fi doar un mort oarecare. Pînă şi doctorul a crezut în sicriul acela. Deşi ştia că peatra mea e-altundeva. Cum să ai două locuri de veci pentru un singur mort ? Atunci, sigur nu e mort !

Voi fi îndrăznit deseori să-mi îndrept atenția către ceilalți; să imaginez-proiectez-desemnez secvențe din traseele lor… Naşteri, nunți şi-nmormîntări. Mai puțin mi-am gîndit clipele mele. Oricît pot spune că mi-am dus la îndeplinire toate maniile estetice sau doar triviale, oricît de sigur aş fi pe cele ce îmi ofer mie însumi, generozitatea asta se referă la lucruri construite anapoda… Mă strîmb la monstrul din oglindă, categorisindu-mă drept curagios. Mi-am simulat o nuntă cu dric. N-am avut nici un moment tăria de-a mă considera chiar pe mine îngropat acolo… Deşi, erea singura înmormîntare care să mă aibă de subiect şi la care să şi fiu prezent…

Viața - această societate secretă care expune orice pentru a putea voala totul…
Moartea; căptuşeala buzunarului spart care este vieața."

Hristu

"Ne am întors în Capitală. Un rînjet larg ni se aşternea la picioare. Oraşul nu ne uitase; dar nici Mina nu-l iertase. Peluza noastră erea un cimitir prohibit celorlalți.

Mina. Excentric ca un mort. Superb; în continuare şi mereu. Perfect calibrat; mergînd ca pe pian. Bulevardul - instrumentul concertant al năravului de a uimi.

Începuse să se cam țină de balustradă. Apoi; într-una den zile, a apărut la fel de scrobit. La fel de perfect; gulerul, la fel de imaculat. Cuarțul din cravată şi cel de pe mînă, şi încă două drept privire; şi toate, la fel de fumurii. A apărut. În baston. Mai crai ca oricînd. Mai insolent ca vreodată… M-am cutremurat. Surîdea; făcea spirite; rîdea în hohote… Tot tacîmul. Şi se ținea drept în bastonul lui nou-nouț; cu mîner de argint şi cîteva topaze… Se ținea drept. Cam prea drept. Şi, fără ştirea lui, mi-am luat şi eu

[168] Ne omoară ciuma ! (lat.)

unul. Al meu are un ametist ascuțit, cu care împung în caldarîm la fiecare pas. Acum părem doar neşte țîfne tari. Amîndoi şi împreună. Nu vreau să i se zărească vreo slăbiciune. În fața bolii, suntem cu toții săraci. Doar Mina surpă regula şi se îmbogățeşte din chiar boala pe care o practică.

Atunci, cînd va începe să scuipe singe, o să umblăm cu batiste asortate. Iar cînd va cădea în zăcere, voi zace cu el şi-o vom face în public, silindu-i pe ceilalți să ne urmeze.

Noi rînduim moda.”

....

....

Primuveara

Mina

“Se încinsese**.** Holera se zvîrcolea proaspătă prin toată cîmpia**.** Florile gemeau aspru în grădina peste care îmi plecam fruntea**.** Eream cumva beat de aşteptarea în care zăceam**.** O molie mă survolă în zigzag şi mi se aşeză pe manşetă**.** Hristu foşni încet uşa**.** Rămase lipit de ea după ce o închise**.** Cu buzele înmărmurite**.** Şi mîinile speriate**,** agăţate de lemnul lăcuit**.** Are o violetă micuţă**,** înfiptă în rever**.** Cu nuanţa aceea rece**,** paralizantă**;** catifelată**.**

Evenly even we are[169]**.** El mi-a strecurat boala în cuget**;** eu i-am înfipt nelinişţea în ochi**.”**

Hristu

“Dimineaţă**,** am fost la Eforie**.** Mi-am tăiat trei pagini din discurs**;** mi-am expediat muribunzii**;** încep să semăn a preot**…** **....** Am reuşit să nu alerg**.** Ci să prind doar o birjă**…** Pe Mina l-am găsit picotind**,** ţinînd cîteva perne sub respiraţie**.** Divanul**,** cu toate **....** volutele aurite şi catifelurile sale**,** îl păstra într-o îmbrăţişare vastă**.** Capul răsturnat în gol**,** peste un braţ cu gheare de fiară**.** Iar peste celălalt**,** picioarele zvîrlite a lehamite**.** Desculţe**.**

În jurul ochilor**,** pielea devenise albăstruie**.** Albă**.** De un alb argintiu**.** Lîngă roşaţa aberantă ce-i bîntuia obrazul**.** Un trandafir se zbătea pe noptieră**;** aproape uscat**;** aproape sîngerînd**…** Soarele scrîşnea instigator**,** ciocnindu-se de geamuri**;** ţipînd din alte boli şi năravuri decît ale noastre**.** Mina privea aiurea**,** cu ochiul ţintă-nspre afundul a cine-ştie-ce capriciu**.** Capricii**…** Acele preţioase şi ultime bijuterii**,** de atît de scurtă durată**;** de atît de magnifică vină**…** Avea uimirea şi plictisul iscălite pe-acelaşi obraz**.** Sub un surîs de înger scăpat din ospiciu**:**

- Plăcerile **! !** Plăcerile **!…** Plăcerile**…** Singurele parce pe care le accept**.** *Omnes vulnerant, ultima necat*[170]**.** O să ne destrăbălăm pînă în ultima clipă**;** iar în ultima clipă**,** vom descoperi cu stupoare că n-avem nici un păcat cu care să ne mîndrim **!**

De cîte ori îl găseam răsuflînd**,** liniştea mi se lăsa greţoasă în picioare**.** Mai atroce decît durerea e faptul că**,** în locul ei**,** nu rămîne nimic altceva**.** Am reuşit să-ngaim**:**

- Se-nvîrteşte boleşniţa de mai mare dragul**…**

- Fereşte-te**.** Mie**,** oricum**,** n-are ce-mi face**.** Incurabilul e imun la orice exterior**.** E cald**…** Nu te sufoci **?** Fusei să te caut**.**

[169] Suntem chit (engl.).
[170] Toate rănesc**,** ultima ucide **(**lat**.).**

Eşti plictisitor de absent. Mai ţii *speech*-uri la boşorogii ăia ?… Pînă m-am întors, curgeau trei ape de pe mine; iar pîn-am urcat în dortoar, am înghețat umflat de febră…

M-am desprins din lambriul uşii. Îmi las pălăria pe-o comodă, împreună cu bastonul; şi desclid geanta. Îmi scot mănuşile. Mina se ridică şi veni alene, oprindu-se cu ambele mîini pe umerii mei; apăsînd. Lăsîndu-se cu acea greutate de plumb pe care i-o aflasem din prima zi în care va fi venit înspre mine. E mult prea trîndav ori prea sfîrşit pentru a mai întreprinde efortul de-a se dezbrăca. Îl desfac, adiind în jurul cravatei; îl scot din cuirasa hainei. Vesta se zbate pe-un spătar; cămaşa asudă opărită şi se cască şi ea - lepădînd cu un oftat din mijlocul atîtor protecţii asfixiante laptele acela, osos, cu care Mina chinuie aerul şi ochii mei arşi… Îl ascult. Îndelung. Pînă mă dor tîmplele; sau asurzesc. Mă lungesc în pat. Fixez tavanul o vreme. Îşi leagă cravata; îşi încuie vesta. Vine şi el cu tot cu pipă. Îi simt mirosul de piatră. Şi murmurul:

- Mai viez… - Nu se-ar dzice… Te aud. - Asta ce va fi însemnînd ?

- Vii sunt surzi. Morţii sunt muţi. Prefer un mort mut care să m-audă; decît cel mai viu surd ! Taci şi mori…

- Ca să te ascult în sfîrşit ! E ceva ireversibil ?

- Tu eşti ireversibil. *Je t'ai cherché au milieu de la guerre. Je t'ai trouvé gisant à l'ombre d'un soupir*…[171] Am agiuns să-i bocesc şi pe vii laolaltă cu morţii. Într-un talger sunt frustrările lor. În celălalt talger, sunt eu.

- Şi-n rest ?

···· - Oboseala ultimelor nopţi… ····

- La nesaţiul pe care-l port în mine, doar excesul risipei mă poate potoli… Săracul e cheltuitor !

- Titlu de consolare ?

- Oh, nu. Preţ de supravieţuire.

Oboseala ultimelor nopţi… Ah, da ? Înseamnă că putem continua ! Hai pînă la Calancea… Poate s-o-nsura vreunul din noi. Că văd că sănătoşi eastem…

Ajunserăm pe la şapte.

Fetele tîndălesc cu cîţiva pacienţi rătăciţi în grija lor. Intrăm pe furiş. Nebunele chirăie cînd îl zăresc pe Mina.

- Ce faci coane, te hotărîşi ?

- Nu poci, madam. Tre' să le văz în exerciţiul foncţiunii. Altfel iau mînza, că-i frumoasă şi nu mişcă la buiestru…

- Leanţooo ! Ia treci tu sub masă, de-i leagă şireturile lu' conu Yamandi… Şi vezi dacă n-a călcat şi doftorul la fel de cîş."

"Porumbiţo… (*Mînca-ţi-aş rînza ta de balabustă !*…)"

[171] Te-am căutat în mijlocul luptei, te-am găsit zăcînd la umbra unui suspin (fr.).

“Spre miejii nopții, potoliți, zăcînd care pe unde, în giurul unei adormite. Mina, boțit, se-aşează lîngă ea. Dar se nărui strangulat într-o scîrbă iute:

- Oare asta am vrut ? Un trup frînt de-o oboseală ce nu i-a priit… O lehamite în carne şi oase… Doream ceva năucitor şi mincinos; care să mă strepezească de oroare şi să mă dărîme de plăcere. Am găsit doar un animal exasperat, care nu mai ştie cum să fugă den calea scîrbei decît pren somn…

- Dacă erea trează, se-ar fi bandajat în nesimțire. Iar tu ai fi terminat alături de un cadavru zgomotos. Somnul o a izolat de mințile noastre. Dar i-a înlăturat şi cofragul profesional. Acum nu mai e decît un trup viu. Pe care îl poți învia tu şi mai mult; fără să-i tulburi depărtarea…

- Cum te porți cînd eşti cu ele ?

- Cu ură. Cu groază. Şi lor le-a rămas doar gust de putere.

- Vă înşelați reciproc, în chiar timpul în care vă consumați.

- Cu cît mă adînceam, cu atît mă îngrozeam mai tare. Căci singurul mod, în care un bărbat îşi poate proba iubirea, e să urască din tot trupul.

Mina mă privi fumuriu; se uită înspre pat. Apoi se retrase scuturat de frisoane şi de-o grimasă specială ce-l îmboldi să se-aplece peste fereastră ca să verse.

.... Într-un tîrziu: ....

- Niki îmi povestise despre mama lui. O am şi zărit o dată. Un înger eterat, bîntuind neglijent pren villa lor denspre Băneasa. Niki şi-a adorat mama. N-ar fi putut s-o înlocuiască…

- Nu ştiu ce mă face să cred că nici tu nu vrei s-o înlocuieşti pe Aglae. Te mulțumeşte…

Nu mi-a răspuns nimic pe moment. Comentariul a venit a doua zi. Atunci cînd, cu un surîs monstruos de îndărătnicie şi poftă, se opri în mijlocul stradei, se uită la ceas, îşi scoase orhideea de la butonieră şi îi dedu drumul pe caldarîm. Apoi o strivi. Erea doar grav, iar soarele prea tare îi scormonea o expresie chinuită pe față. (*Soarele ? !*)

M-am oprit la prima prăvălie de flori şi-am loat un braț den acelaşi soi - în contul celei una ce pierise sub pasul vrerii sale.”

Vieața la țară

Mina
“Parisul **-** această Londră a spiritului**…**
Londra **-** această Romă a ipocriziei**…”**

Hristu
“Pe la începutul verii**.** Am fost două semane la Viana**.**

O poftă cruntă îl ținea ca pe jar**.** Nici nopțile nu mai dormea**.** O hămeseală hulpavă de-a vedea tot**;** de-a i se-arăta tot**.** Umblam fără contenire**,** ca loviți de dambla**.** Rătăcind şi adunînd trandafirii albi pe care-i găseam**.** Camerele noastre ereau neşte sere frumos mobilate**.** Toți mugurii urbei să se facă noroi sub contemplația ce le-o administram**…**

.... Într-una din seri**.** Un *ländler* beat plutea dintr-o flaşnetă hîrîită**,** amețind strada şi făcînd trecătorii să se bălăngăne surîzători .... în duhoarea amurgului**.** Florile-şi chirceau petalele de oboseală şi nechezau comercial în manejul citadin pe care-l provocau şi care le reclama**.** Dulcegi**,** prăfuiți**,** crinii se ruşinau înfocați de rana căzută peste frontoane şi cupole**.** Senin sticlă**,** doar umbrele lăsau dîre pe sub paşii cailor**.** Birje încete somnolau negre**,** căptuşite cu blazoane**,** îndopate cu burjui**,** şi-ăia ghiftuiți**.** Feronerii vitrate**;** pinacoteci senile**;** palate doldora de molii**.** Şi-un falset neaoş**,** atotcuprinzător**,** ca o pudră cernută şi lățită asupra a orice**.** Mina**,** strepezindu-mă**:**

- Ascultă cum se moare **!** Pentru fiece epocă se găseşte cîte-un sfîrşit**.** Care nu poate fi decelat decît post festum**;** de către istorici**…** Adevărata viteză e să înțelegi lucrurile în chiar vremea la care se-ntîmplă**.** Aici şi acum**,** se moare perfect**,** pentru că nimeni încă nu pricepe că moare**.** În asta constă moartea**.** Nici să nu ştim că ni se-ntîmplă**…**

Să epurăm lumea de oameni**;** altfel nu le vom repera decît lor sfîrşitul**.**

Pînă am fost să audiem o lucrare de Bruckner**.**

Cărasem cîteva coşuri de crini în lojă**.** Mina se-a-nroşit ca sub palme**.** Privind dincolo de penumbra sălii**.** O dîră de sudoare îi traversă tîmpla şi i se perdu-n păr**,** în timp ce îşi lăsă capul pe spate**.** A rămas într-o stare de semiconștiență**;** ieşit din arțagul habitual**;** din țîfna rece care nu ştia decît de opăreala mîniei**.** Erea doar istovit**.** Dărîmat de sunete şi de parfum**.** Consumat de ceea ce consuma**.** Se sprijini**,** împingînd în brațele fotoliului**.** Îşi trecu o mînă peste frunte**.**

~

La sfîrşit, se-a ridicat cu neşte ochi capii, respirînd împiedicat şi anunţîndu-mă-n şoaptă că vrea să facă *baie*…

Tîrziu, cinam pe-o terasă pustie; doar voia noastră şi traminerul care hohotea în timp ce-l turnam.

- Spune-mi… Vei fi tăcut îndelung.

- Să fie cîţiva ani.

Erea una din acele zile în care copilăria, senilizată, nu-şi mai amintea rostul; una din acele epoci în care practica inocenţei se poticnea de pintenul gălbinării. Soarele ardea ruşinos în spatele multor văluri de nori. Nici o pală de vînt nu se zbătea deasupra lacului.

Aglae mă sărută şi foşni, întrebîndu-mă despre ce se întîmplă. Dar n-am reuşit mai mult de a mă agăţa de gîtul ei şi să cădem împreună pe pian. Se-a aşezat să cînte, am rămas întins pe covoare.

Soarele; sufocat, alesese să înflorească în mine, iar apa iazului să-mi umple gura de vise. Eu eream un aer scrijelit şi puţin şi voiam să mă răstorn. Amuţisem, holbîndu-mă la extensia propriului meu portret. Mi-am muşcat dosul palmei înainte de-a reuşi să mă scurg în grădină; fără să fug; fără să mă grăbesc; cu toată acea durere care-mi pulsa ca o medalie în dreptul şoldului. Am intrat în lac. M-am afundat în primul desiş. M-am înodat - înfăşurat - zbătut. Pînă am vărsat din mine ce trebuia să vărs. Am păstrat o asociere între apă şi acel soi de expiraţie. Lacul meu m-a beut cu frenezie… Mă şi întreb dacă nu cumva toate cîte-s-n preajma mea nu vor fi fost decît plozii monstruoşi rezultaţi din potopirile mele acvatice; crescuţi în mîl şi înţărcaţi cu Chopin…

···· Cînd am revenit, Aglae m-a loat de mînă; punîndu-mă-n faţa oglinzii. Şi fără prolog, îmi desfăşură foaia de cuvertură în ···· care mă întorsesem de la partida mea de desfrînare lacustră. Şi mă cercetă lung; de dincolo de jena cu care-i răspundeam.

- *Nosce te ipsum*. Otrava din care se-a-mbătat Narcis. Nu jindui la o dragoste streină, pînă n-o ai încercat pre a ta proprie. Căci doar atunci, cînd te vei iubi, te vor urma şi ceilalţi…

Un iz greu de nebunie se înălţa covîrşitor din parura ei, în timp ce nici unuia nu-i mai erea de-agiuns realitatea cu sens unic. Înlemnisem de plăcere în mijlocul acelei oferte duble. Ne tocmai investisem valuta trupurilor în banca uitătorii; nu le mai aveam imediat pentru a le avea întrutotul. Înţelegeam că a te iubi nu însemna a te atinge, ci a te vedea. Urmări; adula; suspicia. A te spiona. A te cuceri… A nu avea acces.”

Sancta complicitas

Hristu

“De lăsata de sec**;** la intrarea în postul lui Sîn’Petru**.**

Un dezmăț de chiote şi cadril**,** şi crinoline scoase de pren armoare**;** diamanticale răsărite de pe sub duşumele**;** piane rupte de mîndria valsului ori de violența mazurcii**.** Preludiu deşănțat**,** pentru o nocturnă ca un sabat**.** Mina a fost genial**;** eu am fost de neoprit**.** Aglae a căpiat pe ruptelea şi n-a răsplătit pe nimeni**…** Şpertz a curățat buzunarele a trei ofițeri**…**

La patru dimineața**,** casa Yamandi erea răsturnată şi mugea sub cizma petrecerii**.**

La cinci**.** Luna țipa isterică şi ferestrele**,** surde de-atîtea candelabre **-** şi-alea urlînd în legea lor**,** pline de foc şi ceară topită **-**, plouau asupra celor ce se zbăteau pe sub ele**.** Cadavrul unei nopți scheuna**,** tîrîndu-se**.**

La şase**.** Casa zăcea**,** dată cu gaidele-n sus**,** violată ferfeniță**,** cu perdelele dărîmate şi musafirii lați pren divane**,** clătinînd dîn .... capetele surpate de vin**.** Casă mare**,** tocată-n lung şi-n lat de fantome aurii**,** hămesite după lîne şi catifeluri**.** ....

L-am ridicat pe Mina de la pian şi l-am dus la el**.** Apoi**,** am coborît înapoi**;** şi-am stat afundat între pernele unei sofale**,** pînă pe la unsprezece**;** cînd au început să se trezească**.** Aglae apăru proaspătă ca o lacrimă de păcură şi se prelinse surîzătoare spre a da onorul şi a chema la breakfast**.** Ciorba de potroace**.** P’ormă i-a dat afară**.** Şi i-a mai poftit şi altă dată**.** Apoi**,** puse slugile să deretice**.**

- Doamnă **?** De îmi veți îngădui să vă mulțumesc pentru găzduire şi să nu vă mai stînjenesc cu nefolosul prezenței mele**…**

- Dar cum**,** mai stai oleacă**.** Am pus de cahfele**.** Tocmai acu’ să pleci**…** Azi-noapte**,** te-aş fi lăsat**;** dar acum**,** n-are nici un rost**.**

Şezurăm îndelung într-un salon violet**,** alături de dortoarul ei**,** pe care nu ştiu de ce îl bănuiam în aceeaşi nuanță**.** Soarele se zbătea filtrat prin cîteva straturi de voal brodat cu arbuşti de liliac**;** vineți şi ei şi mătăsoşi în adierea ce-i frămînta cînd şi cînd**.** Un tapet intens**,** moale**.** Ca un aşternut suspect**;** pentru cineva care-şi face veacul stînd pe pereți**…**

Aglae surîde de mă sminteşte**.** Toarnă pren ceşti din nişte porțelanuri cu dungă de-argint**.** Îşi ține părul ca acum douăj’de ani**.** Acvilină**,** exoftalmică**;** fața îngustă**,** arcade de animal nocturn **-** enorme**,** largi şi pline de-ametiste dilatate**.** O gură egală**;** lipsită de spovedanie ori afurisire**;** plină doar de plăcerea de-a-şi savura şoapta**.** Gît tulburător**,** mlădiu**,** cu o cervicală ademenitoare**.** Brațele sufocate în falduri de mîneci şi şal de Dumnezeu-ştie-ce jiganie rară**…** Sîni de cariatidă**;** strepezitor de arhitecturali şi neatrăgători**;** altfel**,** perfecți**.**

Isprăvirăm cahfeaua în pace**.** Nici fir de zgomot nu răzbătea prin catifeaua întinsă pe ziduri**.** Fotoliile îmbrățişau ca nişte

mlaştini. Zaţul torcea cuminte. Iar Aglae visă niţel, privindu-se în oglindă, toropită de stranietatea din care se trăgea. Cîteva molii grase se dedeau cu capul de rochia răsfrîntă în uitătoare. Apoi, ne mutarăm în seră…

Cînd eşti în interiorul furtunii, nu o mai poţi considera. Ea devine mediul firesc."

Aglae

"Doctorul priveşte pîn nişte ferestre în bernă. Uneori, cred că avem vocaţia ochilor prin care cîntărim lumea. Ca şi cum am proiecta prin vedere nişte raze care să afecteze tot ceea ce ne ia atenţia.

Mestec în ceaşcă; mierea abureşte cu mireasmă de cîmp. Tacîmul transpare din coada de chilimbar şi argint. Mă las pe spate. Privesc un strat de crini neclintiţi; aştept să se sufoce pe rînd.

- Îmi amintesc… Prima noapte ce-am trecut în casa aceasta. O furtună grozavă răscolea văzduhul. Tuna şi erea lumină ca ziua. Copacii trozneau îmbrăţişaţi de vînt. Apele iazului se zbăteau mai să intre-n casă. Toate uşile se trînteau bezmetice… L-am găsit pe Mina, stînd în faţa ferestrelor. Sprijinit de pervaz într-un şold. Înfăşurat în cearceaful pe care-l tîrîse din pat. Părea a privi din logia unui teatru. Năpasta furiilor de-afară îl absorbise cu totul. L-am chemat încet, să nu-l tresar. Dar nu se-a auzit nimic prin zgomotul mult prea evident. Atunci, i-am pus o mînă pe umărul drept şi am trecut lîngă el. Închisei fereastra. L-am tras înapoi; în întuneric; în pat. Şi rămăserăm. Prima mea noapte în casa Yamandi se scurgea mătăsoasă; îmbrăţişînd spaimele lui Mina. Sclipetul însîngerat al răsăritului m-a trezit înaintea lui. Penumbra îl arăta palid-fumuriu. Un abur şi-alta nu… Pînă să se trezească, m-am întors cu un nufăr, de i l-am pus în dreapta ce stetea aruncată peste pernă. Şi-am stat încă un timp; în care l-am aşteptat, vrînd să îl tot aştept. Stîrneşte nesaţiul privirii şi cea mai dulce lene de-a face altceva decît să-l urmezi pre dînsul. Îmbogăţeşte pre cel ce-l vede; şi-l lasă preasărac de tot atîtea dăţi cînd lipseşte…

Am continuat astfel. Să îl adorm; să îl veghez. Să-i stau; să tac. Şi el să nu se deştepte prea curînd.

Apoi, noi pofte au încolţit în ochiul meu şi tentaţia neruşinării se-a încolăcit, miorlăindu-mi în gînd. Nu-mi mai erea de-agiuns să îl privesc în timpul somnului; atunci, cînd scăpa din orice şi din toate… Nu-mi mai erea de-agiuns intimitatea silenţioasă în care ne întîlneam peste ştirea oricui… De-acum voiam să îl surprind chiar în afara casei. Să îl zăresc în curtea colegiului; printre copacii den Cişmegii… Voiam să posed şi acea imagine publică a lui Mina. Despre care nu vorbeam…

- Dar despre ce vorbeaţi…

- Ah… Noi nu aveam nevoie de pronunţie. Noi ne priveam…

Erea un copil studios, cetea singur şi învăţa fără să fie trimis. Avea o plăcere trîndavă, lipsită de interes în ceea ce lectura. Ca şi cum încercarea plictisului erea strîns legată de fiece bucurie. Şi fiece bucurie - doar un plictis ceva mai bine măsluit. Unduiam printre tăcerile lui. Aflam greu ce mai gustase. Erea plat ca un ban vechi. Mina mea de-argint. N-am ştiut că-nvaţă frînceşte, pînă nu l-am auzit conversînd la o *soirée* cu nevasta unui general… Şi n-am ştiut cînd a-nvăţat angleza; doar cînd l-am găsit dormind cu Lady Macbeth în pat… Singurul lucru asupra căruia am avut cunoştinţă a fost pianul. Căci am stat împreună în jurul lui. Iar învăţîndu-l pe Mina, am învăţat eu cum să ating clapele; şi nu numai…

Am ieşit la scurt timp. El avea paisprezece ani. Zvelt ca o narcisă; dar numele lui erea Hyacint… Cucoane vîrstnice clipiră din evantalii. Tinerele suspinară den coliere. Domnii întoarseră capetele îngroziți; să nu-l vază. Avea un surîs intoxicant şi-o lehamite perfectă. Cine să suporte asemenea prinț… Drept care, toți ne-au năpădit cu invitații şi anunțuri. Mă întreb dacă, distincți, am mai fi fost atît de fatali. Venea şi Barbu uneori. Pentru a ne aplauda. Pentru a ne privi; la rîndul lui… Şi ne ruga să îl lăsăm în urmă; ceea ce reuşeam - trăgîndu-l după noi.

Într-o zi. Mina împlinise cincisprezece ani şi se dovedea a fi mai mult decît copt. Roşeli bruşte îl cuprindeau în timpul cinei. Vertijuri ce-l feceau să țină scara cu toate mîinile… Nopți răsturnate; zile trîndave, tîrîte în pustiul oboselilor ce numele nu-ndrăznesc a-şi spune… Am vorbit atunci. În apele cîtorva oglinzi în care ne răsfrîngeam, şezînd în fotelurile de răchită. Erea o vară arsă şi, din cine-ştie-ce motiv, Mina se izolase de oarece vreme în odăile lui, fără să mai răspundă la vreo chemare, ci doar scrijelind mesaje de dihor ursuz pe nişte petice de hîrtie, trimițîndu-le drept replici… Vorbirăm mult; iar sticlele ondulau argintii în amiaza ca un sirop lung. Se iscase firea în el. Trebuia să o liniştesc cumva; altfel l-aş fi perdut. Să îl împac cu propria vîrstă; sau ar fi fugit către altundeva… Dispariția lui Barbu l-a găsit absent. Doliul n-a făcut decît să se suprapună cuviincios peste pauza în care se abandonase. Am reuşit să îl mențin în această stare de lucruri. Atinsese culmea farmecului; atunci, cînd farmecul e ceva amarnic şi inconştient şi care îşi bucură auditoriul. Se a schimbat de cînd te-a aflat pe tine. Înainte vreme, avea dezinteresul şi lenea care-l făceau admirabil. Cam aşa cum admiram un obiect frumos. Căci erea frumos; de o frumusețe nesăbuită. Acum e
···· înspăimîntător. Şi nu ştiu dacă nu găsesc un nou fel de savoare în a-l cerceta… Aducîndu-ți totdeodată mulțumire, căci nu mă voi ····
fi-nşelat cînd te-am văzut, ştiind încă de pe-atunci că eşti taman ceea ce aveam trebuință. Vezi, doctore, eu nu puteam scoate dîn Mina asemenea oroare de plantă turbată. Căci nu avea cu ce să mă compare…

Te va fi ales din pintenul ciudei. Mă tocmai fățărnicisem a avea o idilă distantă cu tine. Nu se suferea posedat; ori înşelat… Voia să posede. Vezi, dar, că acum ne are pe-amîndoi. Lucru care ne orbeşte de-ncîntare…”

Mina → Hristu

- Aglae… Acum îmi dau seama că nu ştiu nemic despre dînsa.

De unde-a apărut. Cu aşa firesc; şi liniştea ei de lac fără fund. M-am înecat în ea din prima zi în care o am văzut. Violetul acela de seară ce nu termină de-nnoptat…, dar nice lumină nu mai are. Scrîşnetul suav al mătăsurilor pe care le tîrăşte; cu care-şi şterge urmele; şi - o dată cu ele - memoriile în care au păşit acele urme… Şi evantaliul din care, de cîte ori zbătea să-şi facă vînt, curgeau doar praf şi molii răposate…

Se-a-ncolăcit tăcută pe balustrada scării şi a urcat pînă la uşa mea. Şi se-a strecurat prin gaura cheii, cuprinzîndu-mă, în vreme ce priveam un hău de furtună cum îmi spulbera auzul. Am căzut sub îmbrățişarea ei. Exasperantă probă de tandrețe. Au fost ani. Umblam tîrîndu-mă; gîndind toate cele în culoarea ei. Năuc de-un somn în plină trezie. Înfăşurat în dantelele şi amabilitatea cu

care mă strica. Dorindu-mi un singur lucru: să nu-mi mai doresc nimic ! Cleiul uitării se scurgea înțelept de pe buzele ei, iar din ochi picurau scîntei de adorație cu care mă arunca pe ultima treaptă a plăcerii - vinovăția. Ceilalți, asemeni mie, umblau după cum şoptea dînsa. Nici unul nu se abătea. Mă mişcam o dată cu ei şi toți, înconjurînd-o cu oftaturi şi zvonuri care o feceau şi mai ea însăşi… Ne scurgeam braț la braț pren saloane. Zăceam în foteluri ca neşte insecte prețioase şi ne lăsam supți de bîrfele care îi zădărau vanitatea. Am dormit astfel, cu ochii deschişi, pînă ți-am văzut spatele. Rar se întîmpla să văd un spate… Tu, însă, te-ai încăpățînat o seară-ntreagă să te uiți aiurea. Lucru care însemna alterarea prestigiului nostru. Cineva ne refuza omagiul privirii. Am bolit amîndoi o săptămînă; prefăcîndu-ne plictisiți peste poate. Vomînd de ciudă ori măsurînd dortoarul în lung şi-n lat. M-am dus peste ea şi ne-am prăbuşit împreună într-un icnet de disperare. A doua zi, eream la tine. Cel care n-avea ştire despre noi. Iar seara, Aglae mă întrebă într-o doară, dacă îmi vei fi plăcut. La care, mi-am dat seama că nu mie trebuia să-mi placi… Şi nesătul, mi-am zis că nu vei mai fi doctorul altcuiva… Ziua o înşiram cu Nikolai; serile le spărgeam cu tine. Şi tot atunci s-a petrecut acel sărut îndelungat (să fi ținut o lună), prin care Prințul-de-Chilimbar îşi lăsa averile-ntre buzele mele. Însîngera batistele discret, de oarece vreme. A fost prima mea criză pasională. Mă îndrăgostisem de o boală de la care speram să mă-nlănțuie de examenul tău. Nu-l mai lăsam pe Nikolai să respire. Eu eream respirația lui. Iar el cădea de fiecare dată năucit de surpriza de-a fi găsit pe cineva mai stricat decît ce ştia despre sine.

.... Eream proprietatea privirii ei. M-ai confirmat. Te priveam. Şi nu ereai oarecine; ci unul din cei ce împart apele cu ochii. Cîți vor fi fiind aceştia… Sau e doar politețea mea care îți brodeşte o speță… Atunci, cînd te am zărit prima oară. M-a înspăimîntat gîndul că s-ar putea ca defectele noastre să nu fie asemănătoare. Disprețul tău sever zdrelea în leşinul meu simandicos. Apoi te am urmat îndeaproape; ştiind ce caut. Şi slăbiciunea nu-ntîrzie s-apară. Am binecuvîntat ceea ce te ținea în dependență; orice-ar fi fost acel ceva. Căci erea în sfîrşit o za ruptă în cămaşa ta de glorios. Stăpîneai, fiind stăpînit. Asta însemna că mă poți suporta şi pe mine ca încoronare a viciului tău. ....

- Şi eu, care mă lăsasem terorizat de ipoteza unei *coupe de foudre* !

- Desigur, desigur. Dacă o *coupe de foudre* înseamnă să calculezi înaintea celuilalt şi să creezi istoria unei relații înainte ca celălalt să se dezmeticească.

- Aşadar ?

- M-am năpustit asupra ta.

- Şi eu m-amăgeam cu capodopera contemplativă, care este pînda !

- Mă pîndeai în timp ce ereai treaz. Cînd am dat eu buzna peste tine, tu umblai cărări adînci prin ogorul de mac.

- Şi de-unde ştiu că nu eşti încă-n visul meu; şi că nu m-am trezit niciodată de cînd ai intrat în el ?

- Nu ştii.

Hristu - vineri dimineața

“În timp ce ne plimbam pren parc**,** i-am rămas oleacă în urmă**.** Pentru a-l privi mai bine**.** Mai lung**.** Să rătăcesc asupra lui o vreme**.** Pe umerii extravaganți şi pe bastonul cu care mesteca pămîntul pas de pas**.** Creştetul drept**,** neclintit**.** Părul cădea pînă mai jos de falcă**.** Nu sufla nici o pală de vînt**;** dar cîteva meşe se zbătură ca sub curent**.**

Într-un tîrziu**,** lăsă prefăcătoria şi se întoarse să mă mustre**.** Cuarțul ochilor muşcă trist din penitența ce le ofeream**.** Buzele se desfăcură ca un fruct sastisit**,** apoi se pecetluiră de ceara renunțării**.** Se răsuci şi îşi văzu de cale înainte**.**

Abea reveniți acasă**,** mi-a şoptit ce voise să-mi țipe**:**

- Ai împrumutat cîte ceva din cutia neagră de-atîta milă a Aglaei**.** Capeți viciile ei**…** Vreai şi tu să mă vezi**,** fără ca eu să te văd**.**

Întotdeauna mi-am dorit să trăiesc**.** Lucru care nu va fi reuşit să mi se întîmple**.** Cînd ai apărut**,** mi-am zis că voi putea vagabonda cu tine**;** dar n-am făcut decît să nimeresc în altă seră**…** Unde tu eşti grădinar şi floare deopotrivă**;** iar eu**,** un fluture asfixiat**.”**

.... **....**

~

Uranienland

Beția

Hristu - vineri seara

“Soarele urlă distinct pe linia dintre cer şi blestem**.** Crăcile unduiră obediente şi-şi abandonară frunzişul**;** încercînd să-l cheme îmbrățișării lor**.** Zarea sîngera miresme carmin peste ziduri şi nori**.** Apele lacului îşi perdură legea şi se făcură furtună şi vînt zdrelit de adîncuri**.** Doar Mina spinteca rana atotcuprinzătoare cu albeața de netăgăduit a prezenței lui incredibile**.** Doar Mina**;** tîrînd pasul asupra bazaltului cu sclipăt de iaz încremenit**.** Suspendat înaintea oricărei numărători**.** Ameținд vîlvătaia incendiului cu statornicie înghețată**…** Certîndu-se cu firea şi renegîndu-i pînă şi frumusețea**.** Căci frumusețea a lui erea**;** toată şi-n întregime**.** Iar el **-** nefiresc**.** Un genunchi ca o coloană**;** celălalt **-** trestie frîntă**.** Şoldul sfîrtecă în gros lumina ce-l năpădea**.** Şi se opri**,** linişte închegată în larma de gemete şi icnete cu care întunericul specific zilei se lăsa detronat de limpezimea specifică nopții**.** Astrul răcnea printre gleznele lui**;** iar el nu clinti**.** Căci cei ce nu cunosc mila pentru ei înşişi**,** nu o pot acorda nici altora**.** Fie alteritatea o căzătură de peisaj**,** în care emblemele eternității strigă neputincioase după ajutor**…**

Bolta se-nvinețise**;** surparea zilei sfîrşise cu o îngropăciune surdă şi oarbă**,** din care răzbătea numai plînsetul amurgului**.** Stele vagi împungeau în parfumul de beție**,** scurs dinspre balul grădinii**.** Mina îşi deplasă talia c-o lunecare trîndavă**.** Coapsa i se opri într-un balustru**,** iar peatra scrîşni**,** expirînd discret**.**

Lăsai cărțile mele**,** cele multe**,** şi-mi tîrîi umbra pe urmele paşilor săi**:**

- Nenorocul tău cel mai fastuos e că nici măcar nu poți fi judecat**.** Faptele tale nu au țesut carieră teologală**.** Vrut-ai şi tu să iai Facerea de la-nceput**.** Dar în sens invers**;** aşa că ai purces cu cele ce trebuie sancționate**.** Şi**,** cum tot ce faci e în oglindă **,** strîmbătățile şi virtuțiile sunt îndoielnice deopotrivă**…**

Aş vrea să-mi pot petrece toată vieața**,** unde mă aflu acum**.**

- Şi-unde te vei fi aflînd **?**

- La picioarele tale**.**

- Şi cum crezi tu că picioarele mele se vor găsi în preajma ta**,** cît timp mai ai tu de trăit **?…** Să murim repede **!** E singurul mod de-a alege un alt trai**…**

- Îmi place ăsta**.**

- Atunci să murim în continuare**.** Că doar asta facem de-atîta vreme**.** Cel puțin**,** tu**…** Eu **-** înviez clipă de clipă şi icnet de icnet**…**

~

Şi, răsucindu-se, mă primi luîndu-mă. Iar aripile i se zbătură doar pentru a mă înconjura. Aerul strîngea aprig, lovindu-ne pe muteşte. Îl cuprind; o spirală de var, fărîmicioasă şi corozivă, gata să-şi deie duhul în îmbrățişare - gata să rănească în fiece clipă, cu fiece suspin. Nesațiul - ultima virtute a acestui trup greu încercat de toamnă. L-am clădit den nou; cuarț, marmură şi smoală. Cu mîini de zidar nevrednic, necunoscînd nici o ordine în care să îl recompun… Sfîşiindu-l de-a valma; năruindu-l; făcînd înainte de vreme ceea ce-ar face vermii pămîntului - să musce din dulceața incoloră a unei peatre fragede… A fost o noapte îndelungă şi opărită, de mantia căreia am tras cu înverşunare de naufragiat. O cœnă fantastă, capie de durere şi de turbarea de a nu-i da crezare… Ospăț funerar; în care nimeni nu mai e suav ori precaut; în care cel ce se ştie ales de veşnicie îşi cheamă neamurile inimii pentru a se lăsa consumat. Pentru ca nici unul din actanți să nu mai falsifice bruschețea a ce va urma.

Expirația, ce o ştiam neliniştitoare, înflorea acum într-un geamăt îndelung de voluptate altoită pe-aracul plînsetului. Se încrîncena agățîndu-se, înfigîndu-se tot în statornicia şi infidelitatea mea; căci, oricît i-aş sta alături, niciodată nu voi fi în lăuntrul boalei lui. Partitura mea de calvar exclusese acest pasaj în favoarea limanului infernal pe care îl atinsesem deja, din chiar clipa în care am auzit tornada ce-i bîntuia prin plămîni. Şi nu ştiu dacă nu cumva, descoperind la rîndul meu înc-o plăcere bolnavă, nu străjuiam la acel liman, aşteptîndu-l şi îndrumîndu-l, şi dorindu-l s-ajungă mai repede; pentru a fi în sfîrşit pe potrivă. Şi nu ştiu dacă nu cumva chiar eu, cu bună ştiință, nu l-am îndreptat înspre boală - ca fiind singurul motiv pentru a-i sta mereu în coastă…

Mi-am expediat incertitudinile adînc, în îmbrățişarea cu care ne cîrpisem noaptea. Eream o arsură aprigă. Un hoit ca o întrebare. Afară, sub deochiul rece al stelelor, se pornise o furtună seacă şi greoaie, rostogolind un arsenal întreg de bocete cavernoase. Nici o pală de vînt prin arşița ce străbăteam şi nici un strop de ploaie în setea cu care ne zvîntam. Doar un aer gros, insațiabil, care ne cuprinsese şi ne ținea strîns; un aer imposibil de respirat, ci numai de gîndit; şi care ne strivea ciocnindu-ne în reciprocități de cremene; făcîndu-ne să scînteim sudoare, lacrimi; ori, doar tăcere. Inima unuia în gîtul celuilalt. Care, cum bătea, răsuna a *marche-arrière*."

Mina

"Nimic nu clintea. Grădina, martor larg, înțepenise mută şi surdă, eradicînd orice foşnet şi orice mireasmă în semn că nimeni nu lua parte la festinul nostru răsucit. Consumasem tot ce se putea consuma. Nu mai rămăsese decît să ne sfîrtecăm între noi; să epuizăm ultimele aberații de care dispuneam - noi înşine. A fost ceva fără precedent; dar pentru care ne vom fi amarnic pregătit cu fiecare mic chin pe care l-am aplicat exteriorului. Cu fiecare bizarerie pe care o declaram. Şi cu fiecare inversare pe care o iscăleam. Ajunsesem în miezul secetei; pe care o fierbeam în tuciul afumat al unei îmbrățişări vechi. Ne sfîşiam cu răbdare; înceți şi tandri. Doi fluturi betegi, devorîndu-şi aripile pentru a reveni la vîrsta de aur a viermelui. Doi viermi scăpărînd ca nestematele din trupurile lor făcute zbor. Ne beam cu tărie; din adînc, violenți. L-am oprit oarecînd. Îmi putea fura din boală. Şi-atunci, m-ar urma şi în destinul fizic… Ori deliciul este ca dînsul să rămînă fără a putea scăpa de stigmatul amintirii mele…"

~

Hristu

“Mirosea a încinsătură şi-a fum murdar**,** a plantă pisată şi-a peatră**.** Un parfum prost înțeles încercă să ne tulbure ospățul cu discursuri principiale**,** dar se împrăştie imediat după ce am schimbat o uitătură conspirativă cu Mina**:**

- Într-o lume de miresme**,** numai izul nostru este inteligent **!**

- Cum altfel**.** Mireasma vrea doar să placă**.** Izul domină fără să ceară părerea**.**

- Să domnim**,** deci**.**

Şi m-am aruncat mai-n adîncul lui**;** rupîndu-l şi înțelegînd fiecare nuanță pe care o furnizează o boală**.** Bucurîndu-mă că nu le suferim pre aceleaşi**.**

Către patru dimineața**;** abea mai putea ține ochii desclişi**.** Glezna mîinii drepte leşinase sub sărutul meu**.** Mi-am scos cravata de la gît şi l-am bandajat**;** aşezîndu-l uşor printre perne**.** Dormea de mult**.”**

“Noaptea sfîrşise beată**,** asudînd din toată sterpitudinea cu care tunase şi fulgerase**.** Ploaia țîrîia cuminte**,** spălînd toate cele**,** nu atît cu apele**,** cît cu foşnetele şi cu odoarea de pămînt zgurmat**.** Uşa la terasă rămăsese deschisă**.** Erea o lumină albă**,** lipsită de trupurile umbrelor**.** O ceață vagă se cuibărise pe cîteva creste de acoperiş**;** departe**.** Priveam fără să mă trezesc**,** cu obrazul strivit în satenul *gris* al aşternutului**.** Erea prea linişte**.** Şi**,** ca să o tulbur**,** mi-am amintit un vis obositor de lung şi nemernic**.** Unul dintre acele vise în care ne întîmplăm cu toată colecția de orori pe care nu îndrăznim a le duce la îndeplinire altfel**,** decît sub iertarea somnului şi sub dezlegarea dată de inconsciență**.**

*Mina**.** Răsturnat în îmbrățişarea mea**,** îşi prinsese picioarele în feroneria aurită a patului**,** iar frunzele şi volutele sfîşiau ascuțit carnea cea palidă**.** Hainele lui cenuşii se zbăteau aspre şi mototolite**.** Vesta suspina în locul pieptului**,** prea surprins de ce respira**.** Dibuind încet cu mîinile să se prindă de tăblie**,** reuşi să avanseze **-** strecurîndu-şi gleznele afară din capcana cea poleită**,** înfigîndu-şi de data asta palmele în muşcătura scoicilor de fier forjat**.** Mi-am dat seama că**,** deşi eu propusesem primul aberația ca teritoriu**,** Mina era cel care o strunea ca relație**.** Mina erea cel care întorcea pînă şi propunerea mea pe dos**.** Şi atunci**,** m-am întrebat dacă **-** aplicînd o inversare la ceva care e deja invers **-** obținem ceva firesc sau o nouă rasă a inversării**…** Şi Mina se frămîntă**,** desprinzîndu-se de sub brațul meu pentru a rămîne ancorat de fiarele cele hulpave care-i tocau carnea**.***

*M-am ridicat**.** Am lepădat haina şi**,** dînd ocol patului**,** mi-am desfăcut manşetele**,** iar cînd am vrut să las şi ceasul**,** Mina şopti**:***

*- Pune-l între noi**.** Ce crezi că erea spada regelui Marcus**,** decît o clepsidră ceva mai tăioasă**,** cu paza căreia să se petreacă**…** Ornicul tău va ploua secundele**;** şi ce chin mai crunt cunoşti pentru unii ca noi**,** decît să îşi numere clipele**…***

*M-am aşezat**,** luîndu-i picioarele-n mînă**.** Sîngerau**,** zdrelite de florile cele rele**.** Trandafiri de tablă după cum şi-a dorit**.** O grădină întreagă şi toată**,** numai răni**.** Erea un roşu fragil**,** transparent ca lacurile din vitrouri**,** lichid şi uşor**,** umplînd cearceaful cu buchete mici de picături**.** Sărat**,** dulceag**,** dens**,** plin de gînduri ca un vin vîrstnic**.** Şi cu ceva fad**,** obosit**,** dar care răsuna ca o*

altă mireasmă, adăugată pe neştiute între prospeţimea şi tăria celorlalte. Amintindu-mi de cîte cupe voi fi beut în preajma lui, am înţeles că nu făcuse decît să pregătească acest bizar soi de beţie; că fiecare pahar din care sorbisem se întîmpla sub lenea constantă cu care ne priveam. Şi că, fără ştirea mea, e foarte posibil ca de mult timp să fi băut altceva decît vin.

Urcînd, i-am dezlegat mîinile din viţa în care se-ncurcaseră - într-un pîlc de cîrcei ca bricele. Dreapta erea muşcată rău. Stînga mi se lăsă udă pe ceafă. În timp ce mă cuprindea, se învîrti peste mine, mătăsos ca o murenă… Şi, luîndu-mi braţele, le împinse cu totul în tăblia patului. Am vrut să ţip de durere, dar Mina mă înăbuşi la timp pentru ca, în scrîşnetul meu, să-i pătez albeaţa gîtului…

În zbatere, ceasul ajunsese să ticăie pe lîngă pernă. Mina îl comemoră preţ de-o clipă, apoi şi-l agăţă peste cămaşă, în băltoaca diafană ce se-ncleia în urma mea. Ticăia gong pentru doi surzi.

La sfîrşit, eream treaz de-a binelea. Şi curios a aflare, dacă nu cumva şi Mina trecuse prin acelaşi vis. Dar, cînd m-am întors, în umărul meu strălucea un picior albăstrui, plin de dîre de sărut închegat. Sperînd că nu îl voi trezi, mi-am lăsat fruntea în scobitura tălpii ce-mi oferea şi-am stat o vreme; vrînd să adorm cumva definitiv. Începeam să îi duc dorul. Adică să-i permit să mă abandoneze.

Se răsuci, într-un tîrziu. Studiind tîmp oarece în mîna întinsă prin aer. O batistă. Carmin de udă. O cîrpă zăcînd făcută ghem sub mîngîierea lui asudată; purtînd o scriitură murdară; suspectă; îndelung aşteptată. Nu mai putea purta din cele albe. Totul luase nuanţa respiraţiei lui.

Rîse stînjenit de-o ruşine apatică; aproape gînguri… Apoi, clipi plictisit înspre tavan:

- Am murit destul. Cred că e vremea să mai şi înviem oleacă. Lumea are nevoie de fructele ei indigeste !

- Ce-i asta ?…

- Cum, coane… Cearceaful. Nu mi-ai săltat fecioria azi-noapte ? Na, dovadă…

Începuse să lase sînge din tuse.

Insomniada

Hristu

“Numai lîngă Mina reuşeam să-mi asum binecuvîntarea somnului**.** Numai lîngă el recăpătam visarea fară biciul doborîtor al opiului**.**

Într-una din nopți**,** am rămas singur**.** Cercînd să mă conving că sunt numai nervii mei sălbăticiți care-mi dedeau de furcă**…** Mi-am pregătit acelaşi soi de aşternut **-** trîndav şi dulceag**,** dar nici pe departe parfumat ca umărul lui Mina**.** M-am întins**,** cuprinzîndu-l**;** mătăsos ca şi carnea ce comemoram**.** Perna sclipi sub îmbrățişarea mea**,** iar genunchiul se tăvăli galeş în moliciunea alunecoasă a cerceafului**.** Continuu să mă zbat**;** să foarfec satenul în care şad**.** Mă înfăşor**.** Mă răsucesc**.** De-a curmezişul şi de-a latul**.** Pe stînga**;** mai apoi**,** pe dreapta**.** Mă doare spatele**;** pieptul mă arde**;** brațele îmi pleznesc**.** Picioarele se afundă**,** bătute-n piroane de arcurile patului ori**,** şi mai rău**,** cusute între ele**.** Mă desfac**,** mă strîng den nou**.** Nimic nu îmi e pe măsură**.** O Lună .... capie mă fugăreşte de colo-colo**,** înghesuindu-mă prin toate ferestrele**,** scuipîndu-mi în ochi o oroare de argint văros **-** o lumină .... corozivă**,** aspră**,** gata să mă usture şi în ficat**…** Suspendată în golul geamului**;** hohotind încetişor**;** chemîndu-mă pe numele pe care-l purtam înainte de-a mă naşte**;** bălăngănindu-se pe loc**,** ca o hîrcă agățată de-un nor**.** Un os rotund şi strălucitor**;** dar tot os **-** tot cenuşă **-** tot pulbere**.** Mă asmute împotriva mea şi a orice**;** făcîndu-mă asemeni ei**.** Gîndesc nebunii abominabile pe care mi le reprezint**,** iscodind-o**.** Lanterna mea magică**…** Astrul alb ca un melc genial**,** tîrîndu-şi dragostea disgrațioasă pe fereastra mea**.** Umplînd-o de balele otrăvite ale insomniei**.** Trăgîndu-mă în văpaie şi îngheț**,** năclăind toate cele în burnița cu care le începoşa sub raza de teroare cu care inspecta cimitirul mignon**,** căruia eu îi spuneam *home, sweet home***…”**

Mina

“Am reuşit **-** slavă nu-mai-ştiu-cui **-** să adorm**;** tîrziu**,** pe la patru**.** O lună umflată mă ținea sub ascuțişul rece cu care explora prin finestre**.**

Am dormit vag**;** celebrînd bătălii în care n-am murit niciodată şi gustînd boli pe care nu voi ajunge să le parcurg**.**

Dimineață **(**la amiază **!)**, tresar strivit de greutatea recalcitrantă a plămînilor de care tocmai uitasem**.** Răcoarea se cățără dulce pe genunchiul meu dinspre vălurile în care zac**.** Reuşesc tardiv să mă scobor dintre perne**;** să cad la metanii înainte de-a mă ridica**…** Mă tîrăsc pe terasă**.** Unde şed să fiu muşcat de o lumină acerbă**.** Un soare ca o ghilotină îmi emasculează ochii**.** Nu ştie nimeni că m-am trezit**.** Am parte de clandestinitatea celor care privesc fără a fi reperați**.** O boare îndărătnică mă cercetează cu izuri

de floare opărită. Broderia perdelei îşi clatină franjurile de mătasă; erea curent denspre uşa dortoarului. Doctorul tocmai intrase… Sunt după zid; nu îl văd. Să recunoşti după detalii pe care nu le-ai mai considerat. Miroase a muguri de plop. Vanilă şi păpuşoi. Un zvon de baltă sufocată năvăleşte cînd şi cînd de sub plaurul de bălării, ce-o beau cu-nverşunare de vechi beţive. Se-aşează şi Hristu lîngă mine. Îi consum epuizarea. Oboselile doctorilor se apropie de cele ale pacienţilor…"

- Ce faci ?…
- Te lecturez.
- Criminalule…

Hristu

"Şi aşa şi erea. Căci, în timp ce-l citeam, îl şi înfăptuiam. El fiind chiar crima."

"Seara. Înainte de culcare. Înainte de insomnia cu faţadă de odihnă în care cădeam. Seara; îşi dedea toate nisiparniţele cu douădzăcişipatru de-ore 'napoi.

- Nu pot face o convenţie umană, de sens unic, să adopte un altul. Aşa că, măcar fac convenţia să bată pasul pe loc.

.... A doua zi, porunceam grabnic bijutierului meu pentru un ceas. ....

- Îmi dai timpul tău, Hristeo ?…
- Întoarce-i arcul. Te-am lăsat pe tine să-l porneşti.
- E-amiaza. Auzi că bate la Bărăţie…

Noaptea m-a agiuns din urmă între perne. Lunecă invers, cu capul la picioare, sprijinindu-se-ntr-un ghem de pături. Ceasul îi sclipea în mînă. Desfăcut - căscat, cu capacul rînjindu-şi înscrisul către pîlcul de lumînări ce-i clipocea peste umăr.

- Nu mi-ai spus în ce parte merge ornicul ăsta…
- Bate căi ce cunoşti. Te-ar fi mirat mai tare, de-ar fi loat sensul firii."

The Dragon-Fly[172]

Hristu

“Steteam**.** Zăceam**.** Visam**.** În gătejele de răchită ale fotoliului**.** Casa îmi dormea galeşă pe-un umăr**,** iar pe celălalt foşnea grădina**.** Cu toate crîngurile ei de lămîiță**,** agitîndu-se fără vînt sub dogoarea leproasă a amiezii**.** Muşca lumina din ele de abea le mai lăsa mirosul**.** Ba**,** şi pre-acela-l încingea**,** dîndu-i ceva nepermis**,** de nespus ziua-n gura mare**;** ceva tainic**,** de şoptit pe întuneric**.** Aproape mă scufundasem**,** privindu-mi genunchiul cum împungea negru în dogoarea soarelui**.** Stofa se etala în nuanța cărbunelui**,** dar eu ştiam şi despre scrumul articulat sub ea**…** O muscă dragon se opri în vîrful rotulei şi palpită ostenită din trupul de argint albastru**.** Erea ceva rar şi splendid**,** aşa cum numai cei ce urmează să moară sunt**.** Aripile ereau doar un aer ferecat în sticlă**.** Cristalele vibrau ca o respirație**.** Am luat paharul să-l golesc de ultima înghițitură de riesling**.** Apoi**,** înainte chiar de a şti ce fac**,** l-am aşezat cu gura peste zburătoare**,** luînd-o prizonieră beției mele**.**

Pe seară**,** i-o prindeam lui Mina în cravată**.** Bijutierul meu vîrîse un ac prin minunea de safir**.** Mina se apropie vrăjit de .... oglindă şi**,** cu vocea tremurînd de încîntare**,** observă că ființei încă îi mai palpită membrele şi vîrful cozii**.** ....

- Parcă nu pe mătasă şi-ar tăvăli agonia**;** ci undeva**,** în ficatul meu**.**

Ieşirăm**;** să ne vadă urbea**.** Eu**,** să vînez carnea crudă a codanelor scoase la primul danț**;** Mina**,** să valseze înnebunitor cu maicile acestora**.** Zaza Candrino i-a stîrnit un hohot atît de violent**,** încît**,** rîzînd**,** Mina i-a împroşcat tot decolteul cu sînge**…**

Paloarea şi insecta**,** cu care îşi pecetluise bandajul gîtului**,** sileau pre cei veseli să-şi reconsidere atitudinea**.**

Ne-am oprit să cinăm**,** tîrziu**,** la o terasă**;** printre lendri**.** Icrele sclipeau roşietice în flacăra lumînărilor**.** Un vin sec chema cu perle şi parfum din sticla murdară de pămînt**.** Şalăul leşina de poftă să fie încercat**.**

- Vomai dimineață**.**

- Aveam încredere în boala ta**.** Credeam că te păzeşte de oricare alta**.**

- Fusei în Grădină**.** În Cişmegii**…** Erea răcoare încă**.** Am şezut**.** Am picotit o vreme**.** Erea linişte**.** Am auzit un foşnet undeva**,** departe**;** apoi**,** ceva insistent m-a făcut să deschid ochii**.** În fața mea**,** pe-o bancă**,** un individ cu aspect de caracatiță mă fixa cuceritor printr-un *pince-nez* de samsar**.** Mă croia de la distanță**.** Şi-n colțul gurii**,** îi înmugurise o juma de zîmbet cu care încerca să mă farmece**.**

[172] Libelula (engl.).

Brusc, am învățat să apreciez tandrețea cu care mă cercetează Aglae; sau stupoarea cu care tu închizi uneori ferestrele.

Am alergat pînă acasă. Aproape am vărsat pe rochia ei.

- Deschide gura.

- Cum ?

- Descleştează fălcile…

Am scos din buzunarul hainei o captură de nopți mari: o molie cît o palmă de copil. Numai aur şi miere. O rupsei în două şi băgai o bucată în gura lui Mina, iar cealaltă o loai eu.

- Sechelele unui viol nu pot fi rezolvate decît printr-un nou viol.

Tacîmul îi hîrjoni înghețat, stîrnindu-i melancolia:

- *Let's fall in love*.

- *Just fall. It's far more pleasaruble*."

Mina → Hristu

- În talpă, mi-ar mai trebui neşte ochi.

- Nu-ți vor fi ceştia de agiuns ?

- Dar altceva-i să vezi la firu' ierbii… Ochi peste tot aş vrea să am.

- Ca să priveşti ori ca să fii privit ?

Hristu

"E drept, e ca un lemn. Şi este alb. Şi mă doare mai mult decît doliul pe care mi l-a propus. Mă doare chiar el; ca o aripă de altă culoare; dar cu care zbor mai bine. Şi, dacă nu dintr-un fior pervers, atunci din distilarea ciudei, m-am pomenit cu o febră înțepătoare de zvîcnet congestionat; ceva ce depăşise de mult pîrleazul plăcerii şi-acum muşca după cum îndoiala şi vina îmi zdreleau mintea.

Zăcea pe spate; cu fața în sus; înfruntînd tavanul cu o contemplație rarefiată. Părea a zbura printre mătăsurile aşternutului. Brațele pluteau, pironite-n lături. Un genunchi îngropat sub cearceaf; celălalt - împungînd moale în umbra de pinot noir, revărsată dinspre amurg. Pieptul valsa alb, presînd aerul ca un jungher boieresc. Cînd nu eream atent, oasele sclipeau argintii… Mă reperă într-un tîrziu:

- De cînd mă priveşti ?

- Să fie oarece vreme…

- Ți-aminteşti… Cînd te-am tras după mine prima oară…

Steteam pe terasă, survolînd cărnuri fragede; pentru un timp însă, eu mi-am întrerupt vînătoarea asupra lor, pentru a mi-o îndrepta înspre tine. Să-ți văd curbura arcadei; pleoapa - grea, învăluind toată dorința care se scurgea galeşă din balta neagră a irisului. Greața siluitoare, cu care cercetai orice frumusețe, se ivea pren preajmă-ți. A fost un moment cînd Aglae şi-a înfăşurat trena pe după fotoliul tău. Ai ridicat neşte gene dure şi obediente, cu care-ți puneai toată vlaga la piciorul dînsei… Erea un ochi care săgeta şi care se voia frînt. Iar Aglae a foşnit mai departe. Acceptînd ce-i ziceai tu. De ce ai făcut aşa ceva ? Eream față în față ! Ah, pleoapele tale privesc la fel ca în acea zi…

- O am fecut cu tine alături. Aveam o vigilență femeiască de-nşelat. Şi cum altfel, decît curtînd-o. Poftele mele se revarsă asupra multora. Dar frustrările îți aparțin întrutotul. Cunoşti poftă mai prețioasă decît frustrarea ?

- Dar frustrare mai prețioasă decît pofta ?

- Sațietatea…

- Atunci, nesațiul să ne fie singura îndestulare !”

“Măr verde de ciudă; sau de cruzime. Țipînd un parfum rece de sub coaja sfîşiată de gura lui Mina:

- Pe-ăsta l-am nenorocit. Vino să te-ncerc şi pe tine… Ce-i ? Ți-o fi teamă ? Sărutul meu este cel mult fatal.

Şi se porni grindină. Şi - în loc de gheață - sîmburi înmiresmați răpăiau din cer.

....

Stau. Şi îl comemorez. Omagiez un coş de moaşte presărate printr-un pat de desfrînat. Volutele aurite şi vrejurile de viță beată nu mai rimau cu pîlcul de neputințe ce se zbătea-ntre ele. În ultimele zile, a renunțat la haine. Iar eu am descoperit că nuditatea lui nu are nimic cochet. Am agiuns într-una din seri să-l rog să se îmbrace. Voiam să-l îmbrățişez. Şi voiam să mă protejeze de imaginea scoțătoare din minți cu care zăcea în mijlocul scumpeturilor de mătase - mai ceva ca într-o raclă.

- Contravaloarea destinului e un sfîrşit de calitate. Eu nu vreau sa te erotizez. Eu vreau să te doară.

Mi-a spus cu vocea lui de dincolo de amurg… Dar, pentru mine, lucrurile începeau să se confunde:

- Ca să-mi încingi cruzimea, da. Dar, pentru necrofilia mea, am alte speranze…

- Mă mai suferi ?

- Dar ce altceva ai vrea să-ți fac ?

- Las-mă să te-nşel. Tristețea ta mă va reconforta. Şi-apoi, nu trebuie să te răsplătesc pentru atîta fidelitate ?

O flamă opărită îl străbătu ca o umbră, făcîndu-i trupul să se agațe cu încordare în abisul aşternutului:

- Hai să creştem nuferi în pivniță !…”

“Drept care. În aceeaşi noapte. L-am aflat stînd în mijlocul pajiştii; lumina ca un felinar sub Luna aceea ce întrecea orice măsură… Gol, cu pielea lui ca fildeşul; cu pleoapele lăsate şi priviri bete. Cu gura lui frumoasă, aşezată în ordine, abea fisurată de-

un suspin. Şedea-ntr-un jeț. Şedea ca pe tron; cu coapsele vag desfăcute şi mîinile prăbuşite-n lături. Părul i se zbătea prin căldura udă a nopții. Puțea a rom amestecat cu miere şi bergamot… Fluturii clipeau în părul lui; îl amuşinau oribili şi îl atingeau în treacăt, cu vîrfurile aripilor. Apoi, începură să i se aşeze pe umeri; pe piept. Unul îi palpită o vreme pe buze… Cînd s-a-ndepărtat, Mina rămăsese învinețit ca de muşcătură…

Şi, discret; prea evident; toată şatra asta de amanți nocturni se tîrî înspre între-picioare. Şi se cuibăriră pe trezia lui Mina, de parcă ar fi fost locul lor de pelerinaj. Şi îl îmbrăcară cu aripile lor leneşe.

Şi bătură din ele pînă cînd Mina se consumă, făcînd loc unui ospăț general.

- Ce trup perfect ai tu…
- De perfect e perfect. Dar eşti sigur că-l am ? Perfecțiunea trupului meu stă în faptul că nici măcar eu nu îl posed.”

....

Summum suplicium

Hristu

“Toamna se furişa într-un galop duduitor**,** să ne cuprindă **-** bea **-** înşface**.** Soarele ne scuipa**;** şi pe bună dreptate**;** căci meritam cu prisosinţă fiece săgeată cu care ne ocăra privirile**.** Cu greu mai rezistam în lumina lui**.** Umbra drapată a vitrourilor ne nărăvise la delicii lipsite de stridenţă**.** Resimţeam acel ultim prag al durerii după care urmează demenţa**.** În cazul în care nu delegi vreun Dumnezeu care să-şi asume toată suferinţa**.**

Mina se fanase înfiorător**;** de parcă propria frumuseţe îl seca de puteri**,** nu pleoapa mea vînătă de odihna insomniei**.** Cîndva**,** lăsasem între ferecăturile unui evangheliar **-** un crin**.** Abea se desfăcuse şi nici măcar nu am vrut să mă bucur de prospeţimea cu care îşi susura parfumul**.** Nu numai că am renunţat în ceea ce mă privea**.** Dar i-am privat şi pe alţii**…**

Febra i se domolise**.** Ardea mocnit**,** de la rădăcină**.** Încruntătura nu-i mai muncea fruntea**.** Ochii-i rătăceau ficşi pe tavan**.** .... Lăsînd uneori lacrimi de culoarea cenuşei să suspină în damascul pernelor**.** O fibră de moaşte**,** uitată pe-o tipsie cu jar**.** Patul ţipa .... sub el**.** Iar el surîdea neantului**.** Divanul zăcea năclăit de răşina de mac**.** Şi**,** în toată groaza liniştii cu care ne vegheam**,** voi fi-nţeles cît de eficient m-a vindecat Mina de cea mai apăsătoare **(**inefabilă **!)** boală a mea**.** Indiferenţa**.** Căci cele ce practicam ţineau mai mult de abstract**.** Obişnuiam să beau**.** Obişnuiam să fumez**.** Şi obişnuiam să trec cu regularitate pe la Calancea **-** dintr-un fel de umor trupesc pe care mi l-am întreţinut cu consecvenţă**,** dar în afara fervorii**.** Obişnuiam să mă consum cu pipa în mînă şi mintea-n păhar**.** Între patru pereţi**,** eu fiind podeaua**.** Voi fi iubit obiecte aşa cum se-ar fi cuvenit să iubesc doar oamenii**.** Şi voi fi iubit oameni **-** cu tandreţea lipsită de comentarii pe care o destinăm obiectelor**.** Am avut mînii violente**.** Care eclipsau orice activitate emoţională precedentă sau ulterioară**.** Turbări pe care acum le consider pe măsura celor mai răscolitoare iubiri**.** Am cunoscut lenea**,** trîndăvia**,** uitarea**,** dezgustul**;** ura**,** invidia**,** cruzimea**.** Şi trufia tuturor acestora**.** Dar**,** deasupra lor**,** coroana Nepăsării**;** ce nice măcar nu se învrednicea să strălucească**,** ci atîrna doar mată**,** greoaie**.** Vîscoasă**.**

Traiul cu Mina m-a răsturnat în văpaia lîncedă a unei patimi pe care aş vrea să cred că nu o am calculat**.** Ceva eterat ca aripa unui fluture artificial**.** Ceva care pîlpîie şi mocneşte**,** făcîndu-mă să mă deşir în vîlvătaie**.** Pulsînd cu lovitură de drug**,** rupîndu-mi şalele şi carbonizîndu-mi oasele înainte de-a fi expirat**.** O nebunie gravă**,** brodată cu ostentaţie de chiar noi**,** iar nu de vreo clică de parce isterice**.** Şi firul şi foarfecele sunt tot în buzunarele noastre**.** O emoţie perfectă **-** întrucît nici nume nu are**.** Ori poate are**,** dar**,** după cum e de puternică**,** e şi sfioasă în a-l spune**.”**

~

“Mina. Străfulgerat. În fundul patului. Clănțănind sub un puseu de febră. Îmi las brațul peste pieptul lui. Nu mai contează cît apăs. Şi nici cît îi e de greu…

- Hai să fim faimoşi…

- Suntem deja… Fiecare în ochii celuilalt. Ce altceva ne mai putem dori ?

- Pe-unde vei fi adăstat… Mi-a lipsit paza îmbrățișării tale…

(Nu mi se alterează cu nimic pulsul. Sau respirația. Dar mă năpădesc ape amare. Insinuate mai-ntîi; pluvial-torențiale în cele den urmă.) Ai fost afară… Nu ? Cum altfel. Prefă-te că eşti viu. Măcar eu te voi crede. Chiar dacă ştiu că eşti înainte-mi şi că tu eşti cel ce mă călăuzeşte.

- Minà… Minà… *My most prince of all* princes… *The moon was ebbing and the sun was dying… And there was no trace of rain… But stony rainbows flowing darksome, many a time revolving on the sky. Join me. I come to thee in joyful mourning, bringing some gold, some tears and my soul. Be my empire. And that enormous savage star will wildly fly to hell dogged by my deep step and your divine gait… Poisoned waves of dew and ashes will rise up at sunset's slaughter. We shall drink and we shall mirthly crown our pride !*[173]

- *Sun… What sun ?*[174] Acelui soare soarbed vreai truda ta să-nchini ? ! Trîndavă stea de plumb, ce nici d-un stînjen nu mai saltă pe-o boltă grea de spini ?…

- Oh, Mina, dar nu noi vom fi plugărit de-atîta vreme - semănînd în ceruri - nu iertări şi lacrimi, ci spini în răsaduri, țepi să zgurme norii, ghimpi pentru tot poporul îngeresc şi venin cît pentru o veşnicie de ploi… Ce-a mai rămas, decît să pustiim şi ultimele urme, să curățăm de resturi şi de cioburi şi, iată, soarele să-l îngropăm ! După ce l-am pironit zi şi noapte, bîndu-i tot focul din răsuflare pînă n-a mai rămas decît un boț de gresie într-un văzduh opac… Nu noi vom fi făcut acestea ? Nu noi vom fi scîncit, plozi cu mințile borşite, că-l vrem să ne sclipească-n cupe, să bem ținînd în loc de gheață chiar bulgărele de lumină… Ai ridicat ochi năuci la cerul nopții şi-ai scuipat spre coada Scorpionului. Acum, o supernovă-i şade-n ac. Poate-i chiar picătura de grație… Apoi, în timpul unei ploi, lovindu-te cu pieptul de fereşti, țipai din gura febrei; amenințat de nu se ştie ce. Doar ape ereau şi aerul se înecă sub picăturile ce-l sfîrtecau. Doar ape - valuri. Şi plămînii tăi - plante de seră molcomă - se-năbuşiră de spaimă, ca marea de afară să nu deie iama-năuntru… *Apoi, o vară-ntregă n-a căzut un strop*. Şi-odată, zgurmînd prin grădină, batgiocura ta a adăpat o vietate cu sudoarea ce-ți fugea pe tîmplă; un pumn de apă otrăvită, arsură udă de acid, iar floarea, podidită, se uscă. Iar tu surîdeai. Pe spate; muşcat măcar de pietrişul pe care steteai, dacă nu de toate cîte răzniseşi… Eu îți număram degetele de la picioare, cercînd a vedea adevărul. Ori cel puțin, să te detest.”

[173] Cel mai prinț dintre toți prinții… Luna erea-n declin şi Soarele murea… Şi nici urmă de ploaie… Doar împietrite curcubee plutind întunecate, de-atîtea ori tot răsturnîndu-se pe cer. Vino-mi. Către tine vin în doliul meu îmbucurat - aducînd ceva aur, cîteva lacrimi şi sufletul meu. Fi-mi imperiu. Şi cea sălbatică enormă stea zbura-va turbată în Iad, hăituită de pasul meu adînc şi de a ta dumnezeiască ținută… Valuri otrăvite de rouă şi cenuşă vor răsări din măcelul asfințitului. Vom bea şi veseli ne vom încorona mîndria ! (engl.)

[174] Soare… Ce soare ? (engl.)

“În liniştea asta în care te-avînți, mocirla greu cheamă s-o calci, s-o descînți.
Iar Luna, cosită se zbate mereu, cap fără de trup - sub piciorul tău.
Pămîntul e tandru, iar peatrele moi; şi-s rîme şi vermi pren pat pe la noi…
Şi doar un vînt ud mai bate să zvînte din mucedul trai al cestei gropi surde…
Căci groapa n-i de-acum cetate - cu turnuri şi creneluri răsturnate -
Ca rădăcinile înfipte în adînc - cînd vrem urca, mai mult ne scoborîm.
Şi de-i greşeala dulce, a noastră-i doar parfum.
Oroarea de-i prea cruntă, o măsluim în fum.
Şi din molima setei, aprig hăcuim în trupurile-astea din care sorbim…
Sîngele meu - în a ta inemă - să îi deschizi poartă, cîntă şi tot strigă.
Iar al tău, copile, doare şi se-nvîrte şi-ntrutotu-ar vrea să mă tot sărute.
Fugar alergînd în molcomă tîrîre, vlagă de şopîrlă - fără hotărîre…
Gălbinare-n valuri ce ne tot străbate…
Lumea e o groapă… Vrem să ni se-arate !”

“Zac. Bolesc în patul lui Mina. Aurit, plin de grifoni care să-i păzească umplutura. Sunt un hoit trist. Am agiuns să mă refugiez în boala lui. În programul lui de muribund. Medicul îşi mimează în cele din urmă pacientul. Am crescut de unul singur în acest aşternut perfect, schimbat de două ori pe zi de estetismul Aglaei, care nu suferă urme de adevăr şi nici dîre de sînge… Satenul *gris*, în care Mina se prăbuşeşte cu plămîni cu tot, atunci cînd nu-i mai funcționează prefăcătoria bulevardieră. Atunci cînd paloarea obrazului sucombă sub aberația trandafirie de febră care-l cuprinde… Aglae se zvîrcoleşte discret în rochia ei indigo. O agită faptul că stau în patul lui. Şi tare mă tem că i s-a făcut de substituiri şi că începe să-şi dorească a mă îngriji; şi pe mine. Alături de celălalt ostatic al afecțiunii ei demolatoare.

Se apropie. Se întinde prin preajma mea. Are un parfum atroce, de lavandă. Nu vreau să cred că asta e chiar sudoarea ei. Şi murmură:

- Vine o vreme cînd trebuie să simți că te frîngi. Oase, carne, dorință; minte. O coardă pleznită. Dar nu tu mori. Numai celălalt moare. Tu nu poți decît să îl trăieşti. Nu poți să împarți cu el acelaşi destin; şi nici să îl iai asupră-ți. Îl admiri de la distanța pe care ți-o impune sănătatea. Cît despre el, tu îi eşti adevărata febră. Cu tine petrece mai mult timp decît cu propria sufocare. Visele ce le doarme sunt în jurul tău, iar atunci, cînd se intoxică respirînd aer, e pentru că nu i-l afumi tu cu mac şi vorbe. L-ai tîrît după tine. Funcția ta de medic i-a creat lui funcția de bolnav. L-ai luat în stăpînire; ademenindu-l cu lipsa de-ndrăzneală, retrăgîndu-te din calea lui; aducîndu-l la poarta grotei tale. Unde îl aşteptai, compunîndu-ți în linişte masca surprizei stupefiate a cotropitului consternat de tupeul invadatorului; cînd, de fapt, tu ereai seducătorul; tu - cel ce l-ai luat captiv. Construindu-ți cu

răbdare asiduă cariera, starea, faima. Făcîndu-ți pacienții să-ți țipe numele la răspîntii; să te celebreze şi să fii celebru… Pentru ca trecerea ta să poată înşfăca pe oricine-ar fi stat să privească… Iar Mina a stat. Şi luînd urma pe care i-o ai lăsat, a căutat ceva de durată, prin care să îți oblige fidelitatea - măcar ca profesionist, dacă nu ca altceva… Apoi, te-a curtat; iar ție ți-a făcut o infinită plăcere. Căci, în fapt, tu îl curtai - cu sălbăticia, toanele şi viciile tale de singuratic, amăgindu-l cu timiditatea casei tale… L-ai corupt în momentul în care te-ai lăsat văzut de el. Şi l-ai violat în timp ce îi deschideai să intre. Casa ta; o tortură vitrată. L-ai invitat cu toate boalele tale să ți se alăture cu una proprie, care să te surclaseze, să te lase lat… Ceva incredibil şi pentru breviarul tău de bizarerii. Nu cumva ai început să te vindeci de ale tale, de cînd vezi de cea a lui Mina ? Nu cumva boala lui Mina a îndepărtat, pentru o vreme, spectrul suicidar ? Nu cumva cariera ta, de priceput în ale alterării, avea nevoie de o ultimă şi sfîşietoare probă asupra ineficienței medicale… Ceva care să-ți dea satisfacția delirantă că i-ai înşelat pe toți şi că, în fond, singurul lucru la care te pricepi cu adevărat e moartea celui care te consideră paznic al sănătății şi-şi pune viața la cheremul prafurilor tale ?…”

“În postul de Sîntă-Mărie. Aglae m-a năpădit val vîrtej. Mina dispăruse fără birjă.

- Eşti sigură c-a plecat ?

- Cum ?

···· - Să nu se fi topit între mătăsuri. Ori caută-l în păharul de pe noptieră; să nu se fi perdut în el… ····

Se întunecase deja, cînd l-am simțit rîcîind în uşa de la vestibul. Animalul meu fantastic. Se scurse în primul *fauteuil*.

- Unde-ai fost… Te-am căutat la Eforie.

- Unde am fost ? Eu ? ! Mina… Tu, unde-ai fost ! Nu m-am urnit din casă. M-a pocnit o migrenă care mi-a învîrtit capul pînă a venit Aglae să-mi zică de tine. Apoi a trecut. Pînă şi o migrenă ca a mea se ruşinează de atrocitatea boacănelor tale. Se simte jalnică; minimă. Aşa că dispare. Pentru a lăsa loc unei noi intoxicări: bănuiala !

Cu greu îmi recunoşteam vocea. Ruginise şi se acrise. Sfîrteca penumbra cu onduleuri de lamă.

- Nu mă certa…

Aproape țipam. Aproape turbasem. Zgomotul meu se dădea de pereți precum clienții de la Mărcuța. Pliveam scandalul cu toată restriştea şi amintirea spaimei în care mă tăvălisem întreaga zi. Fusese de-agiuns o şoaptă strecurată sub maşinăria mea verbală ca să sucomb în mutenie. Fălcile mi se blocară cu un clănțănit. Nodul din gît se dovedi a fi o peatră pe tot pieptul. Nepricepînd uimirea în care înțepenisem. Apoi am realizat, ceea ce mi-a suprapus o perplexitate nouă - Mina implora. Erea insuportabil ! El, care nu ştia decît să poruncească… (Şi cît de profesionist o făcea ! - cu sugestii şi poveşti…) Se dovedea la fel de doct în a fi rugător. Şi m-am întrebat cînd a deprins acest tip de relație. Căci se întîmplase în afara ştiinței mele. Un accident pe nume smerenie. Lucru care m-a îngrozit mai mult decît orice cruzime. Căci însemna o fisură adîncă în granitul trufiei sale, iar dislocarea se ițea iminentă.

~

Se tîrî vag în urma mea. În timp ce urcam treptele, îi auzeam respirația cum se-nfăşoară pe balustradă; pentru ca trupul lui să nu-şi peardă echilibrul. Nu am întors privirea, cu nici un preț. Mă savuram ca odios. Mina căzu în pat. Iar eu m-am mirat cum i se despică aerul în cale. Căci mi-l închipuiam, plutind mai uşor decît îl vedeam prăbuşindu-se. Nu mai avea greutatea necesară. Erea mai repede rutina gravitațională care ştia că un corp omenesc cade, nu pluteşte… Închisese ochii unei măşti mohorîte:

- Unde am fost… Ți-am spus; te-am căutat la Eforie… Dar nu ereai în cabinet. Aşa că am luat sălile la rînd… Niciodată nu m-am gîndit că le aparțineai. Că ereai al lor şi numai al lor. Te-am luat în stăpînire; iar tu te-ai supus ca şi cum stetea în firea lucrurilor. Şi nici o clipă nu mi-a dat pren inemă să îți fiu recunoscător. Vei fi renunțat la ei toți pentru unul singur… Hristeo, ce ți-am fecut de eşti atît de bun cu mine ?

Ruşinat, m-am răsturnat din fereastra în care Luna îmi dedea cu tifla ei de argint, zornăindu-mi creierii-n cap sub zațul mîniei de mai devreme. Dar o amărăciune, de trei ori mai gravă, îi luă locul. O stare de vinovăție, pudoare şi groază, în care ultimele lui cuvinte îmi încă dărîmau auzul. Ce adevăr îi puteam replica… Şi nu exista palmă mai aprigă decît siguranța cu care inocența lui m-a îmbrățişat. Murmură, cu un fel de desesperare suavă, abea unduită printre şoaptele egale:

- Cunoaşterea lungimii traseului nu-i rezolvă parcurgerea. Să fim apolinici… Nimeni nu va zdruncina beția liniştii noastre. Şi să fim sereni… Liniştea beției noastre e incoruptibilă. Vino. Şezi lîngă mine. Te-am tot căutat. Ce dulce va fi fost timpul în care m-am întîmplat făcînd aceasta. Să fie grația mea vina ce te va fi îndepărtat de acele maldăre de suferință ?… Să fie doar grația, nada ascuțită cu care te-am decupat din mijlocul lor…

Lira lui Morfeu

Hristu

“Nu mai erea nimic de căutat ori de găsit în afara lui**.** Zarea mea se îngustase pînă la a fi una cu elipsa paharului de venin în care ne consumam**.** Aerul clipocea nesătul**.** Topindu-se sub îmbrățișarea severă ce se zbătea din lăuntrul cel găunos**.** Un cîntec asurzitor țîșnea cînd şi cînd**;** pătînd cu eleganță**;** pătînd**.** Ca un rîset zglobiu**.** Ca o şaradă**.** O tuse ca un poem**.**

Unde e răsturnarea **?** Aglae **-** cu asiduitatea ei de murenă**,** făcîndu-i o curte strîmtă**,** sufocantă**,** ce se împerechează atît de bine cu rolul ei de infirmieră**;** uşurînd-o de voluptățile indiscreției**,** oferindu-i un maldăr întreg de oase şi intimități**;** respirație tocată cu scalpelul**…** Aglae cea parşivă**,** care îl vînează în linişte**,** cotropindu-l**,** exasperîndu-l**.** Făcîndu-l să se arunce în prima prăpastie care-i iese-n cale**…** Şi oare nu aceasta va fi fost casa mea pentru dînsul **?** Casa mea**.** Abisul în care m-am sălăşluit**.** Aglae**…** Sau eu **?**

.... Atîția bolnavi m-au chemat pentru boalele ce şi le tîrguiau singuri**…** Ce desfătare era**,** în sfîrşit**,** unul care mă invita să-l **....** dobor**…** Ce altceva îşi poate dori un veleitar al lecuirii**,** decît un client care să-i poruncească **-** *Surpă-mă* **!** **(** *Sedu-mă* **! !)** Dar îndeagiuns de rafinat pentru a nu lăsa nici o urmă**.** Nici o dovadă**.** Şi nu din teama de a fi ruşinați**,** ci din trufia de a nu fi imitați**…”**

“Octombrie mirosea fanatic a frunzării**.** Țipăt de arsură se ridica de pretutindeni**,** costeliv înspre un cer indiferent**;** pîclos**.** Erea cald**;** încă**.** Urbea îşi perduse idolul**,** sugrumat de grija febrei**.** Mina rămăsese țintuit**;** circumscris grădinii**.** Casa mi se părăginea**.** Lumina începuse să-i sfîşie chivăra de draperii**.** Dedeam pren ea doar cît să-i cercetez praful**.** Într-una den dimineți**,** Mina mă aşteptă din puținul somn ce reuşeam totuşi să-l dorm lîngă el**.**

- Iartă-mă**.** Trebuia să te veghez**…**

- Taci şi visează-mă**.** E singurul mod eficient de-a mă veghea**.**

Aglae plutea pe scara enormă**,** plină de oglinzi şi tapet de mătase Edo**…** Aglae **-** furniruită în rochiile ei **-** pălea somptuoasă**,** jubilînd de plăcere şi de gelozie cînd ne aducea ceaiurile**…** Nimeni nu se mai îngrozea de prezența ei**;** dar nici jenă nu mai aveam**.** Ba**,** uneori**,** s-ar fi zis că savura din plin peisajul abracadabrant în care doi dezmoşteniți îşi risipeau ultimele clipe**;** plătind cu icnete greaua vamă a disperării**…**

Trăiam cu grație şi stupoare din expedientele timpului rumegat minut cu minut**;** fiecare fir din clepsidră trebuia să fie

consistent, să explodeze de cît investisem în dînsul. Dar şi de cît îl vom fi drămuit. Un umăr; o gleznă; vreun sclipăt de geană. Ereau ultimele noastre conversaţii. Ochii nu mai stîrneau cu putere de pumnale încinse. Învăluiau doar; cu pînzele din ce în ce mai dese ale îndepărtării. Amurgea crunt; douăş'patru den douăş'patru - totul erea-n crepuscul. Răsărituri fade, găunoase ca neşte scorburi ştirbe, ne dedeau alarme false. Nimeni şi nimic nu mai clintea peste prapurele de odihnă Curtenească ce ne atîrnasem de porţi… Ne visam cu vehemenţă; privindu-ne, fixîndu-ne, îmbrăţişîndu-ne. Tresărind - fie în somn, fie în trezie - căci şi unul şi cealaltă băteau aceeaşi cale. Nu mai ştiam cînd ne zvîrleam în uitarea ielelor. Ori cînd ne năpădeau milostivele, cercînd să ne împartă… Străfulgerări de memorie zbucneau din ce în ce mai fanate; risipindu-se plictisite în faţa urgiei ce aşteptam…

Să-l beau - ar fi-nsemnat să-l privez (scutesc !) de ultimele zvîrcoliri… Poate o lună, poate o săptămînă. Dar poate că numai cîteva ceasuri.

Să-l sărut - l-aş fi sugrumat, luîndu-i cel de pe urmă fir de aer.

Să-l ating doar - l-ar fi pulverizat emoţia.

Şi-atunci, îl privesc numai - făcîndu-i toate acestea, dar fără a lăsa vreo dîră incriminantă. Şi pricepînd, că a sta alături de Mina presupunea acceptul de-a-i deveni călău. Aş vrea să pot face dreptate - ucigîndu-l. Dar nu reuşesc decît să-mi cresc viciul - lăsîndu-l să se sfîrşească singur.

.... **Mina** ....

"Aş vrea să pot termina repede, estetic, alegînd maniera; alegînd vremea… Pulverizîndu-mi spectatorul; iritîndu-mi năravul… Dar nu reuşesc decît să aştept. Firesc… Transparent… Aparent…

- Ce sorbezeală… Spune Aglaei să strîngă boarfele… Să-ndoape cuferele.

Pe seară - Curtea ne fereca în dosul unor gratii specifice - perdele de iederă; înşfăcîndu-ne ca neşte rădăcini neruşinate, urcate pe ziduri, năpădind apele… Clocotind şi tîrîndu-se printre copaci; prin coridoare; prin noi…"

Hristu

"Am cernut Lumea, căutînd un înger care să nu mă respingă. O legiune de demoni m-a violat în contul îndrăznelii mele. Şi o furtună bizară, ceva negru, de mare viteză se abătu asupră-ne. Ceva greu, scămos şi cuceritor, pe care nu apucasem să-l vedem apropiindu-se. Cerul erea un cazan de smoală, iar smoala bîntuia cu sclipiri fulgerătoare. Şi, cu un suflu duduitor, înfăşurîndu-ne cu puterea turbării. Călcam pe vînt şi nici el nu mai avea culoarea firească; doar o beznă spulberată care ne lua pe sus. Aerul voma cu lăcomie. Rîgîituri funeste; horcăieli de dambla prin grindina picurînd aprig. Înduram furiile unei naturi despre care ne plăcuse s-o măsluim şi s-o rescriem, s-o dresăm din plictis şi s-o răsturnăm din curiozitate. Fiecare nufăr, în care înfipsesem safire, ţipa în

carnea mea cu muşcătura unui glonț de gheață. Şi fiece petunia, pe care-o am hrănit cu sînge, mă hărtănea acum, după cum o învățasem… Pînă şi roua, de pe florile ce le creşteam noi, otravă erea…

Venise vremea să mă întreb ce fel de Orfeu erea Mina. Căci nu puteam desluşi nicicum despre misterele sale - care atît de lejer păreau dionisiace, dar ale căror plăceri - seci, severe, țanțoşe şi calculate - sclipeau din sterilitatea lui Apollon…"

Mina

"Amurgul precar al unei vieți ca un granat.

Nu mai erea pămînt, erea numai o durere de trup lovit de giur-împregiur şi continuu; o durere ca o platoşă. Aşa cum trebuie să fi simțit trandafirul acela, pe care l-am bălăcit în topitură de argint; precum Achile în Styx… Căci, de dragul frumuseții, voi fi răznit tot; iar acum, totul îmi plătea cu valuta urîțeniei.

Coseam cîmpuri de malachit cu foarfeca ochiului şi adunam recolta în saci de catifea… Eream stăpîn pe ce răsturnam. Firea lucrurilor… Curtasem ce e mai scump; mi se înapoia ce e detestabil ! Dorisem ceea ce este de nedorit; mi se dedea ceea ce nimeni nu vrea…

Idealul se bucură de imunitate în fața naturii."

···· **Hristu** ····

Dear heart,

Ai luminat grota în care visam, cu umbra paşilor tăi. Ți-am fost; şi ți-am beut plînsetul pîn'la ultima lacrimă. Am muşcat pios din foamea ce mi-o vei fi adus în dar; şi te-am înfăşat în firul celor mai adînc lăcătuite suspiciuni. În fiece noapte, îți cern cenuşa şi jinduiesc chinuitor la o azimă pe care s-o sorb din tacîmul neliniştii mele, spre a-mi aminti mereu de respirația ta. La început, am crezut că eşti doar un fruct. Dar, cînd te-ai prăbuşit, ți-am descoperit şi putregaiul de sămînță cu care-ți trudeai ogoarele… M-am zvîrcolit lîngă tine. M-am odihnit la picioarele tale. Ți-am vegheat inversările; răsturnările; răspărul şi răstălmăcirile. Mi-am zdrelit judecata, escaladînd platourile rarefiate ale demenței pentru a-ți aduce ție florile care cresc printre bolovanii interdicțiilor…

Tîrziu; mult prea tîrziu, mi-am dat seama că finețea pielii tale conține un relief special. Intim. Solzos… Şi că erea perfect natural ca şerpăria, în care te vei fi aşezat oarecînd, să nu tresară. Ereați deopotrivă. Dar noi, nu-i aşa…, suntem consacrați fericirii. Consacrat - silit - pecetluit. Mina; insula mea. Am străbătut mările toate, pentru a mă scălda în stîncile tale. Acum sunt doar martorul unei trufii opărite şi stinghere.

Tot cercăm să ne-amintim; de-una de-alta… Dar mîine nu vine niciodată. Mîine a şi trecut deja; peste ştirea noastră… Iar speranța a devenit cea mai intimă formă de iad. Urînd noroc trecutului; blestemînd fiece clipă a viitorului… Nu mai e cale de-

ntors în căutarea vechii splendori. Raiul e-o prăjitură amară. Suntem stricați. Durerea e singurul nostru calmant. Şi, Mina… Tu eşti doar jumătate din excesul meu.

Regreți ? Să nu regreți. Dac-am fi numai noi şi tot vom fi nenorocit pe careva… Dac-aş fi numai eu şi tot ai stricat pe vreunul. Dac-ai fi doar tu - şi tot ai băgat cuțitul în vreo inemă.

Dar crezi că suntem numai noi ?

Şi crezi că doar eu sunt ?

…Numai tu ? !…

Să ne narcotizăm grădinile. Cerc să mă vindec de propriile tale boale."

Mina

My dearest,

Plictisul ne-a surpat cu topor de aur; şi-acum zăcem pren catifeluri. A ta-i pământ reavăn, ca din lopata morții… A mea-i ca tăvălită pren noroaie. Mlaştini mătăsoase, în care să te tot îneci.

Îți scriu carte… Văzîndu-te pre tine, cum mă priveşti cu peana-n mînă. Scriu… Pentru că vorbirea mi-e împăcată. Dar tu, dragule al meu, pentru ce… Nu mă lăsa în tăcere. Vocea ta bate prin mine precum vîntul în policandre… Tămîie unduind neagră a mă-mpresura. Aş vrea să mă pot aşeza în a ta voce. Ca pe cel mai puternic voal. Şi-aş vrea ca ochiul tău să mă acopere. Cumva. Dacă nu chiar, lăsîndu-mă să beu lacrima uitării; ce-i pîlpîie sub pleoapă. Şi să mă afund în fumul cela gros, ce izbeşte dentr-orice privire de-a ta. Un aer opac, strălucitor precum hematitul; o dîră aspră, care mîngîie asemeni petalelor fanate. Asemeni fluturilor trecuți pren foc. Primeşte-mă vocii tale… Voi fi un bun ascultător. Aşează-mă în smoala din care-am sorbit în prima zi. Primeşte omagiul frunții mele; primeşte-mi paloarea. Primeşte-mi neputința. Nu mai am ce jertfă să aduc vederii tale. Inima mea e din ce în ce mai visătoare. Din ce în ce mai calmă. De neimpresionat. O inimă ca o perlă de somn. Adoră-mă. Am devenit inconsistent."

Hristu

"Veni Octombrie. Amantul Toamnei. Dar acum e doar un Narcis beat de tristețe, ce priveşte cum îi seacă lacul. Octombrie se zbate pe pragul aşternutului tău; şi-ar vrea să-l urmezi. Şi-ar vrea să-l dansezi… Şi boarea ta de peatră să-arunci asupră-i. Îşi încurcă piciorul pe scara ce duce la tine. Şi urcă tîrît multele trepte; căci turnul tău arde-n aer. "Mai stai cu mine"… zise el şi-ți îmbrăcă genunchii în sidef. "Admiră-mă încă puțin"… şi ochii-ți stropi cu vinuri grele… "Atunci ucide-mă cu-al tău surîs"… şi gleznele ți le scăldă în frunzele uscate, ce-i ereau lui inemă…

~

Calci un Octombrie ostenit. Îi zdrobeşti dulceaţa. Îl faci asemeni ţie. De neoprit… Îl tragi în pasul tău; căci l-ai doborît ca pe cerb. I-ai otrăvit şoapta cu muţenia ta. L-ai orbit cu nepăsarea. Şi l-ai spulberat în trecerea ta. Buzele tale fugiră împietrite. Umărul tău l-a atins cu violenţă. Iar şoldul tău l-a împuns în uimire. Octombrie apune în loc de orice altă stea.

Octombrie eşti tu, al meule."

....

....

Reverență

Modernitatea s-a erijat în paradis**.** Oferiți-vă singuri un iad confortabil **!**

Încercați orișice şi veți vedea că unele sunt chiar impracticabile**.** Pentru că încă mai aveți trupuri**.**

Răsplătiți creatorul acestei lumi**,** făcîndu-vă altele**,** personale**.** Nu există blasfemie mai mare decît să refuzi guvernarea materiei **-** sfinții sunt experți **!**

Curtea-de-Ape nu e o insulă**.** E un arhipelag**.** De continente**.**

Cine nu practică oroarea**,** nu poate repera nici sublimul**.**

.... **....**

Din două rele**,** e de ales ce e mai crunt**.** Măcar nu e contrafăcut**.**

Într-un spațiu virtual**,** nu poți încăpea decît virtual fiind**…**

…Şi nu ne duce pre noi în virtual**,** ci ne izbăveşte de Ev***i***lyn**…**

Evelyn Sonjacoffski